Spravodaj c 166

++++++++++++++++++++++++++++++++++

Motto : 65 “Pre nás sú naše kroje krásne a milujeme ich ako sokol vrchol hory a ako jeleň lesnú tíš... Boh k nám prehovára v každom strome, v každom pahorku v každom potoku, v každej búrke našich Tatier, velebne osvecujúc naše doliny.“

Ľudovít Štúr – Starý a nový vek Slovákov

++++++++++++++++++++++++++++++++++

Motto 66: „Slováci, Slováci, ej všetci sme jednací, ako by nás mala, ej jedna stará maci.“

(Slovenská ľudová pieseň)

++++++++++++++++++++++++++++++++++

Slovenské Vianoce v Bratislave, probram

http://bkis.sk/

++++++++++++++++++++++++++++++++++

Biblia a etika

ktorá sa bude konať v piatok **16. 12. 2011 o 18:30 hod.** v Evanjelizačnom centre Quo Vadis Farnosti Najsvätejšej Trojice, Hurbanovo námestie v Bratislave.

Prednášať bude Mgr. Ing. Štefan Šrobár, CSc.

++++++++++++++++++++++++++++++++++

Človek v otvorenom svete

ktorá sa bude konať v stredu **14.12. 2011 o 18:00 hod.** na Zrínskeho ulici č. 2 v Bratislave (konečná trolejbusu č. 208 na Šulekovej ulici).
Prednášať bude Mgr. Ing. Štefan Šrobár, CSc.

++++++++++++++++++++++++++++++++++

radioART Concert
Koncert elektroakustickej hudby
ATELIER XXI
streda 7. december 2011, 19:00
Slovenský rozhlas / Komorné štúdio

Program
Miroslav Tóth / Sarabanda z opery
Moje more Kaddáfi *
Andrej Gál: violončelo
Miroslav Tóth: alt saxofón, elektronika
- Homage to John Cage:
Composition in Retrospect (*Bonsai*)
Robert Rudolf / Akajanam *
Robert Rudolf - fujara
joystick ensemble, elektronika
- Venované Ivanovi Paríkovi (*Bonsai*)
Rudolf Pepucha / Awe Brio *
Rudolf Pepucha: elektronika

Laco Kerata - performance
- Venované Ivanovi Hrušovskému (*Bonsai*)
Marcel Vén / Marna
Marcel Vén: klavír, elektronika
Vladimír Mikláš - gitara
- Venované Jozefovi Malovcovi (*Bonsai*)
Ján Ančic / Protiklady *
Ján Ančic - klavír, klávesové nástroje

++++++++++++++++++++++++++++++++

Expertízny a edukačný inštitút Paneurópskej vysokej školy

Futurologická spoločnosť Slovenska SKVR ZSVTS

Slovenská ekonomická spoločnosť- Nezávislé združenie ekonómov Slovenska

Vás pozývajú na seminár:

ROZLIŠOVANIE PEŇAZÍ na príklade analýzy dôchodkovej reformy - druhého piliera

Úvodné slovo: Ing. František Severa

Diskusia

Termín konania:

Streda, 07.12.2011 o 16.00 hod.,

v aule PEVŠ,

ul. Tematínska č. 1O, Petržalka

Rozlišovanie peňazí František Severa

Anotácia

Rozlišovanie je nástrojom poznávania.

Rozlišovanie peňazí v zmysle rozlišovania peňažných tokov podľa ich zdrojov (bankových, fiškálnych a finančných) a sledovanie zmien v ich funkciách a štruktúre umožňuje pozoruhodný vhľad do mechanizmov ich súčasného fungovania.

V úvodnom slove bude uvedené rozlišovanie v krátkosti konkretizované na príkladoch finančnej analýzy dôchodkovej reformy osobitne druhého piliera a dlhovej služby a budú naznačené nimi vyvolané zmeny vo funkciách štátu.

++++++++++++++++++++++++++++++++

- vo stvrtok 8. decembra 2011 o 17.30 hod. sa v bratislavskom Kine Lumiere uskutocni stretnutie s nestorom slovenskej filmovej publicistiky a kritiky Pavlom Brankom pri prilezitosti vydania jeho autobiografickej publikacie Proti prudu. V prilohe si Vam dovolujem poslat tlacovu spravu o knizke i o jej prezentacii, na ktorej ju predstavia vyznamny slovensky reziser Dusan Hanak a generalny riaditel Slovenskeho filmoveho ustavu Peter Dubecky. V publikacii Proti prudu sa jej autor Pavel Branko vracia k svojmu osobnemu i profesionalnemu zivotu, ktory bol plny zvratov a konfliktov s mocou. Vydali ju vydavatelstvo Marencin PT

a Slovensky filmovy ustav. Viac informacii najdete v prilozenej tlacovej sprave, pripajam aj prebal publikacie.

++++++++++++++++++++++++++++++++++

Slovenskí maliari vystavuju - vernisáž už 9.12.2011 na radnici Mníchov - Gräfelfing

Majstrovske práce naších mníchovských maliarov na Vernissagi
V piatok večer, 9.12.2011o 18:00 hod.na radnici Mníchov - Gräfelfing.
Ak chcete pre svojích blízkých k Vianociam umelecký dar
s trvalou hodnotou, obrazy su aj na predaj!

++++++++++++++++++++++++++++++++++

Podrobnosti o výstave najdete kliknutím na toto vlákno:
http://www.slovenskyklub.eu/sk/aktivity/rok-2011/vystava-obrazov/
alebo tu: http://www.slovenskyklub.eu/sk/home/

++++++++++++++++++++++++++++++++++

To je fakt dobre

http://www.youtube.com/watch?v=_WFBVbUa7nU&feature=share&mid=538209

P O Z V Á N K A

Dovoľujeme si Vás úctivo pozvať na vernisáž výstavy výberu z diela akademického maliara majstra

Mikuláša Klimčáka

ktorá sa uskutoční dňa 3. decembra 2011 o 15:00 hod. v kaplnke sv. Jána Evanjelistu vo františkánskom kostole Zjavenia Pána v Bratislave, Františkánske nám. 1, pri príležitosti vzácneho životného jubilea majstra.
Majster Mikuláš Klimčák, akademický maliar, sochár, monumentalista a ilustrátor je okrem mnohých iných ocenení rytierom Rádu sv. Silvestra menovaný Sv. otcom Benediktom XVI., nositeľom medaily bl. Pavla Petra Gojdiča a tiež Zlatej medaily Matice slovenskej.
Výstava bude otvorená do 31. januára 2012, denne pol hodiny pred sv. omšou alebo podľa dohody na tel. čísle 0910 966 778 .
Veríme, že návšteva výstavy bude pre Vás hlbokým umeleckým a duchovným zážitkom.
Bude nám cťou Vás na výstave privítať.

++++++++++++++++++++++++++++++++++

- Srdečne Vás pozývame na privítanie novej knihy Milana Városa **Osudy umeleckých diel a ich tvorcov v utorok 13. 12. 2011** , 15.00 hod. **v Klube spisovateľov,** Laurinská 1, Bratislava

Mgr. Stanislav Muntág Vydavateľstvo Matice slovenskej
Mudroňova 1 036 52 Martin, Slovensko (043) 422 06 92; (0905) 313279 Fax (043) 490 68 74
muntag@vydavatel.sk **www.vydavatel.sk**

++++++++++++++++++++++++++++++++++

PROGRAM
RUSKÉHO CENTRA VEDY A KULTÚRY
V BRATISLAVE NA DECEMBER 2011

6. decembra o 17.00 hod. utorok

Vystúpenie speváckeho súboru Legenda

z Kaliningradu

7. decembra o 17.00 hod. streda

Tvorivá beseda

s filmovým dramaturgom, režisérom, hercom,
a zaslúžilým umelcom RSFSR
A. A. Adabašianom

13. decembra o 17.00 hod. utorok

Otvorenie výstavy

ruských umelcov
Anastasije Prokofievovej,
Kirilla Čižova
a
Alexandra Riabova

17. decembra o 14.00 hod. sobota

Novoročný stromček pre deti krajanov

22. decembra o 17.00 hod. štvrtok

Novoročné stretnutie pri čaji

pre frekventantov kurzov ruského jazyka.
Ukončenie prvého semestra.

Zmena programu vyhradená.
Informácie na tel.: 02/52625981
a na našej webovej stránke:
www.rcvkba.sk

++++++++++++++++++++++++++++++++

V Banskobystrickych novinách ECHO (z 2.12.2011) vysla pozvanka tohto znenia:
Pozvánka
Kresťanské spoločenstvo Vás pozýva
VEČER PRE IZRAEL
(vľavo fotka Ivo Samson- neskutočne zlostný pohľad)
(Vpravo vedľa nej text:) Hlavným rečníkom bude IVO SAMSON analytik Výskumného centra Slovenskej spoločnosti pre zahraničnú politiku.
Bude sa venovať nasledujúcim témam:
- Historický význam Izraela
- Komu patrí Jeruzalem?
- Samostatný Palestínsky štát - realita alebo utópia?
Piatok 9. decmbra 2011, 18:00 hod.
Lazovná 72 (zastávka Severná), Banská Bystrica

++++++++++++++++++++++++++++++++

NULTÉ ROKY - 8.12.2011 o 18.00 - DOM UMENIA
To:
Vážení priatelia / Dear Friends,

srdečne vás pozývame na vernisáž výstavy / we cordially invite you to the exhibition opening
NULTÉ ROKY / ZERO YEARS
Od Priestoru po Beskida / From Priestor To Beskid
Slovenské výtvarné umenie 1999-2011 v štyroch kurátorských pohľadoch

/ Slovak Visual Art 1999-2011 From Four Curatorial Perspectives
v Dome umenia na Nám. SNP č.12 v Bratislave / in Dom umenia (House of Art) 12, SNP Square, Bratislava
vo štvrtok 8. novembra 2011 / Thursday November 8th, 2011
o 18.00 hod. / at 6PM
Kurátori / Curators:
Juraj Čarný, Gabriela Garlatyová, Richard Gregor, Mira Sikorová - Putišová
výstava sa koná pod záštitou starostky Mestskej časti Bratislava - Staré Mesto Tatiany Rosovej
/ Exhibition is being held under the auspices of Bratislava Old Town Mayor, Ms. Tatiana Rosová
Prikladáme pozvánku a tlačovú správu. / Please find the invitation card and Press Release in attachment.
Zároveň vás srdečne pozývame na odbornú konferenciu AICA, ktorá sa k danej téme uskutoční na tom istom mieste v piatok 9. decembra 2011 od 11.00 hod. K téme súčasného umenia sa budú okrem kurátorov výstavy Nulté roky vyjadrovať Aurel Hrabušický, Katarína Rusnáková, Alena Vrbanová, Vladimír Beskid, Pavlína Morganová a ďalší hostia.

++++++++++++++++++++++++++++++++++

KONZERVATÍVNY INŠTITÚT M. R. ŠTEFÁNIKA

SHANE FRITH

(riaditeľ New Direction - The Foundation for European Reform)

Prečo zlyhávajú štátne Časopis Rytmus života + Kamila Magálová = takto sa rozvracajú manželstvá!!é systémy

Termín: Pondelok 12.12.2011 od 17.30 hod.
Miesto: Crowne Plaza Hotel (sála LONDON), Hodžovo nám. 2, Bratislava
Program: prednáška – diskusia – čaša vína

O Shaneovi Frithovi

Shane Frith je riaditeľ New Direction – The Foundation for European Reform, trhovo orientovaného think tanku, sídliaceho v Bruseli a zameraného na podporu a iniciovanie diskusie o možnostiach dosiahnutia väčšej prosperity, slobody a bezpečnosti ľudí v európskych krajinách.

V minulosti pôsobil vo viacerých think tankoch vo Veľkej Británii, konkrétne Progressive Vision, Institute of Economic Affairs, Reform, Open Europe a Global Vision. Pred nástupom do súčasnej pozície bol riaditeľom Progressive Vision, think tanku, ktorý viedol kampaň za razantnú reformu britského zdravotníctva.

Shane Frith bol kandidátom na poslanca parlamentu Nového Zélandu za Národnú stranu a zastával viaceré pozície v rámci tejto konzervatívnej strany. Medzi rokmi 2002 a 2004 bol predsedom Medzinárodnej únie mladých demokratov, organizácie združujúcej mladých ľudí angažujúcich sa v stredo-pravých stranách po celom svete. Bol poradcom konzervatívnych poslancov parlamentov vo Veľkej Británii i na Novom Zélande

++++++++++++++++++++++++++++++++++

Science Café
Sdružení jihomoravských pracovišť Akademie věd České republiky
ve spolupráci se Science Café Brno
Vás zvou na přednášku
Prof. RNDr. Václava Hořejšího, CSc.
z Ústavu molekulární genetiky AV ČR, v. v. i.
K čemu vlastně v naší malé zemi potřebujeme výzkum?
K čemu vlastně naše společnost potřebuje základní výzkum (t. j. vědu)? Jakým způsobem se vrací investice do ní vložené? Jak se pozná, že je tento druh výzkumu opravdu kvalitní? ve středu 7. prosince 2011 v 18:00 hodin

K čemu vlastně naše společnost potřebuje základní výzkum (t. j. vědu)? Jakým způsobem se vrací investice do ní vložené? Jak se pozná, že je tento druh výzkumu opravdu kvalitní? Lidé si většinou myslí (a mnozí vědci tento názor ještě populisticky podporují), že věda je zde hlavně od toho, aby produkovala objevy, které okamžitě přebírá aplikovaný výzkum a průmyslový vývoj a přeměňuje je v komerčně zužitkovatelné výrobky. To je iluze, a to zvláště v malých zemích, jako je naše. Drtivá většina objevů s výrazným technologickým využitím bude vždy učiněna jinde než u nás – vždyť naše věda tvoří jen méně než 1% dnes již zcela globalizované vědy světové! Velká většina našeho základního výzkumu je skutečně na první (ale i na druhý) pohled „neužitečná“: týká se nejčastěji nějakých nových, pokud možno co nejzáhadnějších jevů bez přímé souvislosti s nějakým praktickým problémem. Hlavním produktem takového teoretického bádání je „pouze“ publikace v odborném časopise a kritériem kvality je to, jak prestižní mezinárodní časopis takovou studii přijme k otištění a jaký pak bude mít ohlas u kolegů v oboru po celém světě. Laikovi se to může zdát marnotratné a může volat po něčem cílenějším a praktičtějším. Je tedy snad základní výzkum jakýmsi luxusem, který slouží jen k tomu, aby se uspokojily záliby podivínů sbírajících vzácné brouky, hledajících bizarní elementární částice nebo objevujících zvláštnosti genů pavouků?

++++++++++++++++++++++++++++++++

v prostorách Literární kavárny knihkupectví Academia, Nám. Svobody 13, Brno **v prostorách Literární kavárny knihkupectví Academia, Nám. Svobody 13, Brno, dne 7. prosince 2011 v 18:00 hod.**

++++++++++++++++++++++++++++++++

Pozývame Vás na prednášku spojenú s diskusiou na tému:

Prísľub prírody
ktorá sa bude konať v stredu **7.12. 2011 o 18:00 hod.** na Zrínskeho ulici č. 2 v Bratislave (konečná trolejbusu č. 208 na Šulekovej ulici).

Prednášať bude Mgr. Ing. Štefan Šrobár, CSc.

srdečne Vás pozývame na prednášku

doc. Ing. Máriusa Pavloviča, PhD.
Ústav jadrového a fyzikálneho inžinierstva
„Urýchľovače a jadrová fyzika V medicíne“
Prednáška sa koná
v stredu 7. decembra 2011
v Klube zamestnancov, prízemie B blok o 14,00 hod.
Tézy prednášky:
1. Medicínska fyzika: výzva pre výskum i pre vzdelávanie
2. Využitie jadrovej fyziky v medicíne: vybrané príklady
3. História, súčasnosť a trendy vybraných častí medicínskej fyziky
4. Úloha urýchľovačov v medicínskej fyzike

++++++++++++++++++++++++++++++++

P O Z V Á N K A

na

Vianočnú kapustnicu
s prekvapením

14. decembra 2011 (streda) o 16,30
na Gunduličovej ul. 12 v Bratislave
www.noveslovo.sk

++++++++++++++++++++++++++++++++

Silvestrovský pochod
na vrch Plešivec

Vážení Slováci a Slovenky

Už ste premýšľali ako sa rozlúčite so starým rokom ?
Rozlúčiť sa môžeme doma pri televíznych zábavných programoch, alebo pri rôznych komerčných zábavách.
Ak sa Vám ani jedno z týchto ukončení roka nepozdáva, pridajte sa k nám !
S nami sa môžete rozlúčiť zo starým rokom v prírode, ktorá nám celý rok dávala svoje dary a nechcela za to nič.
Týmto turistickým pochodom na vrch Plešivec si uctíme krásu Slovenských hôr, vyvesením Slovenskej vlajky prejavíme národnú hrdosť a zaspievaním Slovenskej hymny si uctíme národné povedomie.
Tešíme sa na Vašu účasť

++++++++++++++++++++++++++++++++

KRITICKY O DEJINACH
SNN 49/2011
W W W . M A T I C A . S K
Slovenský historik Ladislav Deák – vynikajúci vedec s vysokým morálnym kreditom
Slovakia in History alebo pokus dokončiť dielo, v ktorom Maďari neuspeli

++++++++++++++++++++++++++++++++

Trochu oneskorene som sa dostal k tomuto článku z Ba-novín.

Nedalo mi nereagovať, preto píšem.

Na samotný výrok: „***Liszt pochádzal z nemeckej rodiny, ako mnohí obyvatelia starého Uhorska*”,**

ako aj posledné rovnaké hlúposti z STV relácie napíšem extra článok.

--XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

++++++++++++++++++++++++++++++++

AD: „Priezvisko Liszt je z nemeckého die List”, Štefan Holčík, 18.11.2011
http://www.bratislavskenoviny.sk

Tak a je to tu!

Už som sa obával, že táto fáza „humoru, irónie, znevažovania, výsmechu" k novým poznatkom v otázke identity Hongroisa Franza Liszta nás akosi obchádza.

Článkom pána PhDr. Štefana Holčíka CSc: „***Priezvisko Liszt je z nemeckého die List*****",**

dostupnom aj na internete (18.11.2011, 12:30):

http://www.bratislavskenoviny.sk/najnovsie-spravy-z-bratislavy/pamatnici-historie/priezvisko-liszt-je-z-nemeckeho-die-list.html ,

môžem formálne konštatovať naplnenie aj tejto všeobecne platnej druhej fázy v oblasti prijímania nových prevratných poznatkov v spoločnosti.

Prvá fáza úplnej ignorancie takýchto poznatkov zo strany akademických inštitúcií sa prevalila rokom 2007, keď sa začal zvláštny, skôr mediálny dialóg, ústiaci často až do neakademického znevažovania osoby predkladateľa týchto poznatkov.

A istotne sa nebudem mýliť, keď uvediem, že „slovenské klasické" zákulisné ohovárania autora, pamflety musia aj dnes „frčať na plné obrátky" a týmto, vonkoncom nie „smiešnym" článkom sa zrejme táto fáza ani zďaleka nekončí.

Tu sa ale vôbec nedá povedať: „A to je dobre"!

Bolo by žiadúce konečne zahájiť aj kľúčovú, tretiu fázu, serióznym vedeckým výskumom na akademickej pôde, samozrejme s primerane kritickým pohľadom, preveriť, prípadne doplniť

závery predkladané v knihách pána Miroslava Demka k slovenskej identite Hongroisa Franza Liszta.

Žiaľ, podľa doposiaľ publikovaných informácií sa zdá , že táto „akademická sféra" trpí akútnym, ba priam absolutným nedostatkom profesne zdatných kompetentných kádrov.

A tak si nielen slovenská verejnosť najprv bude asi musieť počkať na ich „odborné dozretie",

či lepšie povedané, Slovensko si skôr bude musieť počkať na ich výmenu.

Štvrtá fáza, tá je už čiste len formálnou všeobecnou spoločenskou akceptáciou takýchto prevratných poznatkov, v tomto prípade zavedenie slovenskej identity Hongroisa Franza Liszta do spoločenkej praxe v oblasti kultúry, histórie, umenia, školstva.

Ale pár pripomienok k samotnému „zvláštnemu" článku, pre úplnosť citujem jeho časť:

„V čase trvania výstavy ponúkali v blízkych kníhkupectvách najmenej 8 nových publikácií o Lisztovi v cene od 8,95 eura do 68 eur.
Ani jeden autor serióznych textov nespomenul ani jediným slovom
smiešne tvrdenie o Lisztovom slovenskom pôvode.
A to je dobre!
Lebo tvrdiť len na základe počutého priezviska, že Liszt mal slovenské korene, je rovnako fantastické, ako hľadať slovenských predkov Lochnesskej príšery.

Žiadny seriózny životopisec nemôže o Lisztovi napísať taký nezmysel.

Ďalším rozširovaním objavenej teórie môžu Slováci len utŕžiť hanbu.
Fantastické tvrdenia senzáciechtivých spisovateľov nepatria do oblasti vedeckého bádania. Nemala by nimi byť živená ani verejnosť.
Liszt pochádzal z nemeckej rodiny, ako mnohí obyvatelia starého Uhorska".

Priznám sa, prakticky vôbec nečítam podobných autorov „serióznych textov" z ponuky autora článku. Skúsenosť mi hovorí, žy by to bola vyslovene strata času.

Dôvod je prostý, ani jeden „autor takýchto serióznych textov" spravidla ani jediným slovom nespomína, že **v čase mladosti a tvorby Hongroisa Franza Liszta bolo kráľovstvo Hongrie domovinou aj „akéhosi smiešneho" národa Hongroisov, spievajúceho svoje prekrásne piesne „akýmsi smiešnym" dialektom jazyka Esclavonos.**

Dodnes žiaden seriózny a ba ani žiaden neseriózny Lisztov životopisec „nebol schopný"

napísať čo i len slovo o existencii národa Slovákov v Hongrie z dôb mladosti Franza Liszta.

Logický záver je, že u takýchto a podobných „holčíkovských autorov serióznych textov" je nezmysel hľadať čo i len slovo k akejkoľvek téme z oblasti slovenskosti.

Ale rád by som sa niekde dočítal, ktorý z tých autor „serióznych textov" pána Holčíka,

sa aspoň jedným slovom zmienil o zásadnom rozpore „nemeckej, či maďarskej identity"

s aktívnou účasťou Hongroisa Franza Liszta na „akýchsi smiešnych" miléniových oslavách príchodu slovanských vierozvestcov Cyrila a Metoda v Ríme 3.-5.7.1863.

Rád by som sa niekde dočítal, ktorý z autor „serióznych textov" pána Holčíka, sa aspoň jedným slovom niekde zmienil o „akomsi smiešnom" slovanskom koncerte Balakireva v Petrohrade v roku 1867, poriadaného v rámci „Všeruskej etnografickej výstavy a slovanského zjazdu v Moskve a Petrohrade", kde boli „smešni Slovania" z „Vengrije" zastúpení skladbami „Rhapsodie Hongroise" od Hongroisa Franza Liszta.

Rád by som sa niekde dočítal, ktorý z autor „serióznych textov“ pána Holčíka, sa aspoň jedným slovom niekde zmienil o „akomsi smiešnom“, záhadne stratenom obraze Hongroisa Franza Liszta, v životnej veľkosti, namaľovanom „ruským Rembrantom“ Iljom Repinom.

Rád by som sa niekde dočítal, ktorý z autor „serióznych textov“ pána Holčíka,

s tématikou literárnej tvorby Hongroisa Franza Liszta, sa seriózne zapodieva so životopisným dielom o Mazúrovi „Františkovi Šopénovi“: „Chopin“, či umenovedným dielom:

„Des Bohémiens et de leur musique en Hongrie“.

A ja si myslím, že to vôbec nie je dobre!

Dovolím si ďalej voľne parafrázovať:

„Lebo tvrdiť len na základe počutého mena: „Sándor Petőfi“, že tento najväčší maďarský básnik, mal maďarské korene, je rovnako fantastické, ako hľadať maďarských predkov Lochnesskej príšery.“

„Lebo tvrdiť len na základe počutého mena: „Franz Shubert“, že tento velikán hudobnej tvorby vo Viedni, mal nemecké korene, je rovnako fantastické, ako hľadať nemeckých predkov Lochnesskej príšery.“

„Lebo tvrdiť len na základe počutého mena: „Nicollo Paganini“, že tento velikán hudobnej tvorby z Venetie, mal talianske korene, je rovnako fantastické, ako hľadať talianskych predkov Lochnesskej príšery**.“**

„Lebo tvrdiť len na základe počutého mena: „Liszt Ferenc“, že tento génius hudobnej tvorby z Hongrie, mal nemecké korene, je rovnako fantastické, ako hľadať nemeckých predkov Lochnesskej príšery.“

„Lebo tvrdiť len na základe počutého výroku „*Je suis Hongrois*“, či „Magyar vagyok!“,

že autor tohoto výroku mal maďarské korene, je rovnako fantastické, ako hľadať maďarských predkov Lochnesskej príšery.“

Ale keď sa dočítam v dobových písomnostiach z pera českých autorov:

„...Tehdáž byl František Liszt v Pešti. V jednom koncertu jeho spozoroval Petőfi mezi posluchačkami čarokrásne děvče, a zahloubal se tak do jejích tahú, že by byl jistě uvěřil, že Egressy u klavíru sedí a Liszt deklamuje.....“,

tak takáto informácia je už predsa len istý iný „kaliber“!

Tu sa jedná o dve osobnosti z jedného obdobia, ze jedného spoločného Hongrie prostredia, pritom obaja majú Hongrois korene, ale ku každej sa pristupuje diametrálne odlišne!

Skúste mi ukázať na príklade iného skladateľa z obdobia Hongroisa Franza Liszta,

pred ním i po ňom, ktorého meno sa skoro do každého jazyka prekladá, rôzne sa píše!

WA Mozart, Richard Wagner, Ludwig van Beethoven, Franz Schubert (František Kapusta), Frédéric François Chopin (Fryderyk Franciszek Chopen, „František") ...

ani jeden z nich nepodstupoval zmenu identity menom tak, ako Hongrois Franz Liszt!

Viete si predstaviť, že by ktorýkoľvek píšúci český súčastník Franza Liszta premenoval niektorú osobnosť Francúza „François", „Nemca „Franza", či Maďara „Ferenca"

na „smiešneho českého Františka"?!

‚Ja si to neviem dosť dobre predstaviť, to by bol predsa škandál!

Taký autor by zaručene dopísal.

Uviedol som tu dvoch ďalších významných „Františkov" hudobníkov, oboch so slovanskými koreňmi a ani u jedného sa takéto niečo nedá v dokumentácii nájsť!

Až by som sa v tomto mýlil, tak si samozrejme rád poopravím svoj mylný názor, pokiaľ mi niekto predloží dobový príklad takéhoto omylu.

A preto len diletant môže len na základe počutého mena usudzovať o koreňoch nositela mena, obzvlášť v Rakúskej monarchii, ale hlavne v dobe po Rakúsko-maďarskom vyrovnaní!

Veď sú to práve a prakticky jedine Uhri-Slováci, ktorí majú ozaj slušné „smiešne" skúsenosti s latinizáciou, germanizáciou, maďarizáciou priezvisk a mien svojich predkov.

Ďalší výsledok testu „slovenskoti na lakmusovom papieriku identity Hongroisa Franza Liszta" je týmto známy: „Adept neobstál!".

Peter Hanic, 02.12.2011 Viedeň

Rodinná kronika: obrázkové listy k zábavě a poučeni, 1863, diel 2, str. 373

++++++++++++++++++++++++++++++++

A činil takto snad, aby pozornost k sobě upoutal? O nikoli! naopak! Nové známosti uzavíral jen ztěží, přicházel lidem chladně a pyšně v ústrety a mluvil velmi málo.

Jednou vynašel zase novou módu a nosil kulatou čepici z astrakánu, premovanou mentu (plášť) à la Csokonai*) a uherské kalhoty do bot.

Tehdáž byl František Liszt v Pešti. V jednom koncertu jeho spozoroval Petőfi mezi posluchačkami čarokrásné děvče, a zahloubal se tak do jejích tahů, že by byl jistě uvěřil, že Egressy u klavíru sedí a Liszt deklamuje.

Jeho přátelé, poblíž stojící, spozorovali roztouženost jeho brzy, a jeden z nich, posměváček, pravil mu, aby krásnému tomu dítěti nepodíval se příliš hluboko do očí, že by to mohlo míti následky smutné.

*) Slavný maďarský básník národní, jehož písně velmi znárodněly.

++++++++++++++++++++++++++++++++

http://www.stv.sk/online/archiv/sfery-doverne-1?date=2011-11-30&id=47169

sa mi zdá, že tam je redaktorom ukázaný práve tento obrázok…

Liszt_Magyar-vagyok.JPG

Nevieš nahrať túto reláciu v mp4?

Nemáš niekoho, kto to vie?

Až, by to šlo, tak dík vopred

peter

++++++++++++++++++++++++++++++++

František List:
Slovenský Uhor, ktorý nehovoril po maďarsky!

By
Dr. Cyril A. Hromník
Historian/Researcher
INDO-AFRICA, 4 North Oak, 12 Dulwich Rd., Rondebosch, Cape Town, South Africa 7700. hromnikcyril@gmail.com
Published as: Hromník, C.A. 2011. Franz Liszt. *Dimenzie: Časopis, ktorý nekĺže po povrchu.* Ročník XI, 1. Október 2011, s. 52-55. Dig. copy: **www.casopisdimenzie.sk**
alebo: http://www.casopisdimenzie.sk/1_listovanie_casopisom/2011_10/index.html

Slovenský národ, z ktorého vzišiel svetoznámy skladateľ a klavírny virtuóz František List, je tak starý, že v jeho histórii najdeme jeho predkov pod niekoľkými dobovými a formálne zdánlivo nesuvisiacimi menami, ako Slováci, Slavoni, Uhri, Maravania, Illyri, Veneti, Pannonci, Tóti, Wenden, Sklavenoi, Frankovia, a pod tým najstarším menom Sloveni a Slovenky. Čo ponecháva alebo drží Listovu/Lisztovu identitu v neistote je jeho uhorský pôvod. Čo to znamená alebo znamenalo byť rodeným slovenským Uhrom? Čiastočnou odpoveďou je môj článok o Salamandre v *Kultúre* (d. 14, č. 1, 12Ja2011 a d. **1**4, č. 2, 26Ja2011), ktorý sa zaoberá historickým baníctvom, ktoré na Slovensku je tak staré ako je samotná slovenská jazyková aj etnická identita Slovenov/Slovákov, siahajúca prinajmenšom do bronzovej doby. Dostať sa k tomu najstaršiemu baníctvu si od historikov vyžaduje schopnosť prehrabať sa posledným tisícročím tak zvanej Uhorskej doby, ktorej pochopenie vedie, medzi iným, k prisúdeniu správnej identity nie len Františkovi Listovi alebo Franzovi Lisztovi, ale aj samotnému Slovensku.

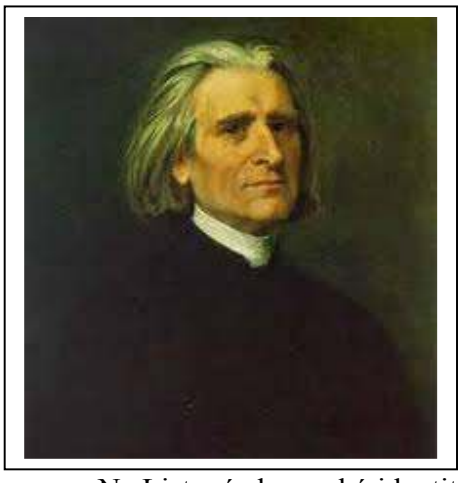

Obrázok č. 1. František List alias Franz Liszt, slovenský klavírista a skladateľ 1811-1886.

Na Listovú slovenskú identitu poukazuje aj jedna z jeho najznámejších skladieb, zvaná ´Tanec Slovenov´, v dobovej reči *Totentanz*. Maďari, a po ních aj iní reportéri, pozmenili slovenský tanec Františka Liszta na makabrný *Todtentanz* alebo ´Tanec Mŕtvych´ od nemecko-maďarsky premenovaného Franza Liszta, aj keď jeho vstupná

partitúra je založená na celkom rezkej a veselej slovenskej ľudovej piesni "*Ešte sa na tej hore listie červená*".

Slovenská identita Františka Lista (Franz Liszta).

Slovenská identita Františka Lista, v matrike zaregistrovaného pod latinizovaným menom Franciscus List,[1] je bezpochybne potvrdená samotným Listom v liste svojej obdivovateľke a za určitú dobu aj priateľke a partnérke, *Comtesse d´Agoult* (s ktorou mal dve dcéry a syna)[2], napísanom z Bratislavy ("*Pressburg"*) vo štvrtok 19. decembra 1839, o 9. hodine ráno. V tomto liste František List, vtedy už všeobecne známy ako Franz Liszt, doslova od srdca zvolal: «*Oh! ma sauvage et lointaine patrie! Oh, mes amis, amen!*».[3] Teda, "Oh, moja **neskrotená** a vzdialená otčina! Oh, moji priatelia, amen!" Že v tomto výkriku od srdca František List nemal na mysli ani Maďarsko, ktoré sa po stáročia snažilo Slovensko skrotiť, ba ani Nemecko a Rakusko, ale len svoje rodné neskrotiteľné Slovensko a svojich slovenských priateľov, nemôže byť pochybnosti! A to aj napriek tomu, že pišúc francúzsky, nemohol používať slovenské meno svojej slovenskej vlasti Uhry, ale musel sa uchýliť k francúzskému názvu "*Hongrie*", ako k náhrade za latinské meno *Hungaria*, ktorým Maďari vo vtedy oficiálnej, latinskej reči krajiny pokrývali nie len časti slovenskej zeme nimi zabranej ale aj celé nimi ovládané Uhorsko.[4]

A myslím si, že sa mýlia tí, ktorí vidia Listove "neskrotené" Slovensko ako "divoké" a tak prihrávajú tým, ktorí sa ho tak snažili svetu predstavovať.[5] Medzi inými vraj aj vysoko rešpektovaný J.W Goethe spájal Slovákov "*s označením Sklávové -- barbaři.*" A vraj, podľa Prof. Miroslava Demka, "*ve stejnem duchu Liszt Slováky popisuje jako svůj barbarský národ*," lebo "*sám se občas podepisoval jako sklavon*." To však je len výsledkom nedozrelého dejepisectva, kde Sklavon má byť otrokom a v ktorom sa tiež verí, že "*sklo...je ...synonymum slovanských očí*."[6] Práve naopak, divokým bolo Maďarsko a Maďari, ktorí do slovenských Uhrov prirajtovali ako lúpežníci zo stepí Nadpontských, a ktorých autor diela *Gesta Hungarorum Vetera* v 11. storočí popísal ako "ľud vulgárny", ako "ľud divoký."[7] A pod tým vulgárnym a divokým votrelcom z Ázie sa starodávne a tisícročiami stredoeurópskej ale dravidským obchodom, baníctvom a náboženskou kozmológiou [8]ovplyvnené a stvárnené Slovensko a jeho Sloveni/slovenské obyvateľstvo snažilo prežiť a uchovať si svoj jazyk a svoju kultúru.

---

[1] Liszt, Franz. *Missa solennis.(La Messe de Gran).*[Ostrihomská Omša], 1855. In Bory, Robert. La vie de Franz Liszt par l'image, édit. Du *Journal de Genéve,* 1936. Cit. in Demko, Miroslav. *Ukradený skladatel (Franz Liszt)*. Bratislava: Eko-konzult, 2010, s. 107.

[2] Demko, M. 2010. *Franz Liszt: Ukradený skladatel. Neznáma fakta.* Bratislava: Eko-konzult, s. 71.

[3] *Correspondence de Liszt et de la comtesse d´Agoult, 1833-1840*, publiée par M. Daniel Ollivier, éditions Bernard Grasset, Paris, 1933, p. 330. Cit. in Demko, Miroslav. *Franz Liszt: compositeur slovaque*. Lausanne, Suisse: Editions L´Age d´Homme, 2003, s. 14.

[4] Liszt, Franz. *Pages romantiques,* Paris-Leipzig: Libr. Félix Alcan-Breitkopf et Haertel, 1912, s. 233-234, cit. in Demko, Miroslav. *Franz Liszt: compositeur slovaque*. Lausanne, Suisse: Editions L´Age d´Homme, 2003, s. 15.

[5] Demko, M. 2010. *TOTentanz Franza Liszta alebo Tanec Slovákov*. Bratislava: Lisztova spoločnosť na Slovensku, s. 11.

[6] Demko, *Ukradený skladatel*, s. 177.

[7] *Gesta Hungarorum Vetera,* (ca. 1091-92), zachovaná kopia z 13. storočia, cit. in Chaloupecký, Václav. *Staré Slovensko*. Bratislava: Filosofická Fakulta University Komenského, 1923, s. 320, 323.

[8] Hromník, C.A. 2010. Slovenské baníctvo v Bronzovej a pred-Rímskej dobe. In: Európsky význam slovenského baníctva v stredoveku a novoveku. Zborník prednášok z medzinárodného

Slovensko naozaj bolo, napriek svojej zdánlive krotkosti, aj po 800 rokoch maďarskej nadvlády neskrotené a udržalo a uchovalo si tak svoj jazyk ako aj svoje zvyky, náboženstvo, spolu so svojimi spevmi, muzikou, tancami, krojami, umením, bilinkárstvom, olejkárstvom, architektúrou, remeslami a nadovšetko svojim povedomím svojej starodávnej veľkej slovensko/uhorskej vlasti. V 19. storočí sa Listovo uhorské Slovensko Tótov, pod ktorým menom Hungari/Magyari poznali starodávnych Slovenov (dnes Slovákov) v 9. storočí, mohlo zdáť byť "*porobené*", ako sa domnieva prof. Richard Marsina,[9] ale divokým nebolo. Veď to bola priam antická civilizácia s kozmológiou naviazanou na starodávnu Indiu a s teológiou artikulovanou s učením Starého Zákona už v pred-kresťanskej dobe.[10]

List sa citil, ako to sám povedal, že "*ja tiež patrím k tejto antickej a mocnej rase; ja som jedným zo synov toho najrannejšieho, nepremoženého národa, ktorý sa zda byť rezervovaný pre lepšie dni!*" ("*car moi aussi j´appartiens à cette antique et forte race; je suis un des fils de cette nation primitive, indomptée, qui semble réservée pour le meilleur jours*").[11] Tento prejav nemôže znamenať nič iného než že Franz List bol Slovenom/Slovákom zo starodavného slovenského Uhorska. Cez to všetko, pochybnosti o jeho etnickej identite sú zjavné, dokonca aj medzi tými, ktorí sa všetranne snažia Františkovi Listovi prinavrátiť jeho "*stratenú*"[12] alebo aj "*ukradnutú*" slovenskú identitu a slovenskú vlasť.[13]

Problem je vraj v tom, ako to priznáva aj hlavný slovenský reštaurátor Liszta prof. Miroslav Demko, že Liszt "*často opakoval*" frázu «*Je suis hongrois*.» "*Ja som maďarský*." Pýtam sa: Čo "*maďarský*"?[14] Na to nám správnu a presvedčivú odpoveď nedal ani Miroslav Demko ani Peter Hanic (ktorý tiež na tuto tému písal), ba ani nikto iný, aj keď sa zdá, že List nikdy nepovedal *Je suis Hongrois*, čo by bezpochybne bolo znamenalo "*Ja som Maďar*".[15] Boli to hlavne žurnalisti a muzickí recenzisti, kto túto frázu tak-rečeno 64-tisíc krát opakovali. Podľa všetkého, sám List povedal len *Je suis hongrois*, teda ´Ja som hungarský občan´ alebo pochádzam z krajiny vo francuzštine známej pod menom Hungaria (francúzsky *Hongrie*). Ale tak ako Maďarmi neboli milióny Slovákov, Chorvatov, Slovincov a Srbov s hungarským občianstvom, ani František List Hungarom a teda v modernej terminológii Maďarom nikdy nebol.

Nanešťastie, v osobnom rozhovore s prof. Demkom som sa dozvedel, že on nevidí rozdiel medzi *hongrois* a *Hongrois* a mýlne používa tieto pofrancuzštené termíny, akoby sa mohli rozumieť aj v zmysle Uhor, Uhri a uhorský. Avšak žiadny Francúz tým termínom tak nikdy rozumieť nemohol, pretože medzi menami Uhor, uhorský a *Hongrois, hongrois* nieto žiadnej etymologickej a významovej spojitosti. Sám List tento

---

sympózia, konaného 8. - 10, 9. 2010 v Banskej Štiavnici. Banská Štiavnica: Slovenské banské múzeum, 2010, s. 12-14.

[9] Marsina, Richard. 1993. Pod Vládou Arpádovcov. In: Marsina, Richard. (ed.) *Slovenské dejiny*. Ed. Čičaj, V., Kováč, D., Lipták, Ľ. Martin: Matica slovenská, 1993, s. 35.

[10] Hromník, Cril Andrew. *Sloveni / Slováci: Kde sú vaše korene? K prameňom najstaršej histórie Slovenska, približne od r. 3000 pr. Kr.* Bratislava: Eko-Konzult, 2010 s. 95-120.

[11] Liszt, *Pages romantiques,* s. 233-4.

[12] Demko, Miroslav. *Franz Liszt: compositeur slovaque*. Lausanne, Suisse: Editions L´Age d´Homme, 2003, s. 14.

[13] Demko, *Ukradený skladatel,* passim.

[14] Demko, *Franz Liszt: compositeur*, Introd.

[15] Hanic, P. 2010. Totentanz, či Todtentanz, alebo Akademiker-Tänzchen .20. November 2010. (Príspevok do Stálej konferencie Panslovanskej únie). Dostupné na internete <www.pansu.sk>

problem jednoznačne vysvetlil, keď povedal: "*Je souis hongrois» ... mais je ne parle pas hongrois*:" „*Ja som hungarský* [čiže maďarský občan, skladateľ, ale sotva už človek, atď.].... *ale maďarsky nehovorím*." Celkom jasne, František List ani Hungarom ani Maďarom nebol a maďarsky hovoriť nevedel.

Hungari versus Uhri.

Maďari sa nikdy nepredstavovali ani nikdy nebudú predstavovať ako „*Uhri*" a svoju krajinu ako Uhorsko lebo, ako Demko sám a správne na inom mieste píše, Maďari „*Nemajú ekvivalent slovenského výrazu Uhor*." Uhri a Uhorsko (počeštené s pozmeneným významom na české Uhři a Uhry) existovali stáročia ba aj tisícročia pred príchodom Maďarov do Európy a vždycky boli len slovenskými! A veľkým nezmyslom je historicky úplne neopodstatnené tvrdenie prof. Demka, že „*Až v posledných desaťročiach sa v cudzine začínajú predstavovať ako Uhri*." Kde sa také niečo dá potvrdiť? Maďari nikdy nič takého nevykonali. Pri vstupe do EU sa "*Magyarországh*" prezentuje celkom správne ako „*Hongria*", a Hongria nemá etymologicky nič spoločného s názvami Uhor, Uhri a Uhry, ktoré popisovali slovenské etnikum a teritoriálne popisovali slovenskú zem a jej ľud dávno pred príchodom aziatských Hungarov, neskoršie prezvaných na Maďarov. A to dávno, dávno v predrimských dobách.

Prastaré meno Uhor/Uhri/Uhorsko patrilo a popisovalo len Slovenov/Slovákov a ich slovenskú zem, zatiaľ čo ďaleko, ďaleko mladšie a tak-rečeno len nedávno (až v 10. storočí po Kr.) importované meno *Hungar* patrilo a popisovalo len privandrovalých Aziatov neskoršie prezvaných na Maďarov. A medzi tymito dvomi menami nieto etymologickej alebo kognatnej náväznosti. To však nie je jasné mnohým slovenským historikom, muzikológom a etymológom, ktorí majú potiaže rozlýšiť slovenských Uhrov od maďarských Hungarov. A úplný galimatiaš nasleduje, keď sa táto otázka debatuje v češtine, kde „Uhři" sú jednoznačne Maďari a „Uhersko" je jednoznačne Maďarsko. Týmto vyšpekulovaným uzusom sa českí historici a ideologovia snažili vymazať Slovákov/Uhrov z histórie nielen Pannonie ale aj vlatného Slovenska. Tak prof. Demko, najväčší zastanca Listovej slovenskosti, sa v českom vydaní jeho knihy pýta: "Ale kdo jsou Uhři? Překládat toto označení či ne? Nebo je to jedno, zda používáme pojem Maďar, případně Uher?" A k tomu bezmocne dodáva: „ Autor tuto otázku neřeší." (Demko, M. 2010. *Franz Liszt: Ukradený skladatel. Neznáma fakta.* Bratislava: Eko-konzult, s. 31.). Domnieva sa totiž, že francúzske *hongrois* znamená ´uhorský´, čo z úst francuzsky hovoriacého vyznieva nanajvyš neinformovane. To potom vedie k nezmyslu, že vraj „*Tím, že* [List] *na začátku nové vlny maďarizace koncem 19. století doma i ve světě prohlašoval: ´Jsem Uher,´ vlastně Maďary urážel*."

Výsledkom tejto veľmi pomútenej histórie je zdôraznené tvrdenie v Demkovej poslednej knihe, *TOTentanz Franza Liszta alebo Tanec Slovákov* (2010), že vraj "***Franz Liszt celý život potvrdzoval, že Uhor (Hongrois) znamená Slovák-Slovan, ale nie Maďar.***" A ďalej zasa, že Liszt „*jasne rozlišoval pojem Uhor a pojem Maďar, čiže ho neprekladal*."[16] Problem je v tom, že francúzske *Hongrois* je len adaptáciou latinských názvov *Hungarus* a *gens Hungarica,* a toto historické meno azijského pôvodu bezpochybne popisuje len Maďara a Maďarov. A František List, ba ani Franz Liszt žiadnym Maďarom alebo Hungarom ba ani *Hongrois* nikdy nebol. Franz Liszt celkom jasne bol Slovenom/Slovákom, alebo – v teritoriálnom smysle -- slovenským Uhrom a

[16] Demko, *TOTentanz Franza Liszta*, s. 39.

uhorským Slovákom, a toto meno sa nedá preložiť francúzskym modernizmom *Hongrois*, ani on sám ho tak neprekladal.

Solováci, Uhri a Tóti.

Názov Uhor, Uhry, existoval tisícročia pred stredovekom, kedy Európ len po prvý raz počula meno *Hungar.* Nepochopenie tejto historickej reality vedie Demka k nezmyselnej výčitke, že snaha Maďarov prekladať „Maďarsko ako Ungarn, Hungary, aj keď historicky a filologicky celkom správna, mierila na úplné vymazanie dejín „Slovákov-Tótov.“ Na čo vraj “reagoval Liszt“ dobre známym „*Oh! ma sauvage et lointaine patrie! Oh, mes amis, amen!* ale tu zle preloženým „Oh, moja divoká a vzdialená vlasť. Oh! moji priatelia, amen!“ Našťastie, táto zásadná a centrálna, ale veľmi chybne prezentovaná argumentácia je podaná len v poznámke pod čiarov, zrejme ako menej významná.[17] Maďari sa bezpochybne snažili vymazať Slovenov/Slovákov zo slovenských ale maďarizovaných Uhrov (Uhorska), ale Demkova poznámka, že Liszt videl „*svoj pôvod v ľudu divokom, opustenom a nie tak kultivovanom ako by si on bol prial – v ľudu ktorý aj v XIX. storočí sa váľa v úpadku ako žiadny iný v Európe*,“[18] by zaiste bola prišla vhod maďarskej propagande, že „*Tót nem ember*,“ v zmysle (Slovák zvaný) „*Tót nie je človek*.“[19]

V skutočnosti, Sloveni/Slováci v slovenskom Uhorsku aj v maďarskej Hungárii sa k menu Tót bez hanby hlásili, lebo to bolo jedno z ich starodávnych mien, ako správne uvádza Demko, nie maďarská prezývka, ako sa často podáva. Zrejme v stredoveku tomu menu ešte rozumeli. Aj Turci na prelome vekov poznali Slovenov/Slovákov ako Tótov a slovenskému Uhorsku hovorili „*Tót vijálet,*“ „*Slovenský štát*“, podľa Demka;[20] presnejšie ´Kraj (slovenských) Tótov´.[21] Ešte aj v dobe Jána Amosa Komenského (1685) „*Tót ország*“ ako „*Slovenská Zeme*,“ existoval paralelne s „*Magyar országo*-m“ na území pôvodne len slovenského Uhorska.[22] František Rákoci II. vyhlásil *Tótság* alebo *Tót impérium* keď sa zmocnil časti slovenských Uhrov v roku 1704. Ale to bolo rýchlo zlikvidované.[23] Sám Franz Liszt sa videl ako Tót, a Demko má zaiste pravdu, keď píše, že „*Hlavným zmyslom a motiváciou Franza Liszta pre skomponovanie Totentanza bolo upozorniť na* [v jeho dobe už] *kolonizovaný národ Tótov- Slovákov*.“ Tu vložte obrázok č. 2. Uhorsko a tancujúci Sloveni/Slováci. Vtedy (c. 1836) už ani jazykovedci nevedeli vysvetliť pôvod a význam mena Tót. Ale vraj už v roku 1820 „*slovníky boli povinné pomenovať* ***národ Tótov-Slovákov*** *a zahrnuť ho aj v kontexte s porovnaním Tót-mŕtvy*.“ Odkiaľ sa toto berie, nie je mi jasné. Na kopírovaných stránkach uvedených slovníkov v Demkovych knihách sa nič takého nenachádza.[24] Keby tomu naozaj tak bolo, Lisztov *Totentanz* by už v roku 1820 bol predpovedaný ako *Todtentanz*, ´Tanec mŕtvych´.V skutočnosti Lisztov *Totentaz* živých Slovenov/Slovákov sa stal *Todtentanz*om -- ´Tancom

---

[17] Demko, *TOTentanz Franza Liszta*, s. 12. Porovnaj s textom a argumentom v 2. kapitole pri poznámke pod čiarou č. 11-17.
[18] Demko, *Franz Liszt: compositeur*, s. 14.
[19] Demko, *TOTentanz Franza Liszta*, s. 14, 17.
[20] Demko, *TOTentanz Franza Liszta*, s. 17.
[21] Ďurica, M.S. 2007. *Dejiny Slovenska a Slovákov v časovej následnosti faktov dvoch tisícročí.* Štvrté vydanie. Bratislava: Lúč, s. 119.
[22] Komenský, Ján Amos, 1685. *Orbis Pictus*. Levoča: b. v. Cit. in Demko, M. 2010. *TOTentanz Franza Liszta alebo Tanec Slovákov*. Bratislava: Lisztova spoločnosť na Slovensku, s. 44.
[23] Ďurica, M.S. 1995. *Dejiny Slovenska a Slovákov v chronologickom prehľade.* Košice: Pressko,.s. 69.
[24] Demko, *TOTentanz Franza Liszta*, s. 42.

mŕtvych´ len zhodou jazykovej okolnosti v nemčine, kde *todt* znamená ´mŕtvy´, a to sa hodilo Maďarom, keď si Liszta chceli prisvojiť, aj keď sa im nepodarilo prekrstiť ho medzinárodne na Ferenca.

Obrázok č. 2.. Slovenské Uhry alebo Uhorsko ohraničené horami v dobách pred vpádom kočovných Hungarov/Maďarov ba aj dávno pred Rímanmi a folklórický *Totentanz* dnešných Tótov alebo Slovenov/Slovákov. Dr. C Hromník August 2011.

Na záver treba si uvedomiť, že v skutočnosti francúzske *hongrois* malo vtedy ako aj dnes len jeden význam: *´magyar´* alebo ´maďarsky´. Ale každy, včetne Slovákov, kto bol občanom Maďarského kráľovstva v rámci Rakusko-Uhorska v prvej polovici 19. storočia a po tzv. rakusko-maďarskom vyrovnaní v roku 1869 bol občanom Maďarska, medzinárodne zmámeho pod menom *Hungaria* alebo *Hongrie* a v zahraničí bol tak rečeno diplomaticky označený za *hongrois* alebo *Hungaricus*, čiže za človeka z maďarskej krajiny, i keď definitívne nie automaticky za Maďara. Ale to neznamenalo, že názov *Hongrois* sa dá preložiť ako Uhor alebo dokonca aj Slovák. Analogicky: ja som sa narodil ako Slovák za prvého Slovenského štátu. Vyrástol som, študoval som a do zahraničia som cestoval ako Čechoslovák na československý pas, ale Čechom som nikdy nebol. Ani nemôžem v žiadnom prípade pripustiť, žeby moja prirodzená slovenská národnosť mohla kedy byť českou. Ako sa sám František List videl v týchto okolnostiach je celkom jasne vyjadrené v jeho vyhláseni alebo vzdychu, že *«Ma patrie se trouve en Slovaquie à **Bratislava (Pressburg)**»*. „*Moja vlasť je na Slovensku v Bratislave (Prešpurk)*.“[25]

Keď tak čítam, čo vám poslal pán Hanic, e.g.

ktorý z autor „serióznych textov“ pána Holčíka, sa aspoň jedným slovom niekde zmienil o „akomsi smiešnom“, záhadne stratenom obraze Hongroisa Franza Liszta, v životnej veľkosti, namaľovanom „ruským Rembrantom“ Iljom Repinom.

“...že v čase mladosti a tvorby Hongroisa Franza Liszta bolo kráľovstvo Hongrie domovinou aj „akéhosi smiešneho“ národa Hongroisov, spievajúceho svoje prekrásne piesne „akýmsi smiešnym“ dialektom jazyka Esclavonos.

“....zavedenie slovenskej identity Hongroisa Franza Liszta do spoločenkej praxe v oblasti kultúry, histórie, umenia, školstva....”

, tak mi prichádza na jazyk otázka Wericha, ´zda-li to tenčlověk dělá částečně z blbosti a částečně za cizí peníze´?

Pán Hanic je bezpochybne dobrý šlovek a chcel by pomôcť Slovákom prijať Františka Lista ako svojho, avšak:

Sám Dr. Demko mi po telefone povedal, že použil to slovo honrois len preto lebo nevedel ako na to inak pre francuzskych čitateľov, a v jeho poslednej knihe na konci sľubuje, že sa tomu bude venovať. Ale pán Hanic sa tým nezmyselným hngrois oháňa ako krava chvostom aj keď niet múch. Ja som mu to už veľa razy vysvetľoval, ale nejak mu to nechce kliknuť. Ak ako najvyrečnejší zastanca Demkovych objavov uverejni to čo vám napísal, tak myslím že Dr. Demko urobí lepšie, keď sa vráti k vyuke muziky vo Švajčiarsku.

[25] Demko, *Franz Liszt: compositeur*, s. 23.

Prosím vás,upozornite ho na môj článok v *Dimenzie,* snaď sa mu rozsvieti. Inač len zosmiešňuje tak Lista ako aj Demka.

S pozdravom,

C Hromník

++++++++++++++++++++++++++++++++++

Dějiny bez národní hrdosti (Jaká je společná francouzsko-německá učebnice světové historie po roce 1945)

Zdroj: europortal, MF Dnes

Společná učebnice dějin, to zní skoro jako krádež. Národní dějiny jsou základním stavebním prvkem každého národa a každý národ si je také žárlivě střeží. První společná učebnice dějepisu v Evropě tak na svůj zrod musela čekat do loňského roku. Nyní už se studenti posledních ročníků středních škol někdejších dvou evropských rivalů – Francie a Německa – mohou učit poválečné dějiny Evropy a světa ze stejné učebnice. Mohou, ale nemusí. V obou zemích nejde o povinnou, nýbrž o doplňkovou učebnici.

Euroskeptikům z podobných projektů vstávají vlasy hrůzou v obavě, že něco podobného je pouhý začátek – že jim jednou bude vnucen společný, uhlazený, politicky korektní pohled na evropské dějiny. Dějiny bez trochy těch národních mýtů, předsudků a stereotypů by samozřejmě byly ploché. Pokud bychom například v České republice chtěli provozovat nikoho neurážející výuku literatury, museli bychom z ní vyřadit hezkých pár jmen. A není to zdaleka jen Alois Jirásek, nýbrž třeba i K. V. Rais nebo J. Š. Baar, kdo se občas nepříliš lichotivě zmínil o Němcích. Takový Josef Holeček by dnes šel za podněcování národnostní nenávisti rovnou sedět. K. H. Borovský se zase strefoval do Židů a katolíků (to se však v českých zemích toleruje). Slezský bard Petr Bezruč nenechal nitku suchou ani na Němcích, ani na Židech, ani na Polácích. Snaha takto čistit kánon národní literatury by samozřejmě vyzněla stejně směšně jako retušování cigaret z rukou hollywoodských hvězd. K dějinám nějaké ty mýty a předsudky patří. Pokud se na ně díváme s nadhledem, dokážou být i docela zábavné, jak dokazuje třeba oblíbený večerníček o Krakonošovi a Trautenberkovi.

Kdo asi zapláče

Autoři učebnice Evropa a svět po roce 1945 se největším nástrahám společného pohledu na historii vyhnuli. Nečistili dějiny tak, aby vyhovovaly oběma stranám. Tam, kde se francouzský a německý pohled liší (role USA ve světě, rozpad Jugoslávie), jsou na konci kapitol uvedené hlavní rozdíly. Navíc fakt, že jde o učebnici německofrancouzskou, neznamená, že v ní jde výlučně o Německo a o Francii. Jde o učebnici dějin Evropy a světa. A vzhledem k množství aktuálních témat (globalizace, reforma OSN, demografický vývoj ve světě, islám a Evropa, rozpad tradičních forem rodiny a nové formy soužití, rozvoj informační společnosti...) supluje i občanskou výchovu. Pro české školy, jejichž výuka dějepisu končí zpravidla rokem 1945, je třísetstránková kniha komentující události až do roku 2006 velkou výzvou.

I přes značný rozsah textu však některé evropské národy nad učebnicí Evropa a svět po roce 1945 zapláčou – nenajdete tu zmínku o Španělsku, Portugalsku, Řecku, Itálii, Skandinávii. Nedozvíte se nic ani o kulturní revoluci v Číně. Nenarazíte zde na jména jako Franco či Salazar. Československo vděčí za zmínku odsunu Němců a pražskému jaru v roce 1968, Maďarsko povstání v roce 1956, Poláci odborovému hnutí Solidarita. Díky tomu a kapitolám o NDR, tedy komunistické Německé demokratické republice, si snad i dnešní západní student udělá alespoň rámcovou představu o životě za železnou oponou. Při zmínce o gulagu by však bylo vhodné uvést nejen to, že šlo o soustavu sovětských pracovních táborů, nýbrž i to, že v nich nalezlo smrt několik milionů nevinných lidí.

Korektnost i nevyváženost

Autoři se neubránili převažujícímu levicově-liberálnímu pohledu na dějiny. Zatímco kapitoly o studené válce jsou úzkostlivě korektní (vždy například jedna protiamerická a jedna protisovětská karikatura, projev Trumana a vedle projev Ždanova), v případě mírového hnutí osmdesátých let či kampaně za legalizaci potratů je tomu naopak. Karikatury a fotografie zobrazují pouze jednu stranu, byť text okolo nich je vyváženější. Každý ví, co čtenář vnímá nejdříve a nejvíce – právě fotografie. Diskutovat by se dalo o tvrzení, že při shození atomové bomby na Japonsko šlo Američanům o postrašení Sovětů, a nikoliv o donucení Japonska k co nejrychlejší kapitulaci. Také mccarthismus (přes pochopitelnou nechuť k věčně opilému senátorovi) se nedá jen tak označit za „hon na čarodějnice", aniž zmíníme alarmující rozsah infiltrace amerického státního aparátu komunistickými agenty. V kapitole o imigraci v Evropě by snad stálo za to kromě obvyklých frází o nutnosti integrace a boje proti diskriminaci a rasismu uvést i objektivní problémy vyplývající z imigrace (některých) kulturně odlišných národů. Na faktu, že se muži v Evropě ještě dostatečně nepodílejí na domácích pracích, není nic, co by mělo být označováno za „problematické". Naopak pěkně je ve francouzském i v německém případě zpracováno téma kolaborace a poválečné obnovy, v případě Německa pak denacifikace a vyrovnání se s nacistickou minulostí. Málokdo asi tuší, že ve Francii se film Utrpení a soucit (Le chagrin et la pitie) celých deset let (do roku 1981) směl promítat jen ve zcenzurované verzi. Důvod? Kronika každodenního života v okupované Francii ukazovala odboj jako záležitost pouze skupinky obyvatel. I kapitola o citlivém tématu německých obětí druhé světové války a o pocitu viny poválečných generací Němců by pro řadu českých čtenářů byla přínosnou četbou. Podobně jako je pro německé studenty přínosný popis dekolonializace coby jednoho z klíčových momentů francouzské poválečné historie.

Křeč europeismu

Jak kapitoly o evropské integraci, tak i celkové vyznění pochopitelně jsou proevropské, přičemž slovem „evropský" se zde myslí oddanost co nejhlubší formě evropské integrace. Stávající směr a podoba evropské integrace se chápou jako cosi automatického, jako přirozené vyústění dějin; jako něco, o čem se ve slušné společnosti nediskutuje.

Jenže myšlenka evropské integrace už do značné míry ztratila svůj silný emocionální náboj z poválečných let. Dnešní za vlasy přitažený europeismus, neustálé hledání a dohadování (a nenalézání) společných evropských hodnot, to vše působí jako trochu křečovité hledání „idey státu evropského". To je možné v Německu, pro které je europeismus únikem z pasti vlastních dějin, avšak nikoli ve státech, kde je vlastní národní identita stále určující. A co se týče evropských hodnot, existují „jen" hodnoty západní civilizace, společné pro Evropu i Ameriku. Snaha popsat evropské hodnoty citátem z tak suchého úředního dokumentu, jakým je Smlouva o ústavě pro Evropu, ostatně dokazuje, v jaké intelektuální nouzi se zastánci exkluzivních evropských hodnot nalézají. Ovšem učebnice Evropa a svět po roce 1945 je bez ohledu na míru souhlasu či nesouhlasu s jejím evropským záběrem zajímavou knihou. Vynikající grafická úprava, spousta fotografií, map a karikatur i velký záběr témat z ní dělá příručku, kterou by si mohl klidně přečíst i student nižšího ročníku vysoké školy. Pro Čecha je pouze trochu nezvyklé číst dějepis beze stopy národní hrdosti. Do jaké míry je to model hodný k následování, toť otázka. Většímu zohlednění celoevropských dějin bychom se určitě bránit neměli. Primátu vlastních dějin se však asi ještě dlouho nezbavíme. Ani by to nebylo šťastné.

03.2007

++++++++++++++++++++++++++++++++

Komu slúži naše zdravotníctvo?
> <http://www.michal1.sk/na-citanie/peter-balog/74-peter-balog/2569-komu-slui-nae-zdravotnictvo>
>
> Naše zdravotníctvo dostáva poslednú 300 eurovú ranu z milosti, ktorú si
> vyštrajkovali lekári. Zdravotníctvo, kedysi pýcha socialistického

> spôsobu života, v ktorom bola poskytovaná zdravotná starostlivosť
> zdarma je v ruinách! Stačí sa pozrieť na nedokončený zdevastovaný
> nemocničný komplex Rázsochy v Bratislave Lamači. Dnes po 22 rokov
> trvajúcich reformách, vyzerá pohľad na Slovenské zdravotníctvo ešte
> horšie ako naše hrady a zámky po tureckých a tatárskych lupičských
> nájazdoch. Takmer všetky služby a lieky sú spoplatnené a zdravotné
> poisťovne spoločne s štátnym ministerstvom zdravotníctva sa tvária,
že
> je všetko v poriadku. Bič plieska na konci, ako sme sa presvedčili aj
> na štrajku lekárov. Ale kto drží bič, a kto ním plieska? Aký bude
> koniec všetkým veciam?
>
> [443424_nemocnica-razsochy-dostavba-bratislava]
>
> Bič drží finančná investičná skupina Penta, ktorej sa podarilo behom
> posledného roka ovládnuť štátnu exekutívu, zmeniť systémovo zákony
> a takmer monopolne ovládnuť finančné toky v zdravotníctve. Veď spolu
> s Dôverou, ktorú vlastní, sa jej manažérsky podarilo ovládnuť VŠZP
> a tak rozhoduje o 93% povinných platbách všetkých občanov Slovenska.
> Biznis do ktorého ide vyše 7,88% z HDP. Penta už ovládla takmer každú
> časť finančného reťazca /biča/, štát, poisťovne, lekárne,
polikliniky,
> laboratória, nemocnice. Skončila víťazne aj svoj boj proti
> farmaceutickým firmám a ich biznisu predaja liekov, uložením
> povinnosti lekárom predpisovať pacientom namiesto liekov účinnú
látku.
> Zostali už len posledná dva uzle na biči - sprivatizovať
farmaceutické
> firmy a štátne nemocnice.
>
> Kto plieska bičom? Štát. Ex-minister s ex-premiérkou, spoločne
> s dosluhujúcim prezidentom, vymýšľajúci núdzové stavy v situácii keď
> zdravotníctvo je v dlhoch a poisťovne majú zisky! Ústavným súdom
> odobrené zisky! Dôvere priniesol zisk len za minulý rok 16 miliónov
> eur. Model finančného biča je jednoduchý - čím menej vyplatíte, tým
> viac zarobíte. Štát /kto je to?/keď jeho predstavitelia slúžia ako
> tí, ktorí plieskajú bičom ako nahrávači Pente, ktorej budeme nakoniec
> všetci platíť povinné výpalné.
>
> Štátna reforma zdravotníctva v podobe rušenia lôžok, oddelení
> a nemocníc, spoplatnenia zdravotníckych služieb a liekov, nezlepšila
> ani kvalitu poskytovanej starostlivosti, ani postavenie pacienta ani
> lekára, ale naopak pripravila štátne nemocnice na ich privatizáciu,
tým
> že prinesie zmenu ich vlastníctva a monopolizáciu celého financovania
> do rúk jednej finančnej skupiny. Samozrejme že až po tom, keď budú
> štátom nemocnice oddĺžené. Nedá sa očakávať, že by sa našiel
samovrah,
> ktorý by chcel robiť konkurenčnú ponuku Pente. Cena bude trhová, to
> znamená že dopyt sa bude rovnať ponuke. Koľko Penta ponúkne, toľko
budú
> nemocnice stáť.
>
> Reformy sú robené ako cez "kopirák" nielen na Slovensku, ale aj
Česku,
> v Maďarsku a Poľsku, podľa vzoru amerických zdravotných poisťovní.
> Jedná sa o súbor obdobných zákonov, ktoré majú zdravotníctvo čo

najviac
> odštátniť a umožniť jeho maximálnu privatizáciu, vrátane zdravotných
> poisťovní a nemocníc. Cieľom tzv. "reforiem" je, aby zdravotnú
> starostlivosť ovládol jeden poskytovateľ tzv. "služieb" a bol
> vybudovaný ako obchodný koncern, ktorý má produkovať zisk pre svojich
> akcionárov.
>
> Na to všetko, by mal poukázať Úrad pre dohľad nad zdravotnou
> starostlivosťou ako regulátor, ktorého platíme z našich daní. Ten má
> poskytovať dohľad nad správnym poskytovaním zdravotnej starostlivosti
> a nad zdravotným poistením. Žiaľ, aj jeho šéf prišiel na túto
stoličku
> priamo z Penty.
>
> A na koniec jedna pozitívna správa podobná tej "operácia sa podarila,
> ale pacient zomrel". Minister Uhliarik sľúbil, že v každej nemocnici
> bude zriadená telefonická linka prvej pomoci, pomocou ktorej zistíte,
> či váš doktor ordinuje. Od roku 2012 bude linka automatizovaná
> s jednotným postupom, pri ktorom sa vám ozve hlas moderátorky:
> "Vitajte na platenej linke prvej pomoci. Pokiaľ máte astmatický
záchvat
> volajte jedničku, pokiaľ máte bodavú bolesť na srdci vystreľujúcu do
> ľavej ruky volajte dvojku,...posledné stlačenie bude avizovať, aby si
> klient pripravil na prevoz do nemocnice 40 eur, pokiaľ bude prevoz do
> nemocnice zbytočný, a dotyčný by po ceste zomrel"!
> S pozdravom "História sa stále mení, istá je len budúcnosť!"
> Peter Balog

++++++++++++++++++++++++++++++++

Odporucam do pozornosti clanok "Korupcia v zdravotníctve" z BLOG.SME.SK:
http://nezval.blog.sme.sk/c/282368/Korupcia-v-zdravotnictve.html
Autorom clanku je Tomáš Nezval.

Korupcia v zdravotníctve

Zdravotníctvo je na Slovensku považované za jedno z najkorupčnejších prostredí. Poďme sa bližšie pozrieť na dôvody a aktérov korupčného správania. Problematiku rozčlením na niekoľko špecifických interagujúcich dvojíc, kde potenciálne môže dochádzať ku korupčnému správaniu. Vzápätí pripájam komentár a náčrt riešení.

Lekár - pacient

V tomto prípade dáva pacient úplatok a ako protihodnotu získava prednostné ošetrenie, kvalitnejšie lieky, drahší materiál, skúsenejšieho operatéra prípadne kombináciu uvedeného. V horšom prípade získava iba pocit, že dostal niečo naviac. Iniciatíva môže byť na oboch stranách. Buď pacient aktívne príde s obálkou a žiada protislužbu, alebo si lekár „vypýta".

Pacienti prosím nedávajte lekárom úplatky, sú za svoju prácu platení (a ak vláda dodrží dnes podpísané memorandum, tak od roku 2013 takmer adekvátne) a na kvalitnú zdravotnú starostlivosť máte právo. Už sme sa naučili reklamovať jedlo v reštaurácii ak nie sme spokojní. Nebojte sa požiadať o kompletné informácie ohľadom svojej liečby prípadne o alternatívach. Existuje slobodná voľba lekára, zmeňte toho svojho ak nie ste spokojní, v nemocnici môžete informovať primára, že nechcete aby vás ošetroval konkrétny lekár (aj keď pri aktuálnom personálnom stave na niektorých oddeleniach to nemusí byť možné). Nepoznám lekára, ktorý by sa „pomstil" akýmkoľvek spôsobom pacientovi. Ak si od vás vypýta úplatok ihneď kontaktujte políciu a staňte sa agentom provokatérom, urobíte službu nie len seba ale aj spoločnosti. Ak chcete konkrétneho operatéra, pôrodníka alebo anesteziológa a chcete ho z vlastnej vôle ohodnotiť nad rámec jeho mzdy, existujú legálne spôsoby ako to zabezpečiť. Väčšina nemocníc ponúka možnosť za poplatok si vybrať konkrétneho lekára. Časť tejto platby ide nemocnici a časť lekárovi. Je to

oficiálny zdanený príjem. Existuje stránka znamylekar.sk, hodnoťte svojich lekárov, píšte tam aj o korupcii.

Lekári neberte úplatky. Viem, že drvivá väčšina z vás si aktívne nevypýta, ale neprijímajte ani pasívne. Dávajte si pozor aj na nepriame náznaky. Samému sa mi stalo, že som chcel dôkladne informovať syna hospitalizovanej pacientky so zlomenou chrbticou. Zhodnotil som stav, naznačil som možnosti ďalšieho postupu, teda operačnú aj neoperačnú liečbu s tým, že postup bude závisieť od CT interného, prípadne od anesteziologického vyšetrenia. Keď som skončil bola mi ponúknutá obálka so slovami „keby ste ju radšej operovali". Odmietol som, ale uvedomil som si, že rozhovor za zavretými dverami, empatický prístup a odpovedanie na otázky naozaj mohli vyznieť v neverbálnej rovine ako žiadosť o úplatok. Pritom ďalší postup skutočne závisel od toho, ako dopadnú vyšetrenia a nie od mojej svojvôle. Otázkou ostáva čo s pacientom, ktorý ako poďakovanie po ukončení liečby donesie kávu, čokoládu, korbáčiky, fľašu, alebo obálku. Tu si to musí každý so svojím svedomím zrovnať sám. Niekedy je ťažké odmietnuť už len z toho dôvodu, že v takom prípade hneď začne pacient pátrať po tom, čo je v neporiadku a aké komplikácie môže v blízkej budúcnosti očakávať. Ja aby som mohol kľudne spávať NIKDY od pacienta nič nepýtam, NIKDY od pacienta neberiem peniaze, NIKDY neprijímam dar pred ukončením liečby s vedomím, že by pacient mohol očakávať ďalšie benefity alebo liečbu a NIKDY neprijímam neadekvátny dar alebo taký dar, kde by bola čo i len minimálna možnosť, že je nad finančné limity pacienta. Dostal som korbáčiky od pacientky keď sa prišla ukázať po poslednej rehabilitácii po operácii lakťa, dostal som fľašu, na ktorej bolo perom napísané Hruška Laco 2004, pričom Laco na mňa sprisahanecky žmurkol so slovami, že chodí úplne ako predtým, kým si zlomil predkolenie, ale odmietol som prevziať 12y Jameson od babičky v kapcoch a v šatke, pretože sama pre seba by si takú drahú fľašu nikdy nekúpila. Priznávam to verejne, nehanbím sa za to, žalujte ma ak chcete.

Lekár - farmaceutická firma

Reprezentant firmy, ktorá dodáva lieky alebo iný zdravotnícky materiál poskytne výhody (finančné, materiálne, zaplatenie vzdelávacej aktivity) lekárovi, ktorý svojim pacientom predpíše alebo indikuje produkty tejto firmy. Často ide o nové a kvalitné produkty, avšak náklady na tento druh korupcie si premietne do svojej obchodnej marže.

Neviem čo by som vytkol, alebo poradil farmaceutickej firme. Správajú sa trhovo a správajú sa tak všetci. Správajú sa rovnako ako výrobca pneumatík, ktorý pošle svojho obchodného zástupcu do pneuservisu. Nemajú účinnejšie fórum ako svoje nové lieky alebo produkty adekvátne odprezentovať. Tu musí zasiahnuť legislatíva čo prípustné je a čo nie je. Priame percento z predaja lieku, alebo 10 dňový kongres na Bahamách s dvomi prednáškovými dňami po 2 hodiny rozhodne nie sú v poriadku, ale posúďte toto: Tento rok som absolvoval AO kurz [1] - špecializovaný seminár zameraný na techniky operačného ošetrenia zlomenín. 3 dni intenzívna nalieváreň s praktickými cvičeniami 10 hodín denne. Zaplatil som 150€, ale v oficiálnych materiáloch je uvádzané, že firma Synthes prispieva lekárom čiastkou 300€ na zavezpečenie školiteľov a cvičebného materiálu. V spolupráci s touto firmou lekári vo Švajčiarsku vyvíjajú techniky, klince a dlahy na ošetrovanie zlomenín a pre pacienta je takáto úzka spolupráca prospešná. Synthes je v osteosyntetickom materiáli niečo ako Mercedes medzi autami. Keď som následne v práci a mám možnosť vybrať si inštrumentárium, ktorým budem zlomeninu operovať, chcem materiál od Synthesu, lebo ho dôkladne poznám zo školenia, dobre a rýchlo sa s ním pracuje a viem aké má výsledky. Viem, že si cenu vývoja a školenia premietnu do ceny materiálu pre nemocnicu. Mám si preto iniciatívne miesto Mercedesu pýtať Daciu? Viem, že ma aj Dacia (možno) dovezie do rovnakého cieľa ale asi nie rovnako rýchlo a určite tuším, že nie rovnako bezpečne. Správam sa v tomto prípade korupčne? Tu nepoznám riešenie. Najhoršie je, že nie je možné stanoviť presnú hranicu, musí byť arbitrálna. Niekto bude súhlasiť, že výsledný efekt pre pacienta za to stojí, niekomu ale môže vadiť, že súčasťou školenia bol aj spoločenský večer s recepciou, teda náklady, kde je benefit pre pacienta viac ako sporný.

Manažér - dodávateľ

Riaditeľ nemocnice dosadený politickou stranou dostane k podpisu zmluvu so sponzorom danej politickej strany s jasnými inštrukciami: podpíš, lebo inak ťa vymeníme a podpíše to ten, kto príde po tebe. Najzvrátenejšie je to pri nákupe medicínskej techniky. Chceš nové CT? OK, dodáme také za 600 000€, ale musíš podpísať zmluvu na 2 000 000€. Ak nepodpíšeš, dáme toto CT do inej nemocnice.

Doteraz sme sa bavili o „drobných", tu už ale ide o milióny a systematicky. Stále počúvam, že „prečo na tieto prípady korupcie lekári neupozorňujú". Moje protiotázky sú: „A nie sú toho náhodou plné médiá? Od koho sa to tak asi novinári dozvedeli? Čo robí polícia, prokuratúra, ÚVO, NKÚ a všetci kompetentní so zverejnenými informáciami?" Alebo má zamestnanec podať trestné oznámenie na svojho zamestnávateľa? Má rovnaký prístup k zmluvám ako investigatívni novinári, pre ktorých by malo byť odhaľovanie korupcie denným chlebom a neústupčivosť profesionálnou cťou. Veľmi by ma potešilo, keby títo strážni psy demokracie konečne vyliezli zo svojich búd a začali štekať. Aj keď vo svetle mediálnej dezinformačnej kampane v posledných mesiacoch si o slovenských médiách ilúzie nerobím.

Záverom

Korupcia malá i veľká sa objavuje vo všetkých odvetviach spoločnosti, medicínske prostredie nevynímajúc. Záleží ale ako si nastavíme svoje vnútorné morálne hodnoty každý jeden z nás. Apelujem teraz na Vás kolegovia. Tak ako sme hrdo nosili v ostatných dňoch odznaky „Výpoveď, nemôžem byť ticho, aj kvôli Vám", pripnime si od 1.1.2012 „Neberiem úplatky".

Tomáš Nezval

http://aotrauma.org/eventdetails.aspx?id=628&from=PG_COURSEDIRECTORY

PS: Nech je to s úplatkami u mojich kolegov ako chce, vyjadrenie premiérky pred niekoľkými dňami ohľadom malej korupcie u lekárov mňa osobne hlboko urazilo. Myslím si svoje a žalovať ju za nactiutŕhanie nebudem, ale verejné ospravedlnenie by som privítal.

Tomáš Nezval, sobota 3. decembra 2011 10:35

++++++++++++++++++++++++++++++++++

Odporucam do pozornosti clanok "Lekári sa dohodli, vrátia sa do nemocníc" zo SME:
http://www.sme.sk/c/6166410/lekari-sa-dohodli-vratia-sa-do-nemocnic.html

Otvorený list ministrovi zdravotníctva.

26.11.2011 Milý Ivan,

Píšem Ti ako Tvoj bývalý generálny riaditeľ sekcie, kolega lekár, ako aj člen hnutia, ktoré Ti dalo dôveru. Tento list sa Ti nebude páčiť.

Blahoželám Ti k súčasným "víťazstvám".

Poslať vojakov s bajonetmi na lekárov za to, že žiadajú hrubú hodinovú mzdu 6 (slovom šesť) euro pre mladého lekára a 12 (slovom dvanásť) euro pre neurochirurga, považujem za ťažko prekonateľné zlyhanie kresťanského politika.

Tie úspešne odpublikované vedrá mediálnych neprávd, poloprávd a "nedorozumení" v réžii Tvojho komunikačného odboru (Ahojte Katka, Roman aj Tomáš) sú už len čerešničkou na torte Tvojho "úspechu".

Určite si budeš ešte dlho klásť otázku, prečo to muselo dospieť do tohto stavu?

Možno Ti pomôže, ak si spomenieš na moje naliehavé varovania z jari tohto roku. Boli zbytočné. Preto som Ti dal v júni výpoveď na ministerstve. Nie, že si neurobil revíziu, Ty si "svoju" politiku hnal do krajnosti. Qui bono?

Viem, že v takýchto situáciách zvykne človeka veľmi hrýzť svedomie, je to daň za pýchu. A bude to bolieť dlho.

Milý Ivan, možno si to ešte neuvedomuješ, ale práve pochovávaš ideály kresťansko-demokratického hnutia v priamom prenose.

Za asistencie kamier, s bajonetmi namierenými proti lekárom ..... kvôli 6 eurám na hodinu!

Ešte raz Ti blahoželám, dúfam, že si na seba hrdý.

Tibor Hlavatý

++++++++++++++++++++++++++++++++

Začiatkom septembra 2011 sa na Slovensku stala viac ako dve desaťročia nevídaná vec: veľká skupina ľudí sa vzoprela zlovôli politických mafií ovládajúcich štát.
Viac ako 2400 lekárov podalo k 1. decembru 2011 výpovede, aby vyvinuli tlak na podporu svojich štyroch požiadaviek. Nasledovala očierňovacia a nátlaková kampaň stelesnená KDH-áckym obchodníkom s farmakami ľudovo známym ako Pentliarik, toho času dožívajúcim ministrom. Jej cieľom bolo rozleptať a zlomiť odpor lekárov, prikladaním na oheň slovenskej národnej vlastnosti – závisti. Poštvať proti lekárom verejnú mienku, a pokúsiť sa rozoštvať lekárov a zdierané zdravotné sestry. KDH v tejto špinavej hre neuspelo:23. novembra keď píšem tieto riadky nás od 1. decembra delí 7 dní a 2100 lekárov výpovede nestiahlo. Štát medzitým pod tlakom urobil pár drobných ústupkov a manipulácií – prezident rozhodol o pozastavení premeny nemocníc na akciovky – namiesto zrušenia celého privatizačného projektu - a Všeobecná zdravotná zrazu našla peniaze na aspoň drobné zvýšenie platieb malým a stredným špitálom. Použije na to vraj peniaze získané z „lepšieho výberu poistného, nižšími nákladmi na prevádzku, stabilizáciou nákladov na lieky a z predpokladaných ďalších úspor v liekovej politike.“ Tieto ústupky sú samozrejme len kozmetické a vzbúrení lekári to dobre vedia.

Aké boli štyri požiadavky, ktoré lekári položili? Dodržiavanie zákonníka práce - nehoráznosť v krajine, kde skoro každý politik kradne, podvádza a prihráva kšefty kamarátom a na zákony zvysoka kašle . Dodržiavanie personálnych normatívov v nemocniciach - rovnaká absurdnosť, aké normy pre poddaných? Viac peňazí do zdravotníctva a lepšie mzdové ohodnotenie. Odkiaľ by potom štát nabral peniaze na tunelovačky či stotisícové platy a zlaté padáky politickým nominantom? A zastavenie transformácie nemocníc na akciové spoločnosti. Tak to som zvedavý, ako by ste potom vy chceli pripraviť lukratívne ziskové časti nemocníc na privatizáciu tak, aby najbohatší zbohatli ešte viac, chudobní zbytočne nezaťažovali dôchodkový systém a hlúpi ani nezbadali, že sa privatizuje.

Zruinovanie slovenského zdravotníctva je jednou z najtragickejších kapitol vývoja po roku 1989. Jedným z mnohých ukazovateľov jeho úpadku je likvidácia nemocničných lôžok. Nielenže za 20 rokov štát nepostavil jedinú nemocnicu, ale po tom, čo v lete vláda zlikvidovala 150 oddelení a v nich zhruba 3000 lôžok, je dnes v slovenských nemocniciach toľko lôžok, ako ich bolo v roku 1975 - 6,6 na 1000 obyvateľov. Ibaže v roku 1975 nás bolo 4.7 milióna - dnes nás je viac ako 5.4 milióna. V roku 1975 bol stredný vek obyvateľstva 32.5 roka – dnes je to 39 rokov, sme teda v priemere o 6.5 roka starší. Ľudí nad 60 rokov bolo u nás vtedy 650 000. Dnes je ich 980 000, vrátane 305 000 sedemdesiatnikov, 140 000 osemdesiatnikov a asi 12 000 starších. Výrazne staršia populácia znamená zásadne väčšiu potrebu dlhodobej starostlivosti a samozrejme aj lôžok. Tie štát v rámci šetrenia likviduje. Treba povedať, že tým - úplne c ynicky, ale veľmi ekonomicky - ušetrí aj na dôchodkoch.

Jeden z najzaujímavejších aspektov postoja časti verejnosti k vzbure lekárov je popri všeľudovej závisti, obludná neúcta ku vzdelaniu, ktorá na Slovensku rozbujnela v uplynulých 20 rokoch . Na ilustráciu: pred časom mi jeden petržalský mladík s kamenným ksichtom táral ako by on a hocikto iný hravo vyštudoval medicínu. Chlapča má učňovku - ako inak, s maturitou - a asi najhrubšia kniha ktorú okrem časopisu Playboy v živote prečítal bol Budkáčik a Dubkáčik. Tento jav je omnoho širší: dnes tu máme generáciu mladých dospelých, ktorých veľká časť si akademické tituly doslova a do písmena „vychodila“ v nenáročných - a často

nepoužiteľných - disciplínach na podpriemerných školách, na ktoré chodili štýlom "v utorok do školy, v stredu domov". Táto masa detí dostala tituly v školstve, z ktorého najmenej polovica už dlho neplní primárne vzdelávaciu funkciu, ale slúži ako sociálna sieť pre masu mládeže, ktorá by inak plnila zoznamy nezamestnaných. Vychodili ich bez toho, aby museli tvrdo a dlho drieť. Mnohí z nich vrátane časti ich rodičov myslia, že majú vzdelanie porovnateľn s lekármi. Veď titul ako titul, no nie?
––––––––––––––
Veľmi ťažký omyl, ale ťažko tomu uverí, kto drinu a dril reálneho štúdia nezažil. Ono to nie je len náhoda, že stovky mladých Nórov študujú na Jeseniovej lekárskej fakulte UK v Martine a nie na povestnej trenčianskej politológii či mnohých ďalších školách, ktorých výška - česť výnimkám - spočíva vo výške ich budov. Netvrdím, že u nás neexistujú školy a fakulty, kde je predpokladom promócie tvrdé rigorózne štúdium – ich učitelia a študenti presne vedia o ktorých je reč. Tvrdím ale, že vonkoncom nie je titul ako titul. Tie lekárske sú tvrdo vydreté.
––––––––––––––

Nečo medicínske vzdelávanie nezdegenerovalo tak ako mnohé iné disciplíny? Odpoveď je prostá: profesori a docenti lekárskych fakúlt a lekársky stav ako celok nedovolili dať do ruky skalpel, intubačnú tubu, alergény na desenzibilizáciu a mnohé iné nástroje a farmaká, ktoré môžu zabiť, niekomu, kto nevie. Keď pologramotní poslanci sprasia zákony, dajú sa novelizovať. Keď pacient zomrie, je koniec definitívny. Omyly a nešťastia sa samozrejme stávajú - ale práve tvrdé štúdium je zárukou toho, že ich nie je omnoho viac.
––––––––––––––
Tu je ďalší paradox. Poslancom alebo ministrom môže byť na Slovensku hocikto, dno akoby ani neexistovalo. Lekárom sa môže stať len ten kto prejde hustým sitom a drinou. Tento stav v situácii skoro všeobecného úpadku úrovne vzdelanosti na Slovensku je výsledkom práce mnohých členov lekárskeho stavu. Súčasne skutočnosť, že lekárov na rozdiel od ministrov, vysokých úradníkov a dobre platených členov správnych rád množstva štátnych firiem nemožno politicky menovať sa ukázala byť aj zdrojom ich sily keď lekári konečne dospeli k poznaniu, že ich politici budú dovtedy zneužívať a klamať, kým nebuchnú do stola. Každá spoločnosť dokáže v pohode existovať bez ministrov, poslancov, strán a ďalších štruktúr parazitujúcich na daniach občanov. Žiadna ale nedokáže úspešne existovať bez lekárov a sestier.
––––––––––––––
Čudujem sa len, že lekári nie sú vo svojich požiadavkách omnoho priamejší: mali by žiadať najmenej rovnaké príjmy ako majú poslanci. Nebola by to vôbec prehnaná požiadavka – naopak, choré je, že rôzne kreatúry v parlamente zarábajú viac ako atestovaní lekári. Ak sa vám to zdá uletené, vedzte, že primár v Česku má dnes približne rovnaký plat ako poslanec - 76 000 českých korún čo je približne 3000 eur. Lekár v nemocnici zarobí v priemere 61.000 korún, praktický lekár 44.000. Na Západe je to samozrejmé už dávno.

Aká je realita platov lekárov u nás? Za uplynulé mesiace sme na túto tému počuli záplavu neuveriteľných nezmyslov, ktorých účelom bolo šíriť závisť a jej vlastnú sestru nenávisť. Podľa štatistiky Lekárskeho odborového združenia má mladý lekár nástupný plat 600 eur - inými slovami priemerný plat 4,70 eur na hodinu, teda toľko ako hosteska s 5 až 6 eurami či vykladač tovaru s 3 až 4 eurami. Lekár s dvomi atestáciami - čo znamená obrovské množstvo ďalšieho štúdia - a s takmer 20-ročnou praxou si na výplatnej páske nájde 1030 eur. 112 hodín nadčasov znamená plus 545 eur - keby ale v slovenskom zdravotníctve platili zákony, mal by ich mať lekár najviac 33 hodín mesačne. Lekári žiadajú platy pre mladých lekárov vo výške 1153 eur brutto, pre špecialistov 2307 eur - teda zhruba také, aké sú bežné v Česku. Pre mladých lekárov a lekárky žiadajú hodinovú mzdu vo výške 6,80 eura, pre lekára s praxou 13,50 eura. Chirurg nemocnice vo Svidníku nedávno pre médiá povedal že cez sviatky operujú za asi 1,60 eura za hodinu...
––––––––––––––––––––
Pre spoločnosť je ale na vzbure lekárov omnoho dôležitejší ich odpor voči takzvanej transformácii verejných nemocníc na akciové spoločnosti. Šéf KDH Figeľ si pred pár dňami vystrelil z intelektu voličov KDH, keď napísal, že, citujem, „ (minister zdravotníctva) sa nielen vyjadril, že štát bude stopercentným akcionárom nemocníc, dal to dokonca do návrhu zákona". Sociodemografické charakteristiky voličskej základne tejto partaje sú dlhodobo známe a Figeľ ich určite dobre pozná, ale aj tak – kto by bol povedal, že od nich KDH očakáva,

že mu zožerú aj takúto hlúposť? Realita je neúprosná: ani Figeľ, ani žiadny slovenský zákon nedokážu absolútne nič garantovať. Ani mocné modlitby predsedu KDH, ba ani púte do Vatikánu by nezabránili dobre premyslenému scenáru na konci ktorého sú šťastní majitelia nemocníc a masa plebsu bez náročnejšej zdravotnej starostlivosti.

Predstavme si ďalší vývoj, keby Pentliarik a spol. uspeli: Okamžite po premene nemocníc na štátom vlastnené akciové spoločnosti vymenujú politické partaje do ich správnych rád svojich verných a sponzorov. Tí si vzápätí odhlasujú prezidentské platy na úrovni preslávenej Košickej teplárenskej alebo Národnej diaľničnej spoločnosti - pripomeňme si ako nedávno po 6 týždňoch vo vedení Teplárne Košice nominant SDKÚ Podhorský priniesol šťastnej rodine domov odchodné 90.000 eur. Premena nemocníc na akciovky by vyrobila peknú kôpku ďalších šťastných ľudí a rodín - okresní funkcionári a politicky menovaní šéfovia špitálov sa už nevedia dočkať. Títo ľudia by samozrejme s nemocnicami neurobili nič - tak, ako to politicky nominovaní riaditelia nedokázali už mnoho volebných období. Behom krátkej doby by sa nemocnice, tentoraz už ako akciové spoločnosti, znova ocitli v dlhoch. Čo by potom urobil štát? Odpredal minoritný balík akcií finančným skupinám, ktoré by tak za vyzváňania zvonov po celom Slovensku „zachránili nemocnice pred kolapsom".

Čo by potom urobili finančné skupiny? Nemocnice by predsa „vyčistili": zrušili resp. radikálne by obmedzili finančne náročné oddelenia zabezpečujúce starostlivosť o chronicky chorých a starých ľudí a ponechali by finančne podstatne menej náročné oddelenia, takzvané ziskové. V ďalšom kroku by urobili „sanáciu" nemocníc - úplné oddelenie lukratívnych zložiek vhodných na sprivatizovanie od nákladných, ale pre ťažko chorých ľudí zásadne dôležitých oddelení, ktoré by zostali ako čierny Peter v rukách štátu. Bola by to chirurgicky presná operácia.

Finančné skupiny by tak nielen zvýšili svoje zisky, ale aj zásadným spôsobom upevnili svoju kontrolu nielen nad lekármi, ale nad celou spoločnosťou. Stali by sa nenápadnými pánmi nášho života a smrti. Jediná otázka, ktorá pre mňa v celom tomto pláne ešte zostáva otázkou, je aké sú asi v hre provízie.

Partia privatizátorov nemocníc zďaleka nie je obmedzená na KDH. Platinová SDKÚ sa už verejne vyjadrila, že v prípade úspechu v marcových parlamentných voľbách mieni pokračovať v transformácii nemocníc. Strana sa to vraj bude snažiť presadiť vo vládnom programe. Most-Híd urobí, čo povedia modrí a čierni, na SASe už nezáleží. Exminister zdravotníctva za Smer Raši v televíznej debate nedávno správne povedal o čo ide: "Transformáciou na akciové spoločnosti sa budú nemocnice riadiť obchodným zákonníkom a ten hovorí, že ak akciová spoločnosť vytvára stratu, ide do konkurzu a tomu sa nevie vyhnúť ani nemocnica. Hrozí tam vstup privátnych finančných skupín." Raši tiež správne tvrdí, že slovenské zdravotníctvo potrebuje viac peňazí a vie aj kto neplatí: "Kto by mal platiť viac, je to platba za poistencov štátu. Máme viac ako tri milióny ľudí, za ktorých platí štát a, bohužiaľ, platba za poiste ncov štátu medziročne klesla a tieto finančné prostriedky z môjho pohľadu v systéme chýbajú". To, že to (aj) v Smere vedia, samozrejme vôbec neznamená, že Smer chce privatizácii zdravotníctva skutočne zabrániť, ani to, že zvýši odvody za poistencov štátu. Znamenalo by to totiž omnoho menej peňazí na tunelovanie a betónovanie diaľnic a iné formy rozkrádania peňazí daňových poplatníkov.

A čo sa stane, ak Iveta Radičová neurobí to, čo mala urobiť už dávno , teda poslať KDHáckeho „reformátora" zdravotníctva domov predávať lieky? Prvého decembra sa zrúti slovenské zdravotníctvo. Mladí, zdraví a bohatí sa budú mať ešte nejakú chvíľu pocit, že sa nič nedeje, ale naši starší, chorí a chudobní príbuzní a spoluobčania sa ocitnú bez pomoci a začnú zomierať vyšším tempom. Veľká väčšina náročnejších chirurgických operácií sa zastaví, lebo pacientov nebude mať kto ani uspať, ani odoperovať, ani sa o nich starať po operáciách. Najťažšie choré deti zostanú bez potrebnej liečby. Pre mnohých lekárov s deťmi a rodinami naozaj nebolo ľahké riskovať stratu práce a emigráciu niekam do haja do Saudskej Arábie, ale keď nebudú mať inú možnosť, urobia tak. Za vysoké platy potom budú implantovať bedrové kĺby šejkom, a naši rodičia a starí rodičia budú na invalidných vozík och - ak na ne samozrejme budú ešte mať. Tí najkvalitnejší atestovaní lekári, ktorých výchova trvá 20-30 rokov sa totiž vo svete celkom iste nestratia. Keď raz ale Slovensko opustia, nazad do slovenskej chudoby ich už nik a nič nedokáže prilákať. Miklošovský štát, ktorý neváha

desiatkami miliónov eur uplácať Samsung a Kiu, aby vytvorili pár tisíc dočasných proletárskych miest, vyženie z krajiny obrovský ľudský kapitál, ktorý už nikto nijak neobnoví. Gauneri sú to, nie hospodári. Patrí im opovrhnutie rozmýšľajúcich ľudí.

Vzbúreným lekárom naopak patrí uznanie a obdiv, že sa nenechali ani rozbiť, ani skorumpovať skutočne masívnou kampaňou a zastrašovaním „zbožných" ľudí z KDH, ani skvelých ekonómov z SDKÚ. V krajine, kde sú uhýbanie a zbabelosť endemické je to naozaj neuveriteľné. Lekári obnovili našu nádej, že ešte nie sme všetci nevoľníci skorumpovaných politických strán a oligarchov. Že hra na výber menšieho zla spomedzi skorumpovaných a diletantských partají môže byť na Slovensku konečne za svojim zenitom.

Z internetovej diskusie

PRECITAJTE SI A MOZNO TO POCHOPITE!!!

http://www.lekom.sk/index.php?action=article&ArticleID=150

Tu si stiahnite a precitajte co univerzitne nemocnice a aj v menach univerzit zasielali ministrovi, poslancom a celej narodnej rade zasielali jedna po druhej!!! Ti to samozrejme aj s pani premierkov z vysoka ignoroval stanovyska o dopadoch transformacii na akciove spolocnosti.. Proste chceli aby ked uz sa z nich stanu akciove spolocnosti, zabezpecili vyucbu lekarstva atd.. To samozrejme v legislacii nebolo, tak si uvedomte kam by to zaslo za par rokov!!! Nemal by vas ani kto liecit, kedze by nemal ani kto ucit..!!!...
Zdravotnictvo by na Slovensko pokapalo do par rokov, len niektori ludia to stale nechapu....

JE AZ NEUVERITELNE ZE SI VLADA VOBEC CHCE NIECO TAKE PRESADIT BEZ TOHO ABY DO TOHO ZAINTERESOVALI AJ TYCH CO SA TO TYKA - FAKULTNE UNIVERZITY A NEMOCNICE.... TO SA FAKT DEJE ASI IBA NA SLOVENSKU!!!!
LEKARI MUSELI UROBIT TO CO UROBILI!!!!

++++++++++++++++++++++++++++++++++

NOVINARSKE PROSTITUTKY

Vyborny clanok, novinari zo sme-ti su ako prostitutky, podrzia tomu, kto zaplati. Alebo sa mylim? V dnesnych dnoch ide o lekarov, ktori dru v nemocniciach. V tomto clanku su statistky, ktore maju od nich na mile daleko: podľa OECD zarobí zamestnaný všeobecný lekár na Slovensku 1 537 eur, súkromní lekári zarobia podľa štúdie INEKO od 1 200 do 3 200 eur, plat nášho lekára je 2,2násobok priemernej mzdy, rovnako je to vo Fínsku, 2,3násobok priemernej mzdy zarobí maďarský a španielsky lekár, pôsobí u nás 22 059 registrovaných lekárov, v ambulanciách je z toho 12 192".
Povedal by som, ze dotycny skrabak sa snazi vzbudit znamu slouvensku zavist. Mili skrabaci so sme-ti prajem Vam aby Vas osetroval rovnaky profesional, ako ste sami.

++++++++++++++++++++++++++++++++++

Hippokratova prísaha, pomenovaná podľa gréckeho lekára Hippokrata z Kósu, je súbor etických pravidiel pre konanie lekára. Je to text, na ktorý prisahajú budúci lekári. Považuje sa za prvú podstatnú formuláciu lekárskej etiky.
Tradične sa pripisuje Hippokratovi alebo niektorému z jeho žiakov, ale jej postoje mohli mať korene aj v učení pytagorejcov.
Dnešná upravená verzia prísahy:
„Prisahám pri Apolónovi, bohovi lekárstva, pri Aeskulapovi, Hygiei a Panacei aj pri všetkých bohoch a bohyniach a dovolávam sa ich svedectva, že túto prísahu a tieto záväzky budem podľa svojich síl a svedomia poriadne dodržiavať:
Svojho učiteľa v tomto umení si budem rovnako ctiť ako vlastných rodičov a vďačne mu ponúknem všetko potrebné, ak si to vyžiada nutnosť. Jeho potomkov budem pokladať za vlastných bratov a keď sa budú chcieť vyučiť tomuto umeniu, vzdelám ich bez nárokov na odmenu aj akékoľvek záväzky. Svojim synom aj deťom svojho učiteľa aj žiakom, ktorí sa slávnostne zaviazali lekárskou prísahou, umožním, aby sa zúčastňovali na výučbe aj na prednáškach aj na celej vede. Nikomu však inému. Spôsob svojho života zasvätím podľa vlastných síl a svedomia úžitku chorých a budem ich ochraňovať pred každou krivdou a bezprávím. Ani prosbami sa nedám prinútiť na podanie smrtiaceho lieku, ani sám nikdy na to nedám podnet. Nijakej žene nepodám prostriedok na vyhnanie plodu. Svoj život a svoje umenie vždy budem chrániť v čistote a udržím ich bez akejkoľvek

viny. Sám neuskutočním rez u nijakého chorého, ktoré trápia kamene, ale odovzdám ho do rúk mužom skúseným v tomto odbore. Nech vkročím do akéhokoľvek domu, vojdem tam len s úsilím pomôcť chorým a budem sa vyhýbať každému podozreniu z bezprávia alebo hocijakého ublíženia. Zrieknem sa túžby po zmyslových pôžitkoch či so ženami či s mužmi, či so slobodnými či otrokmi. Keď pri svojej lekárskej praxi zbadám alebo vypočujem niečo, čo by malo zostať tajomstvom, o súkromnom živote ľudí všetko zamlčím a ako tajomstvo uchovám.
Ak budem túto prísahu dodržiavať a poriadne spĺňať, nech sa mi dožičí žiť navždy šťastne, nech sa dožijem úcty všetkých ľudí a nech sa radujem z plodov svojho umenia. Ak ju však porušim či poškvrním, nech sa mi stane pravý opak."
_____

Čudujem sa, že lekári konečne verejne nepovedia diagnózu premiérky a síce, že je ťažká hysterka, alebo v novšej terminológii hysteriónka. Aj jej povestné a opakované klamstvá sú prejavom tento jej medicínskej diagnózy, rovnako ako obvinenia každého s kým príde do styku (len ona je čistá a mravná!).

++++++++++++++++++++++++++++++++++

Čudujem sa, že lekári konečne verejne nepovedia diagnózu premiérky a síce, že je ťažká hysterka, alebo v novšej terminológii hysteriónka. Aj jej povestné a opakované klamstvá sú prejavom tento jej medicínskej

diagnózy.

Hystéria ako príčina likvidácie osobnosti partnera

Hysteria as a reason of systematic liquidation of partner personality – 1st part
Histerismo como un motivo de liquidación sistematica de la pareja personaje – 1ra parte
zdroj: Ing. Milena Prekopová - časopis Grafologia, www.grafologia.sk
Popri žiarlivcoch (príspevok v čísle 26 a 27 Grafológa) sú dalšou skupinou zakázaných" partnerov ludia trpiaci histriónskou poruchou osobnosti (novší termín pre oznacenie hysterickej poruchy osobnosti). Histriónske ženy ci muži sú najtažšími partnermi, súžitie s nimi býva zložité a preto sú aj najprísnejšie zakázanými. Psychológ a manželský poradca Tomáš Novák vtipne poznamenáva, že na pomyselnej zoznamovacej burze by pri akciách histriónov mala byt tabulka s nápisom Nebrať"!
Psychiater a manželský poradca Miroslav Plzák sa v svojom diele vyznal, že by sa rád dožil chvíle, ked sa bude o hystérii nielen vyucovat na základnej škole, ale sa z nej bude aj prísne a neúprosne skúšat a bude z nej možné prepadnút.
Hystéria nie je prejavom ludskej zloby a jedovatosti. Ide o poruchu, ktorá sa prejavuje nátlakovou formou správania akou sú napr. dramatické postoje, neskutocná imaginácia, falošná sebakoncepcia, infantilné a karikatúrne správanie. Je to zastretá pravda o sebe samom, o defektoch duševného života. Hystéria je život v neprehladnom zajatí ilúzií. Hystéria je komediantka duševného života.
Hystéria je porucha skrytá, premenlivá, zákerná.

Jednanie hysterickej osobnosti by mohol nezasvätený clovek pokladat za vysoko ušlachtilé a cnostné. Odhalit ju je možné v priemere najskôr za tri až štyri mesiace u žien a za šest mesiacov u mužov. **I ked s partnermi, ktorí trpia histriónskou poruchou osobnosti, je možné prežit najkrajšiu sentimentálne romantickú lásku, odborníci radia, že pri odhalení tejto poruchy treba nájst silu a zo vztahu odíst co najskôr, lebo v opacnom prípade riskujete zdecimovanie svojej osobnosti. Boj s ideológiou histriónov je velmi tažký, ich výroky znejú vysoko pocestne, odvolávajú sa na právo, apelujú na svedomie. S pátosom hovoria o láske, obetavosti, nezištnosti. Ich autodeštruktívne správanie evokuje v partneroch pocity viny.** Podla typológie osobnosti sa najviac histriónov objavuje práve medzi idealistami.
Hysterici túžia po láske a dôvere, bývajú závislí na prejavoch citu, su neprimerane citovo nárocní, pripomínajú citových narkomanov". Hysterik svojho partnera dlhodobo a systematicky likviduje v rukavickách".
Z histórie.
Prvé popisy hysterických prejavov osobnosti boli zaznamené už v 20. storocí pred našim letopoctom u Egyptanov v Kahunskom papyruse. Termín hysterická osobnost pochádza od anglického lekára Thomasa Sydenhama (1624 – 1689), ktorú dalej rozpracoval E. Kraepelin. Mníchovský profesor Emil Kraepelin (1856 – 1926), zakladatel modernej klinickej psychiatrie, poukazoval u hysterikov na nedostatocnú rozumovú kontrolu, na vecnú nespokojnost, na vrtkavé chovanie plné prehánania, teatrálneho vystupovania, na egocentrizmus, ktorý vedie k vymáhaniu pozornosti. Sigmund Freud (1856 – 1939), rakúsky neurológ a psychiater, zakladatel psychoanalýzy, napísal s doktorom Breuerom Štúdiu o hystérii (1895). Obhajoval názor francúzskeho profesora J. M. Charcota (1825 – 1893), že hystériou

nebývajú postihnuté len ženy, ako sa dlho pred-
pokladalo, ale i muži, cím si znepriatelil lekárske kruhy vo Viedni. Freudovi oponenti tento názor nechceli prijat a vykrikovali, že hystériou snád trpia Francúzi, Rakúšania však nikdy. Sigmund Freud pri liecbe hystérie zacal skúšat ako formu terapie metódu hypnotickej sugescie doktora Bernheima. Freud neskôr zistil, že nie všetci pacienti sa dajú hypnotizovat. Spolu s doktorom Breuerom liecili hystériu spôsobom, ktorý doktor Breuer nazval katarzia. Freud neskôr premenil katarznú metódu v

metódu volných asociácií.
Hysterickými prejavmi sa zaoberal i další Charcotov žiak, francúzsky psychológ a neurológ Pierre Janet (1859 – 1947). Podla Janeta ku vzniku prejavov hystérie dochádza na základe slabosti vnútornej energie, psychickej tenzie. V integrovanej osobnosti je psychická tenzia primeraná, existuje jednota osobnosti daná správnym pomerom medzi vedomím a funkcnými procesmi. U hysterikov je psychická tenzia slabá a pri emocných vypätiach alebo traumatických spomienkach isté psychické procesy prechádzajú do podvedomia nezávisle na hlavnom prúde vedomia. Ide o poruchu, negatívny proces, ktorý Janet oznacil termínom disociácia (rozštiepenie osobnosti).
Najvýznamnejší predstavitel povojnového nemeckého krestansky zameraného existencionalizmu, filozof i lekár Karl Jaspers (1883 – 1969) pridáva do popisu hysteroidného správania silný morálny aspekt. Hysterika oznacuje ako cloveka mravne narušeného, ktorému nic zlé nie je cudzie“, ktorý si vymýšla, klame, predvádza sa, neudrží svoje city na uzde, traumatizuje svoje okolie, seje vietor v nádeji, že si vychutná búrku. Chce vyzerat lepšie a inác aký je v skutocnosti.

Co je hystéria?

Ottov slovník náucný z rokov 1888 – 1908, dosial neprekonané ceské encyklopedické dielo, ktoré bolo základným sprievodcom ceskej vzdelanosti uvádza: Hystéria je dlhodobá nervová choroba, u žien nepomerne castejšia ako u mužov, s prerozmanitými príznakmi, casto sa meniacimi, krcmi, obrnami. Prejavuje sa tiež poruchami cítenia a duševnými poruchami u osôb po rodicoch nervovo zatažených. Liecenie je obtiažne, recidívy casté.“ Psychologický slovník (Praha, 2000) uvádza, že hystéria je najdlhšie známa neuróza, vyskytujúca sa u žien aj mužov. Klinický obraz je mnohotvárny, afektívne zložky psychiky prevažujú nad racionálnymi. Charakteristická je labilná nálada, egocentrizmus, okázalost, teatrálnost a rôzne telesné symptómy, napríklad poruchy zraku, reci, cuchu, hybnosti (bez organického podkladu), prípadne tiky, trasenie, mdloby.
Pre histriónstvo je charakteristické neuvedomelé hranie rolí a imitovanie výstupov. Ottova všeobecná encyklopédia (Bratislava, 2006) vysvetluje hystériu ako druh neurózy s pocitom životného neuspokojenia, s výraznou nestabilnou citlivostou, so sklonom k jednoduchým reakciám. Pri hystérii je nápadné najmä úsilie predvádzat svoje duševné stavy, tzv. hysterický záchvat (stavy zastreného vedomia, bludné predstavy, záchvaty podobné epilepsii, krcovitý

plac, krik, triaška a pod). Záchvaty prebiehajú vždy len v prítomnosti inej osoby. Hystéria sa môže prejavit ako narušená štruktúra osobnosti (kde okrem uvedených symptómov bývajú charakteristické ešte prešibanost, intrigánstvo a predstieranie), alebo môže byt dôsledkom drastického zážitku alebo dlhodobej neuspokojivej životnej situácie.
Slovník cudzích slov (Bratislava 1990) termín histrión vysvetluje v pejoratívnom význame ako herec, komediant.
Charakteristika histriónskej poruchy osobnosti.
Typické pre histriónsku poruchu osobnosti je neustála snaha získat si pozornost druhých, v správaní je casté flirtovanie. Charakteristická je labilná emotivita, záchvaty hnevu a placu, nadmerná dramatizácia, teatrálny exhibicionizmus,

sebazdôraznovanie, zvodné správanie

a koketéria, infantilizmus, egocentrizmus, narcizmus, neustála túžba po ocenení, vzrušení a pozornosti. Tieto osobnosti majú tendenciu k prehánaniu a klamaniu, cím sa znižuje vierohodnost ich výpovede. Histrióni sa cítia zle, ak nie sú stredobodom pozornosti (clovek vybavený antihystericky neznáša obdiv). Pozornost sa snažia získat i za cenu trapných situácií a hanby. Ich hra“ môže mat vdaka dramatickému nadaniu aj dobrú úroven a môže zaujat. **Casto trpia chronickým ochorením nazývaným hypochondria. Ich city sú plytké, lahko zranitelné, nestále a premenlivé. Sú nevypocitatelní, casto prechádzajú z extrému do extrému. Hysterické osoby dokážu byt úžasne“ nadšené a vzápätí strašne“ neštastné.** Bývajú prelietaví, s lahkým, hoci povrchným sklonom k zamilovaniu sa. **Interpersonálne vztahy bývajú konfliktné. S partnerom, s priatelmi ci spolupracovníkmi vedia rozohrat mnoho manipulatívnych hier za úcelom dosiahnutia osobného prospechu. Ohováraním a intrigami dokážu rozvrátit priatelstvá, pracovný kolektív, cudzie i svoje manželstvá. Vedú komplikované a dramatické vztahy. Tieto casto hodnotia ako fantastické a intímnejšie než v skutocnosti sú a snád tomu i obcas veria. Túžia po osobnej slobode, ale druhým ju nedoprajú. Neradi sa podriadujú, pravidlá najradšej urcujú sami. Vždy a vo všetkom musia mat pravdu. Merajú dvojakým metrom – jedným seba, druhým partnera. Sú vecne nespokojní, nenásytní. Pocitu, že nie sú dost milovaní sa bránia útekom do choroby** (tachykardia, dusenie, krce, strata hlasu, zraku...), vydieraním,

trestaním. Lásku a jej prejavy si casto vynucujú (už nestojím za nic...“). **Sú majstrami v neoprávnenom vycítaní, cím sa snažia vzbudit v partnerovi pocit viny. Vycítajú aj dalekú minulost, pre partnera už dávno zabudnutú. Charakteristická je lahko urazená samolúbost, trucujú a následne prežívajú slast zo zmierenia. Neznášajú klud a pohodu, sú neochotní plánovat cas. Majú schopnost vcítit sa, ale len do seba. Sú ohladuplní, ale len k sebe. Partnera chladno a nekompromisne deptajú. Radšej všetko znicia, ako by mali pristúpit na kompromis a dohodu.** Žijú v pseudorealite. Klamú a pritom sa im chce tak velmi verit. V reci je typická vágnost, dojmológia, vrávoranie, citové vydieranie podfarbené pátosom. **Majú velký dar reci, sú plní poetických metafor.** Mužská hystéria má velakrát atribúty plamenného prejavu s nádychom moralizovania. Používajú zdanlivo vlúdne a jemné slová s patricne agresívnym podtónom. Zvyknú sa vyhrážat samovraždou, prípadne sa o nu pokúsia. Takéto pokusy však nebývajú mienené vážne a majú charakter citového vydierania (odídem a neodídem sám….“). Správanie histriónov býva zamerané na dosiahnutie okamžitého uspokojenia, ktoré nie sú schopní odložit. **Zle znášajú nudu, túžia po vzrušení, majú radost z rizika. Charakteristickým znakom histriónskej osobnosti je aj schopnost klamat telom, urobit mimoriadne dobrý prvý dojem. Tieto osobnosti ale inak vystupujú na verejnosti a inak sa správajú reálne v súkromí. Vedia byt velmi presvedciví. Sú prešibaní. Dokážu dokonca prekabátit i menej skúseného terapeuta.** Histrión nemusí mat vždy len nepríjemnú konfliktnú povahu. Existujú i typy milé, manipulatívne, ktoré nevyhrocujú konflikt, svojim výstupom skôr bavia okolie a takto sa snažia dosiahnut svoje. Svojim šarmom dokážu získat na svoju stranu i ludí z vyšších spolocenských vrstiev. So zmyslom pre gesto a po svojom pomáhajú druhým, cím prekonávajú svoju psychickú labilitu. Motívom ich správania býva túžba prilákat pozornost a podvedomá snaha druhého ovládat. Táto tendencia ukázat sa co najušlachtilejším a dobrocinným za úcelom prilákania pozornosti je v psychológii popísaná ako ***hystéria filantropická***. V minulosti sa predpokladalo, že hystériou bývajú postihnuté predovšetkým ženy. Nie je to pravda, s nástupom emancipácie žien sa percento u oboch pohlaví vyrovnáva. Podla niektorých odhadov 10 percent populácie sú hysterici ci hysterky, iné odhady takto postihnutej populácie hovoria o širokom

pásme 6 – 45 percent.

Od hysterickej osobnosti je potrebné odlíšit:
– Hysterickú reakciu ako reakciu na problém. V živote sa jej nevyhne snád nikto, ide o krátkodobý, ale úcinný ventil, oslobodzujúci emocný prejav v skutocne vypätej emocnej situácii.
– Hysterickú neurózu, ktorá už nie je záležitostou okamžiku. Ide o funkcné ochorenie, ktoré niekedy trvá týždne a celé mesiace. Má svoj zaciatok, priebeh a koniec. Hysterická neuróza vyzerá ako karikatúra normálneho správania. Sprevádza ho úzkost a mnoho dlhotrvajúcich neurotických a úporných funkcných zlyhaní (slabost, nespavost, bolesti hlavy, funkcné poruchy orgánov, nechutenstvo).

Príciny vzniku hystérie.

Histriónska osobnost je trvalým stavom duše. Jasný priestor prítomnosti je zastretý temným priestorom minulosti. Z detstva si niektorí jedinci do celého zostávajúceho života prinášajú narušenú nervovú konštitúciu, ktorá podmienuje rozvoj hysterickej osobnosti. Najcastejšie bývajú analyzované psychologické príciny poruchy. U lahších histriónskych pacientov psychoanalýza uvažuje o nevyriešenom Oidipovom a Elektrinom konflikte, u tažších pacientov o problémoch súvisiacich s odmietaním a separáciou v ranom detstve, pricom bol preukázaný familiárny výskyt. Oidipovský konflikt u mužov a Elektrin konflikt u žien sa rieši odpútaním sa od rodica opacného pohlavia s výslednou identifikáciou sa s rodicom toho istého pohlavia. Oidipov resp. Elektrin komplex sa formuje približne vo veku 3 – 5 rokov.
Hysterické ženy casto nie sú schopné nadviazat intímny vztah s mužom, ktorý je dostupný a vztahovo primeraný. Miesto toho sa beznádejne zamilovávajú do nedostupného muža alebo nadväzujú vztah s agresorom ci nespolahlivým partnerom.
Z psychosociálneho hladiska sú v rodinách žien s histriónskou poruchou osobnosti uprednostnovaní muži, ženy sú ovela výraznejšie ocenované za prítažlivý vzhlad ci roztomilé chovanie ako za schopnosti. **Rodicia tak môžu nevedome dávat dcére najavo, že pozornost jej bude venovaná len vtedy, ked sa bude chovat dostatocne dramaticky a nápadne.** Ku vzniku tejto poruchy môžu prispievat i matky, ktoré sú slabé a neúspešné, prípadne narcistický otec, ktorého nadmerná kritika, výbuchy hnevu ci sebeckost dieta desia a ucia ho,

že k mužom treba pristupovat opatrne. **Niektoré hysterické ženy majú otca, ktorý sa k nim upol, aby získal emocné naplnenie, ktoré nedosiahol so svojou manželkou. Niektoré majú otca so zvádzajúcim správaním a trpia hysterickou úzkostou založenou na sexuálnych traumách. Hysterickí muži väcšinou zostávajú závislí na svojej matke.** Pre hysterických mužov žiadna žena nie je dost dobrá, s každou sú nespokojní. Niektorí muži prerušujú so ženami styky a uchylujú sa do celibátu. Iní pocitujú potrebu nutkavého zvádzania žien, vždy s výsledným sklamaním. Prípadne sa vrhajú na hypermaskulínne aktivity, napr. bodybuilding, ci vyvíjajú vedomú i podvedomú snahu získat spolocenské výhody. Syndróm hystérie môže vyvolat strach z odmietnutia, z bezvýznamnosti.
Mnohí psychiatri dodnes zdielajú Freudov názor, že potlacený oidipovský komplex, napätý až nepriatelský vztah syna a otca (ktorý môže byt panovacný, neprístupný, tyranský) je podstatnou podmienkou vzniku mužskej hystérie. Nevyriešená oidipovská porucha má za následok pocity menejcennosti voci ostatným mužom.
Na rozvoji histriónskej poruchy osobnosti sa podielajú aj nasledujúce výchovné vplyvy:
• Láska a starostlivost boli dietatu poskytované v ovela vacšej miere pocas choroby.
• Model as-if“ vztahov.
• Neocakávané zmeny v rodinnom prostredí boli jediným prostriedkom zaujímavosti rodinného života.

Hysterické symptómy môžu mat rôzne príciny a aj rôznu hlbku resp. zrelost. Ludia s histriónskou poruchou osobnosti sú velmi sugestibilní, reagujú rozmanito, navyše hysterické symptómy podliehajú móde. Prícinou ich správania býva vždy úzkost. Produkujú ju nevyrovnané prvky osobnosti prvýkrát pocítené v detstve. Hysterický prejav je obranou proti úzkosti – obrana, pri ktorej je úzkost nahradená inými symptómami. Histrión zastiera úzkost tým, že ju priraduje do iných, niekedy zdanlivo protikladných prejavov ako je napríklad chorobný egocentrizmus a narcizmus. Za prvotnou obranou proti úzkosti nasledujú velakrát vedomé ci podvedomé snahy získat citové a spolocenské výhody. Psychosomatickou záhadou a patologickým problémom zostáva hysterická konverzia – proces,

ktorým sa psychický konflikt mení na telesný príznak, napríklad hysterickú obrnu bez organického podkladu, ciastocnú stratu vedomia, pád, svalové krce, dusenie, poruchy citlivosti, kontraktúry. Ide o neuveritelné zretazenie duše a tela. Podla S. Freuda sa každý afekt, ktorý sa neuvolnil primeranou reakciou prekvapivo premiena na telesné a somatické poruchy a tak dochádza k uspokojovaniu nevedomých vnútorných potrieb (na rozdiel od simulácie, ktorá slúži na vedomé dosiahnutie nejakých výhod). Hysteroidné reakcie napodobnujú rôzne telesné a orgánové tažkosti. Bolesti pri srdci majú vzbudit zdanie ischemickej choroby alebo angíny pectoris. Bolesti hlavy majú vzbudit zdanie mozgového nádoru. Návaly zvracania majú zdanlivo ukázat na ochorenie zažívacieho traktu a podobne. Ivo Pondelícek (1991) ako príklad hysterickej konverzie uvádza prípad muža, ktorý zabil svojho švagra nožom. Presne o rok mu ochrnula ruka, ktorou vraždil. Prešiel mnohými vyšetreniami s negatívnymi výsledkami, pokial sa prišlo na to, že ide o hysterickú obrnu. Iný muž stratil náhle rec. Foniatrický nález bol normálny. Psychiatrické vyšetrenie ukázalo, že išlo o hysterický mutizmus (nemotu). Pacient vyzradil tajomstvo, ktoré malo pre mnoho jemu blízkych ludí osudné následky. V oboch prípadoch zlyhal orgán, ktorý zradil.

Partnerstvo s histriónom.

Psychológ Tomáš Novák (2005) v svojej knižke kladie otázku, ako je vôbec možné, že tak problematického cloveka, akým histrión je, môže niekto chciet? Odpovedá, že môže a velmi lahko. Histrión dokáže oslovit cloveka, ktorý je dlhšiu dobu sám a citovo stráda. Do jeho priazne sa dokáže vplakat“, vie zahrat divadlo plné citov, slubov a príslubov. Výhodou histriónov je, že sú komunikatívni, dokážu zaujat a pobavit. **Histrióni nedajú pokoj, pokial nedosiahnu to, co si zaumienia. Nepocujú odmietnutia, ked ich vyhodíte dverami vzápätí vojdú oknom.** Pri posudzovaní životaschopnosti vztahu je potrebné prihliadat k párovým asymetriám. Napríklad nositela viny – intropunitívnych jedincov, je potrebné podporit v tom, aby pochopili skutocné fungovanie vztahu a nebrali tolko viny na seba, pretože im to potom zabranuje vidiet pravý stav vecí. To je okrem prípadov partnerov alkoholikov, agresorov, manipulátorov a iných porúch osobnosti aj prípad hysterických osobností, kde by partneri casto mali odíst už dávno v záujme svojom a prípadne i v záujme detí. Problémové partnerstvo je velkou

zátažou. Psychológ Stanislav Kratochvíl (2000) radí, že pokial sa partner rozhodne vo vztahu zostat, mal by si zachovat nadhlad, do scén hysterikov by sa nemal nechat vtiahnut. Hysterik má velkú potrebu pozornosti a pokial sa jej dožaduje neadekvátnym dramatickým spôsobom, nemá takémuto chovaniu venovat pozornost, pretože by ho tým dalej posilnoval. Partner má venovat hysterickej osobnosti dostatocnú pozornost vtedy, ked sa chová adekvátne, nehystericky. Požiadavkám hysterika musí stanovit jasné hranice. Histrióni sa do záchvatov dostávajú vedome a preto sú za dôsledky svojho správania plne zodpovední. Partner histrióna by sa nemal nechat vmanipulovat do pocitu, že je zodpovedný za jeho štastie. Mal by sa snažit zamerat na seba, starat sa o svoje zdravie, relaxovat, športovat, venovat sa detom, dopriat si malé radosti. A svojho histriónskeho partnera pozorovat a akceptovat ako kuriozitu.

Emma Bovaryová – hysterická hrdinka psychologického románu o nemravnosti

Francúzsky prozaik Gustave Flaubert (1821 – 1880) je autorom románu Pani Bovaryová (Madame Bovary, patriaceho medzi najvýznamnejšie realistické diela svetovej literatúry. Dielo vyšlo prvýkrát v roku 1857 a vyvolalo vo francúzskej verejnosti velké moralistické rozhorcenie, bolo dokonca predmetom súdnej žaloby. Hlavná hrdinka Emma Bovaryová je nedôveryhodnou, egocentrickou, imuplzívnou, precitlivelou, vrtkavou, patetickou a histriónskou ženou, chytenou do pasce vlastných romantických snov a pevných pravidiel manželského života. Je manželkou pracovitého dedinského lekára Charlesa. Inšpirovaná cítaním romantickej literatúry, ocakáva úplne iné manželstvo a život aký vedie. Jej vnútro jej diktuje spoznat blaženost, vášen, opojenie. Túži po niecom velkom, vzrušujúcom a povznášajúcom, ale nemá schopnost ani silu to dosiahnut. Žije v zajatí sebalásky, ilúzií, imaginácie a snov a všemožne sa snaží prekliesnit si cestu k druhému cloveku. Rozptýlenie hladá v krátkodobých vztahoch a opakovanej nevere. Jej ilúzie sa napokon strácajú a svoje problémy rieši samovraždou. Zmätok v duši hrdinky dokázal nadaný a senzitívny Flaubert odhalit majstrovsky skoro štyri desatrocia pred vydaním Štúdie o hystérii (1895). Chorobopis“ prehnanej Emmy Bovaryovej je akoby vystrihnutý z neskorších psychoanalytických prác Sigmunda Freuda vrátane napodobnenia rôznych telesných a orgánových potiaží. Román písal Gustave Flaubert skoro pät rokov a stál ho vela namáhy. Dielo je odrazom duše

samotného Flauberta. Verne odzrkadluje psychický stav mladého autora, ktorý vedie k hlbokej duševnej kríze. Známe je Flaubertovo prehlásenie Madam Bovary, to som ja.“ Vnútro pani Bovaryovej je vnútrom Gustava Flauberta, odstrkovaného druhorodeného syna z meštianskej rodiny. Frustrovaný autor nenávidí úspešnejšieho“ staršieho brata. Nenávist Emy je namierená proti nevinnému dobrákovi Charlesovi. Sklon vinit druhých ludí a trestat ich nie je u hysterikov zriedkavý. Pramenom tejto nenávisti je falošná projekcia. Francúzsky noetik Jules de Gaultier použil v roku 1913 prvýkrát literárny pojem bovaryzmus, ktorý vyjadruje rozpor medzi vysneným a reálnym, útek od skutocnosti k ilúziam, snahu napodobnit nejaký velký vzor. Galtierov termín dodatocne prijali i psychiatri ako odborný termín pre patologické duševné prejavy. Dnes sa v diagnóze tento pojem nepoužíva, avšak s bovaryzmom je si blízky až totožný pojem histriónskej osobnosti.
Poznámka:
Na motívy románu Pani Bovaryová natocil v roku 1993 Manoel de Oliveira psychologickú drámu Abrahámovo údolie, ktorú historici oznacili za jedno z troch najlepších diel portugalskej kinematografie.

Záver

Hystéria je porucha. Histriónske osobnosti si svoje hysterické správanie nechcú uvedomit, priznat a ani liecit. Hysterického partnera nie je možné zmenit. Ochotne vydaná energia zo strany partnera je obrovská a výsledok, okrem znechutenia a sklamania, nie je žiadny. Histrión bude svojmu partnerovi slucku okolo hrdla stahovat stále viac a viac až ho úplne zadusí. Partner splní jednu požiadavku, histrión vzápätí pridá dalšie. Hystéria nemá logiku, hysterické mechanizmy sú nenásytné a nikdy sa nedajú zvládnut inác, iba liecením. Úcinnou je i zmysluplná cinnost obsahujúca subjektívne potešenie, pretože pre fixáciu hysterických príznakov nie je nic nebezpecnejšie ako sladká záhalka. Podstatná je i terapeutická práca s partnerom hysterickej osoby, ktorý potrebuje vela podpory, aby dokázal hysterické výlevy znášat bez devastácie vlastnej osobnosti. Mimoriadnou lahôdkou“ sú žiarlivé hysterické osobnosti. Partneri týchto prírodných úkazov“, ktorým rozum úplne zatemnili emócie, by mali pri ich odhalení a neochote liecit sa vziat nohy na plecia a v záujme zachovania svojho duševného zdravia i v záujme detí utekat kade lahšie, cím skôr a co najdalej. Za peknými slovami a zdanlivou citovostou hysterikov je len vypocítavost a klam. Hestia,

láskavá grécka bohyna domáceho kozuba, pohody a rodiny sa vyhýbala sporom a konfliktom. Hovorí sa, že Hestia práve zo strachu z hysterikov zostala radšej slobodná.
Recenzia: MUDr. Andrea Vessová, psychiater, Jeseník
Druhú cast – Prejavy hystérie v písme“ prinesieme v budúcom císle Grafologie.

POUŽITÁ LITERATÚRA:

CAKRT, M. (2004): Typologie osobnosti. Managment Press, Praha
FLAUBERT, G. (1976): Pani Bovaryová. Tatran, Bratislava
FONAGY, P. - TARGET M. (2005): Psychoanalytické teorie. Portál, Praha
FREUD S. (2003): Podoby psychoanalýzy. Slovenský spisovatel, Bratislava
HARTL, P. – HARTLOVÁ, H. (2000): Psychologický slovník. Portál, Praha
KRATOCHVÍL, S. (2000): Manželská terapie. Portál, Praha
NOVÁK, T. (2005) – Takový bezvadný chlap….jen žít se s ním nedá. GRADA, Praha
NOVÁK T. – DRINOCKÁ H. (2002): Proc mi deláš scény?! ERA, Brno
Ottova všeobecná encyklopédia (2006), Agentúra Cesty, Bratislava
PLZÁK, M. (2002): Klíc k výberu partnera pro manželství. MOTTO, Praha
PONDELÍCEK, I. (1991): Od Flauberta k bovarismu. Pražská imaginace, Praha
PRAŠKO, J. a kol. (2003): Poruchy osobnosti. Portál, Praha

++++++++++++++++++++++++++++++++

Časopis Rytmus života + Kamila Magálová = takto sa rozvracajú manželstvá!!
Pán doktor, má pravdu až nato, že si **"svoje prachy-platy - pár smiešnych euro pre lekárov"** (už tá veta pár smiešnych euro v jeho liste hovorí za všetko - poobzerajte sa okolo seba, koľkí tiež vzdelaní a tiež na zodpovedných miestach žijú a robia za polovičku a aj za menej a o dôchodcov, ktorí robili v mnohých prípadoch ďaleko viac než drvivá väčšina dnešných lekárov, ani nehovorím!!!) **vydobíjali cez zdravie a utrpenie nevinných ľudí ...** ak to tak začnú robiť - ohrozovaním zdravia a životov nevinných **(v priamej reči sa tomu hovorí aj terorizmus!!!)** ľudí aj iní čo sú nespokojní s platom (lebo si zaslúžia viac!!! zahraničné dovolenky a autá spojené s luxusom, to predsa niečo stojí) tak bude vojna ... mám doma ženu po mesačnej ťažkej operácii ... to čo viem, viem ... - len stručne v nemocniciach a špeciálne v štátnych je nepredstaviteľný neporiadok a úplatkarstvo všetko to beží na úkor nás obyčajných ľudí - som presvedčený že už nepomôže nič iné len privatizovať všetko alebo nič ... drzosť a úplatkárstvo lekárskeho plášta už nepozná hraníc - poriadok urobí len len vlastník.
Česť výnimkam je ich možno 5%!!!!!!! Ak dajú vysoké platy lekárom budú spokojní a je po vydieraní v mene a za dobro pacienta - nie sme naivní ani sprostí - môžu písať a hovoriť čo chcú - niektorí si ešte pamätáme tú protekciu a úplatkarstvo ktoré sprevádzalo prijatie na medicínu ... a pokračujú! Bože, tí čestní" lekári v tej ich namyslenosti si myslia, že my ostatní sme asi slepí a hluchí alebo padnutí nahlavu.
S pozdravom L.N.
P.S: Samozrejme, že nebude nikto nahlas s lekármi (už ani ja) s tým neuveriteľným neporiadkom v štátnych nemocniciach"bojovať" (česť tým čo to skúšajú, majú uznanie mnohých) ide z nich strach, ale svoje vieme!

++++++++++++++++++++++++++++++++

Este raz o vine! Pozorne si vypocuj
https://docs.google.com/leaf?id=0B-hNObXMVmitODJmMzI0MzYtOWI3ZS00MTYxLTgyOGQtOWFlYTk3NzFhZmRh&hl=cs...dneska

++++++++++++++++++++++++++++++++

Zaujmavé vysielanie slovenskej TV3 "Portrét Jana Krause" - významného českého televízneho mediatora a bojovníka proti korupcii. Zvlášť zaujmavá je posledná tretina vysielania, kde hovorí o jeho boji proti korupcii v Čechách.

Zároveň máte možnosť sa pozrieť na "Portrét Petra Littmana", Slováka a bratislavského rodáka, ktorý v Nemecku dosiahol veľké úspechy v obore Managementu.

http://www.ta3.com/clanok/4165/portret-jana-krausa.html
http://www.ta3.com/clanok/1916/portret-petra-littmanna.html

++++++++++++++++++++++++++++++++

To the Mars we go!!!!
NASA: Mars rover Curiosity LIFT OFF
http://www.youtube.com/watch?v=Oh33sHbf-Ew&feature=player_embedded#!

++++++++++++++++++++++++++++++++

http://jezuiti.sk/blog/jpcpiestany/files/andrea-cepissakova-sanctae-familiae.pdf

Andrea Čepiššáková (*1973 Stará Ľubovňa, cepissakova@gmail.com, www.andreacepissakova.sk) študovala keramiku na Hochschüle für Angewandte Kunst vo Viedni a na Vysokej škole výtvarných umení v Bratislave (doc. Ivica Langerová-Vidrová). Reflexia kresťanstva má v jej tvorbe výrazné zastúpenie. Odráža autorkine osobné prežívanie vonkajšieho i vnútorného sveta, je poznačená aj jej pobytom v Latinskej Amerike. Je autorkou riešenia sakrálneho priestoru v saleziánskom kostole Jána Bosca v Prešove. Žije a tvorí v Košiciach.

++++++++++++++++++++++++++++++++

Sociálne dávky cigáňom.

Mesačné dávky pre dlhodobo nezamestnaných cigáňov so 4 deťmi :

Dávka v hmotnej núdzi..... 212,30 € +
Za plnenie povinnej školskej dochádzky.....68,80 €
Na zdravotnú starostlivosť..... 12,00 €
Aktivačný..... 126,14 €
Na bývanie ..... 89,20 €
Dotácia na obed pre školopovinné deti..... 80,00 €
Prídavky na deti..... 88,04 €

spolu 676,48 €

Mesačná výplata pre zdravotnú sestru, ktorá má tiež štyri deti a ktorá robí denné i nočné, pripravená zachraňovať ľudské životy za každých podmienok..... 542,00 € +
Prídavky na deti..... 88,04 €

spolu: 630,04 €

++++++++++++++++++++++++++++++++

PÝTAM SA, DOKEDY EŠTE ....?!

Petícia : STOP privatizácii ! 8/2011 Reforma = EUTANÁZIA ?

www.zachranmezdravotnictvo.sk skrátené MUDr.Pavol F.Dráč,bývalý člen komisie vlády SR pre transformáciu zdravotníctva **Zo 118 nemocníc SR: už 79 nie je priamo riadených štátom, trh so zdravím už začal.** Štátne nemocnice v r.2011 podfinancovala vláda v miliardách Sk, a do dlhov ich doviedli stranícki riaditelia. Verejnosť reagovala **petíciou** na vlády **zákon o prevode 30 štátnych nemocníc na Akciové Spoločnosti (AS)**. Prevod je **účelový**, zameraný na privatizáciu, asociálny a proti verejnému záujmu. **Po prevode na AS už neexistuje cesta späť, lebo o privatizácii-predaji do súkromných rúk, o bankrote, rozhodne„dosadený" riaditeľ AS. Legislatíva :** vláda už zaviedla zákon o **„ legalizácii zisku"** aj z verejných financií v zdravotníctve., zákon o **prevode majetku na privátnu osobu"**., ale neexistuje zákon o **udržaní AS** v sieti štátnych nemocníc. Privatizáciou AS vznikne obrovský nepomer **len 9 štátnych nemocníc a 109 neštátnych,** ktorý nemá v EÚ obdobu. Priame platby sa ešte zvýšia a zníži sa dostupnosť zdravotníctva. **Štát by tak presunul obrovskú finančnú záťaž zdravotného ošetrenia na peňaženku občana**. Rozsiahla likvidácia siete 30 štátnych nemocníc, pri našej najnižšej mzde v EÚ, je vlastne **plánovaná EUTANÁZIA ...**preto **STOP veľkej** privatizácii štátnych nemocníc**,** a **STOP väčšiemu** trhu v zdravotníctve SR! **ZÁKERNOSŤ prevodu :** je neviditeľnosť ceny. V r.2011 spotrebuje zdravotníctvo SR viac ako **100 miliárd Sk** = (3.5 mld. Eur). Nová, kvalitná nemocnica má hodnotu **10 miliárd SK**=(330 mil. Eur). Po privatizácii AS sa chorí, zo **všetkých 80 okresov SR, budú môcť ošetriť len v neštátnej, privátnej okresnej nemocnici, aj s EÚ cenami,** lebo si región za miliardy novú štátnu nemocnicu nepostaví. **EÚ ceny :** lek.vyšetrenie :=**250Eur**, malý chir.preväz=**12**0 Eur.,chir.zákrok do 1cm=**350-700Eur**.,1-2-4 hod.operácia =**7-10-20tisíc a viac Eur**., 1noc-lôžko=**500-2000Eur**.,zv.prsníkov= **4250 Libier**, Londýn, 1zubná protéza=**1-2000Eur**. odb.časopis =**300USD**,, odb.lek.kongres=**700-1000Eur. EÚ zdravie : už 65 rokov majú občania EÚ v štátnych nemocniciach** zabezpečenú dostupnú a kvalitnú zdravotnú starostlivosť, v rámci sociálne solidárneho systému, v ktorom „zdravý prispieva chorému, a bohatší chudobnému". Príkladom je **80-90% štátneho zdravotníctva v Nemecku, alebo vo Švédsku. Štát v ňom kontroluje dostupnosť, cenu a kvalitu.** Pacient v EÚ si môže vybrať ošetrenie aj v menšej sieti **privátnych nemocníc**, ktoré deklarujú vyšší komfort, špeciálne služby a kvalitu, ale **za cenu aj výrazne vyššiu. ŠTÁTNE nemocnice: sú „Miliardové banky na zdravie".** Sú pilierom prosperity občana a štátu, a sú našim **„**rodinným zlatom". Privatizáciu 30 štátnych nemocníc **je možné významom prirovnať k „prevodu tranzitu plynu"** za **130 miliárd Sk**=(4 mld. Eur), Bude mať **nedozierne** dôsledky**,** občan bude ohrozený **najvyššou mierou chudoby v EÚ.** Opustením sociálne solidárneho systému zdravotníctva, zavádzame **trhový,** (ako v USA). Budeme ho mať prví a **jediní v EU?= ako zdravotnícka čierna ovca EÚ. SR zdravie: o**bčan SR má už **najdrahšie** zdravie v EU. Ročne **platí najviac v EU 30 miliárd Sk=**1mld Eur**.,**.hradí to z mesačnej **mzdy, najmenšej v EÚ,=760 Eur**. **N**a zdravie občanov dáva **vláda z rozpočtu len 4.32% =najmenej v EU (**OECD). „Likvidáciou" štátnych nemocníc a rozširovaním „trhu zdravia", vznikne **dvojfarebné zdravotníctvo** pre super bohatých a super chudobných**.** Pod hrozbou choroby sa bude občan obávať zdravotne - ekonomického **nevoľníctva.** Vznikne **transformačný trojuholník : A=zlatá baňa majiteľa, B=oči pre plač chorých, C=čierne diery v štátnej pokladni**. **ZDRAVIE = tovar? : trhovo-liberálne** zdravotníctvo USA je viac **„platená služba a zdravie tovar"**(zaviedol prezident Nixon 1972)**. 45-47 miliónov nepoistených., poistenie mesačne 4 čl. rodiny=1-2tisíc USD, cisársky rez, pôrod dvojčiat=10-40 tisíc USD., pohotovosť 1noc=10tisíc USD. Operácia úrazu ruky=15-60tisíc USD., odb.vyš:=3-5tisícUSD.** Zdrav. starostlivosť a poistenie v USA je najdrahšie na svete. Vystihuje to výrok **Dr. D. Himmelsteina**: **„ak nie ste Bill Gates , vašu rodinu delí od bankrotu jedna choroba"** aj

komentár **L.Štaidla** po 19 hod. ošetrení na pohotovosti v **USA : „za tuto péči, před kterou nás búh (a jakkoliv barevný parlament) ochraňuj“ ..**moje poišťovna zaplatila **15.800 USD.**
KRITIKA prevodu na A. S**. :** obchod....podfuk...eutanázia..... genocída pozri príl: 2,3,4,5,6,7,8,9

Petícia : STOP privatizácii ! 8/2011 Reforma = EUTANÁZIA ?

www.zachranmezdravotnictvo.sk skrátené MUDr.Pavol F.Dráč,bývalý člen komisie vlády SR pre transformáciu zdravotníctva

++++++++++++++++++++++++++++++++

publikacia z dielne Muzea SNP:

Marek Syrný a kol.
Kolaborácia a odboj na Slovensku a v krajinách nemeckej sféry vplyvu v rokoch 1939 - 1945
Banská Bystrica : Múzeum Slovenského národného povstania, 2009
Pozri: http://www.forumhistoriae.sk/e_kniznica.html

++++++++++++++++++++++++++++++++

SME

http://www.sme.sk/c/6162866/slovensky-lekar-v-anglicku-robi-viac.html

Slovenský lekár v Anglicku robí viac

Vo Veľkej Británii robí jeden špecialista to, čo u nás traja, hovorí náš hematológ. Za Zajaca štrajkoval s Kollárom, teraz to ľutuje.

BRATISLAVA. Platy lekárov na Slovensku sú nízke, diskutovať však treba aj o efektivite práce, korupcii a úplatkoch, hovorí lekár Branislav Czako, ktorý pracuje v nemocnici v anglickom Watforde.

Czako zo Slovenska odišiel pred štyrmi rokmi. Predtým bol hematológom v bratislavskej Petržalke.

„Ohodnotenie lekárov na Slovensku je žalostné," uznáva. Kým na Slovensku lekár zarobí okolo 1500 eur, v Anglicku je to vyše 4600 libier, teda takmer 5400 eur.

Czako však hovorí, že rozdiel je aj vo výkonoch. „Pracovná náplň na Slovensku je vágna."

Pacienti ako ovce

Prácu, ktorú robí v Anglicku jeden špecialista, robia na Slovensku podľa neho dvaja, traja, niekedy aj viacerí. Nemocnica, kde pracuje, je pre 800-tisíc ľudí.

Viac ako tritisíc pôrodov ročne zvládne sedem alebo osem špecialistov s tímom mladých lekárov a pôrodných asistentiek. V Bratislave sú na 500-tisíc štyri gynekologické kliniky s dvadsiatkou špecialistov.

Czako hovorí aj o inom prístupe ku korupcii a pacientom.

„Pacienti sú v Anglicku inak vedení, sú ako osy, zapisujú si každé vaše slovo, sú dobre informovaní. U nás sú to ovečky, ktoré si so sebou nechajú robiť všetko." Anglickí pacienti sa sťažujú na špeciálnych oddeleniach a hodnotia činnosť lekárov cez dotazníky.

Prísnejšie kritériá majú nemocnice aj na príjem peňazí od štátu. Ten monitoruje čas ošetrenia, komplikácie či opätovné hospitalizácie. „Ak to nespĺňa na 90 percent, nedostane peniaze."

Na Slovensku podľa Czaka nikto netlačí na kvalitu a šetrenie. „Nikto nikde nestanovil, koľko ľudí sa má podieľať na liečbe pacienta, prípadne koľko dní by mal stráviť v nemocnici."

Do štrajku s Kollárom by už nešiel

„Keď som prišiel do Veľkej Británie v roku 2008, mal som romantické predstavy o zdravotníctve. Zistil som, že je to o peniazoch."

Czako bol medzi štrajkujúcimi lekármi, keď bol ministrom zdravotníctva Rudolf Zajac (vtedy ANO).

„Až po štrajku som pochopil, ako sme boli manipulovaní."

Pripomenul, že viacerí štrajkujúci sa po voľbách ocitli na ministerstve zdravotníctva, medzi inými Richard Raši zo Smeru.

Aj vtedy lekárov viedol odborár Marián Kollár. „Je mi veľmi ľúto, že sa lekári dali znovu zmanipulovať rovnakým človekom, ktorý mimochodom nemá čo stratiť, pretože on je súkromný gynekológ."

++++++++++++++++++++++++++++++++

Posledný týždeň nám Daniel Lipšic o sebe povedal veľa. Azda až príliš.

.jaroslav Daniška
29. november 2011 | prečítané 5633x | reagovalo 6 ľudí | hodnotené 4.6 | hodnotilo 175

Lipšicov týždeň začal rozhovorom v .týždni. Kolegom Majchrákovi a Hanusovi na otázku, či bude kandidovať
v nabližších voľbách, odpovedal všeobecne o hranici kompromisu, ktorú nechce prekročiť a dodal:
„Naozaj o tom nebudem verejne hovoriť a niečo odkazovať kolegom z KDH, to by bolo veľmi nekorektné.“
Rozhovor vyšiel v pondelok 21. novembra. V piatok 25. novembra to už neplatilo a Lipšic poslal kolegom z
KDH cez denník SME odkaz, že ak nezmenia kandidátku, bude uvažovať o odchode z politiky.
Lipšicove slovo teda platilo štyri dni.
Danielov problém je však väčší, jeho podstatu ukazuje zápas o kandidátku.
Daniel Lipšic mal niekoľko personálnych požiadaviek. Chcel, aby podpredsedníčka strany Jana Žitňanská bola
vyššie ako na 8. mieste, chcel aby najzaujímavejší poslanec KDH Rado Procházka bol v prvej desiatke, aby
energetický expert Karel Hirman bol v druhej desiatke, jeho blízky človek z ministerstva vnútra Marcel
Klimek za ním a aby na kandidátke bol aj ministrov poradca pre Rómov Milan Krajniak.
Výsledok?
Žitňanská si nepolepšila, Procházka je na desiatom mieste.
Hirman na kandidátke nebude. Rade KDH vadilo, že je v zoznamoch ŠtB vedený ako dôverník, čo je
nevedomá spolupráca. To, čo KDH nevadilo a vadiť malo, je však niečo iné. Karel je totiž zástanca potratov
(jeho stanovisko je pro-choice), táto téma bola kedysi pre KDH taká dôležitá, ako je dnes pre SaS dôležitý
euroval. Dnes už nie je podstatná ani pre Lipšica, ani pre Radu KDH.
Na kandidátke nebude ani Marcel Klimek, momentálne vedúci služobného úradu na Ministerstve vnútra. A
ani Milan Krajniak.
Milan Krajniak mal byť pritom až na 142. mieste kandidátky. Prekvapuje, že takéto miesto prijal a ešte viac,
ako oň prišiel.
Bolo krátko pred schválením celej kandidátky, Krajniak bol na 142. mieste. Postavil sa stranícky funkcionár
Matuškovič z Trnavy a navrhol, aby bol kandidát číslo 142 vyškrtnutý. Návrh prešiel.
A teraz pointa.
Potom všetkom sa zapnú svetlá kamier a Lipšic hovorí o „dobrom výsledku“ a „úspechu“.
Čo však Daniel dosiahol?
Hirman, Klimek a Krajniak na kandidátke nie sú. Žitňanská si nepolepšila, Procházka sa v rámci zvoliteľných
miest od 9-teho do 16-teho miesta, dostal na zvoliteľné 10.

Lipšic teda nedostal na kandidátku, na voliteľné či krúžkovateľné miesto, nikoho. Ani na 142. miesto. Inými
slovami, funkcionár Matuškovič má v KDH väčší vplyv, ako Daniel Lipšic.
Nič na tom nemení ani 22. miesto Maroša Žilinku, momentálne štátneho tajomníka na vnútre. Žilinka je totiž
kandidátom Figeľa, a nie Lipšica. To isté sa týka aj ďalších nových mien.
Čo sa to vlastne stalo? Prečo je Daniel Lipšic vyschnutou kvetinkou KDH?
Čudujsa svete, je to nevyhnutný dôsledok jeho vlastných rozhodnutí. Za to, kam sa Lipšic dostal, môže
predovšetkým on sám.
Cesta do slepej uličky začala najneskôr v roku 2007. Vtedy kandidoval za podpredsedu a spolu s Vladimírom
Palkom chcel KDH zásadne zmeniť.
Zmena sa ukázala ako nemožná a Palko prehral. Lipšic však deň pred snemom dostal osobnú ponuku od
Pavla Hrušovského, aby v prípade Palkovej prehry kandidoval a stal sa podpredsedom strany.
Keď Palko prehral, Krajniak a Záborská, ktorí tvorili Palkov tím, z volieb odstúpili a nekandidovali. Lipšic
kandidoval. Jeho protikandidát Jozef Šimko odstúpil a Lipšic bol zvolený. Dostal síce menej hlasov ako Martin
Fronc, ale stal sa Hrušovského podpredsedom.
A cesty Lipšica a Palka sa začali vzďaľovať.
Lipšic na tejto ceste pokračuje dodnes.
Keď kandidoval na prezidenta František Mikloško, Daniel Lipšic podporil Ivetu Radičovú. Keď sa KDH nadchlo
z Jána Figeľa, Lipšic hovoril o jeho „charizme“. Keď sa neskôr stal Figeľovým oponentom na predsedníctve
hnutia, dobré bolo aj spojenctvo s Júliusom Brockom. Keď KDH nazve postoj SaS v téme eurovalu za
neakceptovateľný, Lipšic hovorí, že sa jeho strana správa eurorealisticky.
Hovorí, hovorí a pritom tomu sám nemôže veriť.
Od roku 2007 uplynuli iba štyri roky, Lipšic však postupne stratil toho strašne veľa. Je síce minister,
podpredseda a po marci bude aj zvolený poslanec, ale minulý týždeň bol na Rade KDH slabší, ako funkcionár
Matuškovič.
Prečo sa to stalo?
Lipšic uzavrel dohodu s Hrušovským a Figeľom a súčasne hovoril o zmene KDH. Lenže to je politická
schizofrénia. Presne tak je schizofrenické aj to, keď nepresadil na kandidátke nič dôležité a nazval to
úspechom. A čím viac schizofrenické je jeho vystupovanie, tým cynickejšie sa pritom musí správať.
Kedysi sa zdalo, že Hrušovský a Figeľ si získali Lipšica za to, že mu ponúkli Šagrénovu kožu, ktorú on prijal.
Vďaka tomu mohol zostať v politike, mohol sa stať podpredsedom, aj ministrom.
Ale je to omyl.
Tá koža, ktorá sa stále zmenšuje, sa totiž nevolá Šagrénova. Ale Lipšicova.

Diskusia (6)
. mk: Lipsic stratil v KDH vplyv, ale aj tvar od .heyrovsky | 29. november 2011 23:32
mk: Co je na tom klebetne, ked Lipsic stratil v KDH vplyv, navyse aj tvar. Ked mu pravu ruku na MV SR
Krajniaka nepustili ani na kandidatku. Zial tu nejde o klebetenie, ale o Lipsicove ponizenie. Odkaz Rady KDH
z Martina je jasny. Do volieb nech Lipsic pekne taha volicsky KDHacky rebrinak na ktorom sa vezu stranicke
molekuly. Tie ho po volbach hned ako skrystalizuju so SMEROM poslu k ladu.
.ze: vonku na ulici ludia cakaju na zrozumitelne slova a rozhodnutia od .forint | 29. november 2011 23:17
27. Marec 2012. Delegacie KDH a SMERU, po narocnych rokovaniach uzavreli dohodu na vytvoreni vladnej
koalicie. Slovensko teraz potrebuje pokoj, ale aj spolupracu v rozburenom mori, zhodli sa predseda Smeru
Fico, s predsedom KDH Figelom. Na otazku, ako vnima odchod Lipsica a dvoch jemu blizkych poslancov z
KDH, Jan Figel povedal, ze sa nedokazali stotoznit s vacsinovym rozhodnutim hnutia a nadradili tak svoje
osobne postoje nad zaujem KDH. Po tychto slovach sa R. Fico len lakonicky uskrnul.
.takto to vyzera... od .mk | 29. november 2011 20:56
ked redaktor-politolog strati sudnost. stane sa z neho klebetológ. nuz čo, D. Lipsic nepojde do volieb na
matovičovej kandidatke ale na svojej. dobre veci patria k sebe. :-)
.spajanie, nie delenie od .ze | 29. november 2011 19:50
mily pan daniska, naco je dobra tato slovenska hra na spravodlivych a spravodlivejsich, na delenie do stavu
bezvyznamnosti? myslite si, źe v nemeckej cdu/csu sa vsetci navzajom miluju? ze tam nie su ludia s velmi
odlisnymi nazormi? ze tam nemaju frakcie, kridla, zoskupenia? ze si neidu navzajom na nervy? prezradim
vam verejne tajomstvo: spory nie su iba medzi cdu a csu, lebo v bavorsku tikaju hodiny inac. spory su aj v
ramci cdu a niekedy znacne. a v bavorsku tiez nedychaju ako jeden muz a vedia sa povadit ako kofy na trhu.
ale jednu vec zasadne neurobia. nepodkopu si navzajom spolocne postavenie, lebo spd a ostatne strany
vacsinou nespia. v novinach si mozete pestovat jakobinstvo, sudit charaktery, ale vonku na ulici ludia cakaju
na zrozumitelne slova a rozhodnutia. dnes obzvlast, lebo europe opat prihorieva. pokial sa tie menej
populisticke slovenske strany - a kdh k nim hadam este stale patri - neprestanu nicit zvnutra ideologickymi
spormi na urovni pocitania anjelov na hrote ihly a sucasne nezakopu vojnove sekery medzi sebou, tak ich zje
ako malinu populista cislo jeden, ktory si vycistil prietor na lavici tak dokladne, ze je nespochybnitelny. nema

nazor, nema charakter, nema moralku, ale je dost dobry politik, aby svoj tabor spajal a nie rozdeloval.
neprizivujte, prosim, vecne kontraproduktivne spory, lebo slovenska pravica bude coskoro snemovat ozaj v
telefonnej budke. prepacte, v 100 budkach sucasne, kazdy politik pekne vo vlastnej, osirotenej a bezvyznamnej. dakujem za pripadne pochopenie.
.to hraní s kostrami má jméno RAKOVINA... od .kapi | 29. november 2011 17:42
Zpráva z tisku: Predseda KDH Ján Figeľ a podpredseda strany Daniel Lipšic dnes podali na Generálnej
prokuratúre (GP) SR trestné oznámenie na neznámeho páchateľa v súvislosti s medializovanými informáciami o financovaní strany Smer-SD. Obidvaja predstavitelia KDH to potvrdili dnes pred budovou
GP... hnonline.sk www.youtube.com Je známo, čí je vina: to hraní s kostrami má jméno Rakovina a voní
astrami, kůň běží bez udidla, kouř štípe do očí, hrajem si na pravidla a deska přeskočí, přeskočí, přeskočí,
přeskočí ... tv.sme.sk Čo dodať na záver? Daniel Lipšic dnes bez výčitiek svedomia môže prehlásiť vo vzťahu k
svojmu predsedovi: "Sme svoji! V tom hnoji..."

++++++++++++++++++++++++++++++++

Psychopati..
zaujímavá informácia o správaní sa psychopatov vo vedúcich ekonomických i politických funkciách. Každý z nás ich zrejme už vo svojom okolí akýmkoľvek spôsobom zažil...

Hadi v oblecích (Snakes in suits)

Prověřte kompetence a kvalitu svých vedoucích!
S nástupem "dravců" do politiky a byznysu se otevřelo téma občanské nebo akcionářsko-zaměstnanecké kontroly. Kolosální podvody dláždí cestu k pohádkovým ziskům. - Není náhodou, že se - alespoň podle zjištění skupiny kolegů z USA - mezi manažery údajně vyskytuje zvýšené procento tzv. psychopatů.
Dva autoři - psychiatr Robert Hare a organizační psycholog Paul Babiak na tuto okolnost upozorňují již několik let. Svoje poznatky shrnuli v knize Sakes in suits (Hadi v oblecích), která vyšla již ve dvou vydáních v nakladateství HarperCollins (2006 a 2007).
Zvýšený zájem a kritický postoj k chování a morálce manažerů a politiků nejspíše umocnily také případy vytunelování některých známých firem (kupř. Enron, Parmalat, Manessmann...), ve kterých se do popředí našeho zájmu dostává bezostyšná a bezhraniční chamtivost některých vrcholových manažerů v kombinaci s absencí možnosti jejich efektivní kontroly.
Mýlí se ten, kdo považuje psychopata "výraznou zrůdu", kterou lze odhalit již na první pohled. Jsou to velmi často lidé komunikativní a na první pohled šarmantní a sympatičtí. Pouze častějším kontaktem a větší blízkostí je možné odhalit také jejich odvrácenou tvář: Bezbřehý egoismus, narcismus, bezohlednost ke svému okolí, absolutní nedostatek soucitu a empatie. Zásluha citovaných kolegů z USA jistě spočívá i v tom, že nás na tuto skutečnost ve své knize upozorňují velmi plastickým a konkrétním způsobem.
Nyní však dovolte - poněkud troufalou - otázku: Jak moc jste si jisti, že se lidé tohoto typu ve vaší firmě či organizaci nevyskytují a že nezastávají nějaké vedoucí

funkce?
Naše skupina Práce & vztahy nasbírala za dobu svého působení dostatek svědectví o tom, že "hady v oblecích" najdete také ve firmách působících v ČR. A nejspíše jich nebude málo. Klíčovými otázkami - vyskytnou-li se v nějaké společnosti - zůstává: Jak vysoko se jim již podařilo vyšplhat a jaký mají vliv? O kolik vás/nás již okradli či se k tomu právě chystají? Kdo je může zastavit a jak?
Komplexní a opakované posuzování vedoucích přináší metodika nazvána assessment příp. development centrum. Paul Babiak dokonce tvrdí, že objevil vhodnou metodou prevence či obrany před "hady v oblecích", kterou nazval B-SCAN. V podstatě přitom jde k komplexní dotazování (dotazníky a rozhovory) na principu metodiky Feedback 360° . Při takovémto posuzování se zaměstnanec nehodnotí jenom sám a také jej nehodnotí jenom jeho nadřízený.
360° znamená, že nějakého konkrétního zaměstnance hodnotí jeho kolegové a v případě, že jde o vedoucího pracovníka jej hodnotí také jeho podřízení. Osobně jsem mohl být svědkem zavádění tohoto systému v některých firmách také v ČR (Schoeller Křešice s.r.o., Allianz), nejsem si však vůbec jist, zda a jak dlouho tento způsob hodnocení zaměstnanců „vydržel“ .
Ale vraťme se ještě k „hadům v oblecích“.
Není vůbec pochyb o tom, že vedoucí pracovníci tohoto typu zanechávají často v oblasti mezilidských vztahů na pracovišti dokonalou spoušť. Ale porozumět signálům takového distresu a „usvědčit viníky“ není vůbec jednoduché. - Tím prvním krokem musí být nejspíše připravenost vedení společnosti připustit možnost, že firma či organizace není vůči "hadům" zcela imunní. Jak to vidíte vy? Rádi bychom si s vámi vyměnili informace a názory na toto choulostivé téma!
Pavel Beňo, PhDr.

Jedovatí mocní a bohatí hadi v oblecích

Popis hada v obleku, je zde pro ty co si chtějí dát pozor na to, aby jim tento had neublížil.

Dává okázale najevo svoje znalosti, rád ohromuje množstvím publikací, sečtělostí, citacemi a odkazy.

Sází na nedostatečné znalosti druhých, snaží se vzbudit dojem, že „má navrch“.

Je sebestředný.

Obklopuje se výlučně lidmi nejistými a bezmezně oddanými.

Přestože tvrdí pravý opak, názory ostatních jej nezajímají, jejich práva, potřeby a problémy nevnímá.

Jeho osobní integrita a růst jsou nerozlučně spojené s ponižováním ostatních.

Pokud o někom hovoří, pak ironicky, s despektem.

Je jako topící se člověk, jenž strhává pod vodu svého zachránce.

Jeho vztahy připomínají nepřetržitý boj.

Nemá žádné skutečné přátele.

U druhých dokáže vyvolat pocit viny i za sebemenší pochybení.

Používá přitom zdánlivě logické argumenty a morální zásady, jimiž se účelově ohání.

Sám pocit viny nezná.

Je bezchybný.

Zdvořilosti, ohleduplnosti a slušnosti druhých využívá k dosažení vlastních cílů.

Snaží se zmocnit toho, co nemůže mít: jejich dobrých vlastností, nadání a úspěchů.

Zodpovědný a slušný člověk se snadno stává jeho kořistí.

Nepřetržitě kritizuje.

Nikdo si nemůže být jistý, že unikne jeho útokům.

Dokonalost neexistuje a on je od toho, aby na to druhé upozorňoval.

Terčem kritiky se mohou stát i malichernosti, které s jeho odborností nijak nesouvisejí.

Pokud nevycházejí jeho plány, zbavuje se odpovědnosti, svaluje vinu na druhé.

Prohlašuje, že se stal obětí spiknutí neschopných, omezených a líných.

Pokud má udělat nějaké jasné a jemu nepříjemné rozhodnutí, neučiní tak otevřeně.

Raději se stáhne do pozadí, aby se za čas mohl stát jeho hlasitým kritikem.

V případě úspěchu nezapomene zdůraznit, že na něm má zásluhu především on.

Pochvala a povzbuzení spolupracovníků jsou mu cizí.

Trvá na okamžitých odpovědích na svoje otázky.

Druhým dává neustále najevo, že musejí být dokonalí, nesmějí měnit názor, musejí všechno vědět.

Vlastní názory, chování a pocity přitom pružně mění.

Je mistrem v umění lhát.

Jestliže jej na rozpor upozorníte, kategoricky popře, že by změnil názor a ještě vás obviní, že jste jej špatně pochopili.

Pravděpodobně si ani neuvědomuje, jak často lže.

Neznamená to ovšem, že si to neuvědomuje nikdy.

Forma je pro něj důležitější než obsah.

Zakládá si na svém vzhledu, kondici a vnějším efektu.

Nesnáší, aby kdokoliv žertoval na jeho účet, kritizoval jej, nebo mu dokonce něco odmítl.

Dokáže popírat i zřejmá fakta.

Kritika v něm vyvolává nejistotu a úzkost, které pak zakrývá jedovatými a uštěpačnými poznámkami.

Jestliže mu docházejí argumenty, uchyluje se k teatrálním posměšným gestům a opovržlivým grimasám.

Je mistrem v používání „dvojité vazby“.

Jde o paradoxní komunikaci, při níž jsou dvě navzájem si odporující zprávy vysloveny tak, že když vyhovíte jedné, nevyhovíte druhé.

Vyčítá vám například, že jste v oboru nevzdělaní, a když se od něj chcete dozvědět víc, odpoví.

To je zbytečné, stejně byste to nepochopil.

Ať uděláte cokoliv, je z vás hlupák.

S diskuzí souhlasí jen tehdy, pokud je si jistý, že z ní vyjde jako vítěz.

Jestliže se dostane do úzkých, odejde, nebo neomaleně změní téma rozhovoru.

Ve strachu z prohry neváhá sáhnout ani ke skrytým hrozbám.

Svoje žádosti neformuluje jasně, ale raději oklikou, tak, aby na základě vynucené odpovědi druhého mohl dospět k závěru sám.

Vadí mu lidé v okolí, kteří si dobře rozumějí.

Rozeštvává je.

Nesoulad a podezíravost se přitom šíří plíživě.

Bývá těžké určit, odkud vlastně přicházejí.

Vyhýbá se přímému kontaktu, vzkazy nechává vyřizovat „svými“ lidmi.

Místo osobního rozhovoru raději telefonuje, píše nebo komunikuje prostřednictvím médií.

Přestože není v obvyklém slova smyslu stranický, straní, rozděluje, aby snadněji panoval.

PS

Pokud ten popis souvisí s vaší osobou, nic si z toho nedělejte, že jsem vás dokonale zde odhalil, ostatní jedovatí hadi byli taky konečně odhaleni.

Najdi mezi našimi politiky psychopaty.

Manuál zvídavého občana.
Psychiatr Robert Hare a psycholog Paul Babiak, autoři knihy *"Hadi v oblecích aneb Psychopat jde do práce."*, zjistili, že mezi manažery a politiky je mnohem vyšší procento nebezpečných psychopatů, než mezi vězni ve federálních věznicích. To by teprve koukali u nás. Každý rozumí tomu, že se může narodit člověk bez ruky nebo s nějakou tělesnou vadou. Málokdo ale chápe, že se může narodit člověk s poškozeným charakterem. Nebo i bez něj. Když se dostane do vysoké funkce, je zle. Není síly, jak ho odstranit. Demokratický společenský systém na to vůbec nepamatuje. Nad chováním řady na&scaro n;ich politiků, nad jejich projekty jako třeba olympiáda v Praze, Opencard, Pandury, Gripeny nebo lyžařský šampionát v Liberci, zůstává rozum stát. Mají jediné vysvětlení. Zrodily se v mozcích charakterových invalidů. K jejich odhalení poslouží modifikovaný test francouzské psycholožky Isabelle Nazare-Aga, autorky knihy*„*Nenechte sebou manipulovat. Aneb jak rozpoznat manipulaci a jak se jí bránit.“*. Za každou shodu s následujícími dvaceti příklady chování přičtěte na vrub sledovaného politika jeden bod.

1. Dává okázale najevo svoje znalosti, rád ohromuje množstvím publikací, sečtělostí, citacemi a odkazy. Sází na nedostatečné znalosti druhých, snaží se vzbudit dojem, že *„má navrch“*.
2. Je sebestředný. Obklopuje se výlučně lidmi nejistými a bezmezně oddanými. Přestože tvrdí pravý opak, názory ostatních jej nezajímají, jejich práva, potřeby a problémy nevnímá.
3. Jeho osobní integrita a růst jsou nerozlučně spojené s ponižováním ostatních.

Pokud o někom hovoří, pak ironicky, s despektem. Je jako topící se člověk, jenž strhává pod vodu svého zachránce. Jeho vztahy připomínají nepřetržitý boj. Nemá žádné skutečné přátele.
4. U druhých dokáže vyvolat pocit viny i za sebemenší pochybení. Používá přitom zdánlivě logické argumenty a morální zásady, jimiž se účelově ohání. Sám pocit viny nezná. Je bezchybný.
5. Zdvořilosti, ohleduplnosti a slušnosti druhých využívá k dosažení vlastních cílů. Snaží se zmocnit toho, co nemůže mít: jejich dobrých vlastností, nadání a úspěchů. Zodpovědný a slušný člověk se snadno stává jeho kořistí.
6. Nepřetržitě kritizuje. Nikdo si nemůže být jistý, že unikne jeho útokům. Dokonalost neexistuje a on je od toho, aby na to druhé upozorňoval. Terčem kritiky se mohou stát i malichernosti, které s jeho odborností nijak nesouvisejí.
7. Pokud nevycházejí jeho plány, zbavuje se odpovědnosti, svaluje vinu na druhé. Prohlašuje, že se stal obětí spiknutí neschopných, omezených a líných.
8. Pokud má udělat nějaké jasné a jemu nepříjemné rozhodnutí, neučiní tak otevřeně. Raději se stáhne do pozadí, aby se za čas mohl stát jeho hlasitým kritikem.
9. V případě úspěchu nezapomene zdůraznit , že na něm má zásluhu především on. Pochvala a povzbuzení spolupracovníků jsou mu cizí.
10. Trvá na okamžitých odpovědích na svoje otázky. Druhým dává neustále najevo, že musejí být dokonalí, nesmějí měnit názor, musejí všechno vědět. Vlastní názory, chování a pocity přitom pružně mění.
11. Je mistrem v umění lhát. Jestliže jej na rozpor upozorníte, kategoricky popře, že by změnil názor a ještě vás obviní, že jste jej špatně pochopili. Pravděpodobně si ani neuvědomuje, jak často lže. Neznamená to ovšem, že si to neuvědomuje nikdy.
12. Forma je pro něj důležitější než obsah. Zakládá si na svém vzhledu, kondici a vnějším efektu.
13. Nesnáší, aby kdokoliv žertoval na jeho účet, kritizoval jej, nebo mu dokonce něco odmítl. Dokáže popírat i zřejmá fakta. Kritika v něm vyvolává nejistotu a úzkost, které pak zakrývá jedovatými a uštěpačnými poznámkami .
14. Jestliže mu docházejí argumenty, uchyluje se k teatrálním posměšným gestům a opovržlivým grimasám.
15. Je mistrem v používání *„dvojité vazby“* (double bind). Jde o paradoxní komunikaci, při níž jsou dvě navzájem si odporující zprávy vysloveny tak, že když vyhovíte jedné, nevyhovíte druhé. Vyčítá vám například, že jste v oboru nevzdělaní a když se od něj chcete dozvědět víc, odpoví : *„To je zbytečné, stejně byste to nepochopil.“*. Ať uděláte cokoliv, je z vás hlupák.
16. S diskuzí souhlasí jen tehdy, pokud je si jistý, že z ní vyjde jako vítěz. Jestliže se dostane do úzkých, odejde, nebo neomaleně změní téma rozhovoru. Ve strachu z prohry neváhá sáhnout ani ke skrytým hrozbám.
17. Svoje žádosti neformuluje jasně, ale raději oklikou, tak , aby na základě vynucené odpovědi druhého mohl dospět k závěru sám.
18. Vadí mu lidé v okolí, kteří si dobře rozumějí. Rozeštvává je. Nesoulad a podezíravost se přitom šíří plíživě. Bývá těžké určit, odkud vlastně přicházejí.
19. Vyhýbá se přímému kontaktu, vzkazy nechává vyřizovat *„svými“* lidmi. Místo osobního rozhovoru raději telefonuje, píše nebo komunikuje prostřednictvím médií.

20. Přestože není v obvyklém slova smyslu stranický, straní, rozděluje, aby snadněji panoval.
Hodnocení :
Pět a méně bodů shody:
Ve veřejném životě může působit, aniž by byl bezprostřední hrozbou pro svoje okolí. Jeho excesy v chování jsou spíše ojedinělé a náhodné. Je schopen podřídit své zájmy celku. V podmínkách fungující občanské společnosti je reálná šance na jeho uzdravení.

Patnáct a více bodů shody:
Jde o nebezpečného manipulátora s těžkou osobnostní, charakterovou, poruchou. Pro působení ve veřejném životě je naprosto nevhodný. Má ničivý vliv na mezilidské vztahy a fungování týmu. Celek vždy podřizuje svým zájmům. Účinná léčba neexistuje. Je třeba jej izolovat, zabránit mu, aby ohrožoval sám sebe a svoje okolí.

Axiom 1)

V uzavřeném světě velkých firem se mimořádně daří psychopatům, protože firmy je aktivně vyhledávají...

Axiom 2)

Počet psychopatů mezi vedoucími pracovníky roste. Pravděpodobně jich je víc než mezi vězni ...

„Počet psychopatů mezi vedoucími pracovníky roste. Pravděpodobně jich je víc než mezi vězni. Jenže je na první pohled nepoznáte. Vystupují přívětivě, umějí se dobře vyjadřovat, mají okouzlující fasádu a každý si myslí, že se hodí k řízení podniku. Do vedoucích funkcí bývají dosazováni záměrně. Necouvnou totiž ani před tvrdým rozhodnutím. Pod přívětivou maskou se skrývá bezcitná bestie, schopná zaútočit v ten nejméně očekávaný okamžik." Paul Babiak jim říká hadi v oblecích, snakes in suits.

americký psycholog Paul Babiak - EuroScience Open Forum, Stockholm, 2004

Přílišné zaměření firem na krátkodobé výsledky (vždyť vedení je odměňováno výhradně za zvýšení objemu prodeje nebo zisku v horizontu 1 roku – což je za cca 240 pracovních dní, nebo dokonce již na pololetní či čtvrtletní bázi) vede k najímání manažerů, kteří neváhají zavádět tvrdá rychlá rozhodnutí ve stylu "po mně potopa". Skutečný vůdce a odpovědný vlastník takto nikdy neuvažuje projektuje svá rozhodnutí dále do budoucnosti. Pouze infantilní osoby a psychopaté nedokáží posoudit dosah svých činů.

++++++++++++++++++++++++++++++++

Vietnamci v CR - neúspěšná integrace jako jinde v Evropě

V celé Evropě se dnes ukázalo, že ekonomičtí přistěhovalci z Asia, Afriky a jižní Ameriky představují obrovské ekonomické a bezpečností problémy. Masivní zátěž sociálního systému, minimální integrace, vysoká zločinnost, aktivní zapojení do terorismu proti hostitelským zemím. Jen naše země prý představuje výjimku. Máme tu podle některých médií a politiků stotisícovou pně integrovanou vietnamskou komunitu. Ta je údajně plně začlenila do české splečnosti, přispívá k všeobecnému rozvoji naší země a vietnamská mládež představuje naší světlou budoucnost. Má to všechno jako obvykle jedinou „drobnou" chybu. Prostě to NENÍ PRAVDA!

Začalo to komunistickou bratrskou pomocí

Počátky vietnamského přistěhovalectví hledejme na konci 70. Let. Severo vietnamský komunistický režim za aktivní pomoci východního bloku ovládl v roce 1975 vojensky Jižní Vietnam a nastolil tam komunistický režim sovětského typu. Jedním z jeho atributů byla i „industrializace" země. Vietnam byl tradiční zemědělská země, kde ekonomiku, obchod a kulturu ovládali etničtí Číňané. Po jejich vyhnání a částečném vyvraždění v roce 1976 se země ocitla v ekonomickém chaosu. Severo vietnamská ekonomika byla rozvrácena mnoholetým válečným imperialismem (okupace Laosu, velké části Kambodži a válka proti Jižnímu Vietnamu a jeho spojencům). Bývalý Jižní Vietnam zase zdecimovalo zavedení družstev a vyhnání etnických Číňanů. Země se také potýkala s masou mladých mužů, kteří mimo válčení a členství v komunistické straně, nic jiného nikdy nedělali a ani neuměli. Vyřešit vše měla industrializace země a zapojení oněch kádrů do práce v továrnách. Na základě dvojstranných smluv odešli do východního bloku (CSSR, PLR, MLR, NDR) desítky tisíc mladých stranických kádrů, bývalých vojáků NVA (Severovietnamské armády) a dalších mladých Vietnamců.

Oficiálně měli „splácet" vládám hostitelských zemí dluh za dodávky zbraní. To se brzy ukázalo jako naprosté fiasko. Většina z nich byla pro práci v továrnách nepoužitelná. Buď jim chyběly běžné pracovní návyky (známý výrok jednoho Vietnamce v jistém jihočeském městečku „ lépe je držet pušku, než dělat ve fabrice"), či jim prostě chyběla jakákoliv odborná zkušenost a praxe. (většinou zemědělci bez jakékoliv industriální tradice a zkušenosti). Tento projekt nicméně pokračoval až do pádu komunismu ve východní Evropě.

Následně všechny nové vlády onu spolupráci ukončily a Vietnamci se museli vrátit zpět. S výjimkou České republiky. Dodnes není jasné proč **Česká republika Vietnamce tehdy nevypověděla. Můžeme jen spekulovat, zda to bylo šlendriánské opomenutí, čí nějaká první vlaštovka multikulturního „obohacování" v podání pravdoláskařské skupiny kolem V. Havla**. Víme pouze, že jisté pokusy o odsun Vietnamců zde na začátku 90. Let byly. (Bývalý ministr práce P. Miller). Nicméně se jim nedostalo sluchu. Vietnamci zde zůstali.

Zájem české veřejnosti o ně byl tehdy minimální. Postupně ale i do naší země pronikla politika multikulturalismu (importovaná a propagovaná evropskou byrokracií) a to mělo dalekosáhlé důsledky. Nejen to vedlo k nemožnosti objektivní diskuse (každý kritik vietnamské komunity a jí páchaných nepravostí byl hned osočován jako rasista a xenofob), ale mělo to za následek i další imigraci. Ta paradoxně vyvrcholila v době ekonomické krize za vlády M. Topolánka. To se ale již jednalo o normální vietnamskou mafii, která si z naivních chudáků ve Vietnamu udělala výnosný obchod s pašováním lidí, který neměl daleko k modernímu otrokářství. To vše za mlčenlivého přihlížení českých úřadů a „jásotu" politicky korektních médii (Vietnamci nám prý budou vydělávat na důchod). Výsledkem byl nárůst počtu Vietnamců na sto tisíc osob a to je stav, který panuje dosud. Oficiálně je v CR 18 tisíc Vietnamců majících české občanství (často získané podvodem) (1) Dále je zde asi

60 tisíc Vietnamců na podnikatelská víza, zbytek tvoří nově narozené děti (v roce 2010 se v CR narodilo více než 3000 vietnamských dětí) a další zde pobývají nelegálně.

Většina Vietnamců se pohybovala a pohybuje v černé (šedé) ekonomice

Počátky zapojení Vietnamců do šedé a černé ekonomiky se datuje vlastně od jejich příchodu do tehdejšího ČSSR. Na začátku to bylo drobné pašování, šití a pokoutní prodej padělků (levisky, stříbrné řetízky, petardy atd). S pádem komunismu a otevřením hranic se ale objevily nové příležitosti. Sousedství naší země s Německem pro Vietnamce představovalo ideální předpolí pro nové „příležitosti". Severní Vietnam byl a je jedním hlavních producentů opia v Jihovýchodní Asii a rovněž zdrojem levných padělků světových značek. Další byla výroba a prodej padělaných cigaret a alkoholu. Jistě nebylo tedy náhodou, že se Vietnamci začali koncentrovat kolem západní hranice. (Cheb, Karlovarsko atd).

S jídlem přirozeně rostla chuť. Jak se vietnamská mafie rozrůstala a bohatla, tak bylo potřeba peníze vyprat a vytvořit distribuční kanály pro další nelegální business. Tím se ukázalo pěstování marihuany a výroba pervitinu, prodej celně falešně procleného oblečení a obuvi . Výroba a prodej padělků předních značek také utěšeně expandovala. Stejně jako výroba a prodej padělaných cigaret a alkoholu. K tomu bylo zapotřebí několik faktorů. Jednak mlčení (tichá podpora úřadů) a nové pracovní síly, které budou plně ovladatelné a nebudou mít žádné kulturní a morální skrupule. Výsledkem bylo vytvoření pro vietnamské lobby v čele s nastrčenými českými loutkami, která začala kupovat politiky (jednak ideologicky a jednak finančně) a pomohla prosadit příliv nové vietnamské krve. Média začala být najednou plná oslavných příběhů o poctivých vietnamských obchodnících, či líčila Vietnamce jako výlupek všech dovedností a ctností. (V naprosté většině se jednalo o ideologické nesmysly a často přímo trapné lži) Současně do naší země proudily davy nových přistěhovalců. Prý kvalifikované a potřebné síly pro naši ekonomiku.

Většinou se ale jednalo o nevzdělané venkovany. Ti byli pod slibem zázračného zbohatnutí nalákáni se zadlužit a přicestovat do CR, kde se stali snadnou kořistí domácí vietnamské mafie. Ať již při výrobě drog, či padělků, nebo jejich prodeji, či při následném praní peněz, nebo i rostoucí násilné trestné činnosti. Výsledkem je stav, kdy naprostá většina Vietnamské komunity nějakým způsobem na této šedé/černé ekonomice participuje. Vědomě a zcela bezskrupulózně. Českou republiku vidí jako nějaký zlatý důl, kde je jim vše dovoleno. Například v drogovém businessu již Vietnamci zcela ovládli český trh. Podle názoru policisty, který se drogovou problematikou v CR zabývá. Z Pražské Sapy a Chebu se stala centrála vietnamského drogového businessu pro celou Evropu. Podle jeho odhadu je přímo do výroby, pašování, prodeje a distribuce drog zapojeno minimálně 10-15 procent Vietnamců! (2). Další velká část z nich je zapojená do následného praní peněz z trestné činnosti. Kde si myslíte, že vzali Vietnamci v CR peníze a skoupeni řady nemovitostí v centrech mest, kde provozují obchody? Žádný soudný člověk znalý problematiky a kupeckých počtů, nemůže věřit oněm dojemným historkám o chudácích z Vietnamu, kteří sem přišli s obrovskými dluhy (na které se složilo celé příbuzenstvo), ale přesto si hned mohli otevřít obchod. Kde by na to asi vzali peníze???? (Nájem či koupě nemovitosti, nákup zboží, energie stojí nemalé další peníze….)

Nabízí se totiž otázka, zda za onou obrovskou (a nákladnou) expansí Vietnamců do maloobchodu a služeb. (večerky, obchody s oděvy, nails studií) nestojí náhodou vietnamská mafie, která tak legalizuje příjmy z trestné činnosti a vytváří distribuční kanály pro další trestnou činnost (dnes jsou to prodej padělaných cigaret a alkoholu, v budoucnu zřejmě drog).

Vedle vietnamské mafie se zde dále etablovala velká vrstva vietnamských „obchodníků“, kteří využívají legální podnikání ke krytí méně či více závažné trestně činnosti. Například významný vietnamský dovozce tabáku je současné výrobcem padělaných cigaret. Majitel sítě nails studií je současně obchodník s běženci. (pašuje ilegální přistěhovalce). Majitel sítě prodejen novinových kiosků je současně „čističem“ peněz pro prodejce drog a podobně. Tento druh součinnosti legální a nelegální ekonomiky (trestné činnosti) najdeme u naprosté většiny vietnamských firem. Z části to pramení z naprosté kulturní oddělenosti vietnamské komunity. Tak žije jako ve Vietnamu a má zcela odlišné (horší) morální a společenské normy než průměrný Čech. Pro ni je například prodávaní drog zcela počestné a normální zaměstnání. Stejně jako prodej padělků. Či neplacené sociálních odvodů a zneužívání sociálního systému. (3)

Dalším významným faktorem je skutečnost, že současné politicky korektní klima umožňuje Vietnamcům páchat řadu nepravostí, prostě proto, že jsou exotičtí cizinci. Každý kdo by se na to odvážil poukázat, by byl vláčen politicky korektními médii jako rasista a xenofob. Prostě český podnikatel neplatící daně je zločinec. Když to udělá Vietnamec, tak je to najednou „mazaný“ obchodník. To celé přispělo k tomu, že se řada úředníků/policistů bojí proti Vietnamcům zasahovat, aby se vyhnula osočování a profesním problémům. (4) Vietnamci pak získávají dojem, že je jim dovoleno de facto všechno…a podle toho se i chovají.

Pro kritického pozorovatele pak není překvapením, že skutečně legální vietnamské podnikání vlastně neexistuje a vietnamské firmy dodržující naše zákony existují pouze v článcích placení PR kampaně a v poblouzněných mozcích propagátorů multikulturalismu. (čest výjimkám) Stejně tak se nikdy nedočkáme slibovaných vietnamských zdravotních sester a svářečů, či jiných odborníků. (5) Ony sestry a oni svářeči z Vietnamu totiž existují pouze v fantasijních představách pašeráků lidí a multikulturních bláznů. To mi jistě potvrdí každý soudný člověk, obeznámený s se stavem vietnamské společnosti a ekonomiky…prostě Vietnam má akutní nedostatek jakýchkoliv odborných profesí a ujišťuji Vás, že by jste se ve vietnamské nemocnici léčit nechtěli! (né náhodou dobré cestovní pojišťovny při návštěvě Vietnamu garantují letecký transport do civilizovaného Thajska v případě nemoci, či úrazu)

Skutečností tedy je, že z hlediska ekonomiky je vliv vietnamské komunity pro CR negativní a tento trend se postupně zhoršuje! (Daňové uniky, celní podvody, neplacení sociálních a zdravotních odvodů, zneužívání sociálního systému, trestná činnost...)

Vietnamci v CR hledí stále k Hanoi

Velká vietnamská komunita žije v CR již 40 let. Přesto se nikdy nezapojila do normální české společnosti a její hlavní město není v Praze, ale v Hanoi. To má několik důvodů. Jednak mnoho předáků vietnamské komunity jsou bývalé stranické kádry (někdy přímo masový zločinci) (6) s přímou vazbou na komunistický režim v Hanoi. Tihle výtečnicí přirozeně hledí na naši svobodnou a demokratickou společnost s nedůvěrou. Dále se jedná o velmi uzavřenou komunitu. Kde rodiče jsou například otevřeně proti sňatkům s českými partnery. Navíc se zde ani za oněch 40 let neetablovala vietnamská střední vrstva. Tj vrstva, která se živí poctivě, má slušné zaměstnání a vzdělání a má tedy zájem na plné integraci. Nebo znáte Vietnamského zubaře, nebo účetního, či případně elektrikáře? Proto když uvidíte Vietnamce číst noviny, tak to budou určitě vietnamské, stejně tak se v jejich televizi budou odehrávat pouze vietnamské telenovely. Řada z nich by možná měla problém určit jméno českého presidenta. (7)

Vietnamci v CR nemají k naší zemi ani po desítkách let žádný blízký vztah a nechtějí si ho ani vytvořit.

Vietnamci nemají o asimilaci a západní kulturu žádný zájem

Přirozeně se nabízí otázka, proč se Vietnamci nijak do české společnosti neintegrovali. Češi jsou známí svojí tradiční kulturní a náboženskou tolerancí a u nás tedy problém není. Vietnamci prostě o integraci nemají zájem. Oni sice žijí zde, ale chtějí žít jako ve Vietnamu. Mnohdy se jedná o nevzdělané venkovany, či lidi se vzdělání, které je kvalitativně v CR nepoužitelné, dále lidi, kteří díky svému napojení na podsvětí prostě žijí mimo normální společnost. Další důsledek je praktický. Jelikož se mnoho Vietnamců živí podle našich zákonů nepoctivě, tak si nepřeje interakci s českým prostředím. Průměrná vietnamská rodina by asi měla problém vysvětlit českému manželovi jejich dcery, že prodávají drogy, dovážejí padělky, či podvádějí na daních. U vietnamského manžela podobný problém nehrozí, neboť ten to zná ze své vlastní rodiny. Je tedy evidentní, že stejně jako u dalších komunit je důvodem neintegrace a neasimilace naprostý nezájem přistěhovalecké menšiny. Nic na to nezmění ani pár PR ikon, do nekonečna omílaných v multikulturním tisku…

Stejně tak většině Vietnamců v CR nic moc neříkají naše západní hodnoty jako je svoboda, demokracie. (9) Spíše je považují za zbytečnost, která zdržuje a ohrožuje jejich business. (V totalitním režimu si jistě nikdo kritizovat dobře postaveného podvodníka nedovolí…) Navíc řada z vůdců vietnamské komunity má blízký vztah k tamějšímu totalitnímu režimu. Ve vietnamské komunitě se běžně oslavují komunističtí zločinci jako Ho Chi Minh a další podobní darebáčci.

Nové generace Vietnamců (narozené v CR) jsou spíš horší

Někdy se setkáváme s názorem. Vietnamci možná neumí česky, prodávají drogy a padělky, ale počkejte na tu jejich novou generaci, ta bude elitou české společnosti. Celé to má opět drobnou vadu, zase to není pravda. Kdo myslíte, že stojí za masivním rozvojem trestné činnosti Vietnamců, za vstupem do sofistikovanějších druhů trestné činnosti? Právě generace Vietnamců narozená a vzdělaná v CR. To oni přišli s konceptem sítí ovládnutí celého distribučního řetězce pro prodej padělků cigaret a alkoholu. To oni vymysleli nové formy praní špinavých peněz. Bez jejich českého vzdělání a znalosti jazyka by to nebylo možné. Zde se stejně jako v jiných zemích ukazuje, že další generace neintegrovaných přistěhovalců je spíš horší a z hlediska závažnosti trestné činnosti pro hostitelskou zemi nebezpečnější. (přirozeně čest výjimkám)

Čest zachraňuje pár mladých dam

Jako obvykle existuje pár výjimek potvrzujících pravidlo. V případě vietnamské komunity se většinou jedná o mladé dámy. Obvykle vzdělané v naší zemi. Ne ony PR mediální ikony, které často ani neexistují . (Slečna Lam alias p. Campírek by nám mohli vyprávět) Ale mladé dívky a ženy, které se dokázaly díky pozitivnímu kulturnímu působení českého okolí vymanit z negativního vlivu vietnamské komunity. Ve vietnamské společnosti je dcera (žena) považována za méně cennou než syn (muž) a s tím se ony dámy nechtějí smířit. Vidí kolem sebe, že v české západní společnosti má žena plnohodnotné místo a chtějí ho tedy mít také. Většina z nich chce mít (nemá již má) za partnera Čecha a najít si nějaké ctnostné a normální zaměstnání. Většinou se cítí být spíše Češkami a na vietnamskou komunitu pohlížejí často docela objektivně a tedy kriticky. Buďme ale realisté, jedná se o desítky maximálně stovky osob a těm přejme mnoho zdaru. (10)

Co s tím?

Situace je tedy skutečně stejně tristní jako v jiných evropských zemích. Přistěhovalci z Vietnamu se neintegrovali ani za desítky let. Stejně jako se neintegrovali Turci v Německu, Arabové ve Francii, Jamajčané a Pákistánci v Anglii, či černoši z rovníkové Afriky v Itálii. Stejně jako přistěhovalci v Západní Evropě, začínají Vietnamci představovat vážné bezpečností riziko pro naši zemi z důvodu masivního nárůstu jimi páchané kriminality. Navíc se nedokázali integrovat ani za 40 let a z toho plyne, že se integrovat nedokáží ani v budoucnosti, prostě nechtějí. Pohledem na statistiky v dalších zemích zjistíme, že je to obvyklý trend (11). Vietnamská komunita v CR tedy přestavuje pro naši zemi především závažná negativa a žádná objektivní pozitiva. Nic na to nezmění ani multikulturní povyk a politicky korektní lhaní…….před pravdou se dlouhodobě schovávat nedá.

Primárně soudím, že pokud chce někdo žít jako ve Vietnamu, podle vietnamských zákonů a zvyků. Tak by se měl odstěhovat/vrátit do Vietnamu. Naše země není žádný "wild west" pro různé přistěhovalecké mafia a neintegrované imigrantské masy.

Řešit se to stále dát bez větších problémů. Odsun problematických Vietnamců zpět do jejich vlasti by nebyl velký problém. Ukončit platnost dočasných víz oněm 60 tisícům Vietnamců by neměl být problém. Chce to jen trochu politické odvahy a přestat policii a úřadům bránit v jejich práci nesmyslným politicko korektním aktivismem. Od přátel vím, že se na toto téma začíná vést seriózní politická diskuse. Stejně tak by neměl být problém znovu ověřit podivně (podvodem) získaná občanství řady Vietnamců a případně ona podvodně získaná občanství zrušit a je vypovědět ze země. **Primární povinnosti České republiky je bezpečný a svobodný život jejich českých občanů. Etničtí Češi si po cikánských experimentech nezasluhují další multikulturní avanturismus.** (12) Je čas říci dost! Je to nevyhnutelný proces, který čeká celou Evropu. Je ale otázkou jakou to bude mít formu. Může to být slušně vypovězení podle demokratických zákonů, stejně tak to ale může být rozbuška k nějakému vnitro-společenskému konfliktu jako vidíme v Západní Evropě. Já osobně bych volil tu první variantu!

P.S. Jelikož mám ale sociální cítění, tak bych souhlasil s tím, aby tu mohli zůstat ti Vietnamci, kteří mají positivní daňovou historii, dodržují všechny české zákony, neúčastnili se komunistických zločinů a umí dobře česky. Schválně kolik by jich asi bylo…..Stějně tak jsem pro přijímání politicky pronásledovaných uprchlíků, ale to nebude případ přistěhovalců z Vietnamu.

Rovněž od přátel na Slovensku, v Polsku a Maďarsku vím, že nepřítomností Vietnamců (či jiných přistěhovalců z Asie a Afriky) v jejich zemi nijak nestrádají a netrpí……divné, že?! :-)

1) Obvyklým trikem pro získání občanství byl fingovaný sňatek s Cikánkou za částku ca 15-30 tis kč. Či zapsání Vietnamce jako otce dítěte neprovdané Cikánky. Osobně jsem jednou zažil při celní kontrole na ruzyňském letišti scénu, kdy se celník kontrolující obrovské zavazadlo plné triček Nike jistého Vietnamce občana CR podivoval. Vy jste český občan již 15 let a neumíte česky?

2) Ten policista se mnou mluvil pod podmínkou naprosté anonymity. Bál se, že by ho vietnamské mafie mohla nechat přes její uplacené české politiky a média profesně zlikvidovat. Což považuji za naprostý děs!

3) Jde o následující. Jistě existují i nečestní čeští podnikatelé, či čeští drogoví dealeři. Nicméně většina Čechů podobné věci neděla a považuje je za špatné. Ve vietnamské

komunitě je to naopak považováno za zcela legitimní zdroj podnikání a běžný Vietnamec na tom nevidí nic špatného. On sem přišel zbohatnout a je mu jedno zda prodejem drog, nebo nějak jinak. Osobně doporučuji probrat se z té směšné představy, že všechny kultury jsou stejné. Je to trapné a není to pravda!

4) Bohužel i u nás jsou již známy případy. Kdy se média pustila do policie, když použila násilí například proti drogovým dealerům a narkomanům z řad cizinců. Občas si říkám, kde to žijeme….

5) Jak nám opakovaně sliboval jakýsi předseda česko-vietnamské společnosti, když žádal navýšení počtu přistěhovalců z Vietnamu. Vždy mě rozesměje, když slyším ty plky o vzdělané vietnamské komunitě, vždy si pak říkám, proč tedy dělají pouze práce (prodej na tržištích, večerkách . manikúru atd.), kde žádné vzdělání není potřeba…? Myslím, že se tomu říká Oxymoron - dvě navzájem se vylučující tvrzení…

6) Tohle je bohužel děsivý efekt politické korektnosti, který vedl k obrovskému nárůstu trestné činnosti přistěhovalců v celé Evropě. Jelikož se policie a úřady bojí proti nim zasáhnout, tak se následně dočkají hořících Londýnů a Paříží. Kdy si přistěhovalecké gangy myslí, že si mohou dovolit již úplně vše…pokud pak snad policie chce prosazovat dodržování zákonů, tak přistěhovalecké gangy vyvolají masivní pouliční násilnosti. Připomínám událost z letošního léta, kdy rozbuškou pro násilnosti v Anglii bylo skutečnost, že policie zastřelila v sebeobraně černošského gangstera, který sahal po zbrani… následkem byla de facto pouliční válka v řadě anglických měst a politicko korektní média v čele s BBC mudrlandovala o „vině společnosti“….

7) Je to bohužel smutná skutečnost a opět onen dvojí multikulturní metr. Řada Vietnamců, kteří k nám přišli v 70. a 80. letech se aktivně podílela na komunistických zločinech v Jižním Vietnamu. Připomínám, že jen v roce 1975 proběhlo v Jižním Vietnamu 65 000 politických poprav a během další 3 let zemřelo v koncentračních táborech další 1 milion nevinných Vietnamců. Při takovém počtu obětí je nutný i velký počet katů, dozorců v koncentrácích a mučitelů a řada z nich následně přišla i nám. Bohužel tento fakt se účelově jako u většiny komunistických zločinců zamlčuje, či banalizuje.

8) Osobní zkušenost z Chebské tržnice Dragon, kdy mi jistá Vietnamka středního věku žijící v CR více než 10 let před rokem vyprávěla, jak je Václav Havel v té Praze skvělý president……

9) Před časem mi napsal rozhorlený vietnamský student, že to není pravda a odkazoval na jakousi vietnamskou demonstraci před čínskou ambasádou v Praze. Našel jsem si tehdy celou věc na internetu a jednalo se o jakýsi teritoriální spor mezi CLR A VLR. Tedy spor dvou totalitních komunistických režimů..tak tohle prosím považují mladí Vietnamci v CR za boj za „demokracii a svobodu“…..napsal jsem mu tehdy, zda by šel takhle demonstrovat i za zájmy České republiky, jeho nové vlasti… nechápal, o čem mluvím…on je prý Vietnamec.…

10) Před časem jsem si velmi pěkně popovídal s mladou vietnamskou studentkou pražské VSE. Její idealistické názory, že lidé ve Vietnamu potřebují především svobodu a zbavit se komunistické diktatury, opravdu potěšily mé srdce. Jen se obávám, že mezi soukmenovci ta krásná dívka své názory ventilovat nemůže….Stejně tak si vzpomínám na rozhovor z metra. Dvě mladé dívky. Vietnamka a její česká spolužačka. Bavily se na téma studií. Ta mladá Vietnamka se svěřila, že by chtěla být učitelka, protože má ráda děti. Její rodiče ale chtějí, aby šla studovat business. Což oba okomentovala slovy „stejně budu učitelka, já se nechci celý život bát, že mě jednou chytnou a zavřou za podvody, jako se bojí rodiče“. Rozhovor se

následně stočil na partnery. Kdy ona slečna měla podle všeho českého partnera a na její odpor k rodinou dohodnutému sňatku. Což okomentovala slovy, že se jí ten dohazovaný Vietnamec nelíbí a navíc prý jeho rodina jede v drogových obchodech. Pro pořádek připomínám, že se sem tam může najít k skutečně integrovaný vietnamský mládenec, ale to spíše výjimka. Těmhle výjimkám přejme mnoho zdaru! Na druhé straně většina vietnamské komunity je považuje za zrádce a proto se obvykle bojí své názory ve vietnamské komunitě prezentovat.

11) Doporučuji nahlédnou do policejních statistik a nebo stačí ročenka CSU. Tak se například dozvíte, že Vietnamci mají ze všech cizinců žijících v CR i nejvíce odsouzených českými soudy za vážené trestné činy. (Drogy, násilná kriminalita apod) Například výrazně vyšší než oni často kritizovaní Ukrajinci, kterých je v CR zhruba stejný počet. Stejně, tak budete překvapeni počtem Vietnamců, které hledá policie CR kvůli spáchání závažných trestních skutků. Schválně si na stránce policie CR zadejte do vyhledávače obvyklé české jméno Novák a nejčastější vietnamské jméno Nguyen a budete asi v šoku. Policie hledá Nguyeny mnohem častěji než Nováky…proč asi? Protože Ngyenové porušují české zákony mnohem častěji než Novákové….. přečtěte si ročenku České protidrogové centrály a budete mít pocit, že je psána o Vietnamu…a podobných příkladů je celá řada….stačí jen mít kritický a objektivní pohled na věc. Stejně tak není náhodou vytváření nových policejních týmu Cizinec, které mají především bojovat s vietnamskou kriminalitou.

12) Výraz etnický Čech jsem si vypůjčil z rasistického serveru romea.cz. Ten financujete mimochodem všichni z vašich daní....neb jeho milionové rozpočty jsou plněny z grantů ministerstve a EU...

Cikáni v CR byl vlastně jeden z prvních poválečných multikulturních projektů v Evropě. Cikáni v CR rozhodně nejsou žádné původní české obyvatelstvo! Jen na rozdíl od Vietnamců je nemůžeme poslat zpět do jejich vlasti.

http://jansky.blog.idnes.cz/c/209136/Neuspechy-multikulturalismu-v-CR-Cikani.html

Pokud se někteří z vás po přečtení článku multikulturně rozhorlí, tak vřele doporučuji tento rozhovor s bývalým a současným stínovým ministrem vnitra za CSSD Bublanem…když takhle vyděšeně mluví levicový politik, tak to je již asi za pět minut dvanáct…..

http://www.tyden.cz/rubriky/domaci/vietnamci-ze-sapy-maji-agenty-ve-statni-sprave-rika-bublan_217660.html

Další články k tématu:

http://jansky.blog.idnes.cz/c/194049/Odkud-jsou-prijmy-Vietnamcu-v-CR-To-bych-za-vzor-nikomu-nedaval.html

Případně si určitě přečtěte tuhle knížečku. To budete asi valit oči, jaká je vlastně realita....

http://jansky.blog.idnes.cz/c/202380/Kriminalni-site-ve-Vietnamske-diaspore-pripad-Ceske-republiky.html

http://jansky.blog.idnes.cz/c/209773/Vietnamske-podnikani-v-CR-Vydelavat-lze-i-bez-zakazniku.html

http://jansky.blog.idnes.cz/c/131066/Rusove-Ukrajinci-Vietnamci-muslimove-a-ceska-imigracni-politika.html

Jeli**kož anonymní diskuse k těmto tématům bývají politicko korektní útrpnost, tak žádnou nezřizuji. Nicméně v případě zájmu mě můžete konktaktovat na mailu stanislav_jansky@yahoo.com. Číst budu pouze maily, kde je patrné celé vaše jméno. Přirozeně jako vždy platí, pokud by se v mém textu objevil nějaký omyl, či prokazatelná nepravda, rád to s omluvou opravím/odstraním, Nejsem žádný multikulti pc kašpar, abych potřeboval lhát...:-)**

Můj názor na diskuse o vietnamské komunitě v CR je zde.

http://jansky.blog.idnes.cz/c/141721/Diskuse-o-Vietnamcich-v-CR-se-vyznacuji-rezignaci-na-zdravy-rozum.html

P.S. Jistě Vietnamci jsou možná lepší v mnoha ohledech než muslimové, protože nemají agresivní islámskou ideologii, ale český spisovatel K. Čapek napsal. "Nejsme ještě dobří, jsme li lepší, než ti nejhorší...." a navíc, pokud je někdo lepší než muslim, tak ho to ještě nekvalifikuje k tomu, aby se k nám mohl přistěhovat...a chovat se tu tak, jak je zvyklý z domova...

++++++++++++++++++++++++++++++++++

zaujimavy historicky dokument
http://www.youtube.com/watch?v=bP8AWXuGYeY
http://www.youtube.com/watch?v=XcXGgqlOah0
http://www.youtube.com/watch?v=A3Sf4rcDyhs&feature=related

++++++++++++++++++++++++++++++++++

Transformácia štátnych nemocníc na Akciové spoločnosti
red.Blaha, Prof. Staněk., iný uhol pohladu, konajme!
Daniel Šmihula, Ladislav Blažek, Ján Csontos:
Európa za oceánom
(Zámorské územia krajín EÚ)
SEVS, Skalica, 2011
108 strán, cena: 7,50 euro
Publikáciu je možné si objednať na adrese:
http://www.sevs.sk/index.php?parameter=book_order&menu=e&row=1&book=ID022

++++++++++++++++++++++++++++++++++

http://tunein.com/tuner/?ProgramId=191670&TopicId=36344361&

SBS Australian Radio

Rozhovor s Imrichom Fuhlom, slovenským spisovateľom a novinárom narodeným v Maďarsku.

Založil a manažuje slovenský internetový portál www.oslovma.hu o živých skúsenostiach Slovákov v Maďarsku

Interview with Imrich Fuhl, Slovak writer and journalist born in Hungary, founder and manager of Slovak internet portal www.oslovma.hu about the living experience of Slovaks in Hungary

++++++++++++++++++++++++++++++++++

Napriek búrkam za pravdu pre ľudí tvrdohlavo ďalej
Ivan Uhliarik už mal podať demisiu dávno. Teraz je v podstate už neskoro. Lži sa zakorenili vo verejnosti natrvalo. Ťažko nájsť taký prací prášok, ktorý vysvetlí občanom, že aj odborári v bielych plášťoch ustúpili zo svojich požiadaviek v platovej oblasti. Ale mzdy nie sú vôbec zaujímavé, keďže nie je splnená hlavná požiadavka a to zrušenie transformácie štátnych nemocníc.
Propaganda zo strany poverenej vlády však opakuje ako verklík to isté – platy, platy a znova platy. Prečo asi? Je jasné, že tým zakrývajú

hlavný problém, ktorým je vytvorenie cesty k odštátnenému zdravotníctvu, vďaka ktorému sa staneme Eldorádom finančných skupín na podnikanie so zdravím a životmi ľudí v Európe. Nikde totiž nemajú systém nastavený tak, že súkromný sektor v zdravotníctve má väčšinu pred štátnym. Iba u nás sa hrá o takú tragédiu všetkými zbraňami.

Ak to nevidia média spriatelené s poverenou vládnou propagandou, aspoň máme šancu vidieť v priamom prenose, ako sa znemožňuje celá skupina ľudí. Ľudí, ktorí chcú občanom dobre. Podobne znemožňovali cieľavedome a jednotne ľudí spájaných z HZDS a najmä jeho predsedu Vladimíra Mečiara. Jednoducho rovnako ako lekári nevyhovoval finančným záujmom, tak sa naňho za dvadsať rokov vylievali cisterny špiny.

A dnes po toľkých rokoch niet v skutočnosti žiadneho argumentu, ktorý by obstál v porovnaní s dôkazmi. Trebárs len v toľko skloňovaných amnestiách boli vykonané všetky vyšetrovacie úkony. A čo zistili súdy trebárs len v prípade štrnástich žalôb na Ivana Lexu? Že sa skutky, z ktorých bol obviňovaný, nikdy nestali. Nehovoriac o ďalších kauzách, keď obžalovali priamo Mečiara za vyplatenie odmien členom vlády, aby po škandalóznom zatknutí s použitím výbušniny na otvorené dvere mohli vyšetrovacie orgány skonštatovať, že žiaden trestný čin sa nestal.

Iste, sú to staré témy, ktoré sú tu už dlhé roky na scéne. Ale Mečiar má neustále nové riešenia pre celú spoločnosť. Aj v prípade lekárov, ktorých sa vytrvalo zastáva, lebo vie, kam súčasná politika v zdravotníckej oblasti smeruje. Žiaľ, je v tomto boji osamotený, ale je dôležité, že nie je ticho. Štát sa dnes potáca vďaka nedostatku podobných osobností, ktoré dokážu ísť za pravdou v prospech ľudí tvrdohlavo napriek búrkam ďalej.

Nepriatelia nie sú lekári, ale tí z druhej strany barikády

Bojové pole od rokovacích stolov sa prenieslo do nemocníc. Lekári sú v núdzovom režime považovaní za súperov. Vladimír Mečiar varoval, že lekári nie sú nepriatelia štátu a takýto boj zo strany vlády je nenáležitý. Lenže hlas volajúceho na púšti nik nepočúva. Poverená vláda je jednoznačne zodpovedná za to, že odmieta rokovania so zástupcami odborov.

Začalo vyšetrovanie telo na telo. Podľa pokynov poverenej predsedkyne vlády sa rokuje s každým lekárom osobitne. A to za to, že si dovolil dať výpoveď. Kde skončili ľudské práva v časoch blahobytnej demokracie po dvadsiatichdvoch rokoch? Štrngajúci zdravotníci z Banskej Bystrice v predvečer odchodu zo zdravotníckych služieb sú jasným symbolom.

Zatiaľ sa k lekárom nik nepridáva. Ale protest má jednoznačne podobu revolúcie. Tento systém vďaka vládnym predstaviteľom zlyhal. Nie je na vine systém, ale ľudia, ktorí ho tvoria. A povedzme si pravdu, od minuloročných volieb ho budovali bez ĽS-HZDS v parlamente a kam sme sa dostali?

Tak kto je demokrat a kto len táraj, ktorý nedokáže naplniť spoločenské predstavy zahrnuté v demokratických zákonoch? Na čo bola dobrá novela Ústavy SR, ktorá ponechala vo funkciách neschopných predstaviteľov štátu? Kto nesie za to zodpovednosť? Jednoznačne tí, ktorí takúto novelu v parlamente prednedávnom presadili.

Ich zámer bol jasný. Chceli, aby pred voľbami mohli na odchádzajúcu vládu nadávať. Lenže pri proteste lekárov ide o životy všetkých

občanov. Presunom štátnych nemocníc pod režim akciových spoločností dôjde k privatizácii nášho zdravia. A za všetko si budeme platiť ako v Amerike, kým solidárny štátny systém prakticky nebude existovať. Preto je ten štrngot kľúčov na mieste.

Aj v demokracii, v ktorej chce kapitál zhltnúť všetko. Aj životy občanov. Preto aj lekári museli pristúpiť k takémuto protestu. Vláda a ani tá poverená, však nemusela proti lekárom postupovať ako k nepriateľom štátu. Nie sú nepriatelia štátu tí, ktorí chcú ľudí ochrániť pred sociálnou eutanáziou. Práve naopak, nepriateľom sú funkcionári z druhej strany barikády.

v Ružomberku na Riadnom a nomaničanom sneme Ľudovej strany – Hnutia za demokratické Slovensko zúčastnili aj hostia zo zahraničia. Snem prišli podporiť sekretár pre zahraničné vzťahy s EDP Michael Loucas a generálny sekretár Europaik Komma z Cypru Andreas Morphitis.

Z príhovorov hostí zaujal tamer 350 delegátov najmä prejav prezidenta Konfederácie odborových zväzov SR. Miroslav Gazdík zdôraznil, že súčasná vláda výrazne zhoršila postavenie a životnú úroveň občanov. Vyslovil dôveru politike ĽS-HZDS a presvedčenie, že ĽS-HZDS bude súčasťou budúcej koalície. Gazdík vo svojom vystúpení zdôraznil, že si dôkladne preštudoval politický program ĽS-HZDS a zistil množstvo totožných cieľov, aké má s ĽS-HZDS aj Konfederácia odborových zväzov. Gazdík dodal, že po predčasných voľbách očakáva koniec súčasného vládneho zlepenca, ktorý vedie štát, hoci to nevie, nemá skúsenosti a zavádza rôzne škodlivé experimenty pre budúcnosť Slovenskej republiky.

Z ďalších hostí zaujal aj prejav predsedu Slovenského živnostenského zväzu Stanislava Čižmárika. Ten vysvetlil významný vplyv živnostníkov na ekonomiku SR, ale konštatoval, že súčasná vláda neprijíma opatrenia na zlepšenie postavenia samozamestnávateľov – živnostníkov. Zároveň Čižmárik poďakoval za doterajšiu spoluprácu s ĽS-HZDS, a v plnej miere podporil politický program strany.

Novela Ústavy slúži len ako baranidlo na voľby

Najvážnejšou deformáciou v našich spoločenských systémoch je zjavne novela Ústavy SR, ktorá preniesla niektoré kompetencie vlády na prezidenta. Podieľali sa na nej zhodne ako koaliční, tak aj opoziční poslanci. Pritom Vladimír Mečiar opakovane poukazuje na fakt, že nie sme prezidentská republika a Ivan Gašparovič nie je na takýto výkon vybavený potrebnými kompetenciami. Do takejto situácie nás dostal náš parlament a oprávnene predseda ĽS-HZDS hovorí o jeho zlyhaní.

Ak by totiž nedošlo k spomínanej novele Ústavy SR, Gašparovič by musel nájsť osobu, ktorú by poveril zostavením vlády po Ivete Radičovej, hoci podľa Mečiara tak mal postupovať aj tak. Poverení ministri by stratili možnosť ďalej manipulovať ľuďmi v rezortoch, ktoré riadili do pádu ich vlády. Inak by sa zjavne vyvíjala kauza odpočúvania novinárov na rezorte obrany, lebo by tam už nemohol dochádzať odvolaný minister Ľubomír Galko, ktorý to dokázal robiť aj v prípade, že už nebol ani povereným výkonom funkcie odvolaného ministra.

To sú také krkolomné právne konštrukcie, do akých sa náš štát vďaka koalícii i opozícii v parlamente dostal, že sa komplikuje aj bežný život občanov. Ak by nebol poverený minister zdravotníctva Ivan

Uhliarik vo svojom kresle, ale bol by tam nový nominant, inak by sa vyvíjal aj štrajk lekárov. Ak poverená vláda odborárom ustúpila po 48 hodinách, kedy vstúpili do platnosti ich výpovede, vôbec nemuselo prísť až k takýmto dramatickým okolnostiam. Jednoducho by iný minister možno vedel situáciu zvládnuť inak, lepšie.

A dajme si ruku na srdce, lepšie by to zvládol každý minister, než nominant dosadený cez KDH. Prezident poveril síce vďaka novele Ústavy SR odvolaný vládny kabinet výkonom funkcie, ale bez parlamentnej kontroly. Tieto absurdnosti chce ĽS-HZDS zrušiť a napraviť spätným vstupom do parlamentu. Mečiar oznamuje, že budúci rok bude horší ako končiace obdobie. Hrozí väčšie rozpadávanie celých sociálnych systémov. Všetko záleží od občanov, či sa dokážu postaviť k situácii čelom, alebo budú hľadať zadné vrátka podporou strán, ktoré vždy zlyhajú, prípadne hľadaním spasiteľov v nových výťahových stranách.

Inými slovami povedané, novela Ústavy SR slúži len ako baranidlo na voľby pre všetky parlamentné strany. Opozičným vyhovuje, aby mohli nakladať neustále pred voličmi starej, teraz už poverenej vláde, koľko sa do nej zmestí. Koaličným stranám vyhovuje, lebo idú do volieb z vládnej pozície, a ich ministri sú fakticky neodvolateľní. Ukázalo sa to teraz v prípade Uhliarika, ktorého už parlament odvolať nemôže, aj keby ako chcel. Môže tak urobiť len prezident, ale na návrh premiérky. Takže zamotané to je účelovo a dokonale.

Doba temna za lacný peniaz

Politický experiment s vládou, ktorá sa zostavovala po minulých voľbách bez účasti ĽS-HZDS v parlamente, dopadol katastrofou. Po lekároch sa búria učitelia. Sociálny status občanov sa prudko znižuje vládnymi balíčkami opatrení riešiacimi zlý stav vo financiách na úkor občanov. Nové zdražovanie energií a vody má zatiaľ podľa odhadov vytiahnuť ďalšiu stovku eur z peňaženiek domácností.

Prokuratúra funguje vďaka vládnou koalíciou zbabraným voľbám generálneho prokurátora bez svojej hlavy. Vláda poľuje cieľavedome na predsedu Najvyššieho súdu SR, ktorého už chcú vyzliecť aj z talára sudcu, hoci poverená ministerka spravodlivosti na taký postup mala mať súhlas prezidenta, ale oň nepožiadala. Hľadajú sa spôsoby obmedzenia právomocí aj Súdnej rady SR. Obrana je rozvrátená až na stav nebojaschopnosti.

Ako pripomína Vladimír Mečiar, za čias, kedy bola ĽS-HZDS zodpovedná za súdnictvo, sa znížil stav starých vecí na okresných súdoch o 20 tisíc a na krajských súdoch o sedem tisíc. Prieťahy v súdnom konaní sa podarilo znížiť z 18 na 11 mesiacov. Tieto výsledky dosiahlo Slovensko ako jediné v EÚ. Zvýšila sa ochrana občanov pred úžerníctvom a skvalitnila ochrana spotrebiteľov. Vo väzemstve sa podarilo dosiahnúť zamestnanosť na viac ako 75 percent, dnes klesá pod 50 percent. Neboli žiadne škandalózne tendre, či predražené nákupy. Dnes naša justícia dostáva demarše od európskych súdnych inštitúcií. Zamlčuje sa a klame o úspechoch z predchádzajúceho obdobia.

V ďalšej kríze je oblasť verejnej správy, ktorá bola za Mečiara v roku 1998 konštruovaná na trojstupňové riadenie. Od tých čias sme svedkami často až päťstupňového riedenia, keď je táto oblasť podľa predsedu ĽS-HZDS trieštená horizontálne i vertikálne. Existuje množstvo úradov krajského charakteru, obvodného a územného, ktoré sa prelínajú a

vzniká právny chaos a funkčný zmätok. Deformy sa dotýkajú aj vyšších územných celkov. Preto chce ĽS-HZDS po nových voľbách tento trend zmeniť. Urobiť konečne znova po tretíkrát poriadok v tejto sfére, keď ako Mečiar zdôrazňuje, od obcí sa vyťahujú peniaze a tie už vypínajú verejné osvetlenia. Teda môžeme podľa predsedu ĽS-HZDS oprávnene hovoriť o dobe temna.

O slovo sa však opäť hlásia nové výťahové strany, ktoré slúžia na jedno použitie. Máme na Slovensku raritu, keď sa jednopercentní boháči zakrývajú bohatou reklamou, že sú vraj 99 percentní. pričom podľa Mečiara chcú takto riešiť svoje dlhy. Nie sú 99 percentní, to by sme mali takmer všetkých občanov milionárov. Opak je pravdou. Tvoria v skutočnosti práve spomínanú jednopercentnú zbohatlícku vrstvu. A znova môžeme byť svedkami ako po minulých voľbách, že sa budú strany v prípade úspechu pri zostavovaní vlády trieštiť ako v roku 2010. Zo štyroch strán naraz boli v koalícii šiesti a každý si nárokoval vplyv za celú vládu. Takéto experimenty stoja Slovensko veľa strát ako aj v takom krátkom čase existencie kabinetu Ivety Radičovej. Za plagátom Obyčajných ľudí sa skrývajú zasa mená, ktoré ako sa pýtal Mečiar, boli 20 rokov neobyčajné? Sme teda naozaj slobodní, alebo sa zasa občania zasa nechajú lacno kúpiť?

Potom budeme mať ministrov akým je Ivan Uhliarik, ktorý ako poverený zástupca ľudu je neodvolateľný parlamentom a môže kývať lekármi ako chce. Trebárs niečo dohodne v memorande a potom sa to nenaplní. Veď kto mu čo môže? Alebo ako je ministerka spravodlivosti Lucia Žitňanská, ktorá bojuje so Štefanom Harabinom všetkými prostriedkami, pričom sama nedodržiava pravidlá. Ako poverená ministerka mala žiadať o súhlas prezidenta. Žiaľ, Gašparovič nechce vymenovať iný vládny kabinet, čo je podľa Mečiara povinný urobiť aj po novele Ústavy SR. Jednoducho doba temna na Slovensku postihla všetky ústavné orgány a ich predstaviteľov.
Stanislav Háber

++++++++++++++++++++++++++++++++

Ad : Tanec bielych plášťov

30. novembra 2011

(Ku glose JUDr. Mikulu)

www.pansu.sk

Prečítal som si úvahu pána doktora a nedá mi aby som na ňu nezareagoval. Obsahuje množstvo nepravdivých a zavádzajúcich tvrdení.

Ako čítam citovanú Hippokratovu prísahu, tak čítam a nikde tam nenachádzam zmienku o tom, že lekár by mal pracovať za neprimerane nízku mzdu. Fakt že Hippokratovou prísahou často argumentujú laici, ktorí ju ani nečítali je ešte pochopiteľný, u človeka s právnickým vzdelaním však je takáto interpretácia zarážajúca. Hippokratova prísaha nezaväzuje lekára k otrockej práci, neukladá mu povinnosť pracovať za podhodnotené platy. Pán doktor si mýli svetského lekára s mníchom, ktorý sa vzdal svetského života a pracuje za byt, stravu a jednoduché ošatenie, ktoré mu poskytuje jeho rád. Lekár je svetský človek a on aj jeho rodina žijú z peňazí, preto si za svoju ťažkú a zodpovednú prácu zaslúži adekvátne ohodnotenie, ktorého sa absolútnej väčšine dnešných lekárov nedostáva.

Lekári sú tak ako všetci ľudia rôzni ale treba si vyprosiť aby si ich dovoľoval nazývať tlčhubami právnik, ktorý nevie ani správne interpretovať text nášho sľubu.

Vo svojej zaujatosti a zaslepenosti si autor nevšimol, že odborári znížili svoje požiadavky z 1,5 až 3 násobku priemernej mzdy na 1,2 až 2,5 násobok priemernej mzdy. Tak kde je trvanie na 100% požiadaviek???

Ak si vypočítame navrhované úpravy, tak pri priemernej hrubej mzde okolo 800 E je 1,2 násobok okolo 1000 E pre mladého a 2000 E pre špičkového lekára. To sa zdá niekomu veľa. Nevie si to pán doktor vypočítať alebo vo svojej zaujatosti radšej počúva táraniny skorumpovaných politikov a neseriózneho bulváru..

Naozaj už ani inteligentným ľudom nedochádza, že ak nebudú lekári normálne zaplatení ako iní vysokoškolsky vzdelaní ľudia, tak veľká časť a najmä tí najschopnejší odídu???? Štúdium medicíny, kedysi elitné sa pomaly stáva dostupné aj priemerným študentom.

Dá sa pán doktor a jeho rodina radšej liečiť kolegami z Ukrajiny ??? Naozaj je jeho závisť taká silná.

Dnešní lekári dospeli po 20 rokov sľubov od rôznych vlád k presvedčeniu, že sa ďalej vykorisťovať nedajú.

Dlho prosili, dlho hrozili a dnes ich žiadne prekrútené interpretácie Hippokratovej prísahy ani rečičky o vyštudovaní za robotnícke peniaze nezaujímajú. Chcú iba to, čo im patrí. Neporovnávajú svoje platy s platmi v zahraničí ale s priemernou mzdou na Slovensku. Je naozaj pre mladého lekára 600 € primeraný plat????

Nie je hlúposť odsudzovať lekárov, ktorí svojou statočnosťou zabránili nenásytným finančným skupinám v ovládnutí lukratívnych častí zdravotníctva????

Som 62 ročný lekár pracujem v zdravotníctve 37rokov, a iba posledné 4 roky mám adekvátnu mzdu, dovtedy som bol kruto vykorisťovaný.

V službách som strávil taký počet hodín, ktorý sa rovná 3,5rokov života ako keby som to odsedel v base.

Preto aj keď som nepodal výpoveď podporujem svojich kolegov, ktorí výpovede podali a necúvli pred totalitným praktikami dnešných politikov. Robia to nielen pre seba ale aj pre všetkých Slovákov aj tých rozumných aj tých hlúpych a závistlivých.
MUDr.Martin Čulen, CSc

++++++++++++++++++++++++++++++++

Vôbec nejde o lekárov.
Tu ide o privatizáciu zdravotníckych zariadení postavených z daní občanov ešte za socializmu. Ide o megabiznis, ide o miliardy Eur, ide o moc nad politickými stranami, politikou, parlamentom a vládou. Ide omoc nad človekom.

Privatizovať bude PENTA .
Tá Penta, ktorá financuje SDKÚ a KDH.
Tá Penta, pre ciele ktorej vznikla možnosť vzniku súkromných zdravotných poisťovní.
Penta sľubovala špičkové zdravotníctvo. No v skutočnosti potrebovala iba peniaze poistencov. Penta koncentrovala svojich poistencov do Dôvery s kmeňom tuším 1,4 milióna poistencov.
Tá Penta, ktorá ovláda sieť lekární Dr. Max.
Tá Penta, ktorá ovláda časť laboratórií.
Tá Penta, ktoré vstupuje do farmaceutických spoločností.

Kruh sa uzatvára. Penta ovláda poisťovňu, lekárne, laboratóriá, lekárov aovládne nemocnice. Doterajšie peňažné toky v zdravotníctve sa usmernia jednýmsmerom - do pokladne Penty.

Pre Pentu je zdravie tovar a občan zdroj poistného, teda príjmov.
Cieľom Penty nie je kvalitné zdravotníctvo, ale zisk. Čím nižšie výdavky bude mať Penta na občana -pacienta, tým vyšší bude mať Penta zisk.

To, čo sa na Slovensku deje, je amerikanizácia zdravotníctva. Občan -pacient zanedlho dostane za základné zdravotné poistenie iba ošetrenie v prípade život ohrozujúcich úrazov a ochorení. Na to naozaj Slovensko nepotrebuje toľko lekárov.
Ibaže za všetko ostatné sa bude platiť. A nepôjde o eurá, pôjde o stovky, ba tisícky Eur. Zanedlho vzniknú poisťovne na priplatenie si k povinnému zdravotnému poisteniu. Zrejme sa dovtípite, že aj Penta aspoň jednu zriadi.

Normálne by bolo bývalo, aby pre každého bolo povinné zdravotné poistenie v štátnej poisťovni a nadštandard si mohol každý priplatí podľa hrúbky jeho peňaženky. Sú vyspelé krajiny sveta, kde to tak funguje.

Z pohľadu obyčajného občana ide, čo sa reformy zdravotníctva týka, o brutálny krok späť. Ja si pamätám časy, keď v našej školskej detskej ambulancii ordinoval lekár denne od 7.00 do 8.30 a zubný lekár ordinoval dvakrát týždenne od 7.00 do 10.00. Pamätám si závodné ambulancie priamo v podnikoch. Pamätám si povinné štítkovanie a povinné zdravotné prehliadky, kúpeľnú liečbu a sanatóriá.....Kto vtedy nežil, ten neuverí.

V novembri 1989 išlo o zmenu pre lepší život. Ibaže život väčšiny občanov sa podstatne zhoršil. O stave zdravotníctva a školstva to platí stonásobne.

Toto sme chceli?

Tu nejde o nostalgiu za "starými dobrými časmi", tu ide o krutú pravdu. Nepodsúvajte mi kydy o tom, že vtedy sme si my prejedli svoju budúcnosť. Lebo potom si krajiny západnej Európy svoju budúcnosť doslovne prežrali! A teraz chcú, aby sme im to my zaplatili! Všetko ide podľa dávno pripraveného scenára..

———————————

Vážení kolegovia lekári, zdravotníci, vážení priatelia!

Zažil som všeličo za takmer 40 r. lekárskej praxe, ale ani komunisti, resp. členovia KSČ, ani nijaký opitý Ďuro-truľo si nedovolili nazvať lekárov, resp. zdravotníkov jednými z najskorumpovanejších občanov vlastného štátu tak, ako si to dovolila do mikrofónu a pred kamerami nedávno v súvislosti s požiadavkami LOZ expredsedníčka a t. č. tzv. poverená predsedníčka vlády SR.

V správach sme opakovane počúvali, že sú 3 trestné oznámenia na Pána Predsedu LOZ MUDr. M. Kollára (nebolo vysvetlené z akých dôvodov). Myslím si, že ak je niečo na trestné oznámenie, tak je to práve tento výrok tzv. poverenej predsedníčky vlády SR. Dúfam, že sa tak stane čo najskôr a že všetci lekári podajú trestné oznámenie na túto veľmi známu osobu za nehorázne ohováranie svojich spoluobčanov, dehonestáciu všetkých poctivo a obetavo pracujúcich lekárov. Osobne som rozhorčený a pobúrený správaním t. č. poverenej predsedníčky vlády SR ako občan Slovenskej republiky, ako lekár i ako člen slovenského lekárskeho kolektívu a žiadam jej odstúpenie, resp. odvolanie z terajšej funkcie.

Zároveň sa pýtam: Ako môže mať takáto osoba, vraj vysokoškolská pedagogička a ešte k tomu vraj aj inteligentná, ambície kandidovať v budúcich voľbách na funkciu prezidentky SR???!!!

Konečne niekto z lekárskej komunity trafil do čierneho-bingóóó!

Nenažranci zo zločineckých organizácii, pôsobiaci na našom území, po „Víťaznom Novembri 89“ pod krycími názvami „Zdravotné Poisťovne“ sú tie čierne diery kde miznú prostriedky, ktoré tam zo zákona musíme vkladať

++++++++++++++++++++++++++++++++

Otvoreny list premierke
Vážená predsedníčka vlády SR,
Váš otvorený list, ktorým ste poďakovali za prácu lekárom, čo zostali v nemocniciach, sa ma osobne dotkol, nakoľko ste zrejme zabudli, že svoju prácu vykonávali tisícky lekárov v neštátnych aj štátnych ambulanciách. Ďakujem teda, že ste mi (ako ambulantnému lekárovi) nepoďakovali! Hoci za Vašej vlády mi tak evidentne klesli platby zdravotných poisťovní, že zvažujem - ak medzičasom nevyhlásite napr. vojnový stav - opustiť túto loď.

Keď som už pri tých "prachoch", rád by som sa dozvedel Váš názor na skutočnosť, že za núdzového stavu plat predsedu predstavenstva štátnej ("Vašej") zdravotnej poisťovne - Všeobecnej zdravotnej poisťovne, a.s. - činí mesačne 20.246 euro (!).

Za jeden jediný deň zarobí Vám podriadený šéf štátnej zdravotnej poisťovne 675 ?, cca 20.349 Sk!

To je núdzový stav?! Toľko nezarobím mesačne, čo zarobí Marián Faktor za jeden deň! Za čo si zaslúžil takúto odmenu? Za prepad ratingu Všeobecnej zdravotnej poisťovne, a.s. z AA+ (ako ju prevzal od Zuzany Zvolenskej) na dnešné jediné "A"? Za zdržiavanie platieb poskytovateľom zdravotnej starostlivosti?

Mimochodom - kresťanský demokrat Marián Faktor zarobí viac, ako predseda Európskeho parlamentu a o niečo viac, ako je vôbec najvyšší plat v rámci EÚ - viac, ako predseda Európskeho súdneho dvora pre ľudské práva!

Handrkovali ste sa o nejakých pár smiešnych eur pre lekárov. Keby tak Marián Faktor plus ďalší dvaja členovia predstavenstva VšZP odovzdali zo svojich extra ordinárnych platov rozdiel medzi priemerným zárobkov v zdravotníctve a "ICH" odmenou, keby to robili mesačne a keby to

urobili aj nimi dosadení riaditelia na všetkých stupňoch riadenia kartelovej VšZP a iní zbytoční ofukovači papierov na regáloch nič neznamenajúcich listín a formulárov, azda by sa tých 300 euro našlo.

Tento otvorený list dávam k dispozícii médiám, ako aj každému, kto je rovnako - ako ja, zvedavý na názor "unavenej dámy z nekonečných rokovaní o peniazoch s lekármi, ktorým išlo len a len o peniaze", na "prachy Mariána Faktora" - generálneho riaditeľa štátnej Všeobecnej zdravotnej poisťovne, a.s. - v riadiacej pôsobnosti vlády SR (vedenej "unavenou dámou z nočných rokovaní").

S prianím rýchleho načerpania síl do rozdávania extra ordinárnych odmien "rovnejším" a zároveň vyhlasovania núdzových stavov "rovným".

MUDr. Vladimír Hacek, Krupina, 3. december 2011,
ambulantný lekár, ktorý pracoval, no nestojí o žiadne otvorené ďakovačky politikov a chce iba názor, či skôr vysvetlenie na jednoduchú otázku.

Pošlite to komu môžete!!! Transformácia štátnych nemocníc na A.S., red.Blaha, Prof. Staněk., iný uhol pohladu, konajme!!!!
Pošlite to komu môžete!!! Transformácia štátnych nemocníc na A.S., > red.Blaha, Prof. Staněk., iný uhol pohladu, konajme!!!!

++++++++++++++++++++++++++++++++++

Opožděná obžaloba (na úsvitu IV. odboje?)

Tento článek je závěrečnou kapitolou z knihy „Včera, dnes a možná zítra“ připravované k vydání

František Nevařil(více o autorovi >) **2.11.2011**

Začnu parafrází už klasických projevů exprezidenta Havla. Při nástupu do funkce v novoročním projevu 1989 prohlásil, že „naše země nevzkvétá“, což byl jednoznačný odsudek hříchů a neschopnosti komunismu. Za pár let pak objevil, že „ve společnosti vládne blbá nálada“. Měl pravdu, i když naruby.

Po více než 20 letech kapitalistického hospodaření totiž nejen země nevzkvétá, ale vyloženě propadá na dno, dokonce hyne, a nálada lidí je pořád blbější. Jsme v hlubokém srabu až po uši. Život stále větší části lidí se mění v boj o obstojné přežívání. Byli jsme transformováni tak, že jsme se stali hospodářskou a tím i politickou kolonií, hlavně Německa a dalších západoevropských států, které „převzaly“ dříve náš vlastní produkční kapitál. Z důležitého státu v rámci Rady vzájemné hospodářské pomoci se stal bezmocný státeček, který nikdo nebere vážně. V tom smyslu, že už není schopen něco pozitivního udělat pro zemi, pro národ, pro lidi. Rozvrácena je nejen ekonomika a politika, ale také zdravotnictví, školství, bezpečnost i obrana. Dokonce i ta veřejná správa. Tedy nejen produkce ale i nevýrobní sféra. Dnes už je zcela zřejmé, že Velkou Listopadovou Sametovou Revolucí náš pracující lid spáchal kolektivní politickou sebevraždu. V roce 1989 to bylo ještě z opojení, ale nutno říci, že k tomu bohužel znovu došlo i ve volbách v r. 2010 (viz Šlafenberg, Kalósek, Kecy veřejné), a to už bylo ale určitě z hromadné blbosti.

Kam jsme se za tu dobu vlastně dostali. Od „hloupého“ Jakeše a spol. k Havlovi aspol., navíc ještě ješitnému a chamtivému. Od StB a jejich agentů bojujících proti imperialistickým špionům k BIS a jejím agentům bojujícím proti ruským špionům. Od Pionýra k bezprizorným a dětským gangům. Od Klubů tvořivosti mládeže k narkomanským doupatům. Od povinné plné zaměstnanosti k masové nezaměstnanosti. Od voleb řízených KSČ k volbám organizovaným americkými agenturami. Od Nezvala, Seiferta a Hrabala k Vieweghovi a Pawlovské. Od umění k zábavě, od zábavy ke škváru. Od velkého bratra na východě do náruče tří velkých bratrů na západě. Od front na dámské vložky a knížky k frontám na Úřadech práce. A z východních zazobanců(?) jsme se protranformovali na evropské chudáky, na které se naši bohatí(?) západní sousedé dívají málem jako na opice. Lid byl přeměněn na socky a burany. Kapitalismus mu přinesl vznik a nárůst chudoby, nejistot a ponížení. Ve společnosti narůstá strach a upadá morálka. Svoboda slova je deformována na farizejství, neomezené lhaní, rozvracení lidské pospolitosti a servilitu (co dnes např. říci něco v Economii proti Bakalovi – myslíte že by to šlo?). Strany a vlády nahradily vlezdoprdelismus vůči SSSR ještě větším vůči USA. Idiocie někdejší propagandy je bohatě kompenzována její goebelssovskou masovostí. „Obyčejný“ občan proto nemá co slavit. Vzpomenout na zlé komunisty i na vítězný listopad ano, ale oslavovat nemá co.

Všechno bylo mezitím pošlapáno. Na důvěru lidí danou v listopadu 1989 noví politici naplivali, vysmáli se jim do očí. Místo těch „trapných“ valcířů, horníků, svářečů, kovářů, soustružníků, sklářů, ševců, dojiček a traktoristek máme teď k dispozici řadu zcela nových úctyhodných povolání. Třeba služek, chův, dealerů čili podomních obchodníků, bodygardů, bordeldám a prostitutek, pornoherců, striptérek a sexshopistů, tanečnic u tyče, vymahačů výpalného a exekutorů, drogových dealerů, převaděčů a obchodníků s bílým masem, až po ty nájemné vrahy. To všechno v moři nejrůznějších podnikatelů, manažerů i prezidentů. **Po dvaceti letech kapitalistického experimentu je čas na veřejnou žalobu.** Z někdejšího Československa tu dnes máme dvě slabé a bezmocné republiky, které jsou otloukány ze všech stran. Každý si do nich může kopnout. Jsou dobré jen na „dodávku“ levné pracovní síly pro dobrý život našeho i zahraničního nového skutečného „panstva“. Také sem tam nějakého kanonenfutru pro agresivní akce „spojeneckých“ zahraničních imperií, a popř. i na „dobrovolný“ podíl na placení jejich akcí. Jsme podvedení a okradení, bez majetku, s velkými dluhy. Bez práce, bez osobních i společenských perspektiv. S narůstající všeobecnou katastrofickou krizí na krku. Máme nepřiměřeně zvýšenou kriminalitu a různé vandalismy, narkomany, prostitutky, hazard atd.

Žijeme ve lži, která se nám vtlouká od rána do večera na všech kanálech. Kdepak pravda a láska. Vládnou nám ne schopní ale chamtiví lháři, korupčníci a zloději, z velké části ve funkci cizích agentů. Bylo znesvěceno i samotné slovo „revoluce“, která má přece znamenat krok vpřed. Hustí se do nás, že pokud jde o všechno dnešní špatné pak jde o pozůstatky či dědictví komunismu. To je ale jen cílená indoktrinace. Ve skutečnosti byla tato morálka importem z vyspělého kapitalistického Západu. Tyto „jevy“ byly a jsou totiž běžné právě tady a ne v bývalém Československu. Odtud přišlo přece tunelování (jsou zde dokonce vydávány odborné příručky jak na to), korupce politiků, podřízenost státu lobbistům, vysoká kriminalita, zločinecké mafie, drogy a porno, bulvár, prolhaná reklama

a propaganda vůbec, bezohledná chamtivost, vandalství všeho druhu atd. Skutečným dědictvím komunismu ale naopak bylo to, že s předstihem zabezpečili materiální přežití České republiky ještě na dalších 15 až 20 let (dokonce se zdá, že někteří za hlavní hřích komunistů pokládají fakt, že toho na ně zbylo pořád ještě málo).

Kapitalismus se odůvodňuje svojí jedinečností a nenahraditelností pro lidstvo. Ke své obhajobě si vypěstoval (nechal vypěstovat) zájmovou ideologii různých variant liberalismu a neoliberalismu, v praxi podle potřeby doplňovanou konzervatismem i keynesiánstvím. Má navíc neomezenou podporu židovsko křesťanských náboženství. Jejím zestručněným společným jmenovatelem, který hlásá, je požadavek „svobody jednotlivce beze všech omezení". Už jsme připomenuli, že jeho reálné reprezentaci v rámci toho na prvním místě jde však jen o svobodu a nedotknutelnost velkých majetků příslušníků vládnoucí třídy, popřípadě jejich pomahačů. Předkládá nám řadu věčných pravd, vlastně tabu, kterým máme bez váhání věřit. A právě reálný vývoj v naší zemi (nejen) prokázal, že jsou to všechno pouhé lži. Samozřejmě Česká republika je sama o sobě malá a bezvýznamná, ale pokud se tyto nepravdy prokázaly zde platí to potom i univerzálně. Stali jsme se totiž jakousi společenskou laboratoří, která se nemohla narodit na Západě. Z jednoduchého důvodu, že tady neměli a nemají onu dvojí zkušenost jako my. Nejen s kapitalismem, ale také s minulým komunismem či reálným socialismem. Oni nemají co srovnávat. **A prokázalo se, že kapitalismus je pro většinu lidí ještě mnohem horší alternativa. A mnohem prolhanější.**

Ukažme si na pár těch hlavních propagovaných kapitalistických axiomů, podle nichž je

- *soukromé vlastnictví kapitálu mnohem ekonomicky efektivnější a úspěšnější než společenské vlastnictví a centrální řízení*. Život prokázal naprostý opak. Kapitalismus trvale kolísá mezi jednotlivými fázemi krizí, jeho rentabilita (ekonomická výnosnost), je trvale nižší než byla v socialismu, jeho neodmyslitelnou součástí je soustavně rostoucí masová nezaměstnanost, skončil ztrátou majetku a neřešitelnou mírou zadlužení. Reálný socialismus se s těmito zásadními problémy celých 40 let nesetkal. A za objev výhodnosti společenského (popř. družstevního) vlastnictví se už dokonce dnes udělují Nobelovy ceny (Ostromová z USA v r. 2009);
- *tržní ekonomikou, která dokonale v podstatě automaticky zabezpečí její řízení a vývoj bez nutných zásahů státu.* Ve skutečnosti to tak vůbec nefunguje. Důkazem platnosti této téze by byla trvalá dynamická rovnováha nabídky a poptávky na trhu zboží, práce i kapitálu. Ve skutečnosti však je tu trh čím dál víc deformovaný a existuje tendence k soustavně rostoucí nerovnováze. Na všech hlavních trzích narůstá neřešitelný nadbytek peněz (věcně nekrytých) při paradoxním nedostatku kupní síly, kapacit (zboží a služeb) při nedostatku poptávky i pracovních sil při nedostatku práce. Mimochodem si lze všimnout, že zpravidla jediný trh, který se nyní uznává a o němž se pojednává je kapitálový trh, obchody a pohyby cen na burzách. Tedy ne hospodaření ale světová kasina. „Trhy" které lidem neprospívají ale zásadním způsobem škodí. To všechno ale patří do ekonomiky asi tak jako obchody s drogami. Až na to, že jsou mnohem rozsáhlejší, mocnější, rizikovější i nebezpečnější. Patří do sektoru hazardu, je tím co ekonomiku jen kamufluje a

poškozuje. Co ji ničí. Je to jen nejvyšší stupeň přerozdělování mezi chudými a bohatými. O daleko pro většinu lidí vážnější rozvrácené a stále se horšící situaci na trzích práce se nemluví, propaganda a režimní ekonomové se tomuto tématu zcela vyhýbají;

- *nepochybné, že pokud ti „úspěšnější" (bohatší) mají z ekonomického vývoje a růstu užitek přináší to soustavně úměrný užitek i všem ostatním.* To ale v kapitalismu vůbec neplatí. Právě poslední desetiletí v celém světě prokázaly, že dochází ke stále rychlejšímu a výraznějšímu rozevírání nůžek mezi příjmem a bohatstvím kapitalistů a jejich pomahačů na špici velikosti majetků a zbývajících mas příslušníků středních tříd. Bohatí dál a to rychleji bohatnou a chudí pořád rychleji chudnou. To prokazuje jejich neustálé relativní zbidačování. Navíc dochází v čím dál víc zemích také k absolutnímu nárůstu chudoby pracujících se středními a nízkými příjmy (platí to dokonce pro celé země, jak ukazuje např. velice výrazně nárůst masové chudoby po nástupu kapitalismu na Ukrajině nebo v Rusku). To prokazuje stále vyšší podíl koncentrace majetků v rukou několika vybraných jedinců (zemí) a koncentrace dluhů u těch ostatních – lidí i států;
- *zahraniční kapitál nezbytnou podmínkou rozvoje méně rozvinutých zemí, mezi něž údajně patří i bývalé země Rady vzájemné hospodářské pomoci.* Jednoznačně to např. v ČR neplatí. Za celých uplynulých 20 let jeho přísun nereprezentoval víc než tři až čtyři roky investic uskutečněných bývalým komunistickým státem. A přitom v podstatě veškerý produkční majetek přešel do „cizích rukou" a naopak tyto vklady byly skoro z poloviny financovány z domácích zisků, tedy z naší levné (nezaplacené) práce. Tento přínos byl tedy nejen zcela zanedbatelný, ale naopak zcela antiproduktivní, protože se stal základem trvalých přesunů stovek milliard zisků, dividend a jiných příjmů do zahraničí;
- *zárukou demokracie, všech lidských práv a svobod.* To je ale úplný nesmysl, protože až dosud nejlépe fungoval v politických diktaturách. Nejvýrazněji se to projevilo v hitlerovském Německu, ale také ve frankovském Španělsku či salazarovském Portugalsku. A v posledním půlstoletí pak také v tehdejších asijských diktaturách v Jižní Korei, na Tajvanu, v Hongkongu či v Singapuru. Kapitalismus (imperialismus) ty nejhorší diktatury dokonce podporuje a ochraňuje, pokud s nimi spolupracují (viz např. Saudská Arabie, Pákistán, Pinochetova Chile či Suhartova Indonezie);
- nesporné, že *za osobní úspěchy či neúspěchy si může především každý člověk (jedinec) sám.* Jsou jen věcí jeho osobních schopností a podstoupených rizik. Ale to by snad mohlo platit v nějaké skutečné demokracii, ale rozhodně to tak nemůže fungoval v současných tzv. demokraciích, které jsou jen formální a ve skutečnosti jde o oligarchie v nichž všechno zásadní v podstatě anonymně rozhodují vládnoucí kapitalisté. A ti pak určují podmínky, v nichž se ostatní lidé, občané, příslušníci středních tříd pohybují. Určují nepřekročitelné mantinely jejich reálných možností, pro sebe stanoví výhody a pro ty ostatní především omezení..

Jak je vidět, tyto dnešní ekonomické teorie a samozřejmě jí odpovídající praxe kapitalismu vůbec nefunguje, je vyvrácená skutečným životem, a je proto neplatná. Zcela selhala. Jsou zasvíněny kapitalistickými bludy a praktikami, které mají čím dál víc dokonce antilidský náboj. Kdyby ekonomie byla skutečně věda, muselo by pro ni platit to

co je nesporným a nepominutelným odborným postupem v přírodních vědách. Taková chybná teorie se v těchto oborech zcela zavrhuje a hledá se jiná spolehlivější, popřípadě se věda vrací k výchozímu bodu bádání. K bezpodmínečnému respektování takového přístupu nabádal kdysi sám Albert Einstein.

Jako hlavní výdobytek nové doby se nám předkládá **„návrat demokracie“ západního typu**. To by samozřejmě bylo žádoucí, ale i tak platí, že demokracie, i pokud by byla faktická, není konečným společenským cílem ale jen jedním z nejdůležitějších prostředků sloužícím k naplnění lepšího a kvalitnějšího života lidí. Pokud možno dle jejich představ. Ta naše je ale stejně hodně deformovaná a farizejská. Zdůrazňuje lidská práva a svobody, ale zcela důsledně neguje a opomíjí ty rozhodující, tedy sociální (zajištění práce, spravedlivého odměňování, bydlení, vzdělání a zdraví atd.). Samy dnešní volby také rozhodně nejsou průkazem návratu demokracie, protože ať se volí jak se volí, výsledkem je vždy jen skupinová a osobní politická rekorytarizace. Ostentativní mezistranická řevnivost a spory nejsou sporem o principy politiky a demokracie ale jen součástí „her„ pro lid. Tak jako období vlády KSČ nebylo komunismem v klasickém slova smyslu (všichni podle svých možností, všem podle jejich potřeb) stejně tak dnešní demokracie není demokracií v klasickém slova smyslu (vláda lidu a pro lid). Občané a voliči ale potřebují mít možnost vybrat reálnou alternativu, která by jim zajistila sociální spravedlnost a jistoty, životní perpektivu a zbavila je společenského strachu. Podmínkou reálné demokracie je navíc obnova státní nezávislosti, protože když se o nás a za nás rozhoduje v nejdůležitějších věcech někde jinde (Německo, EU, USA), pak nelze mluvit o tom, že volby mají nějaký význam jako hlas „domácího“ národa. Protože je snad lepší domácí osvícený absolutista než cizí pán v Bruselu či v Americe. Konečně ve vnitřní politice platí, že velké a nepřiměřené příjmové a majetkové rozdíly jaké se k nám po listopadu vrátily znamenají mimořádná a neoprávněná privilegia pro jedny a naprosté bezpráví pro většinu ostatních. To nemůže být demokracie, to je jen pustá oligarchie (demokratura). Oprávněně lze vyčítat komunistům, že nám nedali svobodné volby, ale jejich kapitalističtí nástupci jim zato sebrali všechno ostatní….

Ukázalo se, že kapitalismus je zločinný (zlodějský, škodlivý, prolhaný, nespravedlivý, nebezpečný, agresivní) a přitom politicko ekonomicky neúspěšný režim Kam to nakonec dotáhl? To lze prokázat na tom jak se v domácím měřítku výrazně zhoršila kvalita života v malé ubohé a vykořisťované ČR, a ve světovém měřítku třeba na hrozivém politickém, ekonomickém i sociálním vývoji vše vyžírajících a loupících „bohatých“ USA. Supervelmoc, která je dávána za vzor vzdělání a ekonomické úspěšnosti je v situaci, kdy právě ekonomika láme krk jeho někdejší moci. Není i vám divné, co ti blbí a zlí komunistů dokázali pro lidi udělat, zatímco elity z lepší společnosti za 20 let stačili jen všechno promarnit a všechny rozeštvat. .Není potřeba další důkaz o zbytečnosti majetkové elity a ni nalepených poskoků všeho druhu.

Už dávno n**azrála doba se nad tímto principiálními rozpory zásadně zamýšlet**. Tak zvaní obyčejní lidé to už dávno udělali. Bylo konstatováno, že podle opakovaných výzkumů v ČR asi 55 % a na Slovensku skoro 2/3 populace se domnívá, že se jim v dobách komunismu žilo lépe. Že tento režim byl lepší než ten dnešní kapitalistický (bez přívlastků). Nedávný průzkum CVVM (Středisko pro výzkum veřejného mínění) z r.

2009 pak přímo ukázal, že jen 45 % lidí si myslí, že dnešní kvalita života je lepší než byla před r. 1989. Jiný výzkum STEM (Středisko empirických výzkumů) zase letos zjistil, že zhruba 80 % lidí si myslí, že komunističtí politici (přes všechny jejich hlouposti a chyby) byli na stejné nebo vyšší morální úrovni než ti dnešní oslavovaní tzv. volení. Politicko ekonomické diletantství i morálka dnešního panstva je s komunistickými nesouměřitelná. Sociální cítění u nás vymizelo, je nahrazeno bezcitností a beztrestností vůči ovládaným (pracujícím). Hrozí prý odbourání sociálního státu – ale je vůbec takový stát, není i to spíše uklidňující chiméra, politické placebo?

Bohužel u nás pořád je platný a pravdivý jen jeden takřka oficiální zjednodušený ale vyhraněný antikomunistický pohled a to jakoby očima takového nesmyslu, jakým je dnešní Ústav pro studium totalitních režimů. Vlastně instituce pro výrobu předem zadané historie. Pokud se lidé pomalu probouzí z pravdoláskového opojení pak se nám vnucuje názor, že to je jen projevem nízké inteligence „lidu“, v nejlepším případě projev neodůvodněné nostalgie. Ale i to lze snadno vyvrátit. Vychází u nás už po léta známý a vysoce renomovaný internetový deník Britské listy, psaný a sledovaný zejména zainteresovanou intelektuální veřejností. Ten provedl vlastní fundovaný průzkum na „současné názory v ČR na režimy v r. 1989 a po něm“. Závěry pak publikoval v článku 2.7.2010 (příloha č. 5). Plyne z nich nejen, že úroveň vzdělání daných respondentů byla nadprůměrná, ale hlavně také zjistil nadprůměrnou úroveň nespokojenosti se současným (kapitalistickým) režimem ve srovnání s „komunismem“. Odpor proti němu či „obhajoba totality“ tedy není slepou vírou ale výsledkem racionálních úvah. Zřejmě se lidé už zase pomalu probouzí, což panstvo zneklidňuje

Je nesporné, že tyto názory už dávno nelze brát na lehkou váhu, že mají charakter významného důkazu. Už dávno nejde jen o výmysly nějakých zaostalých pitomců stojících stranou na okraji společenského spektra. Proto je třeba například klást také otázku, zda je boj proti nespravedlnosti a ponižování pěstováním nenávisti proti vládnoucí třídě kapitalistů. Pokud ano, pak to ale platí hlavně opačně. Neboť právě oni sami jsou skuteční nositelé nenávisti proti pracujícím středním třídám a tedy aktivní nositelé třídního boje v současnosti, což se projevuje denodenně a masově. Z jejich strany taková nenávist a pohrdání přece přímo čiší.. Kdo je tedy společenským agresorem a kdo tím napadaným a poráženým?.

A vůbec proč se musíme nechat beztrestně odírat nejen našimi domácími ale hlavně našimi zahraničními kapitalistickými „přáteli“? Kteří nám tak nezištně pomohli tím, že převzali za hubičku ne-li zadarmo náš majetek, vybudovaný z naší vlastní práce, a teď ho využívají proti nám k trvalému vykořisťování, manipulaci a dokonce i vydírání („nedáte-li nám to či ono tak půjdeme jinam“). Naše dřívější důležité a známé výrobky jsou pod našimi původními značkami už dávno ve skutečnosti vyráběny převážně v zahraničí, jak ukazuje článek publikovaný v Ekonomu 23.12.2010 (příl. č. 5). A přátelsky nás odírají i cenově. Docela masově, jednak na základě výrazného podhodnocení kurzu naší koruny a tedy i neplacení značné části naší práce a jednak přímo tím, že naši spotřebitelé musí platit daleko vyšší ceny za jimi prodávané zboží nebo služby než na Západě. Proto platíme mnohem vyšší bankovní poplatky, vodné a stočné, léky a jiné farmaceutické

výrobky, a dokonce i běžné potraviny a spotřební zboží. Konkretních příkladů o tom je už více než dost.

Kapitalismus jak známo funguje na principu zákona džungle, principu hierarchie zvířecích smeček. Dosud se bez překážek rozvíjel na planetě přes dvě století až k dnešní takřka totální světovládě. Vystupoval vždy jako nositel dobra, napřed (bílé?) civilizace a dnes „demokracie“. Za tu dobu prodělal několik vývojových fází. Od předmonopolního kapitalismu k monopolu, pak k imperialismu a ke globálnímu imperialismu. Dnešní vrcholnou fázi bych amatérsky označil jako spekulační globální imperialismus (banksterismus?). To proto, že hlavním zdrojem zisků a kapitálů už mu není dávno věcná produkce, méně dává také obchod a banky, ale především nejrůznější finanční spekulace na burzách založené na principu letadla (letícího neznámo kam). Jako červená niť se jím ovšem táhne neustálé posilování koncentrace bohatství a centralizace moci v rukou stále (relativně) menší skupiny nejbohatších kapitalistů a narůstající bezmocnost a bezpráví milionů a miliard všech ostatních, o nichž lze už možno často mluvit i jako o moderních polootrocích a otrocích. Dnes je sice v dlouhodobé agonii, ale přesto se pořád jeví jako neporazitelný.

Evropskému socialismu (komunismu?) takové štěstí dopřáno zdaleka nebylo. Narodil se a vyrůstal zdola, od těch chudých a bezbranných, kteří o svoje místo na slunci museli od začátku usilovně bojovat v nerovných podmínkách proti nepředstavitelně silnému protivníkovi. Celou dobu od převzetí moci v Rusku v r. 1917 se vyvíjel v trvalém obklíčení a smrtelném ohrožení bohatým kapitalismem, který v něm zcela oprávněně viděl strategické ohrožení svého postavení. To vlastně byla ona „studená válka“. Ta nezačala až po r. 1945 ale už po té říjnové revoluci a v různých variantách trvala s krátkou přestávkou v rámci pochybného spojenectví v letech druhé světové války až do rozpadu SSSR (vlastně trvá dosud se zaměřením na dnešní potenciální „nepřátele“ USA, to je hlavně na Rusko a Čínu). Koncem osmdesátých let těmto propagandistickým, ekonomickým i silovým tlakům podlehl. Nebyla mu dána šance dorůst a vyspět. Nebylo to žádné odpudivé monstrum, měl své nevýhody ale také své přednosti. Nezahynul jen tak na vlastní chyby, byl uštván a přidušen. Přesto za sebou zanechává výraznou historickou stopu i mnoho podnětů pro budoucnost.

Osobně se i po této porážce prohlašuji za ideového nepřítele kapitalismu. Pokud mám za to, že **cílem společenského vývoje je soustavný růst kvality života (v ekonomické i mimoekonomické oblasti) stále většího podílu lidské populace**. A v tom směru je kapitalismus přímo protipólem a hlavní zábranou existence potenciálního lepšího systému, který by k takovému cíli směřoval. Jednoduše proto, že potom by nezbytně musel omezit a zlikvidovat zásadní ale neoprávněná a nezasloužená společenská a mocenská privilegia, jimiž vládnoucí kapitalisté podle výše svých majetků v praxi disponují. S tím pak souvisí i zásadní odmítnutí teorie vlády předurčených samozvaných elit lepších lidí, jakož i panských ras a vyvolených národů či států.

Nutno ale vzít na vědomí, že nyní není na stole nějaká více méně ujednocená ideová představa o tom, jak by takový systém (socialismus?) měl vlastně po politické, organizační, ekonomické i právní stránce konkretně vypadat. Mluví se sice o levici a

jejich názorech, ale ve skutečnosti většinou se přitom jde jen po povrchu věcí. Podstatné záležitosti – to je záměry směřující k náhradě (překonání) kapitalismu - se obcházejí, protože pokusy o jejich byť i verbální nastolení jsou pro jejich iniciátory a nositele ekonomicky nevýhodné a vysoce rizikové. Obrazem dnešní levice je stav současné evropské sociální demokracie, k němuž ani není co dodat. Nechala si (ráda) vnutit různá zástupná témata (např. otázky menšin, homosexuálů, asylantů, obnovitelných zdrojů, spoléhání na charity apod.), což je sice také důležité ale ne to hlavní. Taková levice není nástrojem společenského pokroku, ale spíše nástrojem pro udržování sociálního smíru a klamání voličů v zájmu stabilizace kapitalismu. Přitom jeho dnešní stav je už hrozebný, stále zřejměji se projevují známky rozkladu a brutalizace celého „zpuchřelého" systému. Nemá perspektivu a ani ji nehledá. Platí, že socialismus nenašel lidskou tvář, ale kapitalismus ji ani nehledá. Už dávno je to politicko ekonomicky neúspěšný režim. Jediné co umí je dál utahovat šrouby středním třídám pracujících a bezmocných (popř. vykořisťovaných zemí a národů), používat větší klacek, špiclovat a balamutit kdekoho, a nakonec docela bezostyšně loupit, přepadat, válčit a okupovat všude tam, kde vidí nějaké ohrožení nebo kde může něco pro sebe získat (dnes hlavně energetické zdroje).

Dnes ani nejde o to, předkládat hotové úplné recepty. K tomu asi povede ještě dlouhá cesta. Určitě už ale **nadešel čas kladení závažných otázek všedního dne**. Například jaký by měl být obsah žádoucí kvality života většiny (jakož i stavu naší planety)? Je vůbec nutný neustálý růst? A potom jaký – kvantitativní nebo kvalitativní (úsporný)? Ve všech nebo už jen v dosud zaostávajících zemích? Je správné prosazovat hlavně individuální nebo společenské zájmy (společnost se přece bez každého jednotlivce klidně obejde, ale žádný jednotlivec nemůže žít bez společnosti)? Jak zajistit reálné a efektivní rozhodování většiny a to i ve strategických otázkách? Nepřekračují se limity politické korektnosti a tzv. „humanizace" (např. ve vězeňství, vůči menšinám či nátlakovým skupinám)? Jaké zajistit odpovídající a vážené místo (prioritu) slušnému a pracovitému člověku ve společnosti atd.atd.

Jistě je třeba také vize. Co bychom vlastně od demokratického státu (kraje, obce) konkretně chtěli? Přece docela obyčejné věci. Dobrou práci, slušné živobytí, vzdělání, zabezpečení v nemoci a ve stáří, pomoc v nouzi, sociální a právní spravedlnost, bezpečnost a mír. Nenechat se obírat domácími a tím spíše zahraničními vydřiduchy. Hodnocení a oceňování lidí podle výsledků jejich práce, ne podle výsledků loupežení, podvodů, šizení a vykořisťování. Co bychom nechtěli – nezaměstnané, exekuce, bezdomovce a žebráky Samozřejmě k tomu patří i svobodné volby, ale určitě jiné než jak je známe dnes… Nepřipomínají vám tyto fantasmagorické požadavky něco co už tu aspoň z velké zčásti kdysi bylo? A tu se dostáváme k dalším ožehavým otázkám. Jak to vlastně s tím zločinným komunismem bylo? Potřebujeme objektivní odpovědi očištěné od propagandistického nánosu nejen v zájmu historie, ale také pro poučení. Znovu analyzovat co bylo dobré a co špatné (v tom co ze špatného bylo odstranitelné a co neodstranitelné). Co z jeho zkušeností nutno zavrhnout, co lze naopak využít. To vyžaduje dát prostor kolektivistickému myšlení a jednání na úkor přehnaného individualismu. Nové společenské systémy přece nikdy nevznikaly na „zelené louce", a ani v budoucnu tomu nebude jinak.

Minulý režim nebyl u nás určitě protiprávní a tedy byl také zcela legitimní. Protože jinak by totéž kriterium muselo platit i pro polistopadový restaurovaný kapitalismus. Oba byly přece nastoleny pod tlakem ulice, v rámci platných ústav, přijaty zčásti kooptovaným parlamentem a uvedeny do praxe s využitím hromadných personálních čistek a zásadních změn právního řádu. Komunismus po celou dobu své existence manipuloval a formalizoval volby, ale totéž se v podstatě děje i po něm. Protože ani dnešní volby fakticky neumožňují reálnou společenskou alternativu, a jsou stejně manipulovány i když skrytějšími formami. Vystupují v nich sice politické strany ale ty jsou už v podstatě přeměněny na podnikatelské firmy (případ Bárty je jen ilustrací této situace), což se u nás výrazně projevilo zejména ve volbách v r. 2010. Je zřejmé, že vyhlášená „nelegitimita" komunismu nevyplývá z vnitřních podmínek, ale je jednoduše stanovena mocným zahraničím (USA, EU, SRN).

Na to zda byl tento režim nějak zvlášť zločinný nebo nebyl jsem se pokoušel odpovídat v předchozích částech práce. Stejně tak jako na otázku zda byl pro lidi (většinu lidí) lepší nebo nebyl, zda jim zabezpečoval vyšší kvalitu života nebo nikoliv. Konec konců nejlépe si to ovšem odpovídá za sebe každý sám, a o tom už také byla řeč. Závěry vyznívají v tom smyslu, že určitě nebyl horší a většina pamětníků ho spíše vidí jako lepší. Výsledky těchto hodnocení snižují spíše ti, kteří ho vůbec nepoznali a žijí od mládí pod vlivem dnešní propagandy. Je pravda, že komunisté propagandistickou bitvu prohráli. Z jejich strany byla vedena až příliš nemotorně. Byla tu prý nuda. Možná se mockrát šláplo vedle – třeba i nespravedlivě či hloupě. Ale kapitalisté takto šlapou denodenně a masově. Komunisté vůbec byli ne tak škodliví a nebezpeční jako otravní a neohrabaní, zcela zbytečně nedali lidem co oni chtěli a co jim s podstatě bez problémů dát skutečně mohli. Nedokázali hlavně odstranit poruchy v zásobování, zavinili opožděné zavádění technických a módních novinek, byl nedostatek luxusu (a reklamy), malá pestrost sortimentu (v důsledku omezení dovozu), vytvořili obtíže cestování na Západ a do exotických zemí, došlo k velkému znečištění ovzduší, zanedbání údržby budov a zbytečné nečistotě veřejných prostranství.

Ale přece jen mysleli na budoucnost, jednali strategicky. Vybudovali na základě domácí práce ohromný majetek, produkční i nevýrobní základnu. Utrácelo se jen v míře v jaké se vydělávalo, životní úroveň se zvyšovala, nežilo se na úkor budoucnosti, majetek státu i lidí soustavně rostl. Úroveň kultury byla mnohem vyšší než dnes, kriminalita byla zlomkem té dnešní a bylo u nás bezpečno. Lidé měli sociální jistoty a daleko větší míru sociální spravedlnosti než nyní. Nebyly dluhy. To kapitalismus nemůže dopustit, protože on právě z těch dluhů do značné míry žije (hlavně těch veřejnoprávních). Tento nový režim naopak všechno podstatné pro život lidem bez náhrady vzal a dále bere, jak přehledně ukazuje seriozní výčet neznámého internetového autora (příl. č. 6).

Na čs. komunistech spočívá hanba za to, co napáchali ve svých počátcích do první poloviny padesátých let, tedy zhruba před 55 lety. Ale i druhá strana by vůči nim měla být poctivá a nesledovat přitom jen propagandistické proklínání. Předkládaná fakta o jejich zločinech jsou totiž nyní vysoce přehnaná a tedy nedůvěryhodná. Jsou zamlžena a postavena mimo diskusi právní či morální kriteria jejich hodnocení - nelze přece posuzovat stejně rozsudek smrti pro obyčejné vrahy Mašíny jako třeba pro spisovatele

Záviše Kalandru. A samozřejmě ani údaje o počtech takových obětí a různých pronásledování nejsou zdaleka věrohodné.

Zejména pak nelze zapomenout nato, **kdo nám tyto „pravdy" předkládá a vnucuje. Je to přece nám tak blízký kapitalismus a jeho představitelé a posluhové.** A uvědomit si jak se on sám choval a chová. Nejen před tím půlstoletím ale v posledních desetiletích, a právě dnes. Vždyť on má sám na svědomí zločiny mnohem mnohem větší a zatím je páchá pořád i na začátku 21. století. Místo aby zpytoval svědomí, pořád je naopak stupňuje (na rozdíl od komunismu, který postupně ztrácel své zuby a své chyby se „sám od sebe" snažil zmírňovat a odstraňovat, dokonce se omlouvali a pokoušel o jejich nápravu). Připomeňme si, že teprve před nedávnem byla napadena, rozvrácena a rozmlácena Jugoslavie s desetitisíci přímých obětí, stále ještě probíhá válka a okupace v Iráku a Afghánistánu a připravuje se další proti Iránu, byla přepadena a je bombardována ropná Lybie, civilizované USA mučí své vojenské zajatce v moderních gulazích a to ještě na cizích územích, Izrael vyhladovuje statisíce lidí v Gaze, organizují se stále nové podvratné „oranžové revoluce" ve státech s dostatečně nenakloněnými režimy, vraždí se nepříjemní zahraniční státníci atd.atd.

Došlo to tak daleko, že jsme všichni otupělí zlem. Nemine týdne, aby americké bezpilotní letadla nezabila raketami tu deset, tu dvacet, tu padesát civilistů v cizím suverénním státě, nemine půlrok, aby americké či izraelské tajné služby nepopravily někde nepohodlné politiky, nepodněcovaly k revoluci a ke svržení vůdců, nebo nepáchaly normální teroristickou činnost maskovány za některou znepřátelenou frakci, nemine týdne, aby Izrael neodpálil své rakety nebo nestřílel z děl a tanků do hustě obydlených oblastí Gazy a nezabil další ženy a děti. Kde je nějaké právo, kde je respekt k neporušitelnosti hranic a k obyvatelstvu cizí země, kde je úcta k životu, kde je nedotknutelnost osobního majetku? Nikdo se už neptá Ještě před dvaceti lety by jedna taková akce vyvolala zasedání RB OSN a mezinárodní odsouzení. A sankce vůči agresorovi. Dnes? Ani pes po těch mrtvých neštěkne. Jsme okoralí těmi hrůzami. Přišlo to s Bushem, „Bush je pryč, zlo zůstalo" (citováno podle internetového deníku Zvědavec ze 4.5.2011).

Hodnocení stalinsko bolševických zločinů se ještě pořád pokud možno vyhýbá průkazným faktům, stačí když se z daného světového propagandistického centra prosadí obecné všeobecné a bezmyšlenkovitě přijímané téze, třebaže mají na svědomí 100 milionů obětí. Nepochybně by ale získalo na věrohodnosti, pokud by souběžně byly podle stejného metru posuzovány i ty kapitalistické, páchané hlavně ve druhé polovině 20. století, kdy už komunisté či bolševici dávno své zuby ztratili, jakož i kapitalističtí „Stalinové". Především američtí prezidenti. Truman, který nechal svrhnout atomové bomby na Hirošimu a Nagasaki. Kennedy, který zinscenoval přepad neposlušné Kuby. Johnson, který má na svědomí rozpoutání války ve Vietnamu, jakož i proti Kambodži a Laosu s miliony mrtvých. Bush sr., který přepadl a rozbombardoval Panamu. Clinton, který přepadl a zničil Srbsko. Bush jr., který přepadl Irák a Afghánistán, nositel světové ceny míru Obama, který v horké současnosti převzal patronát nad agresí proti Lybii. Mezi poslušné loutky USA patřili a patří řada dalších významných diktátorů a politických zločinců. Třeba chilský Pinochet (30 tis. obětí), Indonézský Suharto (více než 300 tis. obětí), konžský Mobutu, egyptský Mubarak, či íránský šach Réza Páhlavi. Svého času

byli jejich agenty také kambodžský Pol Pot, afghánský Taliban i irácký Hussain. Mnoho osobností soudí, že k jejich lidem patřil i „největší světový terorista“ Usáma bin Ladin. Počet obětí jejich válek a jimi vyvolané bídy je s komunismem nesouměřitelný. Mezinárodní právo se pro ně stalo cárem papíru, místo něho nastoupil mezinárodní banditismus USA a NATO. Ale podle mého soudu i tam kde USA vraždily a vraždí cizíma rukama, stejně to připadá na jejich vrub.

Tento vládnoucí systém na planetě je vinen, že denně umírá na zemi asi 24 tis. malých dětí hladem, kvůli nedostatku vody nebo léků. Jen tyto oběti reprezentují za pouhé desetiletí ztrátu snad 100 milionů lidských životů. **Představíme-li si nerušené pokračování kapitalismu, pak za století to už bude celá miliarda. Je vidět, že komunisti byli v tomto směru pouzí břídilové.** Zkrátka řečeno, ze strany kapitalismu je kritika zločinů komunismu jen účelovým nástrojem k balamucení, odvracení pozornosti (na vedlejší témata) a manipulaci lidí, k rozbíjení jejich jednoty a možné spolupráce, k zabránění myšlenek na možnou změnu tohoto nelidského a neperspektivního systému. Tady zloděj volá „chyťte zloděje“. Hříchy kapitalismu už dávno někdejší hříchy komunistů devalvovaly.. Inteligentní lidé to už dávno prohlédli, a snaží se na to veřejně v rámci daných a ovšem omezených možností poukazovat. Jsou za to ovšem zatím pořád předmětem posměchu, ale už i vyhrůžek a šikany (viz např. návrhy zákazu existující KSČM).

Staví se na piedestal „bojovníci proti (komunistickému) režimu“ i když jak jsme ukázali, šlo o režim stejně legitimní jako byly ty na Západě. Oni bojovali proti režimu, který byl pro většinu lidí lepší než kapitalismus, který chtěli sami prosadit a prosadili. Lepší než to co bylo před ním i to co přišlo po něm. Bylo správné a nutné v jeho rámci usilovat o zásadní politické a ekonomické změny systému. *Protože „komunismus byl přece jen reformovatelný, jak ukázal vývoj v Československu v r. 1968 a dokonce i v r. 1989. To přece pro kapitalismus a imperialismus vůbec neplatí.*

Pak je nutno znovu věcně analyzovat. *V reálném socialismu byla dělána politika tak aby vycházela vstříc zájmům většiny tvořené „obyčejnými lidmi“, po restauraci kapitalismu aby vyhovovala především menšině privilegovaných zbohatlíků*. Pokud ale pro tuto většinu byl skutečně „lepší“ starý režim potom bylo špatné a škodlivé bojovat za svržení tohoto systému a za nastolení kapitalismu. Bylo nesprávné vylívat s vaničkou i dítě. Je tu proto celá řada dilemat, jak se dnes po těch zkušenostech na obnovitele kapitalismu máme my ostatní jím postižení dívat? Jsou to hrdinové nebo antihrdinové? Bojovali proti komunistům a (aby?) vybojovali návrat kapitalismu a jeho dnešní „elity“. Máme je oceňovat nebo už odsuzovat? Jak hodnotit „třetí odboj“, jak posuzovat někdejší stíhání a trestání pachatelů odbojářů či dizidentů (jejichž špičky byly za svůj „odboj“ velice dobře placeny ze zahraničí) komunistickým režimem, jak vlastně hodnotit práci Státní bezpečnosti. Ta se přece zabývala nejen skutečnými kardinálními trestnými činy proti republice, jak ukazují např. případy zrádců (StB rozvědčíků Bittmana nebo Frolíka), ale také vyhledávala a stíhala závažné majetkové trestné činy, krádeže a podvody?

Disidenti a vůbec ti, kteří u nás pomáhali vybojovat restauraci a upevnění kapitalismu se všemi jeho společenskými důsledky se dostávají do situace, kdy už

musí obhajovat důsledky svých postojů a činů. Nazrála doba kdy je třeba srovnávat co dělají a jak se chovají jimi resuscitovaní ctihodní kapitalisté a jejich pomahači a co dělali a jak se u nás chovali ti zlí a hloupí komunisté, tedy především jejich funkcionáři. Jistě to nebyli žádné výlupkové morálky a moudrosti. Rozhodně neuměli tak pěkně, žoviálně a zasvěceně žvanit a lhát, neuměli s takovou asertivitou a s takovým společenským šarmem podvádět a okrádat. Jejich dogmatické projevy byly otravné, ale upřimně řečeno, dnes by mně referáty o plánu a jejich plnění zněly lépe než informace o současných aférách, kdy jsou státní a místní rozpočty okrádány o stamiliony a miliardy plynoucí do kapes našich volených zástupců a jejich nohsledů na všech stupních státní moci a správy. A samozřejmě velkých kapitalistů, kteří si je vydržují a pro které hlavně fungují. To všechno se zatlouká, aféry vyšumí jedna za druhou.

Místo toho se nám vnucuje názor, že tento starý režim byl prý prolhaný. Jistě je na tom mnoho pravdy. Ale kdo lhal a lže víc – komunisté nebo kapitalisté. Např. o NATO, USA, kapitalismu a kapitalistech, o zločinech komunismu a kapitalismu, náboženství a víře, o naší i světové historii. Na internetu jsem nedávno četl vystižný povzdech jednoho někdejšího antikomunisty podle něhož „ti zasraní komunisté měli ve všem pravdu. A já blbec jsem jim nevěřil ani to datum v Rudém právu“. A podle jiného výroku prý „komunisty bylo třeba pověsit ale ještě předtím z nich vymlátit přiznání, jak to dělali, že měli na všechno peníze a neudělali dluhy“. Vlastně byli komunisté ne tak škodliví jako protivní a nudní, nedali lidem co oni chtěli a co jim - jak už bylo ukázáno v předchozích částech této práce - bez velkých problémů dát mohli, a vůbec nezvládli aktivní propagandu. Ale i tak nebyla legitimita jejich režimu a míra reálné demokracie nižší než dnes, jak mimo jiné ukázal vývoj a výsledky dosavadních voleb od r. 1990 až do dnešního hořkého konce v r. 2010. Určitě se mockrát šláplo vedle, třeba i nespravedlivě či hloupě. Ale kapitalisté takto šlapou denodenně a masově. Problém byl spíše v zahraničí (USA, SRN), kde se po celou dobu „totality“ v rámci programů zatlačování komunismu usilovně a svědomitě snažili našim lidem ukazovat režim v nejhorším světle a současně propagovat svůj jak dnes víme přehnaně idealizovaný západní „demokratický“ svět.

‚Srovnání skutečné morálky starých a nových politiků i systémů lze proto nejlépe ukázat na jejich majetku. Co získali ti komunističtí nejvyšší papaláši (Husák, Jakeš, Štrougal, Fojtík, Indra atd.) za 40 let a co ti kapitalističtí (Havel, Klaus, Topolánek, Gross, Dalík, Špidla a mnoho mnoho dalších známých „firem“) za necelých 15 až 20 let. Např. bývalý generální tajemník a prezident Novotný na konci své dlouholeté kariéry horko těžko dal dohromady peníze na koupi staré chalupy. To nebylo z nějakého strachu, to byla věc morálky. Neboť ať byli jací byli, komunističtí bosové nebyli korupčníci ani zloději. Nic si pro sebe nenakradli, a po dlouhých létech „samovlády“ skončili bez nadměrných majetků, respektive měli jen to co si našetřili ze svých platů jako ostatní občané (to nevylučuje možné výjimky, kdežto dnes je zneužívání funkcí k vlastnímu obohacení téměř běžné) Jejich materiální i nehmotná privilegia (imunity) byly proti dnešním papalášům a papaláškům zanedbatelné. V dobách komunismu ČEZ by např. nikdy nedal nějakých 100 mil. Kč darem synoví Gustáva Husáka.

.

Je to jistě nudné co komunisté chtěli a požadovali – starat se o rodinu, obec, fabriku i stát. To by ale nemělo být ani dnes pro legraci. Je fakt, že nyní se to nemusí, že jsme od toho byli osvobozeni. Stačí přece se starat jen o sebe a to zásadně bez jakéhokoliv ohledu na druhé. Zkrátka „zachraň se kdo můžeš“. Přitom se teď přímo či nepřímo komunistům vyčítá kde co. Vlastně i to, že lidi nepřipravili na nástup panujících současných lotrů, podvodníků, zlodějů, tunelářů a vlastizrádců. Jen z tohoto důvodů tito nedokáží uvěřit tomu marasmu do něhož jsme se všichni dostali. Jen proto jsou pořád tak pasivní. Bylo však zásluhou komunistů, že dokázali po 40 let zadržovat potencionální korupčníky, podvodníky a tuneláře, čili šíbry všeho druhu aby se nedostali k „lizu“. Z této ilegality se tato garnitura špinavců rychle masově i po listopadu vylezla a nahrnula se jako hejno žravých kobylek k penězům a moci., u níž se jako klíšťata drží dosud. Je to smečka, která se vynořila jako krysy z děr. Vidíme, že na světě nejsou jen ti pověstní noví Rusové ale i noví Češi. Máme už vlastní Chodorkovské nebo Abramoviče, samozřejmě ne až tak moc bohaté. Jejich hlavní slogan je „nebát se a nakrást“. Ti se stali a jsou zakladateli a udržovateli sítí bílolímečkových prodejných politiků, korupčníků, lobbistů (organizátorů korupcí), tunelářů, klientelistů, podnikavců, mafiánů a jiných zlodějů. Upřimně řečeno tito naši dnešní kapitalističtí zbohatlíci jsou ze stejného těsta jako ti předúnoroví. Jejich peníze pocházejí převážně z krádeží, spekulací, vykořisťování a podvodů. Hlavně těch privatizačních. V příloze č. 7/ (zdroj Internet) se uvádí přehled různých našich loupežných afér z posledních 20 let, při nichž naše rozpočty přišly nejméně o 1,675 mld. Kč (to reprezentuje asi 1,6 násobek státního rozpočtu ČR na r. 2011). A ty samozřejmě zůstaly někomu v kapsách. Ale kdyby to někdo současným „majitelům“ chtěl zkonfiskovat nebo jakoukoliv jinou formou vzít a jejich privilegia omezit, určitě by to také chápali jako nejhorší zločin a zcela samozřejmě by prahli po revanši a pomstě. .

Je nesporné, že tito v naprosté většině nepochází z řad komunistů, tím spíše významných stranických funkcionářů, ale spíše antikomunistů a jiných jejich aktivních či pasivních odpůrců. I když media a politici nám vnucují zcela jiný názor. Samozřejmě se mezi nimi zákonitě musí najít i nějací ti bývalí prospěchářští příživníci co byli u komunistů. Každý si ale může spočítat, kolik našich současných zbohatlíků má takovou minulost.
V naprosté většině jsou z tohoto „bolševického“ hlediska naprosto čistí a přišli z úplně jiných líhní. Přitom ve srovnání s touto polistopadovou cháskou se komunisté nemají proč červenat. Naopak. Po pádu režimu se sice komunisté mohli cítit zahanbeně, ale po 20 letech kapitalismu mohou hrdě zvednout hlavy a být pyšní na to co pro republiku a její obyvatele udělali. Teď už se více než dvě desetiletí musí za politiky a politiku stydět pravdoláskovci a klausovci. Neboť nyní máme ne nějaké repasované komouše (výjimky potvrzují pravidlo) ale zcela nové kapitalistické kádry. Co s nimi uděláme? Kdyby ti co tomuto novému kleptomanskému a zločineckému režimu pomohli k moci měli nějaké svědomí, tak by páchali hromadné sebevraždy.

Přesto komunisté byli po konci své vlády úspěšně zahnáni do společenského ghetta, pomalu jako židé za Hitlera v Německu. Někteří současní demokraté otevřeně požadují je vyhladit, jiní by je milostivě strpěli ale jen do vyhynutí. Někteří dokonce by jim dali slovo. Ale jen pokud se budou kát a odprošovat. Chraň pánbu aby tak se pokoušeli obhajovat, neřku-li poukazovat na to co dobrého oni pro lidi vykonali. A že špatnosti co udělali se staly převážně dávno v jejich mocenském dávnověku (zhruba od r. 1948 do r.

1956) a hlavně že je v daleko větší míře páchali a páchají také jiní, především naši současní západní přátelé. To už chytá amok i ty, kteří se pokládají za politicky tolerantní.

Nyní je dokonce na spadnutí zákon, podle něhož bude trestným činem také „popírání zločinů komunismu“. Jde jen o další z řady zákonů zaměřených proti politickým protivníkům. Jako jsou už zákony o protiprávnosti komunistického režimu, lustrační zákon, zákon o popírání holokaustu či různé rasové i antirasové zákony. Jsou sice protiústavní, protože jsou v rozporu s principy lidských práv a svobod (v daném případě s právem na svobodu myšlení, vyjadřování i pochybování) ale jsou či budou tady a lidi se jim musí podrobovat. Jsou to zákony zakládají politický a příkazový výklad historie, která se tím vylučuje z okruhu vědy a zařazuje se do rámce propagandy. Přitom nikdo tyto zločiny popírat nechce, dokonce ani KSČM o tom nikdy neuvažovala. Jiná věc je, že obdobný nekompromisní přístup by měl být jednoznačně uplatněn také vůči zločinům sionismu, feudalismu a aristokracie, katolické církve, nacismu a hlavně kapitalismu či imperialismu. Což ovšem nebrání veřejně ověřovat a upřesňovat (kvantifikovat) rozsah takových zločinů, připomínat případné pozitivní stránky dané existencí takových režimů a uplatnit vzájemné srovnání zločinů těchto různých systémů mezi sebou (např. komunismu a kapitalismu), nejen dnes ale i v minulosti. Navíc komunisté byli daleko sebekritičtější. Začali zpytovat své svědomí a hledali byť jen částečnou nápravu zhruba po pěti letech od nástupu své vlády, kdežto kapitalisty to po více než dvaceti letech ještě ani nenapadlo.

Kapitalisté a imperialisté si ovšem myslí, že tu jsou na věky a jde jim jen o další upevňování svých postavení. Je pravda, že páni a rabi tu až dosud byli vždycky. Páni jsou přitom současně společenští paraziti. V tom je rozdíl proti živé přírodě, v níž se paraziti jen přiživují. V lidské společnosti však vládnou a rozhodují. Možná v dnešní situaci je nové, že lidi si své vládnoucí panstvo (jednotlivce, státy) více uvědomují, znají a mohou je pojmenovat, sledovat a hodnotit. Vidí jak si žijí. Vidí, že nejde o někoho z boží milosti, o někoho se zvláštními schopnostmi, ale jen o bezohledné vydřiduchy a zloděje. Lidi s průměrnou až podprůměrnou morálkou a převážně i intelektuálními schopnostmi. Přitom přesto všechno dokáží, že střední třídy (většina lidstva) a planeta jsou vůči kapitálu v trvalé defenzivě.

Podle mého soudu jejich hlavní „mírovou“ protilidovou zbraní je naprosté a všestranné ovládnutí masové propagandy. Politické, mediální, náboženské, dokumentární i umělecké. Je podstatou každé podstatné informace, vpašované dnes už i do většiny „tvůrčích“ děl. Doléhá na nás všechny ve dne v noci, bez jakéhokoliv omezování řízená z „jednoho centra“ takřka po celém světě. Dokázala plně ovládnout lidové masy, udělat z nich pitomce, rozeštvat je vzájemně a tak s nimi podle libosti mávat. Dá se po pravdě říci, že jí v zásadních společenských otázkách už dávno nelze věřit ani slovo. Ve skutečnosti je všechno jinak, nejen pokud jde o výklad současnosti a světa kolem nás, ale i historie. V našem případě nejen historie komunistického období ale i té předkomunistické.. Propaganda nám diktuje náš jedině správný poměr ke všem problémům, událostem, zemím i lidem. Dnes třeba zcela markantně ke kapitalismu a socialismu (komunismu), ale také třeba výslovně k Rusku, Číně či Iránu jako těm „zlým hochům“ a na druhé straně k USA, Izraeli či NATO jako těm „správným“ bojovníkům za

lepší svět., za demokracii a civilizaci. Za naše svobody a blahobyt. K matení lidí si propaganda také vypracovala a používá zcela běžně novou terminologii (nálepky), která postupně přerůstají v nové „definitivní“ pravdy. Tak např. podle ní je komunismus nesporně zločinný režim či totalita. Komunisté jsou bolševici, komouši, rudoši, komančové. Bohatí kapitalisté jsou elita, úspěšní, lepší lidi. Ostatní jsou socky, burani, plebs, křupani.

Přitom kapitál pracuje proti lidu shora i zdola: Shora přes svoje vlády a připravené „dizidentské odbojové skupiny“ (barevné revoluce). Zdola hlavně tím, že propagandisticky i organizačně soustavně a programově podněcuje debilizace lidí, rozklad morálky, rodiny, sociální solidarity, národů, vlastí i států. Patriotismus se mezitím stal ošklivým slovem. Rozpor mezi realitou a lhaním však narostl a narůstá až do obludných rozměrů. Skoro se nechce věřit, že čím víc roste vzdělanost populace, čím více narůstá podíl vysokoškolsky vzdělaných lidí v našem „západním“ prostoru, úměrně tomu jak se ukazuje narůstá i podíl pouhé víry a poddanosti až tuposti vůči tomu co se nám k věření předkládá, proti zdravému rozumu. Jak to, že přitom jak je tak sterilní a jednostranná a ve zřejmém rozporu s holými fakty je pořád tak účinná. Zdá se, že lidé nechtějí pokud možno nejen pracovat ale už ani myslet. Naučit se myslet vlastní hlavou a srovnávat, vždyť i jiné informace mimo mainstream jsou dnes skoro každému kdo je chce hledat dostupné. Aspoň zatím. **Lidé by už konečně měli vědět, koho a proč se musí zbavit, aby se mohli mít doopravdy lépe.** Je to nezbytnou podmínkou možného usilování o hledání jejich vlastní lepší budoucnosti.

Řada lidí se vyžívá v adrenalinových sportech, a přitom by se měli především zamýšlet nad tím, v čem žijí a co je vlastně čeká. Uvědomit si, že kapitalisté a jejich pomahači (v našich poměrech třeba hlavně katolická církev) se vůči nám z principu chovají a vždy budou chovat nepřátelsky, protože jen to je v souladu s jejich zájmy. Že od nich pro většinu nelze čekat nic dobrého, jenom lži, obírání a ponižování. Ptát se jak je možné, že bohatí stále víc bohatnou a chudí (ostatní) pořád víc chudnou. Že střední třídy žijí nikoliv v demokracii a užívání si běžných základních lidských práv a svobod, ale naopak v naprostém bezpráví, protože nemají významný nebo žádný majetek. Že veškeré reformy zatím jsou jen zdražováním nebo škrty sociálních výdajů, což je totéž, při zabezpečení ještě větších příjmů a majetků bohatým kapitalistům a jejich poskokům všeho druhu.

Je už nutné odmyslet si propagandistické fráze a věcně na faktech zkoumat, jestli byl starý „:totalitní“ režim lepší nebo horší než restaurovaný kapitalismus. O málo nebo o hodně? Pokud má skutečně platit moc většiny jak velí základní požadavek demokracie a pokud má být zabezpečován všestranný růst kvality životů lidí (tak lze chápat reálný pokrok) pak platí, že nelze trvale zachovat stávající nepřiměřená privilegia kapitalistů. Nelze totiž mít věci současně teplé i studené. Tak třeba nelze sloučit požadavek sociální spravedlivosti či plné zaměstnanosti a kapitalismu. .Komunisté po nástupu k moci tento rozpor proto museli řešit. Aby se z deseti mělo lépe 8 až 9 lidí, zbývající 1 až 2 se muselo nezbytně mít a cítit hůř. Nástup kapitalismu to však zcela obrátil. Aby se zase 1 až 2 „privilegovaní“ z deseti měl lépe, musí se mít a cítit hůř zbývajících 8 až 9 lidí.. To všechno dnes sami na sobě pociťujeme Co lze zlepšit a pro koho (pro 20 nebo 80 %

lidí?),. Třeba proto vidět, že zachování kapitalismu znamená vzdát se myšlenek na dosažení demokracie, sociální spravedlnosti atd. Byla by to neodpustitelná slabost a hloupost.

Dnes víme, že dobře už bylo a že při pokračování současných vývojových trendů bude určitě hůře. Alespoň v našem „euroatlantickém“ prostoru. Jsou proto ve světě nejen objektivní podmínky dané demografickými faktory, vydrancováním přírody a zhoršením životního prostředí, ale neodvratně i v důsledku panování kapitalismu, zejména pak v jeho současné hypertrofické podobě globálního spekulačního imperialismu a programového nebezpečného zintenzivnění o jeho upevnění přeměnou na možná už i organizačně zakotvenou světovou vládu (nový světový řád). To nelze jen tak vymazat a obejít. Lze tuto výbušnou a riskantní situaci ještě nějakým „lidským“ způsobem překonat, nebo už lidstvo překročilo bod odkud není návratu? Nevíme. Ale smířit se s ní mohou jen roboti, ne občané ale „ovčané“. Pokud se má něco zlepšit, tak obecně řečeno všestrannou kvalitu života stále většího podílu populace. Zdaleka to ovšem neznamená jen nějaký pochybný růstu bůhví jak vykazovaného HDP. A pokud se má něco zlepšovat, tak ne pro nějakých 5 až 10 % majetkem privilegovaných lidí, ale v prvé řadě pro většinu, tedy pro oněch „zbývajících“ 90 až 95 % populace.

Je proto nejvyšší čas zabývat se hlavně tím, co bylo u nás v komunistickém systému dobré a co špatné, popřípadě co bylo v jeho rámci odstranitelné a co nikoliv. Tedy .co mělo být z minulého režimu zachováno a převzato. Když už tady ale byl režim který dokázal zabezpečit růst životní úrovně i majetku, fungoval bez dluhů a s rezervami, byl ekonomicky stabilní a rovnovážný, zajistil sociální jistoty a sociální spravedlnost, fungoval bez korupce a s daleko menší byrokracií, který zabezpečil vnitřní bezpečnost, zdravotnictví, obranu, školství, zaměstnání atd., kdy (strana a) vláda skutečně o Československu a jeho ekonomice i politice rozhodovala – proč se k němu nevracet. Samozřejmě na vyšší úrovni odpovídající době a požadavkům naplňování reálných lidských práv a svobod. Tu trochu demokracie jakou dává dnešní kapitalismus by určitě nebylo problémem zabezpečit. To přece v r. 1989 náš lid skutečně také chtěl, dokonce i ten Václav Havel přece tehdy sliboval pokračování socialismu.

Ať si to chceme nebo nechceme připustit svět se na začátku 21. století nalézá v hluboké globální demografické, ekologické, politické a ekonomické krizi. Panující a vše ovládající kapitalistický (imperialistický) systém je nehodlá a ani nemůže pokusit se je vážně řešit, protože by si pod sebou sám podřezával větev. Všichni víme, že na jedné straně tu máme skupinu velkých vládnoucích bohatých oligarchů a na druhé straně zbytek světové populace. Ti první vlastní ohromné až nepředstavitelné majetky, ti druzí mají především dluhy. Ať už osobní, nebo dluhy připadající na ně prostřednictvím zadlužených států a místních orgánů. Hrubá úvaha dává tušit, že na převažujícího běžného občana světa nepřipadá žádný majetek, ale naopak určitý průměrný dluh. Samozřejmě jeho výše je rozdílná podle zemí, určitě jiná je v USA a jiná v Číně (v tomto státě by byla taková bilance možná dokonce aktivní).. Takže třeba pokud v USA 1 % obyvatel získává 40 % všech příjmů, pak v průměru proti těm zbývajícím 99 % jsou placeni skoro 70 x víc. A to uvedené „pracovní“ příjmy nezahrnují možná ještě daleko větší příjmy z jejich majetků, a navíc i v rámci této jednoprocentní skupiny ještě existuje

značná diferenciace. Takže potom se rozdíly mezi příjmy „průměru“ a těch nejbohatších pohybují už dokonce ve sto až tisíci násobcích. To je nejen proti morálce ale vůbec proti přírodě, neboť takové fyzické, intelektuální a vůbec biologické rozdíly mezi jednotlivci, které by je opravňovaly, zdaleka nemohou existovat. Kapitalismus se tak pro většinu lidí ukázal jako mnohem horší než onen reálný socialismus (komunismus?).

Vyhlídky dalšího vývoje jsou nejasné a nejisté. Skutečností však je, že v posledních desetiletích podmínky, které ho zakládají a usměrňují, se prudce mění a urychlují. Kolem nás se denodenně projevují zcela nové a ještě nedávno nepředpokládané nové jevy. Základním katalyzátorem přitom je rozpad světového finančního a měnového systému, znehodnocení USD a na něm závisící úpadek samotných USA, které zatím reprezentují rozhodující světovou velmoc a dokonce quazi světovou vládu. Spolu s tím už jak se zdá raketově roste ekonomický i politický význam a váha mohutné Číny s takřka čtvrtinou světové populace, a do určité míry i obdobně významné Indie. Do pohybu se dostávají nová kontinentální centra, která tento vývoj a tím i podlamování hegemonie USA (a na nich závislého ale i podněcujícího Izraele) urychlují. V Latinské Americe, takto dosud jejich zadním dvorku, začíná růst vliv Brazilie a neústupné Venezuely. Politicky se osamostatňuje Turecko aspirující na lídra turkických států a hledající určitá napojení na neposlušný a sílící Irán. Narůstá společenský neklid v arabských státech. Vůbec svět projevuje čím dál větší a hlasitější nespokojenost s dogmatickými a zastydlými postoji Izraele jakož i „silnou rukou“ USA. Atd.atd.

Samozřejmě kapitalismus se zatím účinně brání. Má proto k dispozici potřebný (byť možná jen „papírový“) majetek, nejrozsáhlejší a nejmocnější propagandistická centra, všudypřítomné tajné služby a jimi dosazované politiky, celosvětovou síť vojenských základen nejrůznějších typů jakož i nejmocnější armády NATO. Přes faktické nedávné prohry nebo aspoň pochybné výhry v Iráku a Afghánistánu, rozpoutává další konflikty (Lybie, Syrie), snaží se o bezohledný nátlak na Irán, systematicky obkličuje Rusko i Čínu sítí svých základen. Snaží se o politický protiútok v Latinské Americe, kde zcela nepokrytě podněcuje svržení jí neochotně podporujících či docela neposlušných režimů. . Evropská unie jednající jen jako přívěšek USA se snaží o maximální podrobení svých malých členských států, zejména antidemokratickým prosazením Lisabonské smlouvy, a to i když se jí celý systém současně rozpadá pod rukama. Všude zuří protiútok kapitalistů proti středním třídám, které chtějí zbavit posledních majetků a zbytků vlivu. Zatím ještě pořád do značné míry ve světě vítězí propaganda nad zdravým rozumem, i když moderní technické informační prostředky už začínají její dosavadní neomezení možnosti podlamovat. Současně ale platí, že všechny tyto globální kroky ústí jen v další zauzlování světové situace bez pozitivních řešení. Určitou protiváhou centralizačním snahám směřujícím k založení a upevnění nového světového společenského (pořád však kapitalistického) řádu mohou snad být jen státy BRICS. Ale tady jde jen o potenciální možnost zdaleka ne o závažnou realitu (při nejmenším by totiž musely aspoň rámcově působit ve vzájemné shodě a potlačit vzájemné rozpory. A samozřejmě omezit také mocný vliv vlastních kapitalistů).

A co v těchto podmínkách čeká nebo může čekat nás, naši malou Českou republiku?. Výchozí situace je pochmurná, jsme totiž už několik let bez podstatného majetku a místo

něho máme jen dluhy, jsme plně ovládání „spřáteleným“ zahraničím, jsme bez schopných a poctivých „lidí“ – nejen politiků či novinářů. Národ je apatický, vygumovaný, bez odvahy a bez vůle. Bez snahy hledat a prosazovat změnu (viz nová volební generace 2010). Máme tu základní dilema současnosti, to je nechat se dál vykořisťovat nebo se postavit na zadní a přijat bez odporu to, že od nás cizí kapitalisté mohou odejít a nechat nás bez prostředků?. Co se u nás bude v této situaci dít? Jsou tady reálné možnosti změn provedených vnitřními silami nebo snad už byl překročen bod odkud není návratu? Chtěl bych být optimistou ale současně vím, že ani my nemusíme být prvním ani posledním upadajícím (dlouhodobě, trvale) státem a národem. Historie zná takových příkladů snad stovky. Takže platí „babo raď!“

Máme proto dokončit vypořádání s komunismem nebo už je aktuální a naléhavé se začít vypořádávat s kapitalismem? Vážně zkoumat, jak to ti blbí a zlí komunisté dělali, že lidé takové ekonomické, sociální, právní či bezpečnostní problémy jako dnes neměli. *Všechny dosavadní střídající se garnitury nových antikomunistických papalášů totiž neprokázaly moc politické a ekonomické inteligence ani morálky, a to dokonce ani ve srovnání s funkcionáři v oněch vysmívaných husákovsko-jakešovských dobách.* Měly ovšem vehementní nástup, když se začaly z jejich iniciativy přejmenovávat ulice, kácet sochy, vyřazovat závadné publikace a informace (z knihoven, škol i edičních plánů) a hlavně předělávat historie. Jinak jejich rozhodování se vyznačovalo vytvářením překážek, aby tyto mohly být později za velké náklady odstraňovány. Kdyby takové voloviny páchali komunisté, tak by se tomu museli smát i Eskymáci na Aljašce. Připomeňme si namátkou velmi aktivní účast Československa na likvidaci Rady vzájemné hospodářské pomoci, na jejíž bývalé trhy (hlavně v Rusku) se nyní snažíme znovu pokorně vnucovat (konečně to platí i pro Čínu). Zrušení Krajských národních výborů, aby mohly být po letech znovu zřízeny, ovšem v dvojnásobném počtu a (často) ve zcela jiných budovách. Dnes je na tapetě zrušení řady polistopadových „vynálezů“, například podpory stavebního spoření, vrchních soudů či mohutné dotace obnovitelných zdrojů (fotovoltaických, větrných, biomasu), které nám už přerostly přes hlavu. Prodali jsme více než 50 tun měnového zlata v době kdy bylo velmi levné, přičemž jeho cena se mezitím zvýšila zhruba 6 až 10 krát. Naše armáda se rychle zbavila sovětských tryskových letadel, aby si za drahé peníze mohla vypůjčit pár švédských Gripenů (kromě další vyřazené a dnes scházející výzbroje). Už 15 roků se motáme v kruhu kolem státních maturit, tedy problému co byl u nás úspěšně vyřešen už asi před 150 lety. A nevíme ještě jak třeba ještě na nastupující generace dolehne nedávné zrušení trestu smrti nebo povinné vojenské služby. Zatím je to velká neznámá. Za to ovšem hlavní představitelé nového kapitalistického režimu ve světě posbírali desítky různých slavných cen a titulů (však se novým zahraničním pánům také vyplatili) a hlavně dokázali sami významně až zázračně zbohatnout (opakovaně se např. veřejně probírá případ bývalého premiéra Grosse, ale ten je jen jedním z mnoha stovek a možná tisíců „úspěšných“ celostátních i lokálních politiků).

Je také naléhavé vyhledávat a žalovat viníky a spoluviníky dnešního neutěšeného a bezperspektivního stavu. Když byli trestně stíhání třeba Štěpán, Jakeš, Bilak, Lenárt, Hoffman, Štrougal, Lér, Žák a další, pak před současný při nejmenším morální ale dokonce i před trestní soud patří také dnešní pachatelé, mezi něž podle mého soudu patří

především ti co nám už v době „vlády národní oběti“ (do r. 1992) dokázali připravit ztrátu nebo už nás dokonce zbavit ohromného společenského majetku a zbytků státní suverenity (Havel, Čalfa, Pithart, Klaus, Dienstbier, Tošovský, Rychetský, Zeman, Mertlík.). Pokud ještě žijí a dají se dát dohromady potřebné důkazy (jak víme Islanďané k takovým krokům za podobné „činy“ letos sáhnout neváhali). Neboť hlavní aktéři listopadu a postlistopadu dobře věděli nebo měli vědět, k čemu to povede, komu jejich akce slouží. Dnes víme i to, že ti hlavní z nich byli za „svůj odboj“ dokonce dobře placeni.

Takže polistopadová politika jak je zřejmé ve skutečnosti nezdiskreditovala socialismus ale naopak kapitalismus. Ale bohužel s tím také samotnou nastolenou „(pseudo)demokracii“. Neboť co vlastně má společného s demokracií systém, ve kterém se míra práv a svobod jednotlivce rovná velikosti jeho majetku.?.Navíc v podstatě všechno to, z čeho „náš“ kapitalismus žil při nejmenším ještě do konce století bylo vybudováno za komunistů.. Přišel čas znovu přemýšlet o socialismu. O demokratickém socialismu (i když na jméně koneckonců nezáleží). Neboť kapitalismus je pořád ten samý jaký byl a vlastně je pořád horší a nebezpečnější. Nikdo už dnes ani nepochybuje o tom, že kapitalisté nejsou žádné lidumilové anebo zvlášť vynikající jedinci. Pokud chce někdo myslet a jednat po kapitalisticku, musí se chovat jako sociálně bezcitné hovado (pokud už jím není). Neboť skutečnost je prostá. Nikdo nadměrně nezbohatl z vlastní práce. Stále platí stará Balzacova pravda, že na počátku každého bohatství je zločin, ten však pokračuje i během jeho narůstání soustavným okrádáním pracujících, spotřebitelů či vkladatelů. Zkrátka chudých lidí i zemí.

A stále víc nás tlačí čas. Nechceme přece čekat, až to dojde tak daleko, že naši vysokoškoláci - vnuci a pravnuci - budou hledat práci u pásu v čínských továrnách na Ukrajině. Je to jen ilustrace. Vím, že přeháním, ale i podobná situace bude možná. A na západ už také nebude možno za lepším utéct. Pokud tu totiž přestanou mít příjmy z levné práce nás a nám podobných, pokud Čína a ostatní producenti a vývozci začnou zdražovat, dostanou se i oni rychle do pásma chudoby. Dovedou se totiž mít dobře (lepší) jen z cizí práce. Budou proto mít potíže postarat se napřed o vlastní a přestanou mít zájem o lidi z východu. Vzdělance i nevzdělance.

Je čas na kladení jiných naléhavých otázek, než nám je vnucuje soudobá propaganda. Skutečně selhal „komunismus(?)“, nebo ne? Selhal jen ve srovnání s původními ideály nebo snad ve srovnání s kapitalismem? Vyčerpal své rozvojové možnosti nebo ne? Musíme počítat s tím, že v případě reálných společenských snah o nastolení sociální spravedlnosti dojde znovu k tvrdostem a možná i přehmatům jako v dobách začínajícího komunismu nebo ne (představme si třeba o jaké neodpustitelné zločiny by se jednalo, kdyby měl být konfiskován našim „poctivým“ korupčníkům, privatizátorům a restituentům jejich zasloužený majetek)? A má se s tím počítat nebo se tomu dá čelit? Atd.

Ale nelze se nechat do nekonečna balamutit tím, že kapitalismus nemá alternativu. Ta už tady přece byla. Minulý režim sice nebyl dobrý, ale i tak byl jednoznačně lepší. Rozhodně byl lidštější i perspektivnější. Schopný vývoje. Čekají nás zkrátka větší a větší

sociální problémy a je třeba proti tomu něco aktivně dělat. Pokud možno včas. Nemůžeme si dělat iluze, že něco půjde hladce a bez obětí. Pokud nám jde o hledání větší sociální spravedlnosti musí se počítat s tím, že se přitom nutně narazí a to tvrdě. Nelze přece sloučit požadavek sociální spravedlivosti či plné zaměstnanosti pro většinu a současně pokračování kapitalismu. To totiž předpokládá odstranění či aspoň podstatné omezení dnešních společenských privilegií vládnoucích kapitalistů a jejich pomahačů, tedy u oněch 5 až 10 % populace, aby těch zbývajících 90 až 95 % mohlo žít lépe a poctivě. Jinak bychom slibovali něco tak nemožného, jako kdyby něco mělo být současně studené i teplé. Zkrátka protimluv. Z jejich hlediska to však znamená přinesení „obětí“ což budou samozřejmě pokládat za nepřijatelné a neprominutelné křivdy. Nelze vyloučit, že půjde o opakování podobných, jaké už kdysi nastaly v souvislosti se vznikem evropského komunismu v SSSR či u nás. Bohužel, kdo se nepoučil je jak známo k opakování odsouzen. To určitě není žádné doporučení a tím méně program, jen pouhé konstatování možného vývoje budoucí situace. **Věřím tomu, že přesto bude úsilí o nápravu daných společenských poměrů směrem k vyšší společenské spravedlnosti a kvalitě života pokračovat. Těžko říci zda bude úspěšný, popřípadě zda bude úspěšný u nás v malé ČR. Jisté je, že naše vlastní (obnovené) dvacetileté zkušenosti s kapitalismem a jeho reprezentanty prokázaly, že s nimi už v budoucnu nelze jednat v rukavičkách, ani jen nějak dočasně.**

Takže platí lidi myslete! A také „socialisté z vandru domů….!“

Poznámka editora

Nejsem si jistý, zda se s tímto textem bez výhrad ztotožňuji. Je to na můj vkus přeci jen příliš levicově orientovaný text. Autor nostalgicky vzpomíná na předlistopadovou dobu a zapomíná na celkovou chmurnou atmosferu beznaděje, strachu, oslavu průměrnosti a nesvobody těch časů. Nemyslím, že návrat k socialismu nebo nejde bože ke komunismu by nám vytrhl trn z paty. Ani tzv. socialismus, ani tzv. kapitalismus se neukázaly jako funkční systémy. Říkám tak-zvané, protože v obou případech šlo o prázdná slova, skořápku. Neměli jsme nikdy socialismus tak jako nemáme teď kapitalismus. To, co se nazývalo socialismem, byl real-socialismus, to, co se nazývá kapitalismem, je teror korporací okořeněný prorůstáním podsvětí do státních správ. Ani jeden řád není řešením. I když je pravdou, že jsme se zjevně dostali z bláta do louže.

++++++++++++++++++++++++++++++++

http://vary.idnes.cz/karlovarsky-primator-chce-do-lazni-nalakat-zidovskou-komunitu-ps1-/vary-zpravy.aspx?c=A111202_121747_vary-zpravy_sou

++++++++++++++++++++++++++++++++

Vykrádanie čiernej diery

Daniel Lipšic je veľmi úprimný človek. Myslím to vážne: politici zvyčajne hovoria preto, aby podstatné zatĺkli. Vŕšia slová a vety, samá hlušina. Netreba počúvať, lebo každému súdnemu človeku je jasné, čo povedať nechcú. Aj keď sú pripravení odpovedať pokojne, vytrvalo a starostlivo. Daniel Lipšic sa z tohto húfu vymyká. Je skôr mravokárca než

politik. Taký typický slušňák. Chodí do kostola, stará sa o rodinu, o telo i ducha a hovorí tak po americky: „ľudovo“. Slušní občania na jednej kôpke, neslušní na druhej. Triedi on. No aby mu tí slušní rozumeli, občas dokonca – na rozdiel od politikov – aj čosi povie. Napríklad pred prezidentskými voľbami. Spomínate si – žiadal sebareflexiu, ako to bolo s kupovaním poslancov... Pätnásťpercentná strana, ktorá si hovorí, že je lídrom slovenskej opozície, máva s jeho vyjadreniami trochu problém. Napríklad nedávno, keď slušným ľuďom objasnil, prečo museli za Dzurindovej vlády predať SPP: pretože šéfstvo v podniku za každej vlády kradlo. Ivan Mikloš napaprčene odkázal: ak Lipšic niečo vie, nech to povie orgánom na to určeným. Skrátka, nech zažaluje na orgány, budú konať. Tak ako doteraz vždy... Nebáť sa a nekradnúť, radil prezident Tomáš Garrigue Masaryk, ale asi ho málokto čítal. Slušným ľuďom, povedané Lipšicovým slovníkom, je zle už pri pohľade na politické ksichty. Prečo ich máme voliť? Vyberať, ktorí kradnú menej? Mimochodom – z čoho už dvadsať rokov kradnú? Keď od koryta utekali vystrašení zločinní komunisti, (ako ich radi charakterizujú hrdinskí antikomunisti), zostala po nich v Československu a logicky aj na Slovensku čierna diera. Tak hovorí legenda. Nechcem sa sporiť, či bolo milión sedemstotisíc ľudí na konci režimu zločinných, veď vieme, že keď to raz inkvizícia dala do zákona, tak je to pravda. Mňa len dvadsať rokov zaráža, kde sa vzali zlatonosné dojnice, z ktorých ak nepršalo, tak aspoň kvapkalo. Kto má rád čísla, nájde ich. Napríklad v článku Františka Nevařila, ktorý uverejnili Britské listy. Dozvedáme, že do konca roku 1989 tvoril majetok ČSSR 3 bilióny Kčs. Tento národný majetok bol stopercentne v domácom vlastníctve, vytvorený domácimi hlavami a rukami. Koncom roka 1989 neexistoval žiaden verejnoprávny dlh, ale finančné aktíva vo výške 85 mld. Kčs, k tomu 107 ton menového zlata, celková devízová pozícia štátu bola aktívna asi 23 miliárd Kčs. Podobné údaje uverejnil bývalý predseda federálnej vlády Lubomír Štrougal vo svojej novej knihe Paměti a úvahy. (Viem, že pre hrdinských antikomunistov budú tieto údaje nehodnoverné, lebo oni predsa veria a k svojej viere nepotrebujú argumenty.) Faktom je, že z čiernej diery roky prúdom vytekali miliardy korún. Hovorilo sa tomu privatizácia a všetko sa dialo podľa zákona. Raz by bolo treba vystaviť za rabovanie čiernej diery účet. Kto ho však vystaví, keď zatiaľ všetci aktéri iba vykrikujú, kto nakradol viac, a prečo bolo nutné zbavovať sa majetku v cudzí prospech...

++++++++++++++++++++++++++++++++

Vazeni prijemcovia, mili krajania, drahi priatelia,

Ako prilohu vam posielam svoju analyzu prejavu sucasneho papeza v Assisi, v oktobri t.r. Novinam a internet. portalom to dovolujem uverejnit. Vlastne, budem rad a im povdacny ked to uverejnia. Dnesna “vojna” sa vraj vedie ako informacna vojna...

S pozdravom, Jan Zvalo

Zopar poznamok k prejavu papeza Benedikta XVI. 27. oktobra 2011 v Assisi, Taliansko.

Uvodom poznamka, ze to bola chytracka kazen, ci prejav. Som zvedavy, kto ju napisal. Ak sam papez, tak ukazal svoju naozaj knazsku tvar, nie tvar vedca a ludomila.

Pytam sa: Bolo to stretnutie predstavitelov, resp. zastupcov roznych nabozenstiev, i "tretej skupiny", teda agnostikov i niekolkych pozvanych ateistov na dialog ci multilog, alebo lekcia papeza Neomylneho k studentom alebo davu, Cirkvi svatej nehodnej sa rozumne a slusne prihovorit?

Vacsia cast prejavu bolo viac-menej sikovne maskovane stvanie, proti "jednej" nabozenskej skupine a jednej "nenabozenskej", to je pritomnym i nepritomnym ateistom. Ktorej nabozenskej, papez len velmi tazko zakryval – proti mohamedanom, nazyvanym tiez moslimovia. Okrem nich, proti filozofickym a zaroven praktickym humanistom, ateistom.

Papez sa dokonca neostychal uchylit k lzl, alebo aspon k prekrucaniu istych faktov. To neprekvapuje, kedze to bola osvedcena propagandisticka metoda katolickej, resp. krestanskej cirkvi po mnohe starocia. Konkretne, ide o zavadzanie naivnej verejnosti akoby ateizmus viedol k nepriatelstvu medzi ludmi a mal za nasledok vojny a koncentracne, pracovne a vyhladzovacie tabory. Je sice pravda, ze v Sovietskom zvaze, ktory bol kvazi ateisticky, alebo aspon ateizmus uprednostnujuci stat, boli koncentracne tabory, tzv. gulagy. Ale rovnako tak ich malo nacisticke vojnove Nemecko, ktoreho vojakom papez v tom case bol, oficialne krestanske, alebo aspon nie ateisticke, ved sam Vodca (A.Hitler) viackrat vzyval "Prozretelnost", teda akehosi Boha, a prosil (alebo ziadal?) ho o ochranu a pomoc Velkonemeckej risi, nemeckemu narodu i jemu samotnemu. Teda tomu statu a systemu, ktory zriadil, prevadzkoval a udrzal v cinnosti vyhladzovacie koncentracne tabory, spolu s plynovymi komorami, az do konca 2. svetovej vojny. Vieme tiez, ze krestanski nemecki vojaci mali na prackach svojich opaskov vyryte: "Gott mit uns" – Boh s nami.
Z prejavu sa nejavi, zeby tieto, nacisticke, koncentracne tabory papezovi nejako velmi prekazali. Asi preto nie, lebo neboli ateisticke. Tak isto mu asi neprekazaju krestanskymi statmi zriadene a prevadzkovane teroristicke koncentracne tabory, ako je americky tabor Guantanamo na okupovanej casti Kuby a ine (tajne) americke tabory, resp. vazenia na mnohych miesta sveta.
Tento svoj postoj papez dokazuje, aspon nepriamo, tvrdenim, ze ""nie" Bohu vyprodukovalo krutost a nasilie…ktore bolo mozne IBA (!) preto, ze clovek neuznaval viac…ziadneho sudcu nad sebou…Horor koncentracnych taborov ukazuje…nasledky nepritomnosti Boha." O horoch "krestanskych" koncentracnych taborov sa nezmienuje.

Papez venoval velku cast svojho prejavu ucelovemu vymyslu zakernej americkej propagandy, "permanentnemu terorizmu", ako dovodu na vedenie Bushovej "neprestajnej vojny proti terorizmu" na celom svete. Bolo by to v naprostom poriadku, keby pre neho (papeza) bol terorizmus ako terorizmus. Ako opravdivy akademik, pusta sa do teoretizovania a analyzy problemu terorizmu a prichadza k nasledovnym zaverom: Rozlisuje dve formy terorizmu "diametralne odlisne". Jeden, ten nebezpecnejsi, "je casto motivovany nabozensky". Je to "nasilie zo strany obrancov JEDNEHO (zdoraznenie je moje) nabozenstva proti ostatnym". Ide o terorizmus kde "nabozenstvo nie je v sluzbe pokoja, ale ospravedlnenia nasilia". V tom pripade "vidime nabozenstvo ako pricinu nasilia, kde prichadza nasilie zo strany obrancov JEDNEHO nabozenstva proti ostatnym." "Predovsetkym je tu terorizmus, v ktorom su namiesto velkej vojny presne

cielene utoky…bez ohladu na nevinne ludske zivoty…ktore su kruto zabijane alebo zranene". Vraj "Mimo hry sa ocita vsetko, co v medzinarodnom prave bolo spolocne uznane a schvalene." "Terorizmus je casto motivovany nabozensky a prave nabozensky charakter utokov sluzi ako ospravedlnenie bezcitnej krutosti", povedala v Assisi hlava katolickej cirkvi, nabozenskeho spolocenstva. Papez vsak nepovedal, anilen nenaznacil, ze velka cast, ak nie vacsina, teroristickych utokov mohamedanov na "neveriacich" sa vykonala a stale kona, ani nie tak z nabozenskych motivov a dovodov, ale ako odplata za terorizmus a vojny, resp. utoky, vedene zapadnymi krajinami proti mohamedanskym krajinam a mohamedanom ako celku. Zo strany napadanych mohamedanov je to jednak pomsta, jednak obrana v boji zapocatom zapadnymi kapitalistickymi statmi. Obrana, ktora je, koniec koncov, dovolena, tak moralne, ako aj podla medzinarodneho prava, ktore porusuju predovsetkym zapadne, tzv. krestanske staty. Utocnikmi, agresormi a principialnymi teroristami su zapadne staty zdruzene v NATO. Mohamedani sa brania ako vedia a vladzu. Nemaju toho vela na vyber.

Papez vyslovne nespomina o ktore nabozenstvo ide, hoci sudny clovek hned vie, ze hovori o islame, o mohamedanoch. O inych tu nemoze ist, pretoze len mohamedani, krestania a zidia v sucasnosti vedu vojny a vo velkom praktizuju terorizmus. Papez istotne nemal na mysli zidov, resp. zidovske nabozenstvo. To by sa neodvazil co len naznacit, nieto vyslovit. (Strach ma velke oci!)
Zbezne sice spomenul aj krestanstvo ako zdroj nasilia, ked skrusene priznal, ze "ano, pocas historie aj v mene krestanskej viery sa utiekalo (ale nie "siahalo"? ! – moja vsuvka) k nasiliu". Pokial islo o nasilie, terorizmus zo strany krestanov, vraj "je absolutne jasne, ze to bolo zneuzivanie krestanskej viery." Naozaj? Nie je to klamstvo, prinajmenej vykrucanie sa z historickej viny? Nie je taketo tvrdenie len sucasnou cirkevnou demagogiou na najvyssej urovni? Tymto cely problem dvetisicrocneho krestanskeho nasilia, ohavnosti a vsetkeho zla u papeza skoncil.

Samozrejme, ze nasilie a terorizmus "krestanskych" zemi, najma zapadnych, na cele s Amerikou (USA) nemohlo byt papezom, klasifikovane ako nabozensky terorizmus, resp. terorizmus motivovany z nabozenkych dovodov, iba ak by sme dolare / peniaze povazovali za Boha a naftu za svatenu vodu.

Druhy typ nasilia / terorizmu, podla papeza, je terorizmus nemotivovany nabozensky, ale v dosledku ateizmu, "nepritomnostou Boha, jeho popretia", …"uctievania mamony, vlastnictva a moci". Uvadza aj obchod s drogami, ich uzivanie a naslednu zavislost na nich. V tom by sa dalo s nim suhlasit, keby vsetky tieto ludske slabosti a osklivosti hned nespajal s pojmom "proti-nabozenstvo", ateizmus, akoby za vsetko to zlo mohol ateismus, a na jeho odstranenie by bolo potrebne nabozenstvo, resp. akoby ho nabozenstvo mohlo lahko, mozno automaticky, zlikvidovat. Ale, ved predsa nabozenstvo, najma krestanske, a este viac zidovske, podporuje, ba priamo lipne na institucii sukromneho vlastnictva, mamony - zlateho telata, a krestanske i na potrebe vrchnostenskej moci, co este stale dokumentuje korunovanim kralov, hoci tato institucia je historicky prezita. Mohamedani su v otazke sukromneho vlastnictva rozpolteni. Su taki, ktori su do bohatstva ponoreni po krk, ako arabski krali, emiri, sejkovia a ini vladari a bohaci, ale mohamedani, ako celok, skor vyznavaju striedmost az puritanstvo,

vzajomne podporovanie sa, charitu a almuznictvo. Dokazom ich striedmosti a slusnosti je napriklad nabozensky zakaz prijimat urok z pozicanych penazi a prisny zakaz pozivania alkoholu a drog.

Papez venoval velku cast svojho prejavu nabozenskemu terorizmu, comu istotne mame rozumiet, mohamedanskemu. Zapadnemu, cize "krestanskemu", hoci nie nabozenskemu terorizmu, teda americkemu, britskemu, francuzskemu a dalsim, napr. aj talianskemu, rovno pred dverami jeho Vatikanu, ktory uz roky zabija, zranuje a pustosi v mnohych castiach sveta, konkretne v byvalej Juhoslavii, resp. Srbsku, Afganistane, Iraku, Pakistane, a nedavno v nestastnej Libyi, v Somalsku, Jemene a inde, nevenoval ziadnu pozornost, neutrusil ani slovicko. Nedavny velky teroristicky cin NATO voci Libyi Vatikan dokonca verejne odobril, pozehnal a nepriamo vyjadril s nim svoju spokojnost, ak nie priamo nadsenie z neho. Odporucam oboznamit sa s nedavnym predmetnym vyhlasenim Vatikanu zo dna 21 oktobra 2011.
Clovek by od papeza ocakaval aspon slovicko polutovania a obrany pre tieto obete agresie a terorizmu zo strany "nenabozenskych" zapadnych teroristov, ktorych pozna cely svet.

"Jeho Svatost" venovala dost pozornosti agnostikom, ktorym sa prefikane zaliecal. Tam je este priestor kde nabozenstvo, konkretne aj katolicke, moze ziskat nejake body. Papez to dobre vie a slusnostou a ustretovostou sa snazil ziskat aspon nejakych konvertitov na svoju stranu. Lichotivo ich nazval "hladacmi pravdy", co je pravda. Ateisti pravdu nehladaju, lebo ju nasli. Aspon si to myslia. Tak je to vsak so vsetkymi vyznavacmi kazdeho svetonazoru, nabozenskeho nevynimajuc.

Papez, samozrejme, nemohol vynechat otazku ateizmu, ktora je pre neho dost velkym problemom, a proti ktoremu urputne bojuje. Inac ani nemoze.
Hoci papez do Assisi pozval aj "zastupcov" ateizmu – ateistov, tych ignoroval ako nehodnych spomenutia, nieto este hodnych nejakaho dialogu. Bol to opat len kratky monolog papeza Neomylneho, ktory autoritativne vyhlasil, ze "absencia Boha prinasa upadok cloveka a humanizmu "; "Popieranie Boha kazi cloveka a vedie k nasiliu." Ateisti na celom svete su teda "skazeni", cize nemravni, zli a "nasilnicki". Ci vsetci do jedneho sme sa nedozvedeli, ale pre istotu, mily citatel / citatelka tychto riadkov, zdaleka sa mi vyhni ak sa nechces stat obetou mojho nasilia. Podobne, vsetci umelci, vedci, myslitelia, sportovci a ostatni tvorivi a uspesni , pridrzajte sa Boha a ak ho este nemate svorne po boku, zozente si ho co najskor, lebo inac, podla papeza, "upadnete". Nevieme sice ako, ale mozeme predpokladat ze po kazdej stranke, teda aj umelckej, vedeckej, sportovej a inej. Ziadny upadok sa neocakava u tych, ktori uz Boha maju.

Tymto nase poucanie a karhanie papezom skoncilo. Nemam z toho dobry pocit. Predovsetkym, papezova rec sa hadam da nazvat verbalnym kriziackym tazenim proti "neveriacim" – mohamedanom. Taketo slizke, pokrytecke reci su len provokaciou a urazanim pozvanych hosti. Neprispievaju k vzajomnej ucte, znasanlivosti a k mieru. V konecnom dosledku su prilievanim horlaviny do ohna vasni, nenavisti a bojachtivosti mnohych menej ustupcivych protivnikov.

Celkom na koniec dobra zvest, najnovsie Evanjelium. Kedze papez je zastupcom Jezisa Krista – Boha na zemi, je, alebo aspon mal by byt, okrem ineho aj vsevediaci a neomylny. Ak tuto skutocnost pokorne pripustime, tak mame dovod k radosti a veselosti, pretoze Jeho Svatost nam v Assisi zjavila, ze “nebezpecenstvo velkej vojny nas neohrozuje”. Takze sa nemusime obavat sucasneho celosvetoveho horuckoviteho zbrojenia, zvysovania medzinarodneho napatia, systematickeho a vyhrazneho obklucovania Ruska, ani neustale sa rozsirujuceho poctu vojenskych a namornych zakladni a poctu vojakov USA kdekolvek sa na mapu pozrieme.

JUDr. Jan Zvalo 5. decembra 2011

++++++++++++++++++++++++++++++++

Vazeni Slovaci, mili priatelia,

Prepacte, ze vyrusujem, ale aj vas by som sa rad opytal, ci “Slovnik moderneho jazyka slovenskeho”, pomocou ktoreho by som sa vedel dorozumiet so Slovakmi mladsej (odo mna) generacie uz vysiel. Ak este nevysiel, dajte prosim vediet Matici slovenskej a Jazykovemu ustavu Ludovita Stura (tusim tak sa to vola) a najma vsetkym pracovnikom tlace, rozhlasu a televizie, aby chvilu s tym pockali, ze im este poslem zo par sto modernych slovenskych slov od (fotbaloveho) arbitra az po (nemocnicnu) urgenciu. (“V” a “Z” mi zrovna neprichodia na um.) Minule som k voli svojej jazykovej zaostalosti v Bratislave skoro zabludil. Este ze tam na kazdom druhom rohu a na obchodoch boli oznamovacie tabulky s anglickymi slovami, inac, ako by sa tam moderny Slovak zorientoval? Posielam vam jeden e-list; o Boze, nie!!!! Prepacte! EMAIL. S pozdravom, vas jazykovo nedonoseny Staroslovak, Dr. Jan Zvalo

Len jednu otazocku prosim, kedze vy sa asi stretavate s panom prof. Husarom. Nic v zlom, len rad by som vedel, kde tu, pobliz (v Kanade) niekto vyraba AUTPUT. Rad by som si jeden kupil. Na zdravie!

Srdecne Vas pozdravujem.

Aaaaaaa! Este nieco, neviete, ci uz vysiel novy slovnik slovenskeho jazyka? Totiz, ako citam slovenske texty - na pocitaci .... Uuuuuuj! Nie pocitaci, to je cudzie slovo, KOMPUTERI. Jeden by som si tiez kupil. Zacinam mat, totiz, problem porozumiet tym cudzojazycnym textom. Trochu vacsi ako, napr., s porozumenim druheho uradneho, teda OFICIALNEHO, PRE LIDEROV, jazyka Kanady, s francuzstinou. Napriklad, mam len hmlistu predstavu ako ten (vyrobeny) autput vyzera, a na co by sa dal pouzit. Ale musi to byt dobra vecicka, ked to vo velkom vyrabaju.

Pozdravujem Vas a Vasich spolupracovnikov, aj prof. Husara.

Jan Z.

P.S. Tak toto budem zas musiet poemailovat, aby Vam to doslo. Lebo ak nie je na Slovensku nejaka e-posta POEMAILOVANA, adresatovi nedojde a hned sa vrati. To nechcem riskovat.

++++++++++++++++++++++++++++++++

Poker **Michael Winkler**

Poznáte túto kartovú hru? Ak nie, musím Vás sklamať. Táto hra sa svojimi mnohými variantmi tu nie je predmetom diskusie. Ak chcete dať poriadnu lekciu Borisovi Beckerovi, kúpte si knižku "Poker pre začiatočníkov", to postačí. Ten má na

pokerových turnajoch, ktorých sa teraz tak rád zúčastňuje, rovnako len funkciu padavého ovocia a reklamnej cedule.

Ja by som sa rád zaoberal záverom hry jednej pokerovej partičky. Karty máte v ruke, zhodnocujete a potom ťaháte, alebo skladáte. Tu ide o peniaze a psychológiu. Stavím 100 - a Vy? Máte tri možnosti. Buď vystúpite z hry, potom som vyhral ja. Alebo dosadíte na mojich 100, vyložia sa karty a kto má silnejšie, vyhral. Alebo tiež prihodíte na 200 a potom som ja ten kto opäť volí z oných troch možností.

Môžem samozrejme prihodiť na desaťnásobok. Potom si (dúfam!) myslíte, že mám určite bombastické karty. pokiaľ ak idete aj Vy do plných a dohodíte, musím sa nevyhnutne domnievať, že VY máte onú bombastickú kombináciu kariet. Rovnako tak dobre sa môže stať, že nikto z nás nemá v ruke nič extra a obaja iba blafujeme. V kasínach sú vyššie stávky limitované, ale to je tak nanajvýš pre vystrašených. Vedľa domu, záhrady a dôchodku Vašej babičky máte predsa ešte dve zdravé obličky, ktoré môžete staviť. Áno, nachádzame sa na naozaj vysokom turnaji, ide o všetko. Kto prehrá, bude zruinovaný na veky - preto navyšuje stávku ďalej a ďalej v nádeji, že to spoluhráči predsa len vzdajú.

Áno, toto je zúfalstvo - zúfalá partia o vlastnú existenciu. Pustiť sa do niečoho takého má meno trochu iné kartovej hry. Hovorí sa jej Hazard.

Jedna taká poker partia práve prebieha a práve sa hrá o tú najvyššiu stávku: o prežitie nás všetkých. Nehrá sa však u kartárskeho stola, ale v sídlach svetových vlád, vo Washingtone, Tel Avive, v Pekingu, Moskve, Teheránu, Dillí a v Brazílii. Chýba Vám Berlín, Tokio, Londýn a Paríž. Nie nie, tieto mestá sú síce v hre, ale nie ako hráči, ale ako bank na stole. Veľkí hráči sú USA, Čína, Izrael a Irán. Rusko, India a Brazília sú diváci, ktorí však môžu zvýšiť stávku v prospech jedného z hráčov pri stole.

USA, umierajúca svetová veľmoc, túto partiu začala. V roku 1945 boli USA na vrchole svojej moci, ako jediná atómová veľmoc, s väčšou ekonomickou silou a zásobami zlata ako celý zvyšok sveta. A vďaka obrovskej koristi z Nemecka, patentov a technickom know-how začal zlatý vek, ktorý USA, vďaka nemeckým expertom, vyniesol o 24 rokov neskôr až na Mesiac.

Avšak táto pozícia bola vďaka americkým cnostiam čoskoro prešustrovaná. Túžba po profite, arogancia, absencia vzdelania, jednostrannosť názorov, chýbajúca flexibilita a zatratenie jadra pôvodného národa priviedli USA do úpadku. Vo washingtonskej administratíve a newyorských globálnych bankách dominujú Židia. Bieli anglo-saskí protestanti už nemajú čo hovoriť a stali sa postupne menšinou vo vlastnej krajine. V niektorých častiach USA sa človek dorozumie lepšie španielsky, ako cudzím jazykom - angličtinou. Farební obyvatelia sú nielen emancipovaná, ale aj privilegovaná nižšia trieda, ktorej jediným kariérnym postupom je služba vo večných vojnách pod vlajkou USA.

Z kedysi najbohatšieho národa sveta sa už dávno stal národ sveta zadlžených. Dobre platené pracovné miesta 50-tych rokov už dávno odputovali do Číny, zato známe Hoovervilles (americký výraz pre chudobné / bezdomovecké kolónie) - stanové mestečká pre nezamestnaných a bezdomovcov, dnes skôr "Obamavilles", pribúdajú ako huby po daždi. USA vedú vojny, ktoré nikdy nemôžu vyhrať a napriek tomu je vojna považovaná za všeliek, lebo čo fungovalo roku 1914 a 1939, bude predsa určite fungovať aj v rokoch súčasných.

USA si mysleli, že stačí natlačiť dolár a ním skupovať vo svete reálnej hodnoty. To všetko s "dobrým menom" a bezcenným zeleným papierom. Pomaly, pomaličky sa však dopočúvame, že onen zelený papierik nemá v skutočnosti žiadnu reálnu hodnotu a že na Američanov "dobrého mena" nie je veľké spoľahnutie. Impérium si žilo nad pomery. Trochu sa to podobá neskorej dobe rímskej, keď dnešná nesmierne bohatá najvyššia židovská spoločenská trieda posiela čiernych vojakov bojovať za impérium do najvzdialenejších kútov sveta.

USA majú však jednu veľkú nevýhodu, ktorá z jej pokerovej partie robí obyčajný blaf. V r. 1914 a 1939 stačilo vyprovokovať iné národy k vojne. Obzvlášť Briti hrali ochotne úlohu rozzúreného psa. Keď sa Američania zapojili so svojimi jednotkami, v r. 1917 a 1941, boli národy už zmorené. Americký priemysel dodával na plné obrátky, produkoval zbrane a ostatný vojnový materiál v nepredstaviteľných množstvách. V súčasnosti je pre zmenu vysilená a opotrebovaná americká armáda. Tentoraz bojujú Američania čisto na vlastný účet, bez Británie a Francúzska, ktoré by im platili za zbrane a strelivo a bez Nemecka, ktoré by sa dalo vo finále vysať a spľundrovať. Americký priemysel už prakticky neexistuje, navyše je ničivá sila dnešných zbraní natoľko vysoká, že niekdajšia sila USA - obrovská industriálna produkcia - vyjde akosi naprázdno.

Na druhej strane stojí Čína, snaživá veľmoc. Čína sa stala továrňou sveta, ktorá produkuje všetko v ľubovoľnom množstve. Čína je veľká, má viac ako štyrikrát toľko ľudí ako celé USA a mohla by bez problémov postaviť do poľa 200 miliónov vojakov. Čína je bohatá. Disponuje 2 biliónmi dolárov v úsporách. Čína disponuje veľkým množstvom nerastného bohatstva, mnohé skúpila a dobre sa predzásobila - kým sa dá za doláre ešte vôbec niečo kúpiť. Zlatý vek Číny sa zdá byť za dverami.

Čína je však obor na hlinených nohách. Čína potrebuje ropu, ktorá pochádza z Perzského zálivu. Bez ropy nejazdia autá, ani nákladiaky, ale ani tanky a bojové lietadlá budú bez ropy postávať okolo ako harabúrdy. Továreň sveta je teda úplne odkázaná na to, že jej produkty niekto po celom svete kupuje. Bez veľkých globalizačných kanálov svetového obchodu je 20, 50, možno 100 miliónov Číňanov bez príjmov na ulici. Ani Čína nedokáže tak obrovské množstvo ľudí trvalo len tak vyživovať.

Iste poznáte spoločenskú hru "Monopoly". V nej sa hrá s peniazmi a tieto peniaze majú skutočnú kúpnu silu. Mimo túto hru sú však tieto peniaze bezcenné, len akýsi potlačený papier. Rovnako ako Monopoly treba chápať čínske prasiatko s ušetrenými peniazmi. Doláre sú hracie peniaze globalizácie a majú len vtedy svoju cenu, dokiaľ táto hra trvá. Tieto hracie peniaze však nemajú žiadnu reálnu protihodnotu, nedá sa za ne nič kúpiť. 5.000 Číňanov, každý s miliónom dolárov, ktoré minú na svojej zahraničnej ceste, si iste viete predstaviť. Keď sa ale namiesto toho priženie 2 milióny Číňanov, každý s miliónom dolárov, bola by celá Európa vypredaná do posledného špáratka. (Ponechajte stranou výmenný kurz eura).

Na rozdiel od Sovietskeho zväzu, nedosiahla zatiaľ Čína voči USA štatútu "vzájomného istého zničenia". USA sú v nukleárnom i konvenčnom zbrojení v jednoznačnej prevahe, hoci by museli za prípadnú vojnu zaplatiť obrovskú cenu. 200 miliónov čínskych vojakov nemá dostatočné transportné možnosti, aby dosiahlo na USA. Na druhú stranu nemôžu USA viesť v Číne pozemnú vojnu ani náhodou.

Tu prichádza do hry Rusko, so svojou mohutnou výzbrojou, ale aj India so svojou masou ľudí. Rusko vyvažuje Číne atómové a konvenčné nedostatky, India zase USA chýbajúci počet ľudí. Zatiaľ čo Čína vďaka svojej "politike jedného dieťaťa" starne a demograficky sa zmršťuje, rastie India skrz rozmnožovania obyvateľstva v neregulovanom tempe.

Izrael je kôl v srdci islamského sveta. Táto krajina od svojho vzniku nebola schopná dosiahnuť to, aby žila aspoň chvíľu v bezpečných hraniciach. Táto krajina je do tej miery kolóniou USA a NSR, lebo nie je sama o sebe životaschopná. Bez nepretržitej materiálnej, ideologickej a militárnej pomoci zvonka by Izrael nemohol existovať. Izrael je štvrtá najsilnejšia vojenská veľmoc na svete, po USA, Rusku a Číne. Avšak pred Anglickom, Francúzskom a miliardovým národom Indov.

Preneste si túto situáciu na Európu: Švajčiarsko prepadlo Francúzsko, Nemecko a Taliansko, a vďaka masívnej pomoci USA vyhrá. Nemeckí Švajčiari sú obyvatelia druhej kategórie, Taliani a Francúzi vo Švajčiarsku dominujú. Rakúsko je malá chorľavejúca krajina, do ktorej Švajčiari bez prestania prichádzajú. A mnohí ľudia v Lichtenštajnsku žijú však pod existenčným minimom, pretože Švajčiarsko kontroluje všetko, čo smie a nesmie smerom do a z Lichtenštajnska. Lichtenštajnsko je Gaza, Rakúsko Libanon, Francúzsko, Nemecko a Taliansko sú Egypt, Sýria a Jordánsko. Podmanení nemeckí Švajčiari sú Palestínčania. V Európe je to nemysliteľné, na Blízkom východe realita. K tomu pridajme ešte jeden pikantný detail: Pôvodcovia nepokojov nie sú starousadlíci, ale obyvatelia, prisťahovaní až v 20. storočí.

Vzťah USA a Izraela sa rovná vzťahu pána a bojového psa, pričom nie je vždy jasné, kto je práve pán a kto drezúrovaný pes. Preto sedí Izrael aj u nášho pokerového stola, so zvláštnou schopnosťou - začínať americké vojny.

Priamym protihráčom Izraela je Irán. Tento štát bol v dvadsiatom storočí hracou loptičkou amerických záujmov. V r. 1953 vymenili vtedy USA v Iráne demokraticky zvolenú vládu za šacha, amerického lokaja. V r. 1979 nechali USA šáha padnúť, aby r. 1982 provokovali svojho vazala Saddáma Husajna pre zmenu zase proti Iránu. Saddám vtedy mohol používať smrtiace plyny a vôbec robiť všetko, čo zakazuje medzinárodné vojnové právo. Ako poďakovanie bol r. 1991 prepadnutý, keď hrozilo, že prerastie v nebezpečenstvo pre Izrael.

Islamská republika Irán trpí už dvadsať rokov nevyhlásenou vojnou, ktorú Izrael mocne rozdúchava. Medzinárodné sankcie majú krajinu oslabiť a uvrhnúť do biedy a urobiť túto krajinu, rovnako ako kedysi Irak v rokoch 1991 - 2003, zrelú na dobytie. Avšak tentoraz to neúčinkuje tak, ako si to USA a Izrael vysnívali, pretože v Iráne leží čínska ropa - a tak zostáva v hre mocný partner na rokovania, ktorý bol v dobách pľundrovania Iraku ešte zamestnaný sám sebou.

Okrem toho je Irán úplne iný štát ako Irak. Peržania predstavujú najväčšiu časť obyvateľstva, šiitsky variant islamu je štátne náboženstvo. Na tejto zomknutosti a súdržnosti zlyhávajú dokonca aj populárne umelecké kúsky Mossadu, totiž oslabiť krajinu cez občianske nepokoje. So 70 miliónmi ľuďmi má táto krajina veľa obyvateľov, navyše je to krajina plná prírodných prekážok, ktoré pozemnú vojnu značne sťažujú. Kto vpochoduje do Iránu, zažije tam nový Afganistan.

Na rozdiel od Izraela nemá Irán ambície napádať susedné krajiny. Preto Izrael neustále a bez prestania vyhlasuje, že sa cíti byť Iránom ohrozený. Izrael, ktorý je už dávno svetová nukleárna veľmoc so 100 až 400 atómovými hlavicami podsúva

Iránu, že chce vyvinúť jadrovú zbraň. V skutočnosti by to bolo pre Irán životne dôležitou nutnosťou, vzhľadom k svojim susedom: Na východe a západe štáty, ktoré sú obsadené USA, na Juhu Saudská Arábia, ona krajina, ktorej vládnuca kasta sa drží pri moci len vďaka podpore a moci USA. Len Rusko na severe nepatrí k nepriateľom Iránu.

Brazília sedí pri stole, ale len ako divák. Brazília je ďaleko z dostrelu, dostatočne veľká, s dostatkom nerastných surovín a dokonca ropou na pobreží. Brazília môže vyčkávať, avšak výsledok tejto pokerovej partičky bude určovať jej budúcnosť.

Táto partia má tri možné výsledky: Po prvé, znovu obnovená dominancia USA, po druhé vzostup Číny na svetovú mocnosť a po tretie fragmentovaný svet bez svetových mocností, svet oslobodený, ktorý rozhoduje sám o sebe. Potom by Brazília vyhrala ....

Karty USA vyzerajú takto: Ak USA dobyje Irán, budú kontrolovať všetky zásoby ropy v Perzskom zálive - 60% dosiaľ známych nálezísk ropy na svete. Vďaka vojne sa zrúti svetový obchod. Aj v Číne. Pri tomto zrútení si USA povedie najlepšie. Dostanú šancu vybudovať znovu svoj priemysel, pretože drahá ropa vyšvihne transportné náklady do obrovských výšin. Táto situácia umožní USA sa oddlžiť a síce tak, že radikálne znehodnotí dolár. Nový dolár je zase "ropná mena", ktorú každá krajina potrebuje, aby mohla nakupovať ropu s Amerikou obsadených regiónov Perzského zálivu.

USA potrebujú dôvod k vojne, ktorý musí byť najprv zodpovedajúcim spôsobom skonštruovaný. USA s tým majú veľké skúsenosti. Od potopenia lode Maine, Lusitania, cez Pearl Harbor, Tonkingský záliv až po World Trade Center. Vďaka židovskej smotánke v najvyššich kruhoch a židovskej mediálnej moci, funguje to celé najlepšie cez aj tak ohrozený Izrael. Buď Izrael zaútočí priamo a USA budú "chrániť" pred iránskym protiúderom, alebo zase dôjde k nejakému zvláštnemu populárnemu teroristickému útoku, ktorý spoľahlivo poskytne odôvodnenie k vojne. V najhoršom potom USA v pokoji opäť zavedie brannú povinnosť, ak sa neprihlási dostatočné množstvo čiernych a hispáncov k svojej službe "vlasti".

Ako na potvoru nemôžu USA kontrolovať všetko. Irán je síce šiitsky, ale stále islamský. Považujem za veľmi nepravdepodobné, že by sunitskí moslimovia ponechali židovsko-americké ťaženie proti šiitským súputníkom len tak bez povšimnutia. Ekonomické spustošenie nezasiahne len Európu, ale aj Egypt a Saudskú Arábiu, krajiny, v ktorých budú USA priateľské režimy zmätené, ako náhle ukážu len trochu slabosti. India a Pakistan sú neisté a obe vlastnia atómové bomby. Ako náhle v Indii opadne aspoň akýsi súčasný "blahobyt", začne veľký, veľký hlad. Jednotky, ktoré vmašírujú do Iránu, budú chýbať v Afganistane a Iraku. Ak skončí vojna proti Iránu fiaskom, zničí to USA raz pre vždy.

Karty Číny obsahujú Full House zložený z dolárov. Ak Čína pustí svoje doláre do obehu na trh, prinúti to USA k predčasnej menovej reforme, pretože už nebude možné platiť svojich žoldnierov akýmisi papiermi, o ktorých každý vie, že sú už úplne bezcenné. Čína môže podporovať Irán diplomaticky a vojensky a tým hnať cenu za dobytie Iránu do závratných, nezaplatiteľných výšin. Čína môže začať hrať na islamskú kartu a provokovať moslimov po celom svete tak, ako USA provokovali Tibeťanmi pred olympijskými hrami 2008. Ako je známe, Čína môže vyrábať všetko, obzvlášť ručné zbrane pre rozličné hnutia odporu.

Čína má však istý problém, a síce, že v prípade konfliktu môže ponúknuť iba jeden druh pracovného miesta - u delostrelectva. Čína sa teda musí vojensky angažovať, inak riskuje povstanie vo vlastnej krajine. Navyše žijú v Číne aj menšiny, ako sú Ujgurovia a Tibeťania. To je už slušný potenciál pre povstanie, ktoré môžu čínske sily zväzovať. Čína sa konfliktu s USA nemôže vyhnúť. Rozhodne by sa však rada vyhla boju. Ak bude dnešný štatút trvať ďalej, rozpadne sa moc USA, zatiaľ čo Čína posilní. Či už 2020 alebo 2040, Čína má v každom prípade dlhý dych. V priamom konflikte môže Čína iba stratiť.

Každý vie, že spoluhráč má slabé karty na to, aby bolo možné zostať u pokerových pravidiel. Každý vie, že na stole leží príliš veľká stávka, než aby bolo možné prehrať. A každý vie, že víťazstvo je nanajvýš neisté. Na Divokom západe by teraz niekto vytiahol revolver, skryte, pod stolom. Alebo ten v tom bielom klobúku zistí, že ten v tom čiernom klobúku hrá cinknutými kartami. Pri tejto naozaj veľkej partii je takéto riešenie nemožné. Veľká prestrelka znamená tak či onak, koniec hry.

Rusko má navyše jednu variantu, ktorá mu priznáva obzvlášť dôležitú úlohu: Rusko vlastní nerastné bohatstvo, ktoré Európa potrebuje. Pre Rusko by bolo teda úplne nemožné prevziať od USA spustošenú Európu. Vďaka vyčkávaniu môže teda Rusko partiu vyhrať. Aj to je súčasť pokeru.

A čo s Nemeckom? Je mi ľúto, s touto vazalskou vládou nie sme subjektom, ale objektom v partii pokeru. Merklonemecko v priebehu partie zmizne. Toto je nevyhnutné, nezávisle na tom, kto nakoniec vyhrá. Potom bude mať Nemecko nakrátko šancu na slobodu - ktorú pravdepodobne využije. Koniec koncov sme predsa svetoví majstri v znovubudovaní a zmŕtvychvstaní, že? To už je však úplne iná partia.

Poznámka NIFMV: Text bol napísaný v roku 2010. Autorovi doposiaľ vyšla predpoveď vo veci Egypta a Saudskej Arábie a tiež u Merkelovej, veď začo by teraz prevzala od Obamu vyznamenanie?

http://de.altermedia.info/general/michael-winkler-poker-17-03-10_41896.html

++++++++++++++++++++++++++++++++++

PhDr. Jiří Jaroš Nickelli

Viník světových válek – pangermanismus jako imperialismus

V současnosti jsme svědky jakéhosi ochranářství zaniklého německého šovinismu ve vztahu k vinám nacismu a wilhelmovského kaiserismu.(Residuum žije v landsmannschaftech !) Dále jsme svědky jakési "symetrizace" válečných vin protivníků I. a zejména II. světové války. Vina prý byla na obou stranách - a dnes vystupuje řada mediátorů tvrdících, že dokonce to byla "vina rovnocenná". Tak daleko jsme se dostali s praním mozků poválečných generací. Aniž bychom svalovali všechny válečné viny na skupinu nevinných Němců a Rakušanů, dlužno konstatovat, že tato skupina v dobách předválečných a zvláště za obou světových válek byla skupina drtivě menšinová, a byla samozřejmě paralyzována, persekvována a umlčena beznadějně infikovanou většinou. To nekonstatují pouze protivníci Němců - na to přišli sami osvícení Němci. Ti též vlastně

morálně zachránili Německo již v rané době po pádu nacismu. Stačí jmenovat tři příklady z mnohých - německého historika a teologa profesora Forstera, německého filosofa Jasperse a německého spisovatele, nositele Nobelovy ceny Grosse. Karl Jaspers. jeden z nejosvícenějších filosofů 20. století ve svém slavném díle "Otázka viny" (Die Schuldfrage, u nás vydána např. roku 1991) dokonce vědecky vymezil základní druhy těchto vin, a to za první kriminální viny, za druhé - politické viny, za třetí - morální viny, a konečně za čtvrté - metafyzické viny. Sám pravil. že rozlišování o druzích těchto vin nás má uchránit od „tlachání o vině kladoucí se na jedinou rovinu". (To je ta paušální vina, kterou protivníkům nacistického Německa tak rád vyčítal exprezident pan Havel. On ji nazýval z neznámých důvodů "kolektivní vina".)

Historie Jaspersovo rozlišení vin potvrdila bezezbytku. Jádro zakopaného psa spočívá v tom, že se dnes již ani nerozlišuje vina státu, politické strany, armády, naproti tomu relativní určité druhy neviny menšiny Němců na straně druhé. Na filosofa .Jasperse se zapomnělo, stejně jako se zapomnělo na historika Forstera a jako se zapomnělo na Norimberský soud. V Norimberku se soudily výhradně první dvě viny, a to i viny hromadné, skupinové, nikoli celokolektivní - tj. viny kriminální a politické. Nikdo nikdy neodsoudil dvě viny další, které jsou pro pochopení dvou světových válek tak důležité - viny morální a viny metafyzické, Totéž se ovšem týká nejen Německa, ale též jeho satelitů, a rovněž militarjapanismu. Vina morální je vina za psychologickou přípravu obou válek počínaje konkrétními skupinami militaristů ve vládě, průmyslu a v armádě a konče většinou tisku s čestnou výjimkou předválečného tisku německé sociální demokracie, vina metafyzická spadá na německou a rakouskou inteligenci a církve, které se proti zlu nepostavily tak, jak 'bylo třeba.

Nyní k faktům. Dnes je historicky celkem exaktně prokázáno, že I. světovou válku nezavinil žádný „panslavismus", žádný .,panrusismus", žádný "šovinistický pansorabismus". jak lživě vykládali ideologové, politikové a diplomati poražených centrálních mocností po I. světové válce**. Viníkem I. války byl především rozvinutý imperialismus Německa** - snahy velkokapitálu, armády a velkostatkářského junkerismu. dosáhnout ovládnutí tzv. „středovýchodního a jihovýchodního prostoru". Ten oživil a znovu obnovil starý středověký šovinismus s kořeny řádu německých rytířů a jejich drangem polským až pobaltským. To vše podrobně popsal a kvalifikoval historik Forster ve svém skvělém díle „Německá otázka" IDie deutsche Frage/, u nás vydaném již roku 1946. Nutno připomenout v tomto směru zásadní fakt týkající se Čechů. Jeden z čelných představitelů pangermanismu Rakušan Georg v. Schönerer již na přelomu 19. a 20. století vymezil plán na vyhnání 6 milionů Čechů za Ural. Předešel Hitlera o dvě desítky let!

Další pangermány jako Lagarda, von Treitschkeho atd. netřeba rozebírat. Hitlerismus dvacátých let pouze navázal a rozvinul ideje starého pangermanismu 19.století. poraženého v I.světové válce. Proto všechny ty vražedné organizace freikorpsů a stahlhelmu po I.válce, proto teorie o tzv. "zradě židovských politiků, kteří vraziIi Německu dýku do zad" (Tzv. "Dolchstoss") versailleskou smlouvou. A velkokapitál s junkery to vše platili - včetně vraždy Luxemburgové, Liebknechta a dalších ! Zaplatili i nové uchycenou "arbeiterpartei" a Hitlera. Byly o tom napsány celé knihovny a doklady vydají na samostatnou encyklopedii. .Jestliže se nám znovu podsouvají staré otřepané lži

o vině Versailles, o vině tzv. židobolševismu, o vině západní plutokracie, je to jen opakování Goebbelse. a protektorátních lží Moravce. Lažnovského, Krychtálka a jak se všichni ti kolaboranti jmenovali.

Konečně k otázce reflexe vin podle Jasperse. Německo po válce vskutku prošlo velkým procesem morální i fyzické denacifikace a je tu nová generace slušných Němců, kteří vztah k temnému období svých dějin výrazně prezentovali. Podle mne problém v Německu je pouze problém zanikajících landsmannschaftů na jedné straně a cíleně oživovaného tzv. neonacismu skupin mozkově vyprané mladší generace. Alespoň se zdá, že poválečné Německo již úhrnem ví, že Velkoněmecká říše není to, na co by se dalo navazovat. Zvláště je třeba vyzvednout a ocenit letité a obětavé úsilí německých antifašistů - vlastních obětí věznic a koncentráků - s nimiž spolupracuje třeba náš ČSBS. Německo urazilo velkou a záslužnou cestu denacifikace, a to přes všechna nebezpečí recidivy sudetismu. Jinak je tomu podle mne v Rakousku. Již Simon Wiesenthal blahé paměti pravil - v Rakousku k pravé denacifikaci v podstatě nikdy nedošlo., Vzpomeňme jen. že naše poválečné noviny roku 1946 zveřejnily otřesný fakt - v tehdejším Rakousku se nacházelo údajně přes 600.000 zjištěných esesáků ! Všechny ty záchrany esesáků přes Rakousko do jižní Ameriky za pomoci licoměrných biskupů typu Aloise Hudala to jen dokazují. Kdysi se o nás pomlouvačně tvrdilo, prý -"V Čechách i po letech z lesa vycházejí partyzáni !" O Rakousku by se dalo tvrdit s nadsázkou: „V Rakousku i po letech vypadávají z lesů esesáci !" A zlé jazyky by škodolibě mohly dodat.. A nejen z lesů - i z některých zámků !" Není-liž pravda, haiderovci, a "edle Herr von Schoeller" ?

Pozn. red.: Stíhání nacistických zločinců v Německu nebylo zdaleka důsledné. Právě naopak. Potvrzuje to i článek „Fakta z války podle historiků vyvracejí mýty o ´čestném´wehrmachtu“ „Německý historik Josef Foschepoth vypracoval studii, podle níž bylo až dodnes v Německu stíháno 106 tisíc nacistů…ale odsouzeno jen tisíc nacistů.“ (Právo, 9.1.2009, KOV)

Na satelitních kanálech běží v současné době seriál „Hon na nacisty“. Již dříve jsme mohli shlédnout seriál s názvem „Lovci nacistů“. Ty jednoznačně ukazují, že váleční zločinci v Německu mnohdy, ač se o nich vědělo, ani po delší době nebyli postaveni před soud a odsouzeni. Proto některé organizace, zvláště židovské, braly spravedlnost do svých rukou, jak ukazuje seriál Hon na nacisty, zločince odsoudily a popravily.

Tzv. Chartu vyhnanců podepsali v r. 1950 i vysoce postavení esesáci. I v Německu se ví, že někteří funkcionáři Svazu vyhnanců a sudetoněmeckého landsmanšaftu byli aktivními nacisty, někteří dokonce sloužili v SS.

O jednom z největších zločinců všech dob, Adolfu Eichmannovi, standartenführerovi SS, věděla spolková rozvědka již od r. 1952. Nakonec to museli být Izraelci, kteří Eichmanna zatkli, postavili v Izraeli před soud a odsoudili k smrti a popravili. (Právo, 11.1.2011,Spolková rozvědka věděla už v roce 1952 o Eichmannově skrýši,vpl)

Po dlhšom čase opäť jeden samizdat. On už síce bol napísaný skôr, ale ja som sa stále naivne snažil, žeby mohol byť aj niekde uverejnený.A tak najsmutnejšie na tom je, že je to ozajstný samizdat, nijaké vtipkovanie na dávno neaktuálne reálie...

So samotným textom nemusíte súhlasiť, len si treba uvedomiť, **že takéto články už niet kde publikovať!!!** Treba lepšiu ilustráciu k celoplošnej nadvláde eštebákov, kágebákov a súdruhov všetkých pokrokových odtieňov? A to vám ešte povedia, bezočivo a suverénne, že baviť sa ešte dnes o eštebákoch a spol. je už skutočne passé, to už je téma pár zakomplexovaných exotov z okraja spoločnosti... Podvodníckych trikov má veru naša Kominterna dostatok. Veď my už dnes máme iné problémy, že ... Akurát Vám nepovedia, že naše hlavné problémy sú z toho, že kapitalizmus nám tu robia komunisti a eštebáci.

++++++++++++++++++++++++++++++++

Hádam raz po tichej tieňovej inscenácii príde aj ozajstná hlasná revolúcia, lebo ešte stále žijeme v historickej a spoločenskej diere, ktorú nám tu vykopali sovietski a Benešovi nositelia pokroku v roku 1945.

NEOKOMINTERNA V AKCII, alebo:
TORQUEMADA VEČNE ŽIVÝ

Presnejší názov by hádam bol aj taký: naši inkvizítori naberajú druhý dych. A poriadny. Pretože po roku 1989 trochu stíchli – jedni z taktických dôvodov, druhí preto, že z praktických dôvodov nemohli byť informovaní všetci, že slávna novembrová inscenácia bola celý čas v rukách ich ľudí. Takže schváliť zákony, ktoré brutálne popierajú slobodu slova a teda aj našu ústavu, je pre nich opäť hračka. Ako v zlatých päťdesiatych. Veď sloboda slova a myslenia bola odjakživa najväčším tŕňom v oku všetkým tyranom, diktátorom a našej neokominterne zvlášť. Treba si uvedomiť, že náš kapitalizmus tu robia prezlečení eštebáci a ich cieľom (okrem nažratia sa do bezvedomia) je zaviesť opäť staré boľševické poriadky, v čom im výrazne pomáhajú ľavičiarski doktrinári, ktorých sú plné médiá. Za zmienku stojí, že v časoch tvrdej boľševickej diktatúry sa taký George Orwell, ktorý tieto typy vládnutia výstižne a vizionársky popísal, nesmel ani spomenúť. Paradox našich čias je v tom, že v súčasnosti si Orwella môžete kúpiť hoci aj v stánku na stanici, prípadne spraviť z neho aj telenovelu, no jeho chmúrne vízie sa uskutočňujú oveľa intenzívnejšie. Iba ťažisko sa z primitívnej brutality presunulo k fundamentalistickej nenávisti k slobode slova ľavičiarskych intelektuálov. (Ale zato aj tú brutalitu nám vedia ich kukláči občas predviesť, ba ešte primitívnejšie, ako za starých boľševikov.) Tito ľavičiari, ktorí v súčasnosti ovládajú celosvetový diskurz, sú vyhlásenými nepriateľmi starých spôsobov a hlavne kresťanstva. Ich náboženstvom sa stal sekularizmus, ktorý sa okrem popierania kresťanstva istým spôsobom vracia až do pohanských vekov a k jednote vládcu a kňaza – ako bol napríklad pontifex maximus za čias rímskeho cisárstva. Ten mal okrem vládnutia na starosti aj otázky kultu a teda aj mravov a názorov. A práve túto časť vládnej moci si naša neokominterna tak vehementne nárokuje. Veď o čo sú oni horší ako Caligula? Novozákonné „čo je cisárovo cisárovi a čo je božie Bohu“, na čom sa budovala Európa, je pre nich niečo nepochopiteľne primitívne a evokuje im časy udržiavania ohňa. Ich sekulárny mesianizmus je ešte prísnejší a fanatickejší, ako bol v stredovekých heretických sektách, kde má svoj pôvod. Tento ľavičiarsky klérus nestrpí žiadny odpor a na rozdiel od stredoveku, už akékoľvek slobodné uvažovanie prenasleduje ako rúhanie. A ako sme už videli v nedávno minulom XX. storočí, robí to oveľa intenzívnejšie a brutálnejšie ako voľakedy poststredoveká inkvizícia. (Netreba zabúdať aj na takú drobnosť, že nástup inkvizície sa časovo kryl

s nástupom renesancie a humanizmu.) Zločiny proti posvätnému boli, a opäť sú, tak ako vždy, tie najprenasledovanejšie v celých ľudských dejinách. A tu určite nenájdeme žiadny rozdiel medzi našim intelektuálskym neomarxistom a potetovaným domorodcom z Polynézie, ktorý chráni svoje tabu.

Ale aby som v tom rozrušení celkom nezabudol, o čom je reč: „naša“ Národná rada schválila 13. VII. 2011 pozmeňovací návrh trestného zákona, ktorým zaviedla nový trestný čin popierania holokaustu, fašizmu a komunizmu. Skutočne už nám nič iné ani nechýba. Mimoriadne sa mi páči najmä § 424, v ktorom sú použité tieto slová: „popiera, spochybňuje, schvaľuje a ospravedlňuje“. V celom kontexte si treba všimnúť hlavne slovíčko „spochybňuje“. No, ono to vlastne ani nie je slovíčko, ale poriadny kyjak, nachystaný na hlavy tých, čo by chceli nedajbože o niečom pochybovať. Pretože spochybňovať znamená zároveň pochybovať. A ak nesmiete pochybovať, znamená to, že nesmiete ani myslieť. To hovorí obyčajná logika. Ale načo je vám vlastne logika, keď nemôžete rozmýšľať? Nuž, myslieť by ste možno aj mohli, ale iba v tom prípade, ak dospejete k rovnakému výsledku, ako nariadil Veľký brat. Čiže vtedy, keď nikdy o ničom nepochybujete. Nič vám to nepripomína? Treba priznať, že v časoch nadvlády masmédií je to pre veľa ľudí mimoriadne pohodlná a neškodná figúra. Chcelo by sa dodať, že aj výhodná, ale to platí len do určitej miery, pretože majitelia pravdy sú aj majitelia peňazí (či naopak) a aj pri veľmi dobrom správaní dostanete nanajvýš miliónti nový zlomok z toho, čo si rozdeľujú oni z vašej práce.

Okrem prenasledovania **slobody myslenia** druhým najmarkantnejším znakom intelektuálskeho ľavičiarskeho kléru je vláda podozrenia. Ak nejaký jednoduchý človiečik povie, že za komunistov bolo dobre, lebo mlieko stálo 2 koruny, pre nich je to neklamným znakom toho, že dotyčný sa už určite zároveň informuje o cenách ostnatého drôtu, aby mohol začať ohradzovať nové gulagy. Ba možno už má nejaké baly aj v pivnici a už sa len teší, ako bude rozdávať „deväť gramov“ do tyla. Takže kukláči, hor sa! Keby aj nič nenašli, podozrenie stále zostáva. Ak ho teda pošlú za mreže, iba tým zabránia masovému teroru. Aké jednoduché. No a podľa vágnej terminológie tohto zákona – dokonca použitie slova „terminológia“ je tu mimoriadne odvážne – môžu poslať za mreže koho len chcú.

Ale ak už prijali takýto inkvizičný zákon a predsa by sa len chceli aspoň trochu odlíšiť od domorodcov z Polynézie, mohli by skúsiť byť aspoň štipku presnejší. V Európe voľakedy panovali predsa len trochu lepšie spôsoby, a ak by sa jej chceli priblížiť – aspoň na dohľad – mohli by byť aspoň trochu precíznejší. Aby tento tzv. zákon nemohol až tak ľahko zneužiť každý provinčný politruk.

Takže, ak sa vrátime k nášmu občanovi s dvojkorunovým mliekom a ak odhliadneme od toho, že sám už je dosť vytrestaný svojou hlúposťou, v zákone by mala byť predsa len nejaká taxa, že koľko za to dostane. Za takú drobnosť by to vari mohla byť iba podmienka. No ak začne k tomu ešte prirátavať aj zemiaky, pivo, či dokonca televízor a bolo by to nad 5 000 korún, to už by sa mohlo prekvalifikovať na trestný čin a teda ostrú basu. A počet rokov by mal byť stanovený podľa sumy, ku ktorej príde pri takejto propagande. Podobne by to mohlo byť aj pri propagácii fašizmu. Nielen, že by sa už konečne mohlo definovať, čo pod týmto pojmom naši súdruhovia vlastne myslia, ale mohli by byť taktiež taxatívne rozvedené jednotlivé prípady. Takže ak niekto napríklad začne spomínať, koľko diaľnic postavili za Hitlera, malo by tam byť jasne stanovené: do

takých 1 000 km by to bolo len na podmienku, no pri prekročení tejto hranice by mu s každým ďalším tisícom km diaľnic naparili vždy po jednom roku.

Ale vyskytnú sa aj ťažšie problémy. Napríklad s literárnymi dielami a autormi. Tu by sa fakt zišiel úradný zoznam – ktorí autori a diela sa môžu citovať, ktorí sa nesmú, prípadne, ktorí sa nesmú ani spomenúť. No napriek tomu sa problémom nevyhneme. Napríklad taký fanatický komunista ako Bertold Brecht by sa určite mal ocitnúť na takom zozname. Problém je v tom, že aj jeden z prekladateľov tohto super zákona, Peter Zajac, ako literárny vedec získaval renomé písaním pochvalných vecí o tomto partajníkovi, ktorý napr. mohol zostať v slobodnom Nemecku, no vybral si NDR... Takže podľa tohto zákona sa do basy môže dostať aj človek, ktorý bude citovať práce jedného z predkladateľov zákona. To už je mimoriadne blízko dokonalosti, no nie? Podobný oriešok je aj tzv. SNP. Ak niekto začne popierať, že komunistickí partizáni na čele so sovietskymi gerojmi vyvraždili celé dediny, v zmysle tohto zákona by mal ísť do väzenia. A pritom tieto udalosti „oslavujeme“ ako štátny sviatok. Fraška je na toto slabý výraz.

Nuž, nebuďme naivní. Že takéto zoznamy neexistujú, a ani existovať nebudú, je v podstate toho, čo naši súdruhovia chceli. Niečo, čo sa zďaleka podobá na zákon, ale nie je to zákon, ale obušok. Evidentne sa už boja, že ich megazlodejstvá môžu vyvolať neskôr aj nejaké nepokoje, tak aby budúcim prirodzeným vodcom a kritikom mali čím zoťať prečnievajúce hlavy. Ozajstná demokracia takéto „zákony“ nikdy nepotrebovala a ani nebude potrebovať. (Že súdruh Kaliňák má na svedomí jeden ešte horší orwellovský zákon, totalitnejší ako boli zákony v 50. rokoch, o tom niekedy neskôr, veď dodnes som sa z toho ešte poriadne nespamätal.) Krátko zacitujem Aristotela z jeho diela Politika. Podľa našich ľavičiarov evidentne reakčný typ, možno by tiež nezaškodilo dať ho na zoznam... Veď čítajme: „Kto káže, aby vládol zákon, káže, aby vládol iba Boh a rozum. Kto však žiada, aby vládol človek, pridáva ešte zviera; pretože chtivosť je niečo také a hnev mätie aj najlepších mužov medzi vládcami. Preto zákon je rozum bez žiadostivosti.“

Aj tuná – vládnuť nebude zákon, kde by bolo taxatívne vymedzené, čo sa môže a čo nie a za koľko, ale politici, ktorí budú pri moci a takýto paškvil s názvom zákon si pre seba ohnú, ako sa im len bude chcieť. Presne tak, ako sme zvyknutí už od roku 1948. Na kabalistický výklad, eufemisticky označený ako „odborný posudok znalca“, si potom vyberú osvedčených marxistov, ktorými sa po „protikomunistickej revolúcii“ len tak hmýria naše masmédiá a vysoké školstvo. Všeodborníci ako leninovec Mesežnikov, ospevovateľ komunistického režimu Kamenec a ďalší, tí len tak budú chrliť posudky aj so slovníkom, ktorý nasávali už s materským mliekom a už im je za ním veru aj smutno. A nájdu sa samozrejme ďalší a ďalší. Veď naši súdruhovia politici veľmi dobre vedia, odkiaľ majú vyberať.

A tu sme pri jadre problému. Naša neokominterna veľmi dobre vie, že nejaké protikomunistické postihy nijako nepresadí. Veď sami občas (falošne) bedákajú, koľko tu máme komunistických sudcov. O čo sa sami nenápadne postarali, len tak mimochodom. Osobne si myslím, že nejaké prenasledovanie komunistických prejavov ani nechceli, to je tam len pro forma. Okrem prípravy obuška na prípadné nepokoje totiž ďalšia vec, ktorá našim súdruhom mimoriadne pije krv, je I. Slovenská republika. Už len jej samotná existencia privádza všetkých našich marxistov a československých ľudí do tranzu. A nedajbože, keby chcel ešte niekto niečo porovnávať s časmi, keď sa kalila československá oceľ... Tu si pripravili poriadny kyjak, aby sa mohli vyvŕšiť. Presne to v

parlamente vystihol Július Stanko – držte sa – z KDH: „Srší z neho nenávisť proti našej prvej štátnosti, mučeníkovi Jozefovi Tisovi.“

Malá odbočka: celá kauza je pomerne jednoduchá a priehľadná, ale čo robí Július Stanko v tejto najzákernejšej arci-antislovenskej partii, aká kedy existovala, tak to skutočne nechápem. Ale nielen ja, pretože aj súdruh Hrušovský si ho hneď pozval na koberec ...

Tu sa možno dočkáme aj tých zoznamov, ktoré tak chýbajú. Ale len takých interných, prirodzene. Takže pokiaľ niekto bude porovnávať slovenskú korunu za vojny a švajčiarsky frank, to sa možno ešte vyrieši podmienkou. Ale keď už nedajbože začne spomínať, že verejná činnosť tu môže byť aj na budovanie, nielen na obohacovanie sa politikov, ako nám to tu viac ako šesťdesiat rokov neprestajne predvádzajú boľševici a postboľševici, to už budú aj nejaké ostré. A ak si niekto trúfne povedať, že Židov sme síce mohutne okradli a nijako sa tým ani nechválime, ale zato nezavraždili ani jediného (teda, okrem partizánov), to už bude tá najvyššia taxa. Ak by niekto chcel pripomínať, že každý umelec, vrátane komunistických, tu mohol slobodne tvoriť, a nevychádzali tu noviny a časopisy s vybielenými stranami, ako to bolo bežné za tzv. československej tatíčkovskej demokracie, to už sa vážne zamyslia aj nad novelizáciou tohto zákona, aby mohli nasúkať aj doživotie. A ak ešte niekto povie, že nota bene za vojnových čias tu nebol nikto popravený, na rozdiel hoci aj od takého Švajčiarska, v svojich médiách (to znamená vo všetkých) ihneď vyvolajú diskusiu, či ten trest smrti sme nezrušili predsa len predčasne... Ohľadom I. SR naša neokominterna nestrpí žiadny kompromis. Ich ideálom možno je, že spomínať sa nebudú môcť nielen kladné stránky, ale postupne každá spomienka na I. SR bude trestná. Všetko sa musí vymazať z pamäte. „Ausradieren“, ako vraveli nacisti.

Ak si zoberieme základný pilier našej zákonnosti a spravodlivosti, ústavu, už na prvý letmý pohľad tento nový zákon je protiústavný, keďže potláča základné slobody, ako je sloboda slova. Ale nikoho to nezaujíma. Ani generálneho prokurátora. Veď na to si ho aj tam dosadili, že ... Ten zasiahne tak akurát proti Slovenskej pospolitosti a nechá ju rozpustiť pod geniálnou zámienkou, že vo svojom programe má stavovské zriadenie, ktoré nie je v našej ústave. Že stavovské zriadenie je legitímnou časťou katolíckej sociálnej náuky (ktorú zatiaľ nikto nezakázal), a že celý program, vzhľadom na politickú situáciu, je značne teoretický, to nemá nikto ani pod pätou. Ale prosím, aj keď nezmyselne, nech teda vládne litera zákona. No to by potom prokurátor musel okamžite rozpustiť aj KDH, ktoré nijako neteoretizuje, ale tvrdo pracuje na presadení protiústavného zákona o amnestii. Čím sa zároveň usilovne snaží rozložiť celý právny systém Slovenskej republiky, ktorej existenciu nevie zniesť dodnes(!). A ďalší rozklad ústavy plánuje sprivatizovaním nemocníc, len tak mimochodom. Ale to „nášho“ prokurátora, prirodzene, ani nenapadne. Prečo asi? A rovnako by mal postupovať aj proti OKS s jeho kyjakovým protiústavným zákonom proti slobode slova a myslenia. Z takejto nečinnosti prokuratúry však dokázateľne vidno, že nejaká vláda zákona, či nedajbože (nesmejte sa) spravodlivosti, tu ešte dlho nehrozí. Veď naša večne živá neokominterna, všetci tí boľševici, ľavičiarski dogmatici, marxisti, neoboľševici, neomarxisti, ktorí sa najnovšie prefíkane nazývajú aj neokonzervatíci, tí ani nevedia, čo spravodlivosť vlastne je. Také niečo jednoduché, že Paľovi by sa malo merať rovnako ako Jožovi, to nie že nepoznajú, to v nich vyvoláva búrlivé záchvaty smiechu. Oni to vidia ďaleko lepšie, vyššie, pokrokovejšie a zložitejšie. Pre nich je to vždy iba nejaká funkcia, teoretický

výsledok historickej nevyhnutnosti, relativizovaný najnovšími sémantickými konštrukciami postmodernej filozofie, so simultánnym ustrnutím na prenatálnom stupni oidipovského komplexu ako projekcii psychosomatickej avitaminózy, ktorá je len libidóznou náhradou za incestuózne sny neokonštruktivizmu. Jednoducho, podvodníci vždy musia nejako ohurovať, najlepšie cudzími slovami, je to súčasť ich remesla. Pre zjednodušenie to potom vždy zhrnú do nejakého izmu, najlepšie pokrokového, politicky korektného a prísne vedeckého, podľa ktorého potom vyrábajú všetky tie dadaistické absurdistany po celej zemeguli. A masových vrahov. V tom už teda majú nejakú prax, aj bohaté výsledky. Veď aj taký Anders Breivik je len ich pridružená výroba.

Ján Litecký Šveda

++++++++++++++++++++++++++++++++

PhDr. Antonín Benčík, CSc. Alexander Dubček

Pražské jaro 1968. „Normalizace“. Sametová revoluce 1989

II.

Za této situace se J. Smrkovský rozhodl ulehčit Dubčekovi situaci a ustoupit. A právě když 5. ledna projednával s Dubčekem svůj televizní projev, v němž chtěl své rozhodnutí zdůvodnit, navštívila ho delegace odborového sjezdu pracujících v hornictví, geologii a plynárenství, aby mu vyjádřila svoji podporu. Do jejich jednání vstoupil A. Dubček a ve vzrušené diskusi jim vysvětlil složitost situace i vše, co hrozí - včetně krveprolití - v případě, že neustoupí od vyhlášení generální stávky. Delegace pochopila vážnost situace a Dubčekovy obavy. Počáteční rozhodnost jejích členů se změnila v rozpaky, neboť nepřišli, aby mu komplikovali již dost zkomplikovanou situaci.

Mezitím 3.1. zveřejnilo předsednictvo ÚV KSČ prohlášení, v němž se přihlásilo k pokračování v polednové politice, ale současně vyslovilo nesouhlas a vyzvalo k upuštění od akcí, které mohou poškodit reformní hnutí a vést k tragickým následkům. V prohlášení se ovšem odrazila nejen rozporuplnost současné situace, ale i nejednota reformního vedení i nevykrystalizovanost poměru sil uvnitř tohoto vedení. Proto také bylo přijímáno s velkými rozpaky. Teprve emocionální televizní vystoupení Smrkovského 5. ledna, v němž požádal o upuštění od akcí na jeho podporu a zdůvodnil své rozhodnutí ustoupit, znamenalo počátek zklidnění politické situace. Tímto kompromisním řešením se nakonec přece jen podařilo - alespoň na čas - zachránit Smrkovského v reformním vedení, neboť zůstal nadále členem předsednictva ÚV KSČ, a v nově zřízeném Federálním shromáždění, jehož předsedou se stal P. Colotka, byl J. Smrkovský zvolen předsedou Sněmovny lidu a prvním místopředsedou Federálního shromáždění. Československá veřejnost přijala toto rozhodnutí bez protestů…

Nastup konzervativců a tlak Moskvy se však stupňoval. A sotva se politická situace začala poněkud uklidňovat, nová událost silně rozvířila politickou hladinu v Československu, 16. ledna 1969, v den, kdy konservativní síly zahájily svůj nástup proti reformistům na zasedání ÚV KSČ, jako blesk z čistého nebe zasáhla obyvatele Československa zpráva o sebeupálení studenta filozofické fakulty Jana Palacha na protest proti vydávání "Zpráv" a proti cenzuře. Následující demonstrace, zvláště v Praze, nástup konzervativců poněkud zabrzdily. Trvalo však několik dalších týdnů, než se situace poněkud uklidnila. Další sebeupálení středoškoláka Jana Zajíce bylo již před širší veřejností utajeno.

Hokejová krize aneb Pyrrhovo vítězstvÍ...

V této době již v Moskvě, ale i mezi domácími konzervativci, narůstala nervozita a Brežněv hledal jakoukoli záminku, aby mohl odstranit Dubčeka z vedení KSČ a nahradit ho O. Černíkem, nebo G. Husákem. Bylo tomu tak mimo jiné i proto, že A. Dubček a jeho věrní se snažili přípravou plenárního zasedání ÚV KSČ zastavit nástup konzervativců. Na něm mělo být rozhodnuto o termínu konání 14. sjezdu i o volbách do zastupitelských orgánů. A jedním z hlavních bodů jednání tohoto zasedání mělo být i projednání dlouho připravované zprávy tzv. Pillerovy rehabilitační komise. Její projednání a zveřejnění jmen funkcionářů, odpovědných za události padesátých let, přijetí navržených kádrových opatření i závěrů k systému stranického řízení by znamenalo vážné oslabení konzervativců. Navíc tato zpráva obsahovala i údaje o podílu sovětských poradců na těchto událostech.

Leonid Brežněv měl však ještě jeden důvod k nervozitě a k úsilí co nejdříve se zbavit Dubčeka. Blížil se totiž termín mezinárodní porady komunistických a dělnických stran (červen 1969). Pro Brežněva bylo nepřijatelné, aby v čele delegace přijel A. Dubček. Protože jeho přítomnost by nutně vyvolala reminiscence na reformní hnutí, znamenala by satisfakci reformnímu vedení a osobně A. Dubčekovi. Většina západoevropských komunistických stran totiž s tímto hnutím otevřeně sympatizovala. A navíc, A. Dubček se navzdory všem peripetiím vývoje, vynuceným kompromisům a ústupkům, nátlaku a hrozbám Moskvy stále těšil velké autoritě a úctě národů Československa. Důkazem toho jsou např. i záznamy návštěvníků na březnových výstavách dokumentárních fotografií a karikatur A. Dubčeka v Praze a v Brně. Nebo také osobní dopisy A. Dubčekovi, jako je např. dopis slovenského básníka Jána Smreka z 12. února 1969: "...Keď vidím, ako hrdinsky bojujete s časom, krotím svoje pero. Ono by Vám chcelo napísať mnoho a ešte viac, ale ja ho krotím. Dlhý list redukujem na jedno slovo: ďakujem!"

A organizátoři výstavy v Brně v dopise A. Dubčekovi 21. března 1969 píší: "Výstava Vašich fotografií a karikatur, kterou jsme spolu s Parkem kultury a oddechu uspořádali v naší ‚moravské metropoli', nám připadá jako paprsek naděje a víry uprostřed pochmurných dnů současné ‚reality'."
17. března se A. Dubček zúčastnil zasedání Politického poradního výboru Varšavské smlouvy v Budapešti jako vedoucí čs. delegace a podle procedurálních pravidel předsedající zasedání. Na programu byla reorganizace velení armádám Varšavské smlouvy a projednání "výzvy k poradě o evropské bezpečnosti".
Mezitím ale byl 13. března pozván do Moskvy O. Černík pod záminkou jednání o hospodářských otázkách. Ve skutečnosti však byl zde testován jako jeden z kandidátů na vystřídání A. Dubčeka, a to podle Červoněnkem připravených otázek. Hlavním adeptem Kremlu, ale také domácích konzervativců i prezidenta Svobody, však byl G. Husák. Čekalo se jen na první vhodnou příležitost, jak tuto výměnu prosadit. A ta se objevila velice záhy...
O tom, že hokejové mistrovství světa v březnu 1969 bude uspořádáno v Československu, bylo rozhodnuto již dlouho před srpnovou intervencí a následnou okupací Československa. Mezinárodní hokejová federace však poté rozhodla přemístit šampionát do Stockholmu. Obávala se totiž výbušné situace a možných následků. Navíc uvažovala o tom, že zápasy mezi mužstvy ČSSR a SSSR budou i ve Stockholmu sehrány v prázdné hale za "zavřenými dveřmi" a televize je bude přenášet do stockholmských kin. Bylo to z obav před rozpoutáním protisovětských demonstrací československých emigrantů v hledišti. Nakonec se však utkání hrála v normálních podmínkách.
Českoslovenští hokejisté přijeli do Stockholmu správně "nažhaveni". Vždyť uplynulo sotva pár týdnů od sebeupálení Jana Palacha a Jana Zajíce na protest proti "normalizaci", vynucované Moskvou. A tak vzájemné utkání 15. března 1969 na stadionu Johaneshov skončilo vítězstvím našeho mužstva v poměru 2:0. Když dozněla hymna na počest vítězů, žádné obvyklé podávání rukou se "nekonalo". Trenér čs. mužstva Pitner k tomu na tiskové konferenci na první dotaz novinářů odpověděl: "U nás je zvykem, že poražený přichází blahopřát vítězi." Ale ve skutečnosti k dohodě čs. hráčů se svým vedením o nepodání rukou došlo již před odjezdem na šampionát. Českoslovenští hokejisté tak vyjádřili svůj protest proti okupaci své země.
Po prvním vítězství našich hokejistů nad "sbornou komandou" vyšly do ulic Prahy a dalších měst stovky a tisíce lidí, tento úspěch oslavili. Pochopitelně, že v dané politické atmosféře padala u toho i nějaká ta proti sovětská hesla. A do Stockholmu přiletělo z domova na 830 telegramů s blahopřáním, jako např. od ZV ROH Rakona Rakovník: "Kluci naši zlatí, český fortel na ně platí, snažte se to opakovat, svět vás bude oslavovat."
Jenomže tyto oslavy a možné druhé vítězství našich hokejistů a následné oslavy inspirovaly prosovětského plukovníka StB B. Molnára k přípravě zákeřné provokace. Je více než pravděpodobné, že to bylo v dohodě se sovětskými "přáteli". Shodně to uvádějí J. Frolík ve své knize Špion vypovídá i tehdejší místopředseda či předseda vlády L. Štrougal v rozhovoru pro Komisi vlády ČSFR v květnu 1991.
Ke druhému utkání se "sbornou komandou" 28. března nastoupilo několik našich hokejistů s upraveným státním znakem na svých dresech: pěticípou hvězdičku nad hlavou českého lva přelepili černou páskou. Autor nápadu J. Jiřík to komentoval následovně: "Naše babička říkala, že lev má mít na hlavě korunu a ne hvězdu." Ve strhujícím zápase čs. mužstvo pak poráží svého soupeře i podruhé v poměru 4:3. A usmívající se televizní hlasatelka Milena Vostřáková si po skončeném televizním přenosu nalévá do skleničky kofolu a říká divákům: "Normálně piju urologický čaj, ale teď musím připít červeným vínem." (V tehdejším pouze černobílém vysílání diváci rozdíl nepoznali.)
Ihned po skončení přenosu se náměstí a ulice Prahy a dalších měst zaplnily davy lidí, aby toto vítězství oslavili. Václavské náměstí v Praze zaplnilo na 150 000 nadšenců a taxikáři jezdili s rozsvícenými světly a houkáním klaksonů. Avšak jak již to v davové atmosféře bývá, zvláště v podmínkách nahromaděného hněvu a odporu za srpnovou intervenci a proti normalizační politice Moskvy, v řadě měst se tyto oslavy změnily ve slovní i fyzické útoky proti Sovětskému svazu, proti intervenci a interventům - sovětským jednotkám. A to právě byla ona voda na mlýn pro plukovníka Molnára a jeho sovětské přátele.
Ještě v předvečer utkání se před sovětským Aeroflotem na Václavském náměstí objevila hromada dlažebních kostek, ačkoliv se zde nic neopravovalo. Nyní, bezprostředně po skončeném přenosu utkání, zaparkoval u Hlavní pošty v Jindřišské ulici autobus s Molnárovými lidmi, kteří se ihned vmísili do oslavujícího davu. Pak stačilo vhodit do výkladní skříně Aeroflotu pár kostek a rozvášněný dav pokračoval a dokončil zdemolování místností Aeroflotu, zatímco iniciátoři této akce se rychle stáhli. Rovněž v řadě dalších měst docházelo k verbálnímu i fyzickému napadení Sovětského svazu a hlavně sovětských posádek a velitelství, jako např. v Ústí nad Labem a v Mladé Boleslavi. A to i za podpory estébáckých provokatérů a účasti sovětských "pozorovatelů" v civilu, mapujících situaci. Těchto oslav a následných demonstrací se účastnilo na půl milionu občanů v 69 městech a místech, přičemž ke konfliktům se sovětskými vojáky došlo ve 21 místech sovětských posádek.
Provokace stoprocentně vyšla a Moskva dostala záminku k okamžitému nejhrubšímu nátlaku proti zbytku reformního vedení a zejména proti A. Dubčekovi.
Československá vláda svým prohlášením v tisku i v televizi nepřiměřenou reakci čs. obyvatelstva odsoudila a jménem prezidenta Svobody a předsedy vlády Černíka byla velvyslanci Červoněnkovi předána pro sovětskou vládu omluva. Avšak čs. vláda zřejmě nedocenila možné důsledky těchto událostí a jejich hodnocení Moskvou.
Dne 31. března 1969 přiletěl do Československa - po předběžném ohlášení - zvláštní zplnomocněnec sovětské vlády, náměstek ministra zahraničí V. Semjonov a spolu s ním i maršál Grečko s početným generálským doprovodem. V. Semjonov si vyžádal přijetí u prezidenta Svobody, předsedy vlády Černíka i u prvního tajemníka ÚV KSČ Dubčeka. Předal jim Prohlášení ÚV KSSS, obsahující tvrdou kritiku vedení KSČ s obviňováním i hrozbami jako před srpnem

1968: "*ÚV KSSS a sovětská vláda považují za nutné oficiálně varovat, že v případě dalších protisovětských, protisocialistických provokací bude sovětská strana nucena podniknout účinná opatření. "*
O vysvětlení pojmu "účinná opatření" se okamžitě postaral maršál Grečko.
Již na letišti v Milovicích, kam ho přijel uvítat náčelník generálního štábu ČSLA generál K. Rusov místo nepřítomného ministra Dzúra, na otázku, zda bude chtít jednat s prezidentem a vládou, arogantně a přezíravě odpověděl: "Co je mi do prezidenta a vlády, vy odpovídáte, vás budu brát k zodpovědnosti."
A skutečně. Příští den, 1. dubna, na zasedání vojenské rady MNO ČSLA, jako herec velkého dramatu, po dlouhé zámlce, Grečko spustil do napjaté atmosféry vodopád kritiky na adresu "antisocialistických, antisovětských, chuligánských a kontrarevolučních" sil, na adresu armádního velení ČSLA i stranického a státního vedení ČSSR. Samozřejmě že nechyběly hrozby nejrůznějších vojenských opatření, včetně rychlého "zvýšení počtu sovětských vojsk v Československu o 10-15 000 mužů". A na závěr uvedl, že "*dal pokyn skupině sovětských vojsk v NDR, v Polsku a na Ukrajině připravit plán vstupu na území ČSSR a že v případě nebezpečí vstoupí na území ČSSR i bez vyrozumění čs. orgánů* ".
Skutečně také, zatímco Grečko pronášel tyto hrozby, kolem Československa byl zaznamenán pohyb sovětských vojsk. Bylo to konstatováno i na právě probíhajícím zasedání výkonného výboru předsednictva ÚV KSČ, jednajícího o situaci a o prohlášení ÚV KSSS.
Kolotoč mocenskopolitického nátlaku Moskvy proti zbytku reformistů, reformního hnutí a proti Dubčekovi se začal roztáčet na plné obrátky. A do tohoto nátlaku se plně zapojila i vojenská rada MNO ČSLA, která se už zcela ztotožnila s názory a závěry maršála Grečka a jejíž stanovisko s návrhy opatření tlumočil výkonnému výboru předsednictva ÚV KSČ ministr Dzúr. Další vývoj:
- Výsledkem jednání předsednictva ÚV KSČ, vedeného mj. i pod tímto tlakem, k němuž se pochopitelně připojili i domácí konzervativci, bylo přijetí Prohlášení předsednictva ÚV KSČ, v němž se sice Dubčekovi podařilo ještě odmítnout sovětské závěry o organizované kontrarevoluci v Československu, avšak plně akceptovalo požadavky Moskvy. Téhož dne, 2. dubna, přijala obdobné prohlášení i čs. vláda, konkretizující prohlášení předsednictva ÚV KSČ. Rozhodováním o řešení krizových situací - včetně použití armády - byl pověřen triumvirát: předseda vlády O. Černík, ministr národní obrany generál M. Dzúr a ministr vnitra J. Pelnář. A. Dubček byl tímto usnesením zbaven možnosti rozhodovat o řešení obdobných krizových situací.
- Ve stejný den - 2. dubna - při jednání maršála Grečka s prezidentem Svobodou, Černíkem a Dubčekem, za účasti zplnomocněnce V. Semjonova, velvyslance Červoněnka, velitele Střední skupiny sovětských vojsk generála Majorova a ministra Dzúra, maršál Grečko ostře napadl Dubčeka, že v noci z 28. na 29. března nedovolil proti demonstrantům použít čs. armádu. V dalším jednání ho pak ignoroval, zcela podle režie Brežněva na jeho odstranění.
- V následujících dnech vedl Grečko, Semjonov, Červoněnko i Majorov celou sérii rozhovorů se Svobodou, Husákem, Štrougalem a dalšími představiteli Československa, mj. i o nahrazení Dubčeka Husákem.
- V osobním jednání Semjonova s Dubčekem, 7. a 11. dubna, dal Semjonov Dubčekovi zřetelně najevo, že Moskva mu již nedůvěřuje a zostří-li se situace, "přijme opatření".
- 12. dubna rozhlas oznámil zahájení přesunu sovětských jednotek z NDR do Československa. Přes Děčín se již téhož dne přesunovaly první transporty vojsk s technikou a byly vyloženy v Mělníku, v Ústí nad Labem a v Jaroměři.
Mezitím se v Jihlavě 4. dubna upálil člen okresního výboru KSČ a delegát 14. sjezdu Evžen Plocek na protest "proti zotročení země..."
V takové atmosféře obrovského nátlaku - aspoň telegraficky naznačené, kdy konzervativci prosazovali urychlené svolání pléna ÚV KSČ s cílem zlikvidovat zbytek Dubčekova reformního vedení, se A. Dubček rozhodl 12. dubna 1969 na svou funkci rezignovat.
Zasedání ÚV KSČ bylo svoláno na 17. dubna. Do zajištění jeho bezpečnosti byla zapojena čs. armáda i StB. Velice aktivní roli přitom sehrál i prezident Svoboda. Když ho A. Dubček varoval před nominací G. Husáka na post prvního tajemníka ÚV KSČ pro jeho charakterové vlastnosti, Svoboda mu odpověděl: "Proboha, Sašo, musím ti něco říct. Vždyť já jsem již Grečkovi slíbil, že budeš rezignovat."
Později, v rozhovoru s J. Kádárem, se Svoboda chlubil, jak těsně před zasedáním, v důvěrném jednání skupiny konzervativců a tzv. realistů v prezidentském domečku, kategoricky odmítl návrh Štrougala na nominaci O. Černíka na post prvního tajemníka a prosadil nominaci přítomného G, Husáka. Ten totiž právě jednal v Užhorodě s Leonidem Brežněvem, kam byl tajně dopraven letadlem z Milovic a odtud se vrátil s jeho požehnáním. Svědectví o tom podal velvyslanec Červoněnko, který tuto přepravu zařizoval. *A podle jeho svědectví v interview s maďarským historikem M. Kúnou, byl to prezident Svoboda, kdo prosadil, aby se jednání ÚV KSČ konalo na Hradě, kde dal odpojit všechny telefonní linky, aby reformisté a pracovníci sdělovacích prostředků neměli možnost informovat o průběhu jednání veřejnost a rovněž prosadil, aby se jednalo jen o kádrových otázkách - tj. o nahrazení Dubčeka Husákem.*
Když byly telefonní linky opět zapojeny, G. Husák mluvil již na zasedání ÚV KSČ jako nový první tajemník. A jeho nástupem do funkce 17. 4. 1969 byla zahájena závěrečná etapa normalizace podle představ L. Brežněva a definitivní likvidace reformního pokusu o vybudování socialismu s "lidskou tváří".

První výročí intervence...

Nástup Husáka do funkce prvního tajemníka ÚV KSČ tedy znamenal počátek závěrečné etapy normalizace podle představ a plánů Brežněva, postupný návrat do situace daleko před leden 1968. Bylo započato dvacetileté období

politické, hospodářské, kulturní I mravní devastace Československa. Jestliže se část reformistů zpočátku utěšovala, že volba Husáka znamená přece jen menší zlo, byla záhy vyvedena z omylu. Neboť současně s volbou Husáka došlo i k plné "rehabilitaci" srpnových vlastizrádců a kolaborantů V. Biľaka, D. Koldera, E. Riga, O. Švestky, A. Kapka, J. Lenárta, A. Indry, M. Jakeše a dalších. Biľak byl dokonce zvolen do Husákova předsednictva ÚV KSČ. Tato skupina a její stoupenci spolu s novotnovskými starokonzervativci vytvořila silnou nátlakovou skupinu, která ve své vítězné a mstivé euforii naléhala na Husáka a jeho vedení k přijímání stále razantnějších opatření proti reformistům a k definitivní likvidaci reformního hnutí. Razantnějším než sám Husák zamýšlel. A Kreml toho velice chytře a dovedně využíval...

Několik týdnů po nástupu Husáka se ještě sporadicky ozývaly protesty proti potlačování reformního hnutí a proti postupu Husáka. Uskutečnila se i řada plánovaných akcí reformního charakteru. Pokračovaly rehabilitace. Byly ustavovány nové profesní organizace, jako např. Svaz českých výtvarných umělců, Svaz českých spisovatelů, Slovenská zemědělská akademie. Pokračovala volba podnikových rad pracujících i mnoho dalších akcí.

Skutečností však zůstává, že ne tyto akce charakterizovaly tehdejší situaci. Bylo to zahájení masového odvolávání či výměny proreformních funkcionářů stranických, státních i společenských organizací a orgánů za poslušnější představitele Husákovy víry, a to na všech stupních. Došlo k masovému odvolávání a výměně šéfredaktorů a redaktorů deníků a časopisů. Řada časopisů, jako Listy, Reportér, Studentské listy, My 69, Svět v obrazech, Plamen a další byla zastavena. Byla zesílena cenzura. Byla zahájena různá disciplinární řízení a "pohovory". Jako např. se signatáři prohlášení "Dva tisíce slov". Desítky mladých lidí byly zatčeny za strhávání a ničení sovětských praporů ve dnech květnových oslav vítězství nad fašistickým Německem. Začínaly první "prověrky" a čistky i vylučování z řad členů ÚV KSČ a z KSČ vůbec.

Na květnovém plénu ÚV KSČ (29.-30. 5.) byla přijata nová Husákova politická linie, tzv. Realizační směrnice květnového pléna. Tato směrnice, přes verbální přihlášení se k setrvání na reformní linii, byla jednoznačně protireformní a protidemokratická. Na tomto plénu byla z ÚV KSČ vyloučena první skupina vedoucích reformistů: Fr. Kriegel, Fr. Vodsloň, V. Slavík, J. Špaček, O. Šik, K. Kosík, F. Pavlíček a K. Pavlištík, a F. Kriegel byl vyloučen z řad KSČ. Na A. Dubčeka si zatím Husákovo vedení netrouflo a Dubček byl zvolen za předsedu Federálního shromáždění, kde se ocitl ve společnosti J. Smrkovského jako svého místopředsedy a předsedy Sněmovny lidu. Avšak jejich možnost zasahovat pozitivně do vývoje společnosti byla již omezena na minimum. Neboť poté, co Husák soustředil veškeré rozhodování do svých rukou, resp. do svého sekretariátu, Federální shromáždění se okamžitě opět stalo jen jakousi převodovou pákou pro plnění příkazů strany.

Změnu situace po nástupu Husáka zvlášť výstižně charakterizovala první oficiální návštěva vedoucích představitelů KSČ a ČSSR G. Husáka, L. Štrougala, Š. Sádovského a M. Dzúra na velitelství Střední skupiny sovětských vojsk v Milovicích u příležitosti květnových oslav. Husákovo vedení tak chtě nechtě založilo tradici, kterou ve svých opožděných pamětech on sám charakterizoval takto: "*Sovietská armáda na našom území mala v rukách obravskú silu. Kontralovala aj našu armádu a Bezpečnost. Jej prvý velitel (generál Majorov) si pozýval do Milovic krajských a okresných tajomníkov KSČ. Mnohí k nemu chodili pravidelnejšie a častejšie než na ústredný výbor strany. Bola to okupačná armáda, ktorá si cez svoje tykadlá budovala aj politické pozície. Ovplyvňovala aj velké štáby ludí, ktorý systematicky pracovali na roznych analyzách vývoja u nás po Januári 1968, až to dotiahli k previerkám a Poučeniu. Malo to pomoct ospravedlnit vstup vojsk a verifikovat režim, ktorý utvárali a upevňovali.*“ (To jsou vskutku výstižně pokrytecká slova o jiných, kteří naplňovali jeho politiku...) Součástí tohoto úsilí velení Střední skupiny sovětských vojsk, Moskvy i Husákova vedení bylo proměnit čs. armádu v poslušný nástroj na potlačování odporu československého lidu. K tomu měla sloužit i série společných cvičení, při nichž byla obnovována československo-sovětská "družba" ve zbrani.

V této souvislosti nelze nereagovat na tvrzení Viléma Prečana, že k tomu, aby KSČ zvládla normalizaci a návrat do situace před leden 1968 (Proměny pražského jara 1968, str. 33), "nebylo ... zapotřebí ani jediného sovětského komisaře". Toto tvrzení svědčí buď o neznalosti elementárních faktů a dostupných dokumentů, nebo o jejich hrubé Ignoranci. Neboť obecně známá fakta a prameny nezvratně dokazují, že intervenční armáda, či Střední skupina sovětských vojsk v Československu, svojí přítomností a posrpnovou aktivitou plnila roli ne jednoho, ale tisíců "sovětských komisařů" při prosazování brežněvovského pojetí normalizace. Lze tudíž plně souhlasit s názorem profesora M. Reimana (Literární noviny č. 27 z 8. 7. 1998), že spíše než kritiku a odsuzování si Dubček zaslouží ocenění, jak i za této situace projevil pozoruhodnou houževnatost v odporu proti sovětskému tlaku a v odmítání jít cestou vnucované "normalizace".

Jestliže před srpnem 1968 a také dlouhé měsíce po srpnové intervenci drtivá většina obyvatel Československa jednoznačně stála na pozicích reformního hnutí, pak po nástupu Husáka do vedení KSČ a státu se stala základním rysem vývoje čs. společnosti její diferenciace: od pravověrných probrežněvovských internacionalistů a novotnovských starokonzervativců přes stoupence Husákových a Štrougalových "realistů" až po vytrvalé stoupence reformního hnutí.

A mezi nimi rozhodující část váhavých, pro niž se základním kritériem jednání stalo zachování existenčních podmínek. Nejvýraznějším projevem této diferenciace bylo "Slovo do vlastních řad" ze 17. května, pod které se v krátké době svými podpisy přihlásilo na 350 novinářů k normalizační politice Husáka.

* * *

Za situace - jak byla na předchozích stránkách v hrubých rysech načrtnuta - se blížilo první výročí srpnové intervence. A s ním rostly obavy Husákova vedení i Kremlu z očekávaných demonstrací a odporu lidu Československa, jak jej signalizoval rostoucí počet různých letáků a projevů odporu proti Husákově politice. 24. června proběhla patnáctiminutová stávka 3 000 pracovníků ČKD na protest proti rozpuštění Svazu vysokoškolského studentstva. Aktiv komunistů ČSAV 26. června odmítl výsledky dubnového a květnového plenárního zasedání ÚV KSČ jako anulování polednové politiky... Jestliže se ale Husákovo vedení i Moskva do poloviny června poněkud mírnily s ohledem na připravovanou mezinárodní poradu 75 komunistických stran v Moskvě (5.-17. 6.), pak po jejím skončení se proces normalizace i přípravy na potlačení očekávaných srpnových demonstrací rozeběhly na plné obrátky. Černíkovo předsednictvo vlády vytvořilo již16. července orgán pro řízení příprav k jejich potlačení ve složení: předseda vlády O. Černík, ministr vnitra J. Pelnář, ministr národní obrany M. Dzúr a předseda výboru pro tisk a informace J. Havelka. Jeho tajemníkem byl jmenován generál A. Gross. V čs. armádě, Bezpečnosti a v Lidových milicích probíhal výběr spolehlivých lidí a jednotek: jejich intenzivní výcvik a zajištění, včetně objednávek speciálních technických a chemických prostředků z Polska.

Na zasedání vojenské rady Střední skupiny sovětských vojsk (SSSV) 18. července představitel ministerstva národní obrany podrobně informoval velení této skupiny o přípravách čs. armády na očekávané akce. Pozorně vyslechl nejen souhlas s připravovanými akcemi, ale i jeho četná doporučení a požadavky. SSSV se srpnových akcí neměla zúčastnit. V plánech Moskvy měla v dané situaci sloužit jako záloha pro likvidaci jakékoliv možné "recidivy" Pražského jara. V těchto dnech velení čs. armády, Bezpečnosti a Lidových milicí vypracovávaly podrobné plány podle pokynů řídícího orgánu - ve vzájemné součinnosti. 23. července tyto plány schválilo Černíkovo předsednictvo vlády. A 24. července projednalo předsednictvo ÚV KSČ a schválilo všechny dokumenty stranických a státních orgánů a společenských organizací k prvnímu výročí okupace Československa. Neboť Husák chtěl přesvědčit sebe, Moskvu i celý svět, že jeho režim je legitimní a má podporu lidu.

Příprava ozbrojených sil i všech stranických, státních a společenských rezortů, zapojených do těchto plánů, byla koncipována jako pro eventuální případ občanské války. A počty ozbrojených sil, zapojených do těchto příprav, se ze dne na den zvyšovaly. I když řídící složkou těchto příprav byly orgány Bezpečnosti, hlavní ozbrojenou sílu představovaly jednotky čs. armády v počtu téměř 20 tisíc mužů, 310 tanků, 2 309 aut a 200 obrněných transportérů. Počet členů Lidových milicí, zapojených do různých akcí, přesáhl číslo 24 tisíc. 2. srpna odjeli G. Husák, L. Svoboda a A. lndra na setkání s představiteli varšavské pětky na Krym. Není pochyb o tom, že předmětem jednání ve dnech 2.-10. 8. byla i situace v ČSSR a příprava na srpnové výročí. A aby se opravdu na nic nezapomnělo, přijela tyto přípravy zkontrolovat již 6. srpna početná skupina sovětské generality v čele s náčelníkem Hlavní politické správy Sovětské armády generálem Jepiševem. Zdržela se v Československu až do 22. srpna. Navštívila všechna vyšší velitelství čs. armády. Jednala se všemi vedoucími představiteli KSČ i státu. Nejspíš z jejich podnětu O. Černík ještě 12. srpna upřesňoval a posiloval všechny plány na zajištění "klidu, veřejného pořádku a bezpečnosti" ve dnech prvního výročí intervence a okupace Československa vojsky Varšavské smlouvy.

Dnes je již zřejmé, že zatímco Husákovo normalizační stranické, státní vedení zmobilizovalo mohutné a dokonale organizované síly k potlačení očekávaného odporu, příprava na srpnová protinormalizační a protiokupantská vystoupení probíhala živelně a nekoordinovaně. Byla záležitostí jednotlivců či malých izolovaných skupin a různých organizací, i když je pravda, že jejich počet s blížícím se datem prudce vzrůstal. Je to zřejmé i z narůstajícího počtu různých letáků, prohlášení, rezolucí, výzev a pokynů, jak se chovat v srpnových dnech: pasivní rezistence, bojkot veřejné dopravy, kulturních podniků, zastavení práce atd. Narůstal počet rezolucí a dopisů, adresovaných OSN, žádajících odchod sovětských vojsk a svobodné volby pod dohledem OSN. Takových rezolucí a dopisů bylo bezpečnostními orgány zaregistrováno na 880 a letáků jen za období od 1. do 21. srpna na 4 000 exemplářů 128 druhů.

V posledních dnech před srpnovým výročím intervence vystupňovali normalizátoři svoji aktivitu. Jejich masmédia přinášela denně projevy Husáka, Černíka, Svobody, Štrougala, Pillera, Dzúra a dalších z různých porad a aktivů. Různými apely, výzvami, prosbami, ale i hrozbami se za každou cenu snažili "udržet klid". *G. Husák ještě 19. srpna na celostátním aktivu komunistů ve Sjezdovém paláci v Praze mj. řekl: "Propaganda o naší dnešní okupaci atd., je drzý výmysl a podvod, zaměřený na dezinformaci našich lidí... Orgány státní moci v tomto státě dostaly pokyny, aby energicky a tvrdě zakročily proti nepřátelským a rozvratným akcím... Divoký západ si z našeho státu dělat už nenecháme..."*

G. Husák pamatoval na všechno. Proto již koncem července 1969 důrazně "doporučil" Dubčekovi i Smrkovskému, aby se nezdržovali v Praze, což oba akceptovali. A to i proto, že parlament, který již opět ztratil svou původní funkci a byl z rozhodování o životě čs. společnosti fakticky vyřazen, měl prázdniny. Z toho je také zřejmé, že tvrzení různých kritiků, jako by Dubček rozhodoval o nasazení ozbrojených sil a transportérů proti demonstrantům (jak to například tvrdil P. Pithart v LN z 21. 8. 1999) je buď vědomá, nebo amatérsky a nezodpovědně manipulující nepravda. Je to jeden ze závažných příkladů, kdy se mění fakta o A. Dubčekovi, kdy se zamlžuje či dokonce záměrně zatajuje skutečnost.

Když G. Husák začal uvažovat o přípravách na první výročí srpnové intervence na poradě se štábem LM 10. července - jako první tajemník ÚV KSČ a také hlavní velitel milicí - mj. prohlásil: "...stanovisko vedení je takové, že to, co se odváží aktivního odporu někde na ulici nebo něco podobného, rozbijeme nemilosrdně, ať by to stálo co stálo." A skutečně. Veškeré přípravy stranických a státních orgánů a hlavně průběh srpnových událostí ve dnech 18.-22. srpna jasně ukázaly, že Husák nemluvil do větru a že je odhodlán ke všemu, včetně krveprolití.

Masivním mocenskopolitickým nátlakem a hrozbami se jeho vedení přece jen podařilo značnou část obyvatelstva, občanské společnosti zastrašit natolik, aby se uchýlily pouze k pasivní rezistenci. A tak se spontánní, živelné a

nekoordinované stávky a demonstrace většího rozsahu, převážně mladých lidí, omezily jen na větší města. Především v českých zemích, zvláště na Prahu, Brno, Liberec, České Budějovice, Ústí n. Labem, Havířov, Karlovy Vary. Na Slovensku to byla Bratislava. Jinak zde byl relativní klid. V menším rozsahu a méně bouřlivě proběhly demonstrace i v dalších českých městech, jako byla Ostrava, Opava, Vsetín, Olomouc, Jihlava, Pardubice, PIzeň a další.
Pochopitelně, že nejrozsáhlejší a nejprudší demonstrace probíhaly v Praze. V menším rozsahu proběhly na Václavském náměstí již 18. a 19. srpna. "Pořádkové" síly je však stačily poměrně snadno rozehnat pomocí obušků, slzného plynu i varovnou střelbou do vzduchu. Avšak 20. a 21. srpna se mnohatisícové demonstrace v centru Prahy proměnily v pouliční střetnutí se státní mocí, v odpor proti okupaci a Husákovu režimu. Proti demonstrantům byla nasazena vodní děla, transportéry a další technika. Demonstranti se bránili či útočili dlažebními kostkami, železnými tyčemi, zápalnými láhvemi, stavěli a zapalovali barikády, demolovali policejní auta či vodní děla a došlo i k demolování výloh. V naprosto ojedinělých případech i k drancování. Dosud nevíme, zda k tomu nepřispěly provokace Bezpečnosti. Když hrozilo, že se demonstranti na Václavském náměstí spojí s přicházejícími dělníky z Vysočan, nebo když hrozilo nebezpečí obklíčení "pořádkových sil" demonstranty, Husákův operační štáb dal příkaz nasadit 9. tankový pluk a další jednotky čs. armády.
Obdobně tomu bylo i v Brně.
Jestliže nasazením těžké techniky chtěl Husák zabránit pravděpodobnému krveprolití střelbou do demonstrantů, obětem na životech stejně nezabránil. Střelbou Lidových milicí byli v Praze zabiti tři mladí lidé, v Brně dva. Podle zprávy předsedy vlády O. Černíka a ministra vnitra J. Pelnáře předsednictvu ÚV KSČ z 1. září 1969, bylo v průběhu demonstrací zastřeleno 5 lidí, zraněno 33, z toho 4 těžce. Zadrženo bylo celkem 2 414 osob, převážně (83 %) mladších 25 let. Skutečných obětí - tj. zraněných - bylo zřejmě mnohem více.
Nasazením jednotek čs. armády byl podán touto největší poválečnou akcí důkaz, že ČSLA se proměnila v poslušnou satelitní armádu. A srpnové události 1969 představovaly největší otevřený boj u nás proti Husákově totalitní moci a jejím ozbrojeným silám. Do srpnové akce k takzvanému "zajištění klidu a bezpečnosti" bylo kromě přesně nezjištěných několika tisíc příslušníků SNB a StB nasazeno proti demonstrantům a k plnění různých jiných úkolů skutečně již avizovaných na 20 tisíc vojáků ČSLA, 310 tanků, 2 309 aut a 200 obrněných transportérů, na 24 a půl tisíce příslušníků LM s příslušnou výzbrojí a technikou.
Již v průběhu srpnových demonstrací se Husák rozhodl donutit parlament k legalizaci srpnového teroru, neboť si mj. potřeboval umýt své ruce potřísněné krví demonstrantů. Proto již 22. srpna přijalo předsednictvo ÚV KSČ (za nepřítomnosti Dubčeka) usnesení o přijetí návrhu zákonného opatření č. 99/1969 „0 některých přechodných opatřeních, potřebných na upevnění a ochranu veřejného pořádku". Vzápětí byl tento návrh schválen na zasedání předsednictva Černíkovy vlády.
S porušením zásad parlamentního jednání bylo narychlo svoláno zasedání předsednictva parlamentu. Dubček, jako předseda Federálního shromáždění, byl narychlo povolán z domova, ze Sence, a dopraven letecky do Prahy až 22. srpna kolem 16. hodiny. Při jednání předsednictva o tomto návrhu, předloženém Černíkem, souhlasil sice s použitím zákona proti vandalům, ale odmítl nekontrolovatelné pravomoci soudců k odsuzování lidí. Byl jediný, kdo v dané situaci varoval před vytvářením systému umožňujícímu porušování zákona.
Dubček pro tento návrh nehlasoval, ale pod hrubým nátlakem Husáka a dalších, a s vědomím, že jeho přijetí zabránit nemůže, z profesionální povinnosti předsedy FS návrh zákona podepsal. Záhy si uvědomil, že to byla jeho největší chyba. Vždyť mezi nejčastěji provolávaná hesla demonstrantů patřila hesla "Ať žije Dubček, ať žije Smrkovský". Je ovšem neseriózní, jestliže různí kritikové připisují přijetí tohoto zákona pouze Dubčekovi, jako by to nebyla iniciativa Husáka a Černíka a jako by pod tímto zákonem nebyl podepsán i Černík a Svoboda.
Hlasování pro přijetí tohoto zákonného opatření, jež dostalo přezdívku "pendrekový zákon", to bylo zvonění umíráčku nad definitivním koncem pokusu o vybudování demokratického humánního socialismu.

III
AKCE "BŘÍZA" ZAČÍNÁ
(ALEXANDR DUBČEK V "DOBRÉ SPOLEČNOSTI")

Krvavé potlačení demonstrací v srpnu 1969 znamenalo tedy definitivní konec sebemenší naděje na pokračování reformního procesu. Součástí srpnové kampaně Husákova režimu se staly i přímé či nepřímé útoky proti A. Dubčekovi a jeho obviňování z dané situace.
Zatím si Leonid Brežněv pospíšil poděkovat L. Svobodovi a G. Husákovi za "zvládnutí" situace. V telefonickém vzkazu prezidentu Svobodovi z 25. srpna říká: "Výsledek posledních událostí považují sovětští soudruzi za vítězství strany a jejího vedení nad kontrarevolučními silami a pravičáky... Mimořádnou zásluhu na úspěchu mají soudruzi Husák a Svoboda. Projevili rozhodnost a statečnost... Ve školních knihách se bude o nich psát..." Ano, dodávám, píše se a bude se psát. Ale v tomto kontextu ve znamení hanby a pohrdání za zradu zájmů a nadějí našich národů.
Když následující den, 26. srpna 1969, A. Dubček v dopise G. Husákovi protestoval proti útokům a pomluvám na svou adresu - stále ještě oficiálního čs. představitele - a také na adresu reformního hnutí a žádalo zastavení této kampaně, odpovědi se nedočkal. A článek, kterým reagoval na tyto útoky a pomluvy, šéfredaktor Tribuny O. Švestka uveřejnit odmítl. Zatímco euforie antireformních sil ze srpnového "vítězství" byla doprovázena rozvinutím kruté a halasné mstivé kampaně proti "poraženým". V tom vynikala zvláště nám již dobře známá vlastizrádná probrežněvovská skupina kolem V. Biľaka: D. Kolder, A. Indra, O. Švestka, A. Kapek, V. Šalgovič, ale také M. Jakeš, K. Hoffman, J.

Piller, B. Chňoupek a další. Hlavní roli v ní hrál Brežněvův chráněnec V. Biľak, zavilý nepřítel A. Dubčeka a jeho spolupracovníků.
4. září, ještě jako předseda Federálního shromáždění, podal Dubček generální prokuratuře trestní oznámení na poslance FS V. Nového podle paragrafu 103 tr. zákona pro trestný čin hanobení republiky a jejího představitele. Šlo o hrubé útoky proti A. Dubčekovi, v nichž ho V. Nový činí odpovědným za mrtvé v srpnových dnech roku 1968. Zamítavou odpověď obdržel A. Dubček až v dopise FMV - správy vyšetřování StB z 20. května 1971...
Jen několik málo týdnů po srpnových událostech r. 1969 rozhodlo Husákovo předsednictvo ÚV KSČ o odvolání A. Dubčeka z funkce předsedy Federálního shromáždění a z funkce člena tohoto předsednictva. Toto rozhodnutí mělo schválit plenární zasedání ÚV KSČ ve dnech 25.-26. 9. 1969. A. Dubček však ani pod touto hrozbou a nátlakem "nešel do kolen", i když na něho již předem L. Svoboda i V. Biľak naléhali, aby zde vystupoval "rozumně". A místo snad očekávané sebekritiky vystoupil s fundovanou a zanícenou obhajobou reformního procesu Pražského jara. Reagoval tak na různá obviňování a na pravou míru uváděl různá nepravdivá nebo tendenční tvrzení, která se objevila v srpnové a posrpnové kampani. A co bylo zvlášť předvídavé, upozorňoval na nutnost věnovat pozornost sektářským tendencím a jejich škodlivosti. Naléhavě varoval před masovými prověrkami a čistkami, které mohou roztočit události, ne nepodobné padesátým létům, "neboť ve svém důsledku mohou nikoliv upevnit, ale snížit vliv strany".
Svým nebojácným vystoupením si A. Dubček vědomě, stejně jako řada jeho přátel, podepsal rozsudek nad svým osudem. Předsednictvo ÚV KSČ "doporučilo proto plénu ÚV KSČ předložit návrh na odvolání soudruha Dubčeka z předsednictva ÚV KSČ a z funkce předsedy Federálního shromáždění".
Zasedání ÚV KSČ v září 1969 bylo posledním místem, kde mohli představitelé reformního procesu vystoupit veřejně se svými názory a tyto názory obhajovat. Následovalo 19 rezignací na členství v ÚV KSČ, 10 členů bylo z ÚV KSČ vyloučeno, 3 členové byli vyloučeni z KSČ. Bylo odvoláno protiintervenční usnesení Dubčekova vedení z noci 21. srpna a intervence varšavské pětky byla překvalifikována na "internacionální pomoc". Dále bylo odvoláno původní stanovisko ke schůzce intervenční pětky v červenci roku 1968 ve Varšavě, zrušena platnost vysočanského sjezdu a mandátů jeho delegátů. Tím vším Husákovo vedení fakticky uvolnilo mj. cestu k čistkám ve straně a společnosti a k represím proti představitelům a stoupencům reformního hnutí. Proti A. Dubčekovi si zatím zřejmě ještě netroufli vystoupit tak razantně jako proti jeho spolupracovníkům.
Vystoupení představitelů reformního vedení, ale zvláště vystoupení A. Dubčeka na zasedání ÚV KSČ v září 1969, vyprovokovalo V. Biľaka k rozsáhlé replice. S vědomím vítěze a s přesvědčením vyvoleného hlasatele pravd poslední instance obviňoval tento chráněnec L. Brežněva všechny ze všech možných hříchů proti "skutečnému" socialismu. Podle něho oni zavinili, že musela přijít vojska k záchraně toho opravdového socialismu. Jeho vystoupení byla snůška polopravd, překrucování skutečnosti i vědomých lží, které byly později dovedeny k "dokonalosti" ve známém "Poučení", jehož se stal duchovním otcem a spoluautorem. "Můj vztah k soudruhu Dubčekovi je úplně čistý. Měl jsem ho velmi rád a ani dnes necítím nějakou zlobu či nenávist... Nikdy jsem před soudruhem Dubčekem nic neskrýval," prohlásil lživě a licoměrně. A já k tomu dodávám: opravdu nic, jen zamlčel takové "maličkosti" jako byly jeho tajné schůzky se sovětskými zpravodajskými orgány a informace, které podával o situaci v Československu a o jeho vedoucích orgánech. Jako byly tajné schůzky s tajemníkem ÚV KS Ukrajiny P. Šelestem, jeho úvahy a plány na zajištění Dubčeka a Svobody na plánovaném 14. sjezdu KSS, či jeho spoluautorství na dopise k pozvání intervenčních vojsk atd. A nesčetná fakta a dokumenty jednoznačně prokazují, že to byla skupina V. Biľaka, v níž hrál jakéhosi "primáše", která měla velký podíl na rozpoutání prověrek v roce 1970. V. Biľak a jeho parta "zdravého jádra", trvale hájená Moskvou, to byla ona tikající časovaná nálož pod křeslem G. Husáka, která ho nutila táhnout politickou káru čs. vedení stále více doleva, možná víc než si zřejmě i on sám původně přál a chtěl.
A. Dubček reagoval na vystoupení V. Biľaka na uvedeném zářijovém zasedání dopisem G. Husákovi z 29. října 1969, v němž uváděl tvrzení V. Biľaka na pravou míru a žádal, aby jeho stanovisko bylo připojeno k protokolu tohoto zasedání, což předsednictvo ÚV KSČ odmítlo. Pro V. Biľaka to bylo podnětem k napsání osobního dopisu A. Dubčekovi ze dne 27. 11. Vyčítá mu v něm, že ho včas neseznámil s obsahem svého dopisu předsednictvu ÚV KSČ a podivuje se nad jeho žádostí o připojení dopisu k protokolu ze zasedání v září. Z dalšího obsahu dopisu je zřejmé, že je psán z pozice vítěze, který se mstí a který neváhá opakovat dřívější denunciantství proti Dubčekovi po návratu z moskevských jednání, když mu řekl, že toho příliš mnoho ví, že to však nepoužije, nebude-li muset! "Ty však, žel, svým vystoupením jsi mě k tomu donutil." Dále pak mu mimo jiné vyčítá, že po návratu z Moskvy se odmítal radit s ním, nebo se Švestkou, Koldrem, Rigem, Kapkem a jinými soudruhy, kteří mu čestně pomáhali... (!?)
V. Bifak vyčítá A Dubčekovi, že se neradil s "čestnými" (vlastizrádci - pozn. B. A), ale dal přednost Smrkovskému, Špačkovi a dalším "nečestným" spolupracovníkům! "Tvoje hlavní starost byla přesvědčit mě, abych se vzdal členství v předsednictvu (po srpnu 1968 B. A). Tvými hlavními poradci i poté zůstali ne ti, co ti pomáhali a chtěli pomáhat, ale největší pravičáci."
A Dubček delší dobu váhal, zda má na tento dopis Biľakovi odpovědět. Než se k tomu odhodlal, musel řešit řadu naléhavějších problémů. Především svou další budoucnost, své zaměstnání.
Po odchodu z Prahy do Bratislavy k rodině několik dnů odpočíval, věnoval se údržbě domu, v němž jeho rodina bydlela, a vyčkával. Teprve v polovině října 1969 byl povolán do Prahy - k tajemníkovi ÚV KSČ pro zahraniční styky V. Biľakovi. A ten, s nemalou škodolibostí, nabídl Dubčekovi místo velvyslance v Ghaně, podle rozhodnutí předsednictva ÚV KSČ. Tuto nabídku Dubček odmítl a odjel domů. V atmosféře vzrůstajících útoků proti své osobě, nástupu konzervativců a vážného onemocnění své manželky Anny, napsal předsednictvu ÚV KSČ protestní dopis proti těmto útokům a žádal, aby s ním byli seznámeni všichni členové ÚV KSČ. G. Husák však jeho žádost odmítl a

současně mu přikazoval informovat předsednictvo, zda souhlasí se současným politickým kursem strany.
A Dubček ve svých pamětech uvádí, že jediným důvodem, proč nakonec přijal Biľakovu změněnou nabídku na místo velvyslance v Turecku, byla jeho manželka, pro niž odjezd za hranice představoval únik z dané atmosféry kolem jejich rodiny.
Po několikadenním nezbytném školení na ministerstvu zahraničních věcí bylo 15. prosince 1969 veřejně oznámeno Dubčekovo jmenování velvyslancem v Turecku. Ale ani toto rozhodnutí nebylo bez podmínek a komplikací. V. Biľak v rozhovoru s A Dubčekem mu 7. ledna 1970 tlumočil požadavek předsednictva ÚV KSČ, aby se dřív, než odletí do Turecka, vzdal členství v ÚV KSČ. Dubček to v dopise z 8. ledna Biľakovi odmítl. O týden později, 15. ledna 1970, s ním o stejném požadavku jednala tříčlenná delegace: V. Biľak, J. Piller a L. Štrougal s tím, že nebude-li souhlasit, stejně ho plénum vyloučí. V rozsáhlém dopise G. Husákovi Dubček zdůvodnil svůj nesouhlas s požadavkem vzdát se členství v ÚV KSČ. Jednak tím, že neviděl žádný důvod k takovému kroku, a jednak obavou z pokračování kampaně proti němu a ze ztráty možností se proti ní bránit, a také tím, že se podřídil usnesení předsednictva pracovat mimo území ČSSR. Vyslovil ale i podezření, zda toto jeho zařazení nemá být využito k jeho další diskreditaci. V další části dopisu vyslovil velké znepokojení nad růstem revanšistických tendencí ve straně a narůstajícím sektářstvím. Žádal o konečné rozhodnutí o nástupu do funkce, neboť po nástupní audienci u tureckého velvyslance v Praze (podle protokolu) bylo datum nástupu, stanovené MZV na 18. ledna, opět odloženo. Nakonec v závěru dopisu vyslovil souhlas, "aby bylo oznámeno plénu ÚV KSČ, že jsem se na návrh PÚV vzdal členství v ÚV KSČ". A dříve, než nasedl do letadla směřujícího do Ankary, někdy koncem ledna 1970 (a nikoliv 16. ledna jak uvádí ve svých pamětech), stačil ještě napsat rozsáhlou odpověď V. Biľakovi na jeho dopis z 27. listopadu. V tomto dopise A. Dubček bod za bodem vyvrací různá Biľakova obvinění vůči němu ze špatné politiky. Konkrétně vyjmenovává, kdo byl za který úkol zodpovědný a jak jej splnil, či spíše nesplnili Kolder, Indra, Štrougal, Chňoupek, Biľak a další.
Bylo by zajímavé zeptat se ještě dnes "nevinného" V. Biľaka, jak se cítil, když četl Dubčekovu úvahu: "*Po 21. srpnu zůstává stále otevřena otázka, jaké informace o vedení strany a státu a o našem postupu dostávali spojenci a zda někteří soudruzi a možná i část vedení strany nepracovala na jiném postupu, který se podstatně lišil od stanoveného postupu pléna a předsednictva ÚV KSČ. To ve svých důsledcích mělo za následek zásah pěti zemí Varšavské smlouvy. Přitom některé kroky ministerstva vnitra (Šalgovič) svědčí o tom, že se obešla i hlava státu - prezident. Někteří soudruzi dokonce tvrdili, že jím byly známé kroky související s 21. srpnem a že na nich aktivně spolupracovali.* "
Obdobně jako v dopise Husákovi varuje před některými tendencemi v politickém vývoji, připomínajícími padesátá léta: "Padesátá léta, to nejsou jenom politické procesy. Je to i zasetí a postupné rozvíjení psychózy strachu, nedůvěry, podezírání... Nejvíc ze všeho mne znepokojuje, že se nepozorovaně oživuje a uvádí do praxe teorie hledání nepřítele uvnitř strany. To vede i k umělé konstrukci nepřítele uvnitř strany a hlavní nápor se soustřeďuje zvláště na členy strany." V závěru dopisu ho opakovaně vyzývá, aby se neoháněl přátelstvím k němu a nezneužíval slovo přítel a spolupracovník.
Když A. Dubček psal tento dopis, neměl zřejmě ani tušení, co všechno V. Biľak o něm doslova "natáral", napovídal nesmyslů, na zasedání Krajského výboru KSS v Košicích 8. ledna 1970. Kromě jiných pomluv a lží zde vyslovil dokonce takovou nehoráznost, jako by mu Dubček nabídl, že bude v zahraničí získávat zprávy od Američanů - kteří mu důvěřují - a předávat je Rusům. I když nejdříve prohlásil, že to, co jim říká, nelze veřejně publikovat, jako pravá drbna prozradil, že Dubčeka posílají do Turecka, neboť se obávají jeho vlivu na národy, aby ho izolovali, aby z něj národ nemohl udělat mučedníka, aby ho nemuseli postavit před soud. Protože: "Žádný politický proces by této straně nepomohl. Ani vnitřně, ani mezinárodně."
Koncem ledna 1970 konečně odstartovalo poloprázdné letadlo Čs. aerolinií z Ruzyně přímo do Ankary. Během letu se A. Dubček i paní Anna těšili velké a upřímné pozornosti dvou letušek, za niž je zakrátko po návratu čekal vyhazov. Po přistání, již na letišti v Ankaře, se A. Dubčekovi dostalo neobyčejně vřelého přivítání od množství obyvatel. A teprve po hodině, za asistence policie, mohl odjet do rezidence čs. velvyslanectví. Při předávání pověřovacích listin na MZV Turecka byl nad rámec běžných diplomatických zvyků přijat na nejvyšší úrovni, včetně prezidenta Ceodeta Sunaiho.
Během pobytu v Ankaře se Dubčekovi těšili velké pozornosti a přízně tureckých činitelů, ale i obyvatel. Značné pozornosti se "těšil" i v malém kolektivu čs. velvyslanectví. Dubček záhy vycítil, že je sledován, že Husák se mu snaží pobyt v Turecku znepříjemnit. A jeho původní obavy, jak je uvedl v citovaném dopise Husákovi, se změnily ve vážné podezření, že ho chtějí donutit k emigraci. K tomu, aby požádal některou západní zemi o politický azyl. To by byla voda na mlýn husákovské a biľakovské propagandy, aby z něho mohli udělat zrádce.
Skutečně také řada zemí - USA, Kanada, Francie, Austrálie, Švédsko a další - nabízela Dubčekovi pohostinství, což on s díky odmítal, protože byl rozhodnut, že se děj se co děj vrátí do vlasti. Když se z různých zdrojů dověděl, že Husák a spol. mají v úmyslu zabránit mu v návratu, rozhodl se k návratu za každou cenu. Po dohodě s manželkou, za pomoci přátel si obstaral letenku z lstanbulu do Budapešti, odkud je to domů jen pár kilometrů. Počátkem června 1970, v nočních hodinách, opustil nepozorovaně rezidenci, taxíkem dojel na nádraží a vlakem do lstanbulu, kde nasedl do maďarského letadla. Ale Husák, zavčas informován J. Kádárem, vyslal do Budapešti svého emisara Fr. Dvorského, předsrpnového člena ÚV KSS, který Dubčeka dopravil z Budapešti do Prahy.
První informace, kterou se v Praze dověděl, bylo sdělení o jeho vyloučení z KSČ. 24. 6. byl oficiálně odvolán z funkce velvyslance. Zasedání ÚV KSČ 25.-26. 6. 1970 jeho vyloučení potvrdilo a sdělovací prostředky zveřejnily. Tato zpráva se rychle rozšířila do celého světa. Svědčí o tom i reakce jednoho z nejznámějších spisovatelů a historiků Francie, Luise Aragona. V řádcích adresovaných A. Dubčekovi bezprostředně po zveřejnění uvedené zprávy, píše: "*Drahý soudruhu Dubčeku, budou Vás moci vyhnat odkudkoliv, ale nikdy Vás nebudou moci vypudit z mého srdce. Aragon.* "

První starostí A. Dubčeka po návratu domů bylo zajistit také návrat manželky. Žádost, aby pro ni mohl odjet nejstarší syn, byla zamítnuta. Přesto, za pomoci přátel a pod tlakem zpráv zahraničního tisku o krizové situaci paní Anny, selhal Husákův pokus udělat z ní rukojmí. Řada obyvatel Ankary pak polévala kola auta, které ji odváželo na letiště - na tradiční znamení přátelství - aby se šťastně dostala domů.
Po návratu Dubčeka i jeho manželky do Bratislavy ke svým třem dětem a Dubčekově matce, nastalo pro něj jakési několikaměsíční politické vakuum. V průběhu marného hledání nějakého odpovídajícího zaměstnání v černém řemesle, v němž byl vyučen a v kterém kdysi řadu let pracoval, zjistil, že je obklopen jakousi neviditelnou zdí a všude slyšel zamítavou odpověď. Ukázalo se, že to, co V. Biľak nalhal na zasedání předsednictva KV KSS v Košicích v lednu 1970, pokračuje. Posléze dostal pokyn, aby vyčkal, než bude rozhodnuto o jeho zařazení. Husákovo vedení zatím několikrát jednalo o tom, jak Dubčeka izolovat od veřejnosti.
Počátkem října byl pozván na ÚV KSS k tajemníkovi a členu předsednictva Vačokovi, který mu sdělil, že vedení strany rozhodlo, aby nastoupil do Výzkumného ústavu důchodového zabezpečení jako starší referent. Tuto nabídku ale Dubček odmítl, protože jednak chtěl dělat něco praktického a jednak se obával, že by toto zařazení mohlo být zneužito proti němu. V dopise prvnímu tajemníkovi ÚV KSS a členu předsednictva ÚV KSČ J. Lenártovi z 3. 11. 1970 mu vytkl, že byl postaven před hotovou věc, bez předběžného jednání s ním. Současně mu připomenul, že mu dosud nebylo umožněno slíbené lázeňské léčení, a že podle jednání s tajemníkem Vačokem o jeho léčení musí rozhodnout předsednictvo ÚV KSS, přičemž prý není vhodné, aby jel do Karlových Varů. Stejně tak prý není vhodné, aby si záležitost vyřizoval sám, ať již na ministerstvo zahraničních věcí (MZV) nebo na ministerstvo zdravotnictví (MZ) či jinde. Dále Lenárta informoval o svém odmítnutí požadavku MZV, aby podepsal "dohodu" o rozvázání pracovního poměru k 15. září 1970, neboť mu nebyla sdělena zákonná výpovědní lhůta, aby si mohl sám vyhledat zaměstnání.
V závěru dopisu žádá o vydání pokynu MZ, aby mohl konečně nastoupit léčení. Žádá o souhlas, aby mohl nastoupit do zaměstnání ve své původní profesi a aby mu MZV řádně vyplácelo plat a rodinné přídavky na děti, které jsou mu zadržovány.
A. Dubček se v těchto dnech ocitl ve stejné situaci jako statisíce jeho stoupenců, komunistů i bezpartijních. Tuto skutečnost charakterizoval ve svých pamětech konstatováním, že se ocitl "v dobré společnosti", i když se mu dostalo mimořádné pozornosti bezpečnostních orgánů jako obzvlášť nebezpečnému "kontrarevolucionáři" či "pravicovému oportunistovi".
Byla to doba, kdy jednotlivé frakce a skupiny "vítězů" - husákovští pragmatici či realisté, biľakovští dogmatici a konzervativci, novotnovští ultrakonzervativci i první renegáti reformního vedení atd.,- rozvinuli mezi sebou zápas o prosazení svého pojetí normalizace a konsolidace, své pojetí "Poučení z krizového vývoje", které začali připravovat, a pochopitelně i o svůj podíl na moci. Ale společně prosazovali a prosadili krutou mstu proti představitelům reformního hnutí a jejich stoupencům ve stranických prověrkách a masových čistkách. Celý tento proces byl z pozadí dirigován a urychlován různými emisary a zmocněnci moskevského Kremlu. Několik set tisíc vyloučených a vyškrtnutých komunistů a desetitisíce nestraníků bylo odsouzeno do role neplnoprávných občanů, což bylo zpravidla spojeno nejen se ztrátou zaměstnání a jejich odchodem do kotelen, k lopatám a bagrům, ale i s postihem jejich rodin včetně dětí, které například ani nemohly pokračovat ve studiu... Byla to doba likvidace elity národa ve všech oborech lidské činnosti. Stačilo k tomu málo: nesouhlasit s intervencí varšavské pětky a nebát se to říci nahlas. Byla to doba nástupu "pravověrných" outsiderů ~ kariéristů. Byla to msta amorálních primitivů.
Oficiálním dokumentem, který měl kodifikovat všechna tato opatření, a jakousi biblí normalizační a konsolidační věrouky se stalo "Poučení z krizového vývoje ve straně a ve společnosti po XIII. sjezdu KSČ", schválené plenárním zasedáním ÚV KSČ v prosinci 1971. Základním cílem tohoto "dokumentu" bylo dodat Kremlu, ale také pro vlastní pseudosvědomí Brežněvovských stoupenců, přesvědčivý "důkaz", že v Československu byla doopravdy kontrarevoluce a že tudíž vojenská intervence byla nejen nutná k záchraně opravdového - rozuměj podle představ Kremlu - socialismu, ale dokonce "vyžádaná" tisíci čs. komunistů, případně i nekomunistů. Proto - podle „Poučení" - byli reformní představitelé vylíčeni jako pravicoví oportunisté a zrádci, a naopak vlastizrádci, jako V. Biľak, D. Kolder, A. Indra, O. Švestka, A. Kapek, coby představitelé "zdravého jádra" a skuteční vlastenci. Vojenská intervence a okupace byla překvalifikována na bratrskou internacionální pomoc atd. O mimořádném zájmu Brežněvova vedení na vypracování takového dokumentu svědčí i jednání československého velvyslance B. Chňoupka s tajemníkem ÚV KSSS Katuševem 4. 11. 1970 a Chňoupkova zpráva G. Husákovi. Podle sovětských požadavků neměly formulace "Poučení" v žádném případě vyvolat dojem, že vstup vojsk byl dílem nějaké skupiny spiklenců. Měly zdůraznit odpovědnost Dubčeka a ocenit zásluhy Husáka a Svobody...
Nakonec došlo i na procesy s představiteli rodící se opozice. I když se už nevěšelo a "vítězové" se spokojili s dlouholetým žalářováním odsouzených. Strach z mezinárodního ohlasu a odporu nedovolil Husákovu vedení inscenovat procesy proti vedoucím představitelům reformního hnutí, proti A. Dubčekovi, J. Smrkovskému, Fr. Kriegelovi a dalším. Přesto se v řadách "vítězů" a hlavně v řadách pracovníků ministerstva vnitra objevila touha takové procesy inscenovat. Avšak ani Kreml neměl - z mezinárodních důvodů - zájem na takových procesech.
V atmosféře, jak byla vylíčena, po odmítnutí několika dalších nabídek, se Dubček rozhodl přijmout nabídku, odsouhlasenou vedením strany v Praze i v Bratislavě, nastoupit 1. prosince 1970 jako vedoucí mechanizátor Západoslovenských státních lesů na Lesní správě Krasňany. Při pohovoru s tajemníkem ÚV KSS Vačokem mu bylo přislíbeno, že když nastoupí na toto místo, bude mu umožněno odjet do Prahy, aby si mohl vyřídit formality na MZV, spojené s nástupem na nové pracoviště. Dubček souhlasil a 3. prosince odjel do Prahy vyřídit tyto záležitosti a současně obstarat některé náhradní díly pro podnikové závody. Jeho počáteční uklidnění, že bude mít práci, stálý i když

nevelký příjem a hlavně že bude opět mezi lidmi, však vzalo brzy za své.
Představitelé Husákova režimu, zvláště ale jeho bezpečnostní orgány, byli totiž jiného názoru. I když si Dubček záhy vysloužil pověst nejlepšího zásobovače na Slovensku, byl vůči němu zvolen postup jako k nejnebezpečnějšímu nepříteli. Byl vyloučen ze všech společenských organizací, z odborů, ze Slovenského mysliveckého svazu, ba dokonce i ze Slovenského svazu protifašistických bojovníků, ačkoliv byl obecně znám jako ilegální pracovník a partyzán ve SNP. Málo je známá skutečnost, že byl také degradován z podplukovníka na vojína. Součástí degradace Dubčeka jako občana bylo i odebrání loveckých zbraní. V dopise Krajské správě SNB v Bratislavě z 24. 2. 1971 protestuje proti jejich odebrání a dokazuje jeho neodůvodněnost a nezákonnost. Žádá zrušení původního rozhodnutí Městské správy VB z 11. 2. 1971. Marně se však odvolává na svou občanskou bezúhonnost i na skutečnost, že když omezil na minimum své společenské styky a zábavu (kino, divadlo, sport), myslivectví mu zůstalo jako jediný zdroj rozptýlení.
Nezůstalo však jen u těchto forem diskriminace a šikanování. Z dopisu A. Dubčeka ministrovi vnitra ČSSR R. Kaskovi z 8. 12. 1970 se dovídáme, že současně s jeho nástupem do práce byla orgány ministerstva vnitra zahájena akce "Bříza". Trvalý a systematický dozor nad pohybem a životem A. Dubčeka, jeho rodiny a přátel. Dozor, který se později změnil v soustavné šikanování a terorizování. **Dubček se stal nejhlídanějším domácím vězněm Husáka.**

V dopise Kaskovi popisuje, jak jako zkušený odbojář záhy zjistil, že při své cestě do Prahy, v Praze, při vyřizování svých záležitostí i při obstarávání náhradních dílů ve skladech v Horních Měcholupech, ale také při pochůzkách včetně oběda, byl sledován orgány bezpečnosti. Spolu se svým přítelem, bývalým tajemníkem O. Jarošem, v jehož autě jezdili, je trochu "povodili" po Praze.
A. Dubček dále uvádí, že tento dopis nepíše jako stížnost a dává v úvahu, zda by se jeho kontrola nemohla organizovat nějak kulturněji. Že on se chce věnovat své práci a rodině a že není žádný protisocialistický živel.
Postavení A. Dubčeka v podniku bylo záhy zkomplikováno nástupem nového ředitele - hlídače, který se nerozpakoval mj. kontrolovat a zabavovat jeho poštu.
Teprve 20. května 1971 dostal A. Dubček odpověď Správy vyšetřovnání StB - FMV na své trestní oznámení proti V. Novému ze 4. září 1969. Dověděl se z ní, že z obsahu napadených výroků V. Nového nelze vyvodit závěr, "že jde o výroky, kterými by byl hanoben představitel republiky", a proto byl případ odložen. Na toto rozhodnutí reaguje Dubček dopisem FMV - Správě vyšetřování StB ze dne 13.9. 1971. Trvá na opodstatněnosti svého podání a uvádí, že za Novým kritizovanou činnost masmédií v roce 1968 byl odpovědný B. Chňoupek, který nyní rozpoutal veřejnou kampaň proti němu podle zásady "zloděj křičí, chyťte zloděje", aby sám sebe zachránil.
V jednom ze svých prvních dopisů generální prokuratuře, k němuž připojil kopii dopisu Hlavní správě StB a Inspekci MV SSR, Dubček zaznamenává další z řady případů soustavného sledování orgány StB z té doby. Bylo to někdy v polovině roku 1971, kdy se zúčastnil soutěže zručnosti lesních dělníků na Lesním závodě v Partyzánském. Po skončení soutěže požádal místní pracovníky, zda by mu mohli vystavit účet na jeden špalek, který zůstal po soutěži. Napadlo ho, že by si z něho vyrobil zahradní stůl. Bylo mu však nabídnuto, že mu připraví lepší kus, který by lépe splnil účel. A. Dubček nakreslil potřebný rozměr kulatiny na papír, ale když jej jednomu z dělníků předal, zpozoroval, že ten odešel v doprovodu neznámého člověka, který se tam mezi nimi pohyboval, na záchod, kde, jak později zjistil, mu musel ukázat "záhadný lístek" od Dubčeka. Na slíbený kus kulatiny pak čekal marně a ani se tomu nedivil.
Pro představitele Husákova režimu však byla každá záminka k šikanování vítaným zpestřením. Využili proto i toho, že se A. Dubček nezúčastnil listopadových voleb, které připadly právě na jeho padesáté narozeniny - na 27. 11. 1971. Za tento "zločin" byl donucen se zodpovídat na schůzi ZV ROH 23. 12. 1971 za účasti zástupců vedení podniku a základní organizace KSS. A. Dubček objasnil motiv svého "zločinu" a obhájil se. Odvolal se na Ústavu ČSSR a vysvětlil, že zákon nenařizuje povinnost volit, ale že dává občanovi právo, možnost volit a že už toto by mělo k vysvětlení postačit. Současně však nezakrýval, že nešel volit také v důsledku svého rozladění z toho, že je obviňován z protistranických postojů, z revizionismu, oportunismu, antisovětismu, protiinternacionalismu a z nepřátelství vůči pracujícímu lidu. Že to byl výraz nesouhlasu s tímto obviňováním jeho i jeho rodiny a nesouhlasu s jejich šikanováním. V závěru své obhajoby uvedl: "...27. 11. 1971, tj. v den voleb jsem dovršil 50 let od svého narození a 32 let od vstupu do KSČ. Těžce jsem v této době nesl absolutní trest - vyloučení - i to, že jsem byl předsednictvem ÚV KSČ jako bývalý představitel oficiální politiky strany a státu, její první tajemník, ztotožněn s protistranictvím a nepřátelstvím k lidu a republice. Svůj vztah k socialismu projevuji a nadále budu projevovat ve svědomité práci v nynějším zařazení, abych se tak nadále včleňoval do úsilí pracujících o rozvoj své vlasti."
Účastníci tohoto jednání vzali Dubčekovo vysvětlení na vědomí bez jediného dotazu. Předseda ZV ROH přislíbil, že Dubčekovi bude dána plná podpora v plnění pracovních úkolů. A zástupce komunistů uvedl, že o jeho stanovisku bude informovat základní organizaci KSS.
Krátce po tomto jednání došel A. Dubček k závěru, že nebude dále mlčky snášet aktivity StB kolem své osoby a rodiny a rozhodl se napsat podání proti omezování své svobody bezpečnostními orgány. Toto podání, adresované Ministerstvu vnitra, Hlavní správě StB a Inspekci MV SSR ze dne 6. 1. 1973 odeslal také 2. 3. 1973 Generální prokuratuře SSR, neboť "prokuratura je podle zákona strážcem dodržování socialistické zákonnosti".
To bylo zřejmě jeho první rozsáhlé a na konkrétních faktech založené podání proti orgánům bezpečnosti. Až dosud se totiž domníval, že nemá praktický význam apelovat na představitele bezpečnosti a strany, zvláště ne na krajské orgány, které tato opatření vůči němu a rodině nařizují a uskutečňují. í
"Již téměř čtyři roky žiji v atmosféře těchto opatření," - píše, v úvodu podání. "Možná vánoční a novoroční dny a vstup do nového roku 1973 mne podnítily k tomu, abych opět cosi napsal k činnosti Státní bezpečnosti, zvláště o svých

poznatcích a faktech ze sklonku minulého roku - 1972.
Možná mě podnítilo opět psát i to, že i já jsem člověk (což vám asi mnoho neříká) a občan ČSSR, který má svou čest a svědomí, a jestliže chcete slyšet otevřené slovo, člověk, kterého ani vaše dýchání do týlu, stoupání na paty, ani vaše bdělé uši nepřinutí k tomu, aby před vámi klekl na kolena. Budu se snažit, abych toto i nadále duševně vydržel... i když musím také poznamenat, že vaše vytrvalé ‚hraní' na mé nervy není bez účinku na můj spánek, zdraví, moji rodinu a její ovzduší, na mou práci mechanizátora Státních lesů, na můj občanský život, který mi ‚zaručuje' Ústava ČSSR."
Na následujících stránkách se omezil na výčet a popis řady konkrétních příkladů z poslední doby. Jak byl sledován ve dnech 5.-6. 11. 1972 při zabezpečování práce na Lesním závodě v Bánovcích nad Bebravou. Svým spolupracovníkům nic neprozradil, ale když jeho sledovači přijeli za ním až k horské chatě nad obcí Omastiná, kam ho ostatní pozvali do společnosti, šel motorizovaným sledovačům naproti a na zapískání šli za ním i spolupracovníci. Pochopitelně, sledovači rychle vycouvali po úzké horské cestě. Příští den však jeho sledování pokračovalo v Omastiné, v Bánovcích i v Trenčíně. Jako další příklad uvádí příhodu ze služební cesty na Lesní závod Trenčín 10.-11. listopadu 1972. Uvádí SPZ jednotlivých aut s osádkami sledovačů včetně jedné blondýny, o níž bude ještě řeč. Tentokrát na své sledovače upozornil své příbuzné, které v Trenčíně navštívil. Při návštěvě švagra se mu podařilo "nachytat" právě onu blondýnu. Vyběhli totiž rychle do čtvrtého patra domu a zůstali tiše stát na schodišti. Po chvíli slyšeli opatrné kroky. A když ona blondýna došla opatrně ke čtvrtému patru, Dubček proti ní vystoupil a pozdravil. Ona se prudce obrátila a seběhla dolů na chodník. Mezitím Dubček a jeho příbuzní stačili vyjít na balkon, odkud ji zvali nahoru. Byla viditelně rozčilena, že byla odhalena, ale nereagovala. Obdobných případů, kdy dal Dubček sledovačům najevo, že o nich ví, uvedl v dopise několik. Uvedl řadu případů, kdy si zaznamenal datum, typy automobilů, barvu a čísla tak, jak se při sledování jednotlivé osádky střídaly.
"Po uvedení některých konkrétních faktů chci otevřeně říci, že je to ze strany bezpečnostních orgánů porušování naší socialistické zákonnosti. Proto je dopis stížností i podáním vůči porušovatelům zákona o Sboru národní bezpečnosti, občanských práva Ústavy ČSSR."
V další části dopisu Dubček uvádí, že on má svědomí čisté, ať ho Husákovo vedení obviňuje z čehokoliv. Že se netají názorem, že orgány bezpečnosti mají pro svou činnost "požehnání" shora, což mu nebrání protestovat a nesouhlasit. "To je jediné, co mi na mou aktivní obranu zůstává. Nepatřím mezi zbabělce a ufňukance, za jakého mě označovali. Kdyby bylo zapotřebí, jsem ochoten, budu-li k tomu vyzván, kdykoliv před orgány (i státními) k tomu povolanými se obhajovat."
V závěrečné části svého třináctistránkového podání odmítá různá tvrzení o své nepřátelské, protisocialistické a protilidové činnosti. Potvrzuje své jednoznačné setrvání na pozicích socialismu, ale podle svých představ. Nedělá ze sebe hrdinu, přiznává, že postup bezpečnostních orgánů mu na spánku nepřidává a že ani v práci nemá potřebný klid.
"Víte, já nemám obavu o sebe, nepíše se rok 1950, i když projevy těchto metod se objevují v jiné formě. Mám obavu o lidi, kteří nic netušíce mohou být pro loajální vztah ke mně a mé rodině pracovně nebo jinak postiženy. Proto jsem své styky s lidmi omezil na nejnutnější míru." V závěru konstatuje, že se ale za to nedočkal ohleduplnějšího postupu vůči sobě. Ať si tedy orgány dále odposlouchávají telefon, cenzurují poštu, získávají informace na pracovišti, sledují ho pěšky nebo auty, budují své pozorovatelny a chodí za ním po ulicích, jestliže si myslí, že to přispívá ke konsolidaci. On se však nepokládá za vhodný objekt jejich pozornosti a nedá se vyvést z klidu.
"Já už nemám co ztratit. Nepracoval jsem ve straně pro funkci, postavení a pro peníze. Pracoval jsem ve straně z přesvědčení... Bude-li inspekce MV tuto záležitost šetřit, nechť se na tento dopis dívá jako na protest proti nezákonnosti... Hlavní smysl dopisu je v tom, že je podáním proti porušování socialistické zákonnosti a občanských práv."
Odpověď na tento dopis - podání - však čekal marně. Odpovědí bylo pokračování v šikaně a terorizování jeho i rodiny, jak je to zřejmé z dopisu Federálnímu shromáždění a SNR z 28. 10. 1974, o němž bude řeč v kapitole následující. V této kapitole zaznamenávám ještě skutečnost, že došlo k prvnímu písemnému projevu A. Dubčeka, který byl zveřejněn v zahraničí. Byl jím kondolenční dopis k úmrtí jeho nejbližšího spolupracovníka Josefa Smrkovského, adresovaný paní Katrin Smrkovské. Byl zveřejněn v Pelikánových římských Listech č. 2 z května r. 1974.

A. Dubček a J. Smrkovský byly nesporně dvě vůdčí postavy Pražského jara a nejdůvěrnější spolupracovníci a přátelé. Jejich cesty se však po srpnu 1969 - nikoliv jejich vinou - rozešly. Do povědomí vznikající socialistické opozice se J. Smrkovský zapsal především dvěma veřejnými projevy. Svědectvím k roku 1968, zveřejněným v italském týdeníku "Giorni-Vie nuove" v září 1971, a ve zvláštním čísle zářijových Listů r. 1971, posléze také v Listech č. 2 z 2.3. 1975. Dále i dopisem L. Brežněvovi z 25. 7. 1973. J. Smrkovský v tomto dopise velmi podrobně popsal situaci v Československu, zejména represe proti bývalým členům KSČ, a důsledky normalizace pro další vývoj v zemi. Vyzval v něm k řešení československé otázky a SSSR k iniciativě v této věci, což by dobře zapůsobilo v široké české a slovenské veřejnosti a pomohlo by k obnově neformálních přátelských vztahů mezi ČSSR a SSSR. Uvedl, že pozitivní důsledky takového kroku by byly zřejmé.
Méně je ovšem známo, že dopis J. Smrkovského L. Brežněvovi byl doprovázen dopisem generálnímu tajemníkovi KS Itálie E. Berlinguerovi se žádostí o zprostředkování či předání dopisu Brežněvovi. Kopie tohoto dopisu z 25. 7. 1973 se zachovala i v korespondenci A. Dubčeka.
Své svědectví se Smrkovský rozhodl zveřejnit jednak jako reakci na biľakovsko-husákovský výklad Pražského jara v "Poučení z krizového vývoje..." a jednak jako již nemocný člověk považoval za nutné zanechat svědectví o době a událostech. A pokud šlo o dopis Brežněvovi, došel pozorováním a vlastním hodnocením mezinárodněpoIitické situace

a různých změn v Brežněvově vedení i ve vedení v zemích varšavské pětky k závěru, že je možné hledat cesty ke zmírnění vnitropolitického napětí. Vážná nemoc ho však udolala a krátce před dovršením 63. roku svého života, 14. ledna 1974, zemřel.

Husákův režim se všemožně snažil o to, aby se veřejnost o úmrtí J. Smrkovského nedověděla, orgány Bezpečnosti se postaraly o znesnadnění účasti jeho přátel a stoupenců na pohřbu. Příjezdová silnice ke krematoriu v Motole byla náhle zneprůchodněna fingovanou opravou. Autobusy a tramvaje končily své trasy o několik zastávek dříve a okolí krematoria bylo doslova obsypáno příslušníky VB a StB s fotoaparáty a kamerami. Připravena byla také vodní děla... Přesto se obřadu zúčastnilo na 1 500 lidí, přátel a příznivců, kteří se o pohřbu dověděli většinou ústním podáním.
A. Dubček se pohřbu nemohl zúčastnit, protože telegram, obsahující informace o pohřbu, mu byl po příslušné "kontrole" doručen až v hodinách konání pohřbu 18. 1. 1974. Proto okamžitě sedl ke stolu a napsal paní Katrin Smrkovské kondolenční dopis, který jí však odevzdal osobně po příjezdu do Prahy příštího dne. Vysoce v něm ocenil roli J. Smrkovského v národně osvobozeneckém protifašistickém boji v letech druhé světové války i po ní, jako představitele dělnické třídy a také v reformním hnutí v roce 1968 jako uznávaného tribuna lidu. Tvrdě kritizoval zradu G. Husáka na lidech a ideálech Pražského jara, zvláště na J. Smrkovském, za jeho vyloučeni ze strany a obvinění z nepřátelství vůči straně, lidu a republice. Kategoricky obhajoval ideály Pražského jara a úsilí o jejich realizaci. A stejně kategoricky kritizoval současné vedení i situaci ve straně, v níž vedoucí role ve společnosti byla prosazována nikoliv přesvědčivostí programu, ale "komandováním, psychózou vynucené poslušnosti."
Tento dopis, dopravený do Itálie jedním z příbuzných J. Smrkovského, pravděpodobně architektem Macháněm, zveřejněný italským týdeníkem "Giorno- Vie Nuove" 13. 3. 1974, se stal významným politickým dokumentem a politickou událostí. Ne snad ani tím, že rozsáhlé výňatky z něj uveřejnily všechny přední italské deníky včetně "L' Unitá" či přední světové noviny jako "Le Monde" či "New York Herald Tribune", ale především jeho obsahem a faktem, že ani po pětiletém šikanování a policejním teroru nepodlehl Dubček nátlaku a místo sebekritiky obhajuje socialistický charakter Pražského jara. Ačkoliv o tom výslovně nemluvil, odhalil škodlivost teorie o Husákovi jako o "menším zlu". A zřejmě také, obdobně jako J. Smrkovský, předpokládal, že sovětské vedení v dané mezinárodní situaci bude mít zájem na uklidnění situace, proto neútočil jednoznačněji proti intervenci a perzekuci. Svým vystoupením naznačil, že na změnu situace k lepšímu nelze čekat se založenýma rukama. A poslední věta komentátora, že "vše nasvědčuje, že A. Dubček neřekl ještě své poslední slovo", byla doslova prorocká.

V korespondenci A. Dubčeka - v pozůstalosti O. Jaroše - se dochovaly i fotokopie dvou dopisů Katrin Smrkovské prezidentu Svobodovi. Svědčí o tom, že Husákův režim a jeho orgány StB se vuči Smrkovskému i po jeho smrti chovaly a s jeho pozůstatky zacházely jako kanibalové. Nejen že bránily Katrin Smrkovské v řádném uložení urny s popelem na hřbitově, ale po jejím uložení do hrobu bez náhrobku urnu vyjmuly, aby pak paní Smrkovské oznámily, že byla 2. března nalezena na toaletě vlakové soupravy v Českých Velenicích. K tomu byla vymyšlena legenda, že ji zřejmě chtěl některý z přátel Smrkovského převézt do Rakouska, aby ji tam slavnostně pohřbil. Poté bylo opět rodině bráněno v uložení urny na hřbitově a doporučeno (příslušníky StB), aby si ji vzala domů. Katrin Smrkovská se od prezidenta Svobody odpovědi nedočkala. To vysvětluje i skutečnost, že na složce s dopisy je poznámka nějakého úředníka či pracovníka prezidentské kanceláře s nečitelným podpisem: "nereagovat a založit ad acta". Z další poznámky, sdělení od "s. Pudláka", vyplývá, že do sekretariátu prezidenta republiky došly dopisy k založení 23. 9. 1974 a při tom konstatováno: "V sekretariátu PR neprotokolováno! bez č. j."

Vydalo Křesťanskosociální hnutí ve spolupráci s Nezávislou skupinou Věrni zůstaneme, Kruhem občanů ČR vyhnaných v r. 1938 z pohraničí a Českým národním sdružením jako svou 385. publikaci určenou pro vnitřní potřebu českých národních organizací, Praha, listopad 2011.
Webová stránka: www.ceskenarodnilisty.cz
E-mail: vydavatel@seznam.cz

PhDr. Antonín Benčík, CSc.

Alexander Dubček

Pražské jaro 1968. „Normalizace“. Sametová revoluce 1989

III.

IV.

OHLAS DUBČEKOVA DOPISU FEDERÁLNÍMU SHROMÁŽDĚNÍ A SNR

Největší rozruch a ohlas v Československu i v celé Evropě vyvolal dopis A. Dubčeka Federálnímu shromáždění ČSSR a Slovenské národní radě z 28. 10. 1974. A to přesto, že ani v jedné z těchto institucí se nestal předmětem jednání. S největší pravděpodobností byl i tento dopis nejdříve předmětem pozornosti orgánů Obzinova ministerstva vnitra, neboť k předsedovi Federálního shromáždění A. lndrovi dorazil až 11. listopadu. Ten jej obratem - ještě téhož dne - podle předběžného dohovoru nechal doručit prvnímu tajemníkovi ÚV KSČ G. Husákovi.

V úvodní části dopisu v rozsahu 24 hustě popsaných stran Dubček uvádí, že hlavním důvodem k jeho napsání je neustálé pošlapávání socialistické demokracie a zákonnosti ze strany orgánů Federálního ministerstva vnitra a Ministerstva vnitra Slovenské republiky. A to nejen vůči němu a jeho rodině, ale i celému jeho okolí, v němž se pohybuje: při služebních cestách, v soukromém životě, při návštěvách rodiny a přátel, na nákupech, při návštěvách lékaře či při cestách do práce. Dokládá to popisem šestnácti konkrétních příkladů za období od srpna 1973 do října 1974. Uvádí přitom i zjištěné typy aut používaných k jeho sledování a jejich SPZ. Uvádí, jak v nejednom případě dal sledujícím orgánům znát (např. oslovením pod záminkou různých dotazů), že ví o jejich "poslání". To také dokazuje, že Dubček nebyl žádný strašpytel.
Pro ilustraci zde uvádím alespoň jeden zdánlivě banální případ z počátku prosince 1973. A. Dubček se tehdy zúčastnil služební cesty pracovníků podnikového ředitelství na Lesní závod Topolčany, polesí Duchoňka, ve "funkci" náhradního řidiče. A zatímco pracovníci ředitelství řešili na polesí problémy racionalizace práce a mezd, Dubček při procházce kolem hospodářských budov zašel do kovárny, odkud slyšel klepot kovářského kladiva. Slovo dalo slovo a místní kovář poznal v lesnické uniformě Dubčeka. A ten překvapeného krajana požádal, zda by nemohl zkusit, jestli ještě nezapomněl kovářské řemeslo. Dubček kdysi několik let pracoval v Dubnici nad Váhom jako kovář. Dohodli se posléze, že si udělají dvě ručně kované podkovy. Dohodnuto - uděláno. Pro oba aktéry toto náhodné setkání a společný prožitek přinesl pocit uspokojení a rozloučili se dlouhým chlapským stiskem ruky jako přátelé...
O tom, co následovalo, nechám "mluvit" autora dopisu:
"...následovalo velké šetření... Bezpečnostní orgány zatroubily na poplach. Na lesním závodě se zvedla vichřice. Poté na polesí, v kovárně, na podniku...Mnozí nezainteresovaní se divili, co jsem to jen udělal... že přinejmenším tam musel být nějaký tajný sjezd ‚kacířů'... Divil jsem se především já, proč se mě nikdo neptá, nebo spolucestujících, mezi nimiž byl i předseda stranické organizace a dva jeho podřízení, kteří by zřejmě podali pravdivou zprávu.
Ale vyšetřovatelé museli asi pospíchat, když ‚nahoře' nahlásili že Dubček si organizoval v Topolčanech popularitu. Vyráběl podkovy, které rozdával tamějším občanům i s vyraženými autogramy. Žel, byl jsem asi poslední, s odstupem času, kdo to měl objasnit. (Nemusel být ten cirkus a obavy tolika lidí)... Skočil jsem domů a donesl podkovu... A jaké překvapení - nebyl ani na ní monogram... Ale umím si představit, co asi duševně prožívá takový člověk (na odlehlé samotě Duchoňka), který si život a práci představoval jednodušeji...a který neměl ani zdání o spřádání ‚pavoučích sítí' bezpečnostních orgánů..."
Další stránky Dubčekova dopisu obsahují tvrdou kritiku husákovsko-biľakovského normalizačního režimu, v níž odhaluje falešnost jeho normalizační bible, tzv. "Poučení z krizového vývoje...", na niž husákovské vedení nutí přísahat věrnost tomuto režimu, a to nejen příslušníky KSČ. Dopis je současně zanícená a přesvědčivá obhajoba polednového reformního procesu, ale i tvrdá kritika jeho odpůrců, zvláště probrežněvovské frakční skupiny, která neváhala pozvat intervenční vojska k jeho zardoušení.
Dubček však v tomto dopise neobhajuje jenom sebe a své názory. Otevřeně a jednoznačně vystupuje na obranu všech tímto režimem nespravedlivě postižených politicky, morálně i sociálně. A nejen to. Jeho dopis je upřímnou a naléhavou obranou všeho lidu Československa proti nastolování režimu osobní moci:
"Oponuje se a - mírně řečeno - odmítá se můj závěr o systému osobní moci. Fakta v tomto dopise a v předchozí stížnosti jsou jasným svědectvím, dokazujícím tuto skutečnost. Určité složky Státní bezpečnosti jsou na jedné straně zneužívány k oné nezákonné činnosti a na druhé straně jsou i v ní tendence po moci a ovládání politického a veřejného života. Určité kruhy ve službách ozbrojené moci se cítí povolané k tomu, aby opět zaměřovaly svoji činnost dovnitř strany. Proto se spřádají pavučiny a organizují zpravodajové nejen na mém pracovišti, ale v celé společnosti. To ochromuje činnost a výchovnou politickou práci strany. Vede to k odumírání její hlavní funkce a nahrazuje se vládnutím, což je daleko jednodušší, ale nanejvýš škodlivé, a to nejen pro socialismus v Československu. Ve straně zbavené možnosti otevřené diskuse, pravidelné a účinné kontroly - i vyšších orgánů strany - roste korupce. Obavy o existenci vedou mnohé členy strany ke schvalování závěrů, s nimiž nesouhlasí. A tak roste skutečná dvoutvářnost: jinak na schůzi, jinak doma, v soukromí, mezi přáteli. Mezi lidmi vzniká lhostejnost, vytváří se atmosféra pokoutního donašečství, podezřívavosti a strachu, pokrytectví, namísto otevřeného stanoviska... jak na schůzích, tak i v tisku... "
"*Lid je zbaven možnosti bez strachu, to je svobodně, mluvit o obsahu politiky strany, a tak rozhodovat o společenských záležitostech*. "
V závěru dopisu Dubček konstatuje: "*Moc příslušné složky Státní bezpečnosti v ministerstvu vnitra je neomezená, i když existují zákony různého druhu... Pavoučí sítě pronikají do celého života v zemi a ti, kteří je spřádají, potřebují obživu i požehnání. Nemohu to nazvat jinak než pravým jménem - zneužívání moci a porušování socialistických principů a zásad strany, porušování lidských práv. "*

* * *

Po několikaměsíčním marném čekání na jakýkoliv ohlas příslušných orgánů na svůj dopis se Dubček rozhodl k napsání dalšího dopisu. V tomto dopise z 1. 2. 1975, adresovaném opět Federálnímu shromáždění a Slovenské národní radě, mj. píše: "Smyslem, obsahem mé stížnosti byla nezákonná činnost Státní bezpečnosti - federálního i slovenského ministerstva vnitra, a aby mi byla dána možnost plně zastávat nynější práci u Státních lesů." Dále zde uvádí, že ačkoli své politické názory nikde nerozšiřuje a ničím se neprovinil, je nadále štván jako lovná zvěř a klade otázku, zda nemá právo na normální rodinný život, na přátele, na normální výkon svého nynějšího zaměstnání, k jehož výkonu daly souhlas nejvyšší politické orgány. Poukazuje mimo jiné na to, že řada těch, kdož byli v letech 1968 - 1969 ve vedení

strany a státu a obhajovali polednovou politiku, své politické ambice a své spoluautorství normalizačního "Poučení"…maskují tvrzením, že neznali skutečnou situaci, "že nebyli informováni".
Zde má Dubček zřejmě na mysli především Husáka, který tímto tvrzením omlouval svou zradu na něm i na ideálech Pražského jara.
V další části dopisu uvádí Dubček několik dalších konkrétních příkladů svého sledování a šikanování orgány Bezpečnosti.
V závěru dopisu pak docela vtipně působí citace oficiální zprávy ČTK z 22. 1. 1975: "Demokratická frakce v americkém Senátu rozhodla v pondělí 45 hlasy proti 7 vytvořit zvláštní výbor, který bude vyšetřovat činnost Ústřední zpravodajské služby CIA, Federálního úřadu pro vyšetřování FBI i dalších výzvědných služeb... vyšetřit činnost... která omezuje a porušuje základní práva a svobody občanů USA. V posledním čase byly zveřejněny informace o tom, že CIA špehovala tisíce Američanů. Demokratický senátor... Stevenson prohlásil, že metody FBI jsou typické pro policejní stát."
Ani na tento dopis se však Dubček nedočkal žádné odpovědI. A Husákovo vedení se nadále tvářilo jako by Pražské jaro nebylo a jeho protagonista č. 1 nikdy neexistoval.
Zatím však tento "neexistující" a neúnavný bojovník za pravdu a spravedlnost sepisoval další dopis. Ten však byl určen pro plánovanou mezinárodní poradu komunistických a dělnických stran. V tomto dopise z 29. 3. 1975, adresovaném politbyru Jednotné socialistické strany Německa (SED v NDR), politbyru Polské sjednocené dělnické strany a předsednictvu Komunistické strany Itálie, se na ně obrací s naléhavou žádostí, aby byla na nadcházející poradě posouzena a projednána kritická situace v Československu a v KSČ. Neboť podle něj situace v KSČ se již v roce 1968 stala záležitostí internacionální.
Ani v tomto desetistránkovém dopise, v němž uvádí příčiny současného kritického stavu, nebojuje jen za sebe, ale především za statisíce postižených nejaktivnějších stoupenců Pražského jara:
"Statisíce komunistů (bývalých členů strany) jsou vystaveny sociálnímu útlaku, zbaveny své práce, jsou postihovány jejich děti, sourozenci, příbuzní. Silně je postižen nejen revoluční kádr strany, v převážné míře z dělnického jádra, ale i tvůrčí, vědecká a umělecká inteligence... Tito komunisté (zvláště komunisté) jsou zvlášť registrováni ve všech kádrových a osobních odděleních a zvlášť sledováni, aby nemohli najít své uplatnění na jiných pracovištích v jakékoli méně významné práci, kterou ovládají...
Celá složitost sociálního dopadu ... vyjadřuje nerovnost nejen v právu na práci a *vzdělání a jiná práva podle našich zákonů, ale staví je do nerovnoprávného postavení před zákonem, neboť většina z nich je pod policejním dozorem. Orgány Státní bezpečnosti tak stojí nad všemi zákony, ba neváhám říci i institucemi, zvláště nad soudy, prokuraturou, společenskými i masovými organizacemi, neboť, jak se říká, jsou všude a při všem... Nejen že slouží moci, ale staly se mocí.*"
V druhé polovině dubna 1975 se v Československu rozpoutalo politické zemětřesení, jehož otřesy byly zaznamenány v celé Evropě. Jeho "epicentrem" se stal Dubčekův dopis z října 1974.
Zatím se nepodařilo zjistit, jak se tento dopis dostal na Západ. Při pozdějším vyšetřování orgány ministerstva vnitra Dubček kategoricky popíral, že se tak stalo jeho přičiněním. Ať tomu však bylo jakkoliv - vždyť dopis k adresátům procházel rukama lidí v institucích včetně MV - v polovině dubna se jeho obsah objevil na stránkách tisku jak na Západě, tak i v zemích Skandinávie: v rakouském "Kurýru", v západoněmeckém "Frankfurter Allgemeine Zeitung" a v bonnském "General Anzeiger", v "Listech - Blätter", vydávaných ve Frankfurtu n. M., v britském "Observer", v římských "Listech" J. Pelikána, ve švédském deníku "Dagens Nyheter", v dánském "Berlingske Tidente", v norských "Dagbladet" a "Aftenposten" i v islandském listu komunistů "Thjódviljinn". Předseda švédské vlády, sociální demokrat Olof Palme, ve svém projevu v Lindköpinku 13. dubna vysoce vyzvedl a ocenil Dubčekův dopis, jeho pevnost a odvahu, a vyslovil protest proti jeho šikanování. Podrobil kritice byrokratické diktatury sovětského bloku a Dubčekův politický i soukromý osud označil za odstrašující příklad. A redakce římských "Listů" v komentáři k Dubčekovu dopisu - zveřejněném v téměř úplném znění - ocenila jeho statečnost a odvahu při obhajobě reformního procesu r. 1968, kritice stávajícího husákovského režimu a že nemluví jen o svých potížích a bolestech, "ale že mluví i za ostatní ‚ponížené a uražené'."
"*Dubček dokázal tímto svým zásadním dopisem a celkovým postojem, že se nedá ani zlomit, ani umlčet. Zůstává synonymem odporu našeho lidu proti cizí okupaci a naději na obnovu národní nezávislosti a svobody v opravdovém socialismu ‚bez pavučin '. "*
"...i tento dopis ukazuje, že A. Dubček se dál vyvíjí, že uzrává jako politik i člověk, který vysoce převyšuje ty, kdo se dnes dostali k moci jen díky cizí okupaci, ale jimiž naše národy pohrdají. A oni to ví, a právě proto se bojí. Proto trvá i nebezpečí pro Dubčeka a jeho spolupracovníky z roku 1968."
Shodou okolností, jako by to neviditelná ruka osudu správně načasovala, 8. dubna 1975 odesílá Václav Havel Gustávu Husákovi rozsáhlý dopis, v němž obdobně jako A. Dubček podrobuje tvrdé kritice situaci v zemi a metody vlády G. Husáka, vedoucí k totální politické, mravní a kulturní devastaci československé společnosti. Snad jediný podstatnější rozdíl mezi oběma dopisy je způsob myšlení a formulace politika a vybroušené formulace literárního dramatika.
Zveřejnění Dubčekova dopisu, jeho ohlas v Evropě a jako ona pověstná poslední kapka do poháru snad i Havlův dopis z 8. dubna vyvolaly u Husáka záchvat politické nepříčetnosti. 16. dubna 1974 se konalo společné zasedání ÚV NF ČSSR, ÚV NF ČSR, ÚV NF SSR ke třicátému výročí osvobození Československa. A šokovaní občané Československa se stali svědky, jak se z televizní obrazovky, z úst hysterického Husáka - a mimo původní program - valí žlučovité a nenávistné spílání na adresu reformních představitelů Pražského jara, zvláště pak na A. Dubčeka. Neboť většina občanů

ještě nezapomněla, že je to týž Husák, který po srpnu 1968, v touze po moci, zradil všechny své přátele, kteří se zasloužili o jeho rehabilitaci za nespravedlivé obvinění a věznění v padesátých letech jako "buržoazního nacionalisty" a kteří mu upravili cestu zpět do politiky. Tentýž Husák, který v touze po moci zradil po srpnu 1968 ideály Pražského jara a jeho představitele, kterým ještě po návratu z Moskvy v srpnu 1968 přísahal věrnost. Připomeňme si: tenkrát na mimořádném 14. sjezdu KSS Husák prohlásil: "Takže otázka stojí tak: alebo pevne podporiť, stát za Dubčekom a ostatnými, alebo im vyslovit nedóveru, niet tretej cesty... Já stojím plne za Dubčekovou koncepciou, bol som při jej tvorbe, jeho budem podporovať, alebo s ním budem stať, alebo odídem."
Tentýž Husák nyní, slovníkem prokurátora Urválka, nechvalně známého z hrdelních procesů padesátých let, a podle známého přísloví "zloděj křičí, chyťte zloděje", žlučovitým a nenávistným hlasem obviňuje všechny kritiky jeho režimu, zvláště pak A. Dubčeka, ze zrady československého lidu ve službách imperialismu.
Nejdříve se pustil do "kontrarevolučních elementů" z let 1968 1969, do "Pelikánů, Šiků, Pachmanů, Löblů" atd., pak přešel na kritiku nejbližšího Dubčekova spolupracovníka J. Smrkovského. Podle Husáka se i on zapojil do "koncertu protičeskoslovenské propagandy" a různí pohrobkové prý kolem něho "rozvinuli v posledních měsících kampaň proti nám s jeho tzv. pamětmi", jejichž obsahem je "falzifikace historie, faktů, osobní chvástání. Jeho jádrem je nenávist k marxistické (sic) politice naší strany a našeho státu, zavilý antisovětismus."
Ani sám G. Husák však nemohl věřit těm lžím, které chrlil na hlavy posluchačů v sále i diváků u televizních obrazovek. Nemohl přece věřit, že občané Československa ztratili paměť, že souhlasí s pronásledováním, šikanou, vynucovanou přetvářkou... Husák však zřejmě ztratil poslední špetku soudnosti a studu a jeho myšlení ovládla uražená ješitnost moci pána z odhalení jeho nahoty a živočišná nenávist v bezmoci tomuto odhalení zabránit. Jí také dal plný průchod, když přešel ke kritice Dubčeka.
"Teď, v posledních dnech, jsou velké senzace kolem dopisu Dubčeka, který formálně adresoval Federálnímu shromáždění, ale prakticky svým obsahem je určen mezinárodní reakci a buržoazní propagandě proti Československu. Pomlouvá v něm naši stranu a její politiku schválenou demokraticky volenými orgány a sjezdem, pomlouvá státní orgány, vzešlé z řádných demokratických voleb. Vymýšlí si pomluvy o jakémsi policejním teroru v Československu, kde prý Bezpečnost vládne nad vším. Pomlouvá naše spojenecké vztahy, pomlouvá Sovětský svaz atd., atd.
Pro kontrarevoluční obsah Dubčekova dopisu, ať už ho psal sám nebo se skupinou spřežených, kteří se okolo něho, Smrkovského a některých dalších pohybovali, začali ho zveřejňovat v buržoazních státech takřka v jeden den a rozpoutali takový humbuk.“
V následující dlouhé tirádě Husák obviňoval Dubčeka ze všech smrtelných hříchů proti politickým, sociálním i kulturním zájmům lidu Československa v době Pražského jara, v letech 1968-1969. A opět v duchu přísloví "zloděj křičí..." a v duchu své normalizační bible "Poučení..." chrlí na adresu Dubčeka a Smrkovského obvinění ze zvrhlosti a zvrácené logiky: "Taková zvrhlá a zvrácená logika i morálka je v těchto různých ‚dokumentech' Smrkovského a Dubčeka a dalších, kteří vystupovali v posledních letech."
Po dalším farizejském výkladu, jak po svém nástupu do funkce prvního tajemníka ÚV KSČ řešil spory se svými politickými odpůrci - stoupenci reformního hnutí - demokratickými, politickými metodami, jako by statisíce lidí nebyly postiženy politicky, sociálně (ztráta zaměstnání), zbaveny plnoprávného občanství, jako by se nekonaly žádné procesy a nikdo nebyl žalářován, přešel k otevřeným výhrůžkám:
"Chci říci otevřeně, že i Dubček si může třeba zítra zabalit kufry a odejít do kteréhokoliv buržoazního státu, jehož svobodu cení výše než revoluční vymoženosti našeho lidu, než socialistickou společnost. Může jít třeba zítra ke svým patronům a ke svým ochráncům."
Poté se pustil do zcela nediplomatické, handlířské polemiky se švédským ministerským předsedou, proti jeho obhajobě Dubčeka a kritice jeho pronásledování:
"... Pokud vím, pan Palme se také považuje za představitele demokratického socialismu. Nabízíme mu Dubčeka třeba zítra jako experta pro demokratický socialismus, nebo třeba jako prověřeného instruktora. Pravda, nevím, co by řekl švédský lid, kterého si vážím, jestliže by tam za několik měsíců Dubček zruinoval švédské království tak jako v roce 1968 Československo."
Další dlouhé minuty pak obviňoval Západ ze snahy využít vystoupení Dubčeka, Smrkovského a dalších k vyvolávání jakéhosi zemětřesení či revoluce v Československu. V závěru vystoupení se pak demagogicky a zjihlým hlasem vemlouval do přízně československého lidu vychvalováním jeho podílu na dosažených budovatelských úspěších jako základu skvělé perspektivy. A jako pozoruhodnost v jeho projevu zaznamenejme, že v celém vystoupení ani jednou nezaznělo jméno V. Havla, ani sebemenší zmínka o jeho dopisu z 8. dubna, ačkoliv jen o několik hodin později se stal předmětem jednání Husákova nejvyššího grémia.
Televizním vystoupením G. Husáka ze 16. dubna 1975 jeho vyhrocená politická nepříčetnost a ztráta soudnosti zdaleka neodezněly. Svědčí o tom i záznam ze zasedání předsednictva ÚV KSČ 18. 4. 1975, na jehož pořadu bylo jednání "K proti stranickým akcím Dubčeka a dalších osob". Úvodní informaci k jednání podal sám G. Husák. V rukopisných záznamech z jednání jeho vystoupení zachyceno není. Obsahují však stanoviska a návrhy ostatních účastníků: Biľaka, Kempného, Lenárta, Hoffmana, Colotky, Hruškoviče, Jakeše i Štrougala. Od návrhu na pohovor s Dubčekem a jeho varování, přes návrh na jeho zesměšnění či rozbíjení jeho údajné skupiny, přes zesílenou pozornost Bezpečnosti, po návrh na trestní oznámení a uvěznění až po jeho vyvezení na Západ. Usnesením předsednictva bylo odsouhlaseno Husákovo televizní vystoupení a uložena řada úkolů: Švestka měl zabezpečit zveřejnění článku v Rudém právu, odsuzujícího činnost Dubčeka a dalších osob. Pro stranický aktiv měla být urychleně připravena brožura k odsouzení minulé (1968-69) i současné škodlivé činnosti Dubčeka a dalších osob. J. Fojtík a O. Švestka měli předložit sekretariátu

ÚV KSČ návrh opatření k dopisu V. Havla. A konečně zde byl vysloven souhlas, aby na nejbližším zasedání ÚV KSČ byl předložen k seznámení text obou dopisů Dubčeka i dopisu (materiálu) Zd. Mlynáře "Teorie a praxe pokusu o reformu politického systému v Československu 1968", který zaslal 14. 4. ÚV KSČ.
Redakce Rudého práva si pospíšila a již 19. dubna se na jeho stránkách objevil rozsáhlý článek, svým obsahem a názvem připomínající procesy padesátých let: "Cestou zrady". Jeho obsahem bylo jen žlučovité rozmělňování a opakování Husákova projevu a obviňování Dubčeka a dalších z podpory studenoválečnických plánů Západu proti zmírňování mezinárodního napětí a proti připravované konferenci o evropské bezpečnosti a spolupráci. Nemá tudíž smyslu se jím blíže zabývat. Důležitější je ale zaznamenat, že vzápětí po zasedání předsednictva ÚV KSČ 17. dubna byla zahájena na stránkách čs. tisku organizovaná kampaň na podporu Husákova projevu a odsuzování "zrádců", Pochopitelně bez seznámení se skutečným obsahem dopisů Dubčeka a ostatních. Proto také sovětský velvyslanec Mackevič údajně upozornil Husáka, že podle důvěrných zpráv třetina členů KSČ s jeho hrubým vystoupením 16. dubna nesouhlasí, nebo má alespoň výhrady. Pověřený stranický aparát pak zjistil, že i v učesaných hlášeních z okresů a krajů se o tom skutečně píše.
Mezitím se již naplno rozběhla i mašinérie ministerstva vnitra a generální prokuratury, a to na žádost G. Husáka. Je to zřejmé i ze "Stanoviska k písemným projevům A. Dubčeka, V. Havla a Zd. Mlynáře", které již 23. dubna 1975 odeslal generální prokurátor Feješ žadateli.
Pokud jde o dopisy A. Dubčeka, je zde jednoznačně konstatováno, že jejich obsah je nepochybně závadný. Pokud by bylo prokázáno, že je předal do zahraničí, o čemž je však vyslovena pochybnost, mohl by být potrestán vězením od tří do deseti let. V opačném případě by šlo o obvinění pro trestný čin pobuřování, za což je možno stanovit trest od šesti měsíců do tří let. A pokud by šlo o dopis adresovaný SED, orgány Bezpečnosti došly k závěru, že i když je "nepochybně politicky závadný", vzhledem k adresátovi nezakládá podstatu trestného činu.
Rovněž u dopisu V. Havla došly k závěru, že "zakládá skutkovou podstatu trestného činu". Podobně jako Dubček "hovoří o všudypřítomné a všemocné síti tajné státní policie". A navíc, Havel dal dopis k dispozici akreditovanému novináři Piere Regnetovi se žádostí, aby jej v zahraničí předal k otištění v plném rozsahu, což se stalo. To vedlo k závěru, že se Havel dopustil trestného činu podvracení republiky, za což může dostat od jednoho roku do pěti, eventuálně 3 až 10 let odnětí svobody.
Při hodnocení materiálu Zd. Mlynáře se posuzovatelé vyjadřovali velice opatrně, neboť prý Mlynář, jako bývalý prokurátor, se vyjadřuje opatrněji než Dubček a Havel. Spíše poťouchle a "využívá některých vytržených citátů z projevů roku 1968 k vyvolání nedůvěry vůči některým vedoucím představitelům KSČ..." Nejspíše zde měli na mysli Husáka, Biľaka a další. A v tomto případě došli k závěru, že "prozatím nelze tedy s jistotou dospět k závěru, přestože při domovní prohlídce u Zd. Mlynáře z 23. 4. 1975 bylo zjištěno, že rukopis předal dalším osobám, že obsahem písemnosti byl spáchán trestný čin. Definitivní názor by bylo možno vyslovit až po důkladném prostudování písemnosti."
Jak již bylo naznačeno - současně s posuzováním dopisů byla zahájena rozsáhlá série policejních domovních prohlídek u bývalých představitelů a stoupenců Pražského jara, spisovatelů, novinářů, vědců a umělců, v Praze, v Brně a v Bratislavě. U mnoha z nich byly tyto prohlídky spojeny s výslechy v proslulé Bartolomějské ulici.
Jen v Praze bylo těchto bytových prohlídek provedeno 135: u V. Šilhána, Zd. Mlynáře, R. Horáka, L. Lise, J. Litery, V. Mencla, J. Křena, J. Zelenkové, P. Uhla a A. Šabatové, O. Jaroše (bývalého tajemníka A. Dubčeka), M. Vaculíka, K. Kosíka, L. Kohouta, V. Prečana, L. Vaculíka, I. Klímy, VI. Kostrouna atd. V Brně to postihlo J. Špačka, A. Černého, Vašíčka, Schopfa a další, v Bratislavě M. Šimečku, I. Kadlečíka, A. Münzovou, A. Smutného, J. Brinzíka (Dubčekova bývalého řidiče) a mnoho dalších.
Předmětem pozornosti Obzinových mužů byly různé samizdaty, časopisy, zvláště "Listy" a "Svědectví", knihy Froma, Garaudyho, Orwela, Köstlera, Šika, Machovce, ale také výtisky Akčního programu z roku 1968, staré ročníky Literárních novin. A nejen to. Nejznámějšímu československému filozofovi K. Kosíkovi zabavili dokonce i poznámky a přípravné studie ke dvěma publikacím, „O praxi" a „O pravdě".
Abychom byli stejně důslední, jako tenkrát G. Husák, dodejme ještě: jestliže až dosud byla kolem Dubčeka dokonalá síť sledujících špiclů, kteří ho izolovali od společnosti, pak nyní nejenže se octl v palbě bezuzdné kampaně, ale i v téměř hermetické izolaci. O jeho "bezpečnost" se začali starat nejen Obzinovi "civilisté", ale i lidé v uniformách. A 22. dubna 1975 bylo Dubčekovi orgány ministerstva vnitra ústně sděleno, že uniformovaná stráž a hlídky kolem jeho domu jsou rozestavěny proto, aby mu v případě potřeby poskytly ochranu.
Toto zdůvodnění připomíná výjev ze života zvířat. Jako když si přežraný tygr vynáší zbytek antilopy do větví stromu, aby mu ji jiná dravá šelma nesežrala.
Akce Obzinových mužů - akce "Bříza" - dostala vystoupením Husáka nový impulz a mnohem širší rozměry.
Jestliže si ale G. Husák myslel, že se mu touto hysterickou kampaní podaří A. Dubčeka a další představitele opozice a kritiky jeho totalitního a současně lokajského režimu umlčet, či dokonce vymazat z paměti lidí, pak se hluboce zmýlil a dosáhl pravého opaku. Dopisy Dubčeka, situace v Československu a režim G. Husáka se po řadu týdnů staly předmětem pozornosti a úvah na stránkách evropského tisku i v dalších médiích.
Ve Švédsku, jak bylo obecně známo, se Pražské jaro těšilo hlubokým sympatiím. Tomu také odpovídala ostrá a kategorická reakce Olofa Palmeho na invektivy G. Husáka. Na shromáždění stockholmské organizace sociální demokracie 19. dubna mj. řekl: "Citoval jsem před několika dny z dopisu A. Dubčeka, který je v Československu šikanován tajnou policií. G. Husák pokládal za nutné vstoupit se mnou do polemiky. Já však nemám žádnou chuť polemizovat s Husákem, jako jsem nikdy nepolemizoval se saigonským prezidentem Thiem." Dále pak citoval výroky

ministra Obziny, že "československá Bezpečnost učiní vše, aby odhalila a zničila každou opoziční činnost". Toto "odhodlání" okomentoval Palme výrokem: "Tak mluví kreatury diktatur mezi sebou. " Dále uvedl: "Je fakt, že český u slovenský lid je vystaven útlaku diktatury, kterou nenávidí a pohrdá. Do našeho pojetí solidarity s utlačovanými na celém světě musíme zahrnout i naději, že přijde čas, kdy československý lid opět získá svou svobodu."
Na obranu Dubčeka, za jeho právo svobodně vyjadřovat své názory, a proti Husákově kampani vystupovali i představitelé západoevropských komunistických stran. Např. Výkonný výbor KS Velké Británie v prohlášení, publikovaném 13. května v "Morning Star". Nebo generální tajemník KS Španělska Santiago Carillo. V interview pro pokrokový francouzský časopis "Nouvel Observateur" z 22. 6. 1975 mj. řekl: "Soudruh Dubček, jak známo, poslal dopis italským soudruhům, ve kterém žádá, aby příští setkání evropských komunistů diskutovalo také problém Československa. Tento krok považuji za naprosto oprávněný, neboť KS Itálie dala podnět k evropské konferenci komunistických stran. Komunistická strana Španělska bude na této konferenci podporovat právo soudruha Dubčeka, aby mohl své názory svobodně vyjadřovat v Praze. Osobně bych k tomu chtěl podotknout, že lidé jako Dubček jsou nejlepší zárukou výstavby socialismu v Československu."
Velký ohlas na Západě vyvolal také dopis K. Kosíka věhlasnému francouzskému filozofovi J.-P. Sartrovi, v němž mu vylíčil okolnosti domovní prohlídky husákovskou Bezpečností a zabavení rukopisů. Podstatnou část tohoto dopisu publikovaly všechny přední západní noviny a informace o něm přinesl rozhlas i televize. V redakčním stanovisku v oficiálním orgánu KS Itálie "L'Unitá" z 27. května se k tomuto dopisu uvádí: "Fakta, citovaná agenturou ANSA (Italská tisková agentura), se nám jeví jako mimořádně znepokojující. Domovní prohlídka a zabavení rukopisů v soukromém bytě vědce představují opatření, která musí vyvolat nesouhlas a politování."
Jean-Paul Sartre v odpovědi na Kosíkův dopis a sugestivní otázku, "zda je vinen", odpovídá: "Ne, nejste vinen. Sám Váš dopis by postačil jako důkaz Vaší neviny nejen mně, ale všem přátelům okupovaného a poníženého Československa."
J.-P. Sartre se ovšem nespokojil jen s uklidňující odpovědí Kosíkovi. A výsledkem jeho iniciativy byla výzva velké skupiny asi osmatřiceti předních evropských filozofů a univerzitních profesorů na obranu K. Kosíka a svobody vědecké činnosti. V ní se po vylíčení faktů o zabavení rukopisů mj. uvádí: "Tento postup čs. úřadů uráží právo na svobodné vyjádření názorů. V tomto případě jsou zasaženy samotné základy svobodného myšlení. Žádáme proto čs. úřady, aby vrátily Kosíkovi zabavené rukopisy a zrušily zákaz výkonu odborné činnosti, který již po řadu let postihuje Kosíka a tlačí ho do ponižujícího postavení."
Obdobně jako se K. Kosík obrátil na J.-P. Sartra, spisovatel L. Vaculík napsal rozsáhlý dopis generálnímu tajemníkovi OSN Kurtu Waldheimovi. Formou vynikající eseje, hodné jeho pera, si L. Vaculík stěžoval na porušování lidských práv, na několikanásobně nedořešené trestní stíhání, na dubnovou domovní prohlídku, při níž i jemu Bezpečnost zabavila mj. rukopis rozepsané knihy. V závěru dopisu v určité nadsázce vyslovuje obavy, aby porušování lidských práv nedospělo až do stadia, kdy se předmětem stíhání stane vlastní, ještě nevyjádřené, myšlení. A aby to nedospělo do stavu, kdy by "byly už novorozeňatům vkládány pod lebku přístroje, zaznamenávající převalování jejich myšlenek z levé hemisféry do pravé". Dopis byl odeslán z Prahy 29. 7. 1975, jen několik hodin před slavnostním podpisem dokumentů Helsinské Konference o míru a bezpečnosti v Evropě v paláci Finlandia, 1. srpna 1975.
O hysterii G. Husáka kolem dopisů A. Dubčeka se evropská veřejnost dověděla i z dopisu historika V. Prečana účastníkům Světového kongresu historiků z července 1975. Ani on nebyl ušetřen ponížení domovní prohlídkou. V dopise účastníkům konference líčí osudy proreformních historiků v podubnovém režimu G. Husáka. Protestuje proti pošlapávání základních lidských práv, proti diskriminaci pracovníků vědy a kultury a vyzývá své kolegy k solidaritě.
Zbývá ještě konstatovat, že G. Husák v této době zorganizoval odstranění L. Svobody z funkce prezidenta a dne 29.5.1975 se sám stal prezidentem.
Díky jeho hysterické reakci na Dubčekovy dopisy se ve dnech intenzivního jednání o uvolnění mezinárodního napětí a usilovných příprav závěrečné fáze Helsinské Konference o bezpečnosti a spolupráci v Evropě (1. 8. 1975) stal A. Dubček nejhlídanějším, ale také nejznámějším vězněm Husákova režimu - i když vězněm bez mříží vězeňské cely. A národy Československa i celé Evropy si připomínaly, kdo stál včele reformního hnutí v letech 1968-1969 a kdo ho zradil jako Jidáš Krista. Koho ani šestileté nejhrubší politické, policejní a sociální šikanování Husákova režimu nezlomilo a neodradilo od přesvědčivé obhajoby myšlenek Pražského jara. Kdo neúnavně pokračoval v kritice totalitního policejního režimu i v boji proti diskriminaci statisíců postižených stoupenců reformního hnutí, proti porušování lidských práv a vůbec proti politické, mravní i kulturní devastaci československé společnosti. ***Jméno Alexandra Dubčeka se stalo pojmem a po dlouhé týdny vévodilo v dlouhém seznamu aktivních bojovníků proti totalitnímu režimu G. Husáka.***

v.
NOVÁ DIMENZE AKCE "BŘÍZA" A ORGIE STB

Husákova dubnová hysterická reakce na Dubčekův dopis Federálnímu shromáždění a Slovenské národní radě z října 1974 a jeho ohlas doma i ve světě našly svou přímou odezvu v maximálně možném zesílení všech opatření StB, zaměřených na sledování, izolaci, šikanování a všestrannou diskriminaci A. Dubčeka, jeho rodiny, příbuzných, přátel i náhodných známých. Masmediální kampaň proti Dubčekovi a dalším "nepřátelům socialismu", zahájená dubnovým vystoupením Husáka, veřejným obviňováním Dubčeka ze zrady, z kontrarevoluce, z protilidové a protistátní činnosti,

přímo vybízela autory akce "Bříza" k organizování protidubčekovských provokací, ke snaze sestavit kolem něj nějakou "protistátní skupinu", jejíž odhalení by mohlo Dubčeka přivést do opravdové zamřížované cely.
Jestliže až dosud byl každý krok Dubčeka a jeho rodiny pečlivě sledován a hlídán početnou skupinou motorizovaných i pěších dozorců StB v civilu, pak od této chvíle byl Dubčekův dům v Mišíkově ulici v Bratislavě také pod nepřetržitým dozorem uniformovaných orgánů Bezpečnosti (24 hodin denně). Toto opatření bylo Dubčekovi oficiálně zdůvodněno orgány ministerstva vnitra, aby mu prý bylo možno v případě potřeby poskytnout ochranu. Pod touto záminkou také uniformovaná stráž legitimovala každého, kdo přicházel do domu a kdo z domu odcházel, včetně kolemjdoucích, kteří se zastavili na kus řeči s jeho obyvateli. Je pochopitelné, že toto opatření vyvolalo v okolí velkou pozornost, ba i strach. Tak se např. stalo, že objednaný instalatér se raději vrátil, když viděl u vchodu k Dubčekům uniformovanou hlídku. Hodný zaznamenání je také příběh, vyvolávající trpký úsměv: okolo branky domu Dubčekových procházela paní s kočárem s malou holčičkou a s paní Dubčekovou se pozdravila. A malá holčička se docela vážně matky ptala: "Mamička, plečo stlázia ten dom, sak je doble plilepený." Co si v tu chvíli myslel naslouchající "esenbák", se již sotva dovíme...
Proti tomuto rozšíření dozoru a dlouhodobému omezování osobní svobody, občanských a lidských práv své rodiny, proti porušování zákonů, Ústavy, Charty OSN i usnesení Helsinské konference se tentokrát se stížností a žalobou obrátila na generálního prokurátora Slovenské republiky Dubčekova manželka Anna. K této stížnosti a žalobě - v rozsáhlém osmistránkovém dopise z 12. 8. 1975 - uvedla řadu konkrétních příkladů. Kategoricky odmítla tvrzení G. Husáka v dubnovém projevu, že tvrzení o "omezování naší svobody není pravdivé, že dokonce i manžel může volně cestovat po republice apod." Uvedla zde, jak neustálé sledování a vulgární výhrůžky sledovatelů vůči ní, když se proti jejich drzým způsobům ohradí, velmi negativně působí na její psychický a zdravotní stav. Uvedla, jak byla její snacha ve vysokém stupni těhotenství sledována od návštěv lékaře až po odvoz do porodnice, a jak v jednom případě stresovaná sledováním upadla, přičemž jejího sledovatele, který byl těsně u ní, ani nenapadlo, aby jí pomohl, a pomohli jí až kolemjdoucí. Uvedla dále, jak její dva synové, vysokoškoláci, byli donuceni pracovat jako noční hlídači, jak jeden z nich byl vyloučen z bytového družstva a nejmladšímu bylo zabráněno ve studiu na vysoké škole. Uvedla také, jak se úřady snaží zbavit je jejich bytu atd.
V závěru dopisu opakuje:
"Protestuji a vznáším žalobu proti omezování mojí osobní svobody, dětí a manžela. Vznáším žalobu proti porušování zákona, Ústavy, občanských práva především lidských práv, což se příčí nejen Chartě OSN, ale i závěrečnému obsahu Helsinské konference."
Jen o několik dnů později, 29. srpna, byl A. Dubček podroben více než šestihodinovému výslechu orgány Bezpečnosti. Ze zprávy náčelníka XII. správy FMV, plukovníka J. Kováče G. Husákovi z 30. 8. 1975, se dovídáme, že výslech probíhal podle pečlivě připraveného scénáře, za účasti vysokých představitelů MV: plukovníka J. Kováče, náčelníka XII. správy FMV, podplukovníka J. Vávry, zástupce náčelníka této správy, a podplukovníka J. Ivana, náčelníka 3. odboru správy vyšetřování ŠtB.
Předmětem vyšetřování byly okolnosti "úniku" Dubčekova dopisu z října 1974 do zahraničí a snaha vyšetřovatelů dosáhnout odmítnutí "nového Dubčekova dopisu", tj. dopisu Federálnímu shromáždění a Slovenské národní radě z 1. 2. 1975. V tomto druhém dopise totiž Dubček urgoval odpověď na předchozí dopis, potvrzoval a zdůvodňoval jeho obsah a dokládal svou stížnost dalšími příklady.
V průběhu výslechu si Dubček velmi pečlivě přečetl všechny předložené články a zprávy zahraničního tisku, odvolávající se a interpretující jeho dopisy. Avšak přes veškerý nátlak a domluvy odmítl obvinění, že by se jakkoliv přičinil o odeslání svých dopisů do zahraničí. A nejen to. Podle zprávy Kováče Husákovi "prohlásil, že v předmětné věci už víc vypovídat nebude, protokol o výpovědi bez ohledu na to, co v něm bude uvedené, bez ohledu na to, jestli s tím souhlasí nebo ne, nepodepíše. Na tomto stanovisku setrval až do konce, navzdory obsáhlým rozhovorům, vysvětlením, zdůvodněním, a navzdory tomu, že mu byla opět připomenuta práva ale i povinnosti vyslýchaného."
V průběhu vyšetřování Dubček údajně připustil, že toto jeho stanovisko nemusí být správné. Byl si vědom toho, že si svou situaci nijak nevylepšuje. Své stanovisko však zdůvodňoval nedůvěrou k orgánům StB, obavou z možného zneužití jeho podpisu. Kromě toho, podle něj, řešení tohoto problému považoval za nepodstatnou záležitost oproti situaci, v níž se již dlouhá léta nacházel nejen on, ale celá jeho rodina, za níž viděl vliv StB, respektive nějakého vyššího centra.
V závěru zprávy vyslovil plukovník Kováč mj. úvahu, že obsah a publikování článků v zahraničí Dubčekovi vyhovuje a že neřešením dílčích, pro něj nepodstatných záležitostí si chce vynutit řešení základních problémů své situace. Připustil také, že dopis, na který se západní autoři odvolávají, nemusel napsat Dubček. Skutečně také, dnes je již možné konstatovat, že zatímco obsah Dubčekova dopisu z října 1974 byl na západě interpretován či přetiskován přesně, interpretace jeho druhého dopisu z 1. 2. 1975 byla velice nepřesná, laděná jednostranně proti osobě G. Husáka, a to i v časopise Listy. A to byl také zřejmě jeden z motivů hysterické reakce Husáka. Jedině v tomto případě Dubček připisované autorství článku odmítl i dopisem redakci Listů, jak je zřejmé z dopisu plukovníka Kováče G. Husákovi z 18. listopadu 1975.
Ze zprávy Generální prokuratury SSR z 9. prosince 1975 je zřejmé, že šikanování a diskriminace Dubčeka a jeho rodiny nabývala stále větších rozměrů a všestrannosti. Přesně v duchu návrhů účastníků na zasedání předsednictva ÚV KSČ 18. dubna 1975. Nyní nešlo o nic menšího než o pokus nejhrubšího zásahu do majetkoprávních záležitostí Dubčeka a jeho rodiny, včetně úsilí zbavit je i vlastní střechy nad hlavou, tj. jejich domu v Mišíkově ulici č. 31. O dům, který Dubček řádně zakoupil od státu, zastoupeného Obvodním podnikem bytového hospodářství v Bratislavě. Trnem v

oku husákovských orgánů se stala také Dubčekova chata u jezera v Senci, stavební pozemek v Trenčíně, který dostal Dubček jako příděl z konfiskátu ještě v roce 1948 a na němž postavil zahrádkářský domek, i část domku zděděného po smrti Dubčekova otce, v němž ještě bydlela vdova po otci Irena Dubčeková a její příbuzní. A jak už to bývá, že kdo chce psa bít, hůl si vždycky najde, i příslušné orgány si pohotově vyhledaly potřebné paragrafy se žádoucím výkladem.
Stejně tak, v duchu diskuse, návrhů a usnesení ze schůze předsednictva ÚV KSČ z 18. dubna 1975, pokračovala proti Dubčekovi masivní vnitrostranická i veřejná kampaň ve sdělovacích prostředcích, obviňujících Dubčeka a další představitele reformního hnutí z kontrarevoluční, antisocialistické ba i protistátní činnosti.
V rozsáhlém hanopisu o 39 stranách "Cesta zrady", určeném "jen pro vnitrostranickou potřebu", byli A. Dubček, J. Smrkovský, Zd. Mlynář a další - slovníkem krvavých prokurátorů, Stalinova pacholka Vyšinského a jeho československé napodobeniny Urválka obviňováni z "protistranické, protisocialistické a kontrarevoluční činnosti". A proto "všechny důsledky za porušování zákonů ČSSR si ponesou sami".
Současně ale Vasil Bejda, vedoucí ideologického oddělení ÚV KSČ a pravá ruka Vasila Biľaka, se snažil různými pomluvami vykreslit A. Dubčeka jako nějakého prosťáčka, kterého využívají jako nastrčenou figurku. Na různých vnitrostranických aktivech např. tvrdil, že Dubčekův kondolenční dopis Katrin Srnrkovské (psaný vlastní rukou - BA) zřejmě napsala "nějaká" skupina lidí. Neboť prý Dubček při svém inteligenčním kvocientu by se k jeho formulaci těžko dopracoval. Že vlastně Dubček ani neměl zájem zúčastnit se pohřbu Smrkovského. Že Západ využívá Dubčeka jako figurku symbolizující čs. opozici, atd.
V téže době byla na obrazovkách televizorů rozpoutána bombastická kampaň kolem údajných odhalení činnosti protihusákovské opozice v zahraničí navrátivším se čs. špionem "kapitánem" Minaříkem. Zvláště pak lidí kolem redakce římských Listů J. Pelikána a rozhlasové stanice Svobodná Evropa.
V jednom ze svých vystoupení uváděl Minařík různé údaje o tom, jak se Dubčekův dopis Federálnímu shromáždění a Slovenské národní radě z října 1974 dostal přes Svobodnou Evropu do redakce Listů. Tvrdil, že Dubček tomuto dopisu, vypracovaném jeho přáteli, propůjčil pouze své jméno. A že i když jej Svobodná Evropa vlastnila již delší dobu, její "američtí přátelé se rozhodli, že tento dopis bude odvysílán až ve dnech 14.-15. dubna 1975... až bude zajištěno současné zveřejnění v západoevropských sdělovacích prostředcích". Jeho zveřejněním prý sledovali narušení oslav 30. výročí osvobození Československa Sovětskou armádou.
Pro mladší čtenáře dodávám, že Pavel Minařík pracoval již od roku 1968 jako hlasatel rozhlasové stanice Svobodná Evropa. Je ale více než pravděpodobné, že ambiciózní Minařík neodcházel do zahraničí jako čs. špion a tím méně jako kapitán. Ale jako tisíce dalších občanů, jako člověk toužící po sebeuplatnění, např. i jako herec. Avšak jako člověk bez potřebného vzdělání, bez maturity a po neúspěšných zkouškách na brněnskou AMU a tudíž bez potřebného nadání. Důkazem toho je mimo jiné i skutečnost, že redakce Listů nepřijala ani jeden z jeho nabízených článků, protože byly primitivně antikomunistické a zaměřené proti čs. ministerstvu vnitra a navíc byly napsány negramotně.
S různými pomluvami a závažným obviněním proti Dubčekovi vystoupil v té době i bývalý člen ÚV KSČ V. Šimečka z Plzně v dopise Ústřednímu výboru KSČ. A jeho sekretariát dal souhlas se zveřejněním tohoto dopisu jak v tisku, tak i v televizi.
Pro Husáka a jeho orgány Bezpečnosti, zvláště pak pro organizátory akce "Bříza ", byla ale všechna uvedená opatření proti Dubčekovi zřejmě nedostatečná. Proto byla doplněna ještě úsilím o totální izolaci Dubčeka od všech jeho přátel. Nadmíru přesvědčivé svědectví o tom podává bývalý tajemník Dubčeka Oldřich Jaroš v protestním dopise předsednictvu Federálního shromáždění a předsednictvu Slovenské národní rady z 28. května 1976. Tento dopis zaslal současně na vědomí i generálnímu prokurátorovi ČSSR a ministru vnitra.
8. května 1976 přijel O. Jaroš s manželkou Věrou a synem do Bratislavy na návštěvu Dubčekovy rodiny. Spolu s Dubčekovou manželkou si pak vyjeli na prohlídku známých míst, města a okolí, jako jeho bývalí obyvatelé. Sotva však opustili ulice města, na výpadovce směrem k seneckým jezerům - kde měli Dubčekovi chatu - zastavila je dopravní Bezpečnost pod záminkou technické kontroly. Aniž by se však její příslušníci zajímali o technický stav vozidla, odebrali osobní doklady nejen paní Jarošové, která vůz řídila, ale i jejímu manželovi. Přitom odmítli udat důvody a stejně tak se odmítli prokázat služebními průkazy. Vzápětí je donutili odjet v doprovodu několika vozidel Bezpečnosti na ministerstvo vnitra SSR. Zde byli oba - každý zvlášť - podrobeni téměř čtyřhodinovému výslechu. Zatím jejich syn s paní Dubčekovou byli nuceni čekat v hale ministerstva.
Z otázek vyslýchajících, jakéhosi pana Cádra a pana Bystrického, O. Jaroš vyrozuměl, že jejich návštěvu v Bratislavě se snaží dát do souvislosti s blíže neurčeným trestním stíháním proti nejmenovanému pachateli.
O. Jaroš, neustále protestující proti porušování osobní svobody a svého práva kdykoliv a kohokoliv navštívit, odmítal na tyto otázky odpovídat. A v průběhu výslechu byl nucen vyslechnout řadu "varování", či spíše výhrůžek, včetně šovinistických protičeských invektiv. Ačkoliv O. Jaroš ani slovem nenaznačil, že se chce setkat s Dubčekem, vyšetřovatelé prohlásili, "že zabrání mému setkání s ním a jeho rodinou teď i kdykoliv jindy. A nejen mně a mé rodině, ale i komukoliv jinému." Po opětném protestu Jaroše, že "má právo setkat se s kterýmkoliv svobodným občanem této republiky - třeba i s Dubčekem" a že se nemíní podrobit jejich svévoli, odpověděli, "že mému setkání s ním nebo jeho rodinou zabrání za každou cenu, že na to mají sílu". Když ale O. Jaroš žádal, aby mu toto rozhodnutí dali písemně, byl odmítnut s poukazem na jakýsi paragraf.
Obdobně byla vyslýchána i paní Jarošová, na jejíž adresu padaly mj. i výhrůžky, že mají možnosti prosadit, aby si již po Bratislavě nezajezdila. Nicméně po propuštění z výslechů nasedli všichni do auta a za doprovodu několika aut Bezpečnosti navštívili dům A. Dubčeka.

Závěr Jarošova dopisu končí protestem proti omezování osobní svobody a občanských práv jeho, jeho rodiny i dalších občanů a konstatuje: "Příslušníci ministerstva vnitra si počínají tak, jak jim to dovoluje současné politické klima."
Navzdory obrovskému všestrannému nátlaku na Dubčeka, jeho rodinu i okolí, doplněnému o četné mnohahodinové výslechy na stejné téma, A. Dubček zůstal nezlomen a nadále vytrvale vzdoroval mašinérii Husákova režimu, nepřestal ji nebojácně kritizovat a současně obhajovat ideály reformního hnutí a politiku Pražského jara 1968 i jeho stoupence. Jeho odpovědí na kampaň, rozpoutanou proti němu projevem G. Husáka z dubna 1975, byl mimo jiné i jeho další dopis generálnímu prokurátorovi ČSSR J. Feješovi a předsedovi Nejvyššího soudu ČSSR J. Ondřejovi z 12.4. 1976. Obsahem mnohastránkového dopisu a řady příloh je nejen kritika mlčení na všechny jeho stížnosti či jejich "přehazování" z orgánu na orgán jako horký brambor, ale především podání proti ministerstvu vnitra ČSSR J. Obziny a ministerstvu vnitra SSR Š. Lazara, jakož i na řadu konkrétně uváděných příslušníků Bezpečnosti. Se žádostí o "zrušení bezpečnostních opatření, uskutečňovaných proti nám orgány ministerstva vnitra - Státní bezpečností a volat k odpovědnosti a vyvodit důsledky z porušování zákona v tom, že jsme bez rozhodnutí soudu již 6 let politickými vězni a vystaveni zvůli a teroru".
Toto podání, jako již v mnoha jiných případech, dokládá pravdu o nezakrytém sledování, o terorizování a vyhrožování, o úsilí postihnout rodinu zbavením jí vlastní střechy nad hlavou a její totální izolaci od společnosti.
Jeden příklad - důkaz z mnoha:
„4. dubna 1976 jsem byl autem spolu s manželkou v Trenčíně. Ve škodovce... byli dozorci č. Š/4 a č. 20. V polském fiatu č. Š/6 a č. 18 a v dalším č.. 30 a č. 6. V žiguli č. 7 a ve fiatu s páskem na kapotě č. 22 a nový muž, který nemá ještě poznávací značku. Dozorce v tmavozelené simce BAE 51-03 jsem pro vzdálenost nemohl identifikovat. Když jsme přijeli domů, syn říkal, že ho dva čekali již u vlaku při příjezdu z práce. Snachu přivedl strážný z večerní školy až k brance a počkal až odemkne a vejde. Díval jsem se z okna. Jestliže spočítáte, že obklíčení domu musí zůstat, spolu s přístupovými ulicemi, neoslabeno, a že neznám čísla těch, co v tuhle dobu hlídali další dva syny, lehko si spočítáte počet jednosměnné brigády."
Ani za této situace však neztrácel Dubček humor, a tak se v jeho dopise dočteme i řady ironických poznámek na adresu bezpečnostního aparátu a Husákova režimu:
"Dovedete si jistě představit, jakou sílu přímo ve výkonu i v záloze... drží MV kolem mne, manželky, synů, snachy na několik směn po dobu těchto šesti let. Nevím, zda jsou také v brigádách socialistické práce, ale jsem si jist, že vůbec neaplikovali na svou ‚práci' závěry listopadového pléna ÚV KSČ z roku 1974 o racionalizaci, úspoře a efektivnosti..."
Jako červený hadr na býka v aréně muselo na ministra vnitra Obzinu a jeho orgány také zapůsobit Dubčekovo opakování poukazu na zveřejnění zprávy Rockefelerovy komise amerického senátu o nezákonné činnosti orgánů CIA a FBI a jejím odsouzení, o níž informovala i ČTK a bratislavská Pravda z 12. 1. 1975.
Dubčekův dopis je příliš rozsáhlý a věcně obsáhlý, než abychom jej zde mohli důsledně interpretovat. Proto zaznamenávám ještě alespoň některá základní fakta. Dubček zde nesmlouvavě kritizoval Husáka a jeho vedení za útěk od reformní politiky a popření Akčního programu. Podal obžalobu na orgány čs. Bezpečnosti i za své zatčení a zatčení svých spolupracovníků 21. srpna 1968. Žádal zveřejnění svých odpovědí na pomlouvačnou kampaň ve sdělovacích prostředcích vedenou Minaříkem, V. Šimečkem, Husákem a dalšími. S podstatou svých stížností a kritiky na adresu bezpečnostních a jiných orgánů Československa se A. Dubček současně obrátil i na ÚV KSČ a jeho předsednictvo, jakož i na ÚV KSS a jeho předsednictvo. Dále na Krajskou prokuraturu v Bratislavě, a to dopisy z 21. 4. 1976. Krátce poté mu bylo sekretariátem předsedy Nejvyššího soudu ČSSR a sekretariátem Generálního prokurátora ČSSR (31. 5. a 2. 6. 1976) sděleno, že na svůj dopis z 12. dubna obdrží odpověď.
Týden za týdnem a měsíc za měsícem ubíhaly, odpověď nepřicházela, a na situaci A. Dubčeka a jeho rodiny se v podstatě nic nezměnilo. Avšak v mezinárodním dělnickém hnutí v Evropě došlo k několika událostem, které de facto znamenaly nejen obhajobu myšlenek a politiky Pražského jara, ale i jejich další rozvíjení. A tudíž i obhajobu - i když ne vždy přímou - jejich protagonistů.
Dubčekův dopis Federálnímu shromáždění a Slovenské národní radě z října 1974 se mohl stát významným podnětem k diskusi na XV. sjezdu KSČ.
Zásluhou Husákova vedení se tak ovšem nestalo a sjezd proběhl v ovzduší strnulého normalizačního myšlení. Avšak na XXV. sjezdu KSSS v Moskvě (koncem března 1976) již byla situace značně odlišná. Zcela zřetelně se zde vyjevily rozpory uvnitř mezinárodního komunistického hnutí. Brežněv a jeho kamarila zahájili sice útok proti "modernímu revizionismu" a "oportunismu", ale dostalo se jim zřetelné oponentury. Generální tajemník KS Itálie, Enrico Berlinguer, kategoricky obhajoval z tribuny sjezdu linii své strany, která se v mnohém podobala programu čs. reformního hnutí z roku 1968, ba dokonce šla již značně dál. Řekl zde mj., že socialistická společnost musí nikoliv zmenšit, nýbrž rozvinout všechny vymoženosti demokracie. Na jejím rozvoji se mají podílet všechny organizace a politické strany. Musí být pluralistická a spočívat na podpoře většiny, musí respektovat svobodu názorů, náboženství, umělecké a vědecké činnosti, atd. A generální tajemník KS Španělska S. Carilla, který sice nebyl účastníkem sjezdu, za pobytu v Římě mj. prohlásil, že komunisté musí přijmout pravidlo demokracie a dostanou-li se za podpory většiny k moci, musí se zavázat, že ztratí-li tuto podporu, přejdou do opozice.
Ve vedení komunistických stran na Západě, zvláště v KS Itálie, Španělska a Francie, se diskutovalo o různých cestách k socialismu, o nezávislosti každé strany, o nevměšování a rovnosti ve vzájemných vztazích jednotlivých stran. Ne náhodou se proto v úvodníku francouzského listu Le Monde objevilo vtipné konstatování, že v průběhu sjezdu KSSS se na zdech Kremlu objevil "Dubčekův stín". Jiný autor glosoval tuto situaci konstatováním, že "strašidlo dubčekismu obcházelo dvacátým pátým sjezdem KSSS" a když jej vyhnali oknem, "vrátilo se dveřmi". Metafora "strašidlo

dubčekismu" se v této době stala častým hostem v různých článcích, komentářích i v titulcích úvodníků západního tisku. Když sovětské orgány ještě před sjezdem propustily pod tlakem evropské levice matematika Pljušče - po jeho dvouletém "léčení" v psychiatrické léčebně - a bylo mu dovoleno odjet ze Sovětského svazu do Francie, *na otázku, co považuje za nejdůležitější pro vývoj mezinárodního socialistického hnutí, odpověděl, že "československé jaro... Dubček a typ socialismu,*
který hlásal, jsou jediným vzorem a východiskem pro SSSR ". Jak se později ukázalo, byla to přímo prorocká slova.
Úspěch KS Itálie v červnových volbách, kde získala 34,8 % hlasů, potvrdil správnost jejího programu "italské cesty k socialismu", ne nepodobného Akčnímu programu ze 68. roku.
Nejvýraznější pokrok by] zaznamenán na konferenci 29 evropských komunistických a dělnických stran v Berlíně ve dnech 29.-30. června 1976. Důkazem toho je i závěrečný dokument: Za mír, bezpečnost, spolupráci a společenský pokrok v Evropě. I pozorný československý čtenář si jistě povšiml, že zde není ani náznak o vedoucí úloze Moskvy. Zato zde našel řadu pozoruhodných formulací. Výzvu k politickému dialogu, spolupráci a společným akcím s demokratickými silami, k rozvíjení dobrovolné spolupráce a solidarity "při přísném dodržování rovnoprávnosti a svrchované nezávislosti každé strany, nevměšování se do vnitřních záležitostí, respektování svobodné volby různých cest v boji za pokrokové společenské přeměny a za socialismus". Tento dokument se odvolával na helsinské proklamace o právu lidu každé země, aby si "samostatně, bez vnějších vměšování zvolil a rozvíjel svůj politický, ekonomický a právní systém", atd. Avšak postoj Husákova vedení k výsledkům této kampaně velmi názorně charakterizuje mimo jiné i ekvilibristika redaktorů Rudého práva v úsilí o "roztřídění" názorů některých účastníků konference - Ceauseska, Tita, Berlinguera a Marchaise - při zveřejnění výňatků z jejich příspěvků v Rudém právu dne 2. července 1976. "Meteorolog" politické situace v Československu mohl v pravidelných zprávách hlásit: stav setrvalý.
Proto se také A. Dubček po několikaměsíčním marném čekání odpovědí na své dopisy opět zaktivizoval.
V jednom z posledních lednových dnů roku 1977 poslal ministr vnitra J. Obzina prvnímu tajemníkovi ÚV KSČ a prezidentu republiky G. Husákovi zásilku s průvodním dopisem - se stručným sdělením: "V příloze zasílám dopisy vyčleněné z poštovní přepravy a jejich fotokopie." Byly to dva dopisy A. Dubčeka z 22. 1. 1977. Jeden z nich byl adresován předsedovi čs. vlády L. Štrougalovi. Druhý generálnímu prokurátorovi ČSSR J. Feješovi a předsedovi nejvyššího soudu J. Ondřejovi. Dodejme k tomu, že byly odeslány jako dopisy "doporučené"!!!
V dopise L. Štrougalovi Dubček sděluje, proč mu v příloze posílá kopii uvedeného dopisu, a žádá ho, aby zvážil, zda je nadále únosné, aby byl vystaven teroru orgánů Bezpečnosti. Upozorňuje ho, aby si všiml zvláště události z 19. 12. 1976 v dopise popsané. Neboť mj. tato událost přivedla Dubčeka k tomu, že pokládal za potřebné "opět rozšířit žalobu a vás a vládu ČSSR o tom informovat".
Dopis Dubčeka generálnímu prokurátorovi a předsedovi nejvyššího soudu navazuje na jeho dopis z 12. 4. 1976 a rozšiřuje jeho žalobu, protože "neustále jsem terorizován Státní bezpečností (jakož i celá moje rodina) a tento stav se událostí z 19. 12. 1977 dostal na horní hranici únosnosti".
Následuje rozsáhlý výčet nejrůznějších stížností, podání, odvolání a žádostí, na které nedostal žádnou odpověď. Místo toho byl nucen absolvovat asi deset mnohahodinových výslechů. Na dalších stránkách uvádí řadu konkrétních příkladů dokládajících jeho tvrzení. Uvádím zde alespoň jeden z nich, na nějž Dubček upozorňuje i L. Štrougala, a to v jeho autentickém podání:
„19. 12. 1976 jsem dostal od nich (pracovníků StB - B.A.) s předstihem vánoční nadílku. Byl jsem s manželkou, se snachou a jeden a půl roční vnučkou Zuzkou u rodičů snachy a jejich příbuzných... Vrátili jsme se kolem 20. hodiny. Zaregistroval jsem, že před bránou souseda parkuje auto tak, aby jeho posádka měla dobrý výhled na náš protější vchod. Stálo přesně tak, jako v onen den, kdy mě přitlačila z obou stran auta (příslušníků StB - B.A.), což jsem popsal v podání generální prokuratuře a nejvyššímu soudu (ze dne 12. 4. 1976). Pomohl jsem manželce a snaše do domu a vracel jsem se k autu na protější chodník přes vozovku. Šel jsem ze šikma tak, aby neonové světlo dopadalo na tvář hlídkujícího fizla. Byl od mého auta na 20-25 metrů. Postřehl můj záměr a prudce, s hvízdotem pneumatik, vystartoval od chodníku. Stačil jsem jen o vlas uhnout a špinavým koncem blatníku a nárazníkem se mi otřelo plášť. Ani sám nevím, jak jsem to stihl. Ale když před ním stálo moje auto, rozhodl se pro zpátečku. V tu chvíli jsem přiskočil k jeho dveřím a za zpáteční jízdy jsem mu je otevřel. Prudce zrychlil, až mě to strhlo na zem a on s hvízdotem ujel nahoru Slavínem. Na hvízdání kol při jeho prvním vystartování a zabrzdění před mým domem vyběhla manželka a sousedé povystrkovali hlavy. Bylo to vše tak rychlé, že i tento popis je k tomu příliš dlouhý. Při této téměř bleskové akci jsem zaregistroval červenou škodovku MB BA s číslem 92-87... Svoji původní žalobu z 24. 4. 1976 rozšiřuji i na tohoto příslušníka StB."
O sledování korespondence Dubčeka a jeho rodiny čtenář již jistě nepochybuje. Dubček opětovně žádá jeho zastavení stejně jako odposlouchávání telefonu a dalšího zasahování do osobních a občanských práv a záležitostí jeho rodiny. Ani v tomto dopise se však Dubček neomezuje jen na svou obranu a obranu své rodiny. Nepolevuje v kritice politiky husákovského normalizačního režimu, obhajobě neprávem postižených a pochopitelně v obhajobě reformní politiky Pražského jara i v otevřené kritice těch, kdož ji jako původní spolutvůrci zradili.
V této době Husákův režim rozpoutal divokou a nenávistnou kampaň proti právě vzniklé opoziční skupině Charta 77 a jejímu prohlášení z 1. ledna 1977. I když to byla převážně pražská, respektive česká záležitost, jejímž programem byla především obrana práv občanů a Dubček nebyl jejím signatářem, velice kategoricky protestoval v tomto dopise proti organizované kampani rezolucí a prohlášení proti Chartě, aniž by byla dána občanům možnost seznámit se s jejím obsahem, s jejím programem. *Kritizoval, že ona "jednomyslnost" v odsuzování Charty a jejích signatářů, obdobně jako v jeho případě, je především výsledkem strachu, který se režimu podařilo vyvolat u obyvatelstva: "Ano,*

podařilo se v lidech vyvolat strach ze zítřka... co bude, jestliže se vymkne z té jednomyslnosti. A v tom já vidím ponížení důstojnosti člověka, který se od ostatních živočichů liší tím, že myslí. Věřte, že vidím v této jednotnosti symptom - atmosféru padesátých let. " Dále pak kritizuje režim, že po roce 1969 zašel již hluboko před situaci v roce 1967. Že stranická a státní politika roku 1968 byla odsouzena jako reakční a její stoupenci prohlášeni za nepřátele socialismu. A varuje před pokračováním v této divoké demagogické kampani proti Chartě. Stoupenci Pražského jara a kritici Husákova režimu nejsou žádní vlastizrádci, žádní kontrarevolucionáři, žádní nepřátelé socialismu. A v hlavách lidí musí taková kampaň napáchat obrovské morální škody.

V souvislosti se vznikem Charty 77 se objevil i jakýsi podivný pokus o diskreditaci A. Dubčeka, jehož recidiva se pak objevila i v době sametové revoluce v roce 1989. V deníku rakouské KS Volkstimme vyšlo 30. ledna 1977 a opakovaně 2. února tvrzení, jako by A. Dubček vyslovil nesouhlas s Chartou 77, že prý ji odmítl podepsat. O ničem takovém se žádným dopisovatelem Volkstimme však Dubček nikdy nemluvil. Čtenář těchto stránek po seznámení se s dlouholetým zápasem Dubčeka proti porušování občanských a lidských práv jistě pochopí absurdnost uvedeného tvrzení.

Dubček skutečně nebyl signatářem Charty 77. A proč také? On si totiž zvolil svůj způsob zápasu s normalizačním režimem, proti porušování občanských a lidských práv i k obhajobě Pražského jara. Způsob lépe odpovídající jeho původnímu politickému postavení, jeho názorům, povaze a současné situaci jeho a jeho rodiny. A také odlišným politickým podmínkám na Slovensku. Navíc Dubček (i jeho rodina), nalézající se v každodenním "obklíčení" desítek slídilů StB, se snažil vyhýbat tomu, aby kdokoliv trpěl pronásledováním za přátelské kontakty a tím spíše za opoziční spolupráci s ním. Ostatně počet slovenských signatářů v prvních seznamech Charty bylo možné spočítat na prstech jedné ruky. A většina z nich byla ještě pražskými Slováky.

To však nebylo způsobeno jen vzdáleností Prahy a Brna od Bratislavy a Košic, ale také - zdůrazňuji - značně odlišnou politickou situací na Slovensku od situace v českých zemích. Zatímco v českých zemích byla před srpnem 1968 hlavním problémem demokratizace, na Slovensku byla hlavním problémem federalizace. Demokratizace byla udušena sovětskými tanky a federalizace byla uskutečněna. A posrpnové (1969) čistky byly na Slovensku o mnoho mírnější než v českých zemích. Miroslav Kusý, významný slovenský filozof, to ve své eseji charakterizoval takto: "...rozdíl mezi posrpnovým vývojem v Čechách a na Slovensku se v jistém smyslu podobá rozdílu mezi pomnichovským vývojem v Protektorátě a ve Slovenském státě. A z tohoto přístupu k posrpnovému vývoji do značné míry zřejmě vyplývá také postoj Slováků k české paralelní kultuře a zvláště k Chartě 77. Chápou ji především jako specificky českou záležitost, jako odezvu na specificky české poměry, které nám nejsou vlastní. Navíc, a to si v této souvislosti nutno také uvědomit, že sedmdesátá léta byla ještě vždy léty dost intenzivního ekonomického rozvoje... Životní úroveň na Slovensku v tomto období ještě vždy rostla, prosperita vrcholila. Pravda, jiná otázka je, nakolik celý tento nový cyklus slovenského rozvoje probíhal na úkor Čech..."

Vraťme se k dalšímu osudu a snažení A. Dubčeka. V posledním dopise Dubček konstatoval, že na jeho situaci a situaci jeho rodiny se stále nic nemění, jenom připustil, že jeho sledování, omezování osobní svobody a lidských práv je orgány Bezpečnosti prováděno poněkud "kulturnějším" způsobem. Ale na jakékoliv řešení své situace, svých podání, stížností a žádostí čekal marně. A koncem sedmdesátých let zavládlo kolem něho jakési spiknutí "mlčením". Jeho jméno se přestalo objevovat ve sdělovacích prostředcích. Snad se organizátoři protidubčekovských tažení domnívali, že když o něm přestanou psát, že zmizí z povědomí českého a slovenského národa. Snad k tomu přispěla i skutečnost, že do zorného pole Husákova vedení a Státní bezpečnosti tak razantním způsobem vstoupila Charta 77. Nebo k tomu přispěla i skutečnost, že pod G. Husákem se nečekaně začala povážlivě po určitou dobu - od podzimu 1977 - kymácet vládní židle pod vlivem kritiky jeho nekoncepční hospodářské politiky a preferování výstavby Slovenska na úkor českých zemí, zvláště Jihočeského kraje.

Za této situace se A. Dubček dožil v roce 1981 svého důchodu. Jako důchodce však odmítl nadále pracovat v Lesním závodě, kde byl pod kontrolou StB, resp. jejích donašečů. Odešel pracovat jako svářeč konstrukcí nákladních aut do dílen v Pezinku.

Jeho jméno se na stránkách československého a evropského tisku začalo stále častěji objevovat od roku 1985, aby se pak v letech 1988-1989 stalo nejfrekventovanějším jménem z řad představitelů čs. opozice. Ale to je již další kapitola jeho života nejhlídanějšího politického "vězně" Husákova či Jakešova režimu a údajného "mlčení". A na adresu různých kritiků Dubčeka (Pithart, Gál, Mandler, Doležal, Prečan, Tigrid a další) je možné jednoznačně prohlásit:

Než vznikla Charta 77, Dubček již sedm let velmi výrazně vystupoval a protestoval proti normalizačnímu režimu G. Husáka, proti porušování občanských a lidských práv, na obhajobu Pražského jara, jakož i na obranu jeho postižených stoupenců. A to v podmínkách, o jakých se těmto kritikům v té době většinou ani nezdálo. Ačkoli nebyl signatářem Charty 77, otevřeně a odvážně ji podpořil.

Autor těchto řádků si proto nemůže odpustit poznámku: nejen neznalost zákona, ale ani neznalost faktů neomlouvá toho, kdo chce vynášet veřejné soudy o jiných...

VI.
V ZÁBLESCÍCH GORBAČOVSKÉ "PERESTROJKY"

Odchodem do důchodu se situace A. Dubčeka a jeho rodiny nijak podstatně nezměnila. Dubček nadále pracoval jako zámečník a orgány StB nadále kroužily kolem něj i jeho rodiny jako vlci kolem salaše. Něco se však přece jen pomalu a nenápadně objevovalo, co představovalo záblesky nadějí pro pokračování v jeho zápase. Ve svých pamětech Dubček uvádí, jak v těchto letech pozorně sledoval vývoj situace v Sovětském svazu i ve světě po úmrtí L. Brežněva (v

listopadu 1982). V době krátké vlády J. Andropova i K. Černěnka (1983-84) a hlavně po nástupu M. Gorbačova v březnu 1985. A pochopitelně jeho pozornosti nemohlo ujít, do jakého marasmu - hospodářského, politického, mravního i kulturního - se dostává Husákův režim, celá československá společnost. Proto ani v této době nepřestal protestovat proti porušování občanských a lidských práv a obhajovat politiku Pražského jara a jeho stoupence. Silným impulzem se pro něj stalo zvláště zákeřné vystoupení V. Biľaka.

Oč vlastně šlo?

V atmosféře úsilí Západu o prohloubení dialogu s Východem se V. Biľak rozhodl, že se stane mluvčím Československa v západních sdělovacích prostředcích. V té době byl členem předsednictva a tajemníkem ÚV KSČ, šedou eminencí Husákova vedení a hlavním koněm Kremlu v ČSSR. Chtěl se zřejmě "profilovat" jako významný politik nejen na Západě, ale i doma, zvláště před nastávajícím sjezdem KSČ. V praxi bylo ovšem obvyklé, že jsou veřejní činitelé žádáni o interview. Protože však V. Biľak o něj žádán nebyl, byl nucen volit obrácený postup a objednával si žurnalisty sám. Tak tomu bylo např. v případě jeho rozhovoru pro "švédský sociálně demokratický tisk", který pak přetisklo Rudé právo v dubnu 1985. Ale žádné švédské listy jej neotiskly, protože si jej neobjednaly.

Obdobně tomu bylo i v případě jeho interview pro západoněmecký časopis Der Spiegel, otištěný v čísle 44 28.10.1985. V. Biľak si jej doslova vyžebral prostřednictvím čs. velvyslance Spáčila v Bonnu na jaře roku 1985. Redakci časopisu se do interview nijak nechtělo. Nakonec V. Biľak v touze po zviditelnění přistoupil i na požadavek, že interview uskuteční dva redaktoři - Sandtnerová a Reinhardt, které dosud Praha považovala za "nežádoucí cizince". Hroší kůže V. Biľaka snesla i tento tvrdý bodyček a dal příkaz k udělení víza i těmto "nežádoucím cizincům".

30. října 1985 přetisklo toto rozsáhlé interview Rudé právo a další čs. tisk.

Otázky redaktorů k mezinárodní i vnitropolitické situaci - ovlivněné nástupem M. Gorbačova do vedení Sovětského svazu a jeho novou politikou - díky dobré znalosti názorů a charakteru V. Biľaka byly opravdu kladeny "na tělo". Pochopitelně řeč přišla i na Pražské jaro, intervenci, i na osudy statisíců jeho stoupenců. A V. Biľak, jak již bylo u něho obvyklé, se různě vykrucoval, překrucoval fakta, ba zcela vědomě a záměrně lhal. Doslova jako pověstný baron Prášil, či jako koňský handlíř, když chce prodat zchromlého koně. Na dotaz redaktora po počtu vedoucích funkcionářů, kteří pozvali intervenční vojska, Biľak tvrdil, že o pomoc Moskvy žádaly tisíce občanů, ale o sobě pomlčel. Tvrdil, že kontrarevoluce byla likvidována výhradně politickými metodami, že nešlo o žádné statisíce postižených, ale pouze o jednotlivce, že "ani jeden z kontrarevolucionářů, kteří organizovali státní převrat, či vědomě připravovali občanskou válku, nebyl postaven před soud", atd. Vrcholem jeho vědomých lží bylo tvrzení, že "šéfové vlád a stran se (na bratislavské schůzce 3. srpna 1968 - B.A.) osobně sešli a formulovali větu po větě: že ČSSR je ohrožena kontrarevolučním převratem" a že "poté se pod tím podepsaly všechny delegace i všichni českoslovenští delegáti jako Dubček, Smrkovský, Černík, včetně mne". A poté přešel k vyložené pomluvě dubčekovského vedení z roku 1968: "Víte ostatně, že na počátku srpna 1968 již bylo vše připraveno, aby se zřídily koncentrační tábory v Československu pro odpůrce pravicových sil?" (Biľak zde měl zřejmě na mysli sebe, Koldera, Indru a další věrné pro sovětské "internacionalisty".)

Nevím sice, nakolik při čtení těchto a dalších Biľakových lží stoupl Dubčekovi v těle adrenalin, jisté však je, že reagoval okamžitě, razantně a velice důsledně. Již 8. 11. 1985 napsal redakci Rudého práva dopis - žádost o zveřejnění své repliky. Citováním původního dokumentu z uvedené bratislavské porady (3.-4. srpna 1968) jednoznačně vyvracel Biľakovo tvrzení o souhlasu a s formulací závěru, že "ČSSR je ohrožena kontrarevolučním převratem". Vysvětlil zde také, že žádné koncentrační tábory pro "odpůrce pravicových sil" nebyly připraveny. Že šlo jen o návrh na vypracování politických opatření na politickou izolaci osob pro případ otevřených vystoupení proti socialismu, tj. proti reformnímu hnutí. Ale že ani tento návrh ministra vnitra J. Pavla nemohl být projednán v důsledku intervence. Jeho návrh se Dubčekovi ztratil i s dalšími dokumenty a s aktovkou při jeho zatčení 21. srpna...

Čtenáře jistě nepřekvapí konstatování, že Dubčekově žádosti o zveřejnění jeho stanoviska nebylo vyhověno. O několik dnů později proto napsal dopis, tentokrát předsednictvu ÚV KSČ s datem 18. listopadu 1985. Upozorňuje v něm mj. na to, že to byli zřejmě Indra a Kolder, kteří nesplnili úkol připravit návrh opatření, vyplývající z porady v Čierne n. T. a v Bratislavě (koncem července - počátkem srpna 1968) a že to byla zřejmě tato skupina informátorů sovětského vedení, která "neměla zájem, aby se vnitropolitická situace řešila vnitřními silami" a které vyhovovalo vojenské řešení vnějšími silami. K tomu je třeba poznamenat, že v té době Dubček ještě nemohl vědět s jistotou, že Indra, Kolder, Biľak, Kapek a Švestka byli skutečně autoři "zvacího dopisu".

V závěru dopisu, v němž vzpomíná a uvádí na pravou míru některé události kolem 21. srpna, píše: "Je nemožné vrátit vývoj zpět jako ve filmu. Je nezbytné dívat se kupředu, i když je nemožné postupovat bez respektování a návaznosti na předchozí vývoj."

Když se ani poté Dubček nedočkal zveřejnění svého stanoviska k interview V. Biľaka, rozhodl se jej zveřejnit v zahraničí. Zatím nevím, kdo zprostředkoval předání jeho odpovědi Jiřímu Pelikánovi. Ale ten ji obratem dal k dispozici Lucianu Antonettimu, který ji rychle přeložil a nabídl redakci L' Unitá. A 21. 11. 1985 si Dubčekovu odpověď V. Biľakovi mohli přečíst čtenáři deníku KS Itálie. Bezprostředně poté ji přetiskl i časopis Der Spiegel a řada dalších zahraničních časopisů a tiskových orgánů.

Jméno Luciana Antonettiho se bude v tomto vyprávění vyskytovat častěji. Proto o něm uvádím alespoň základní informace. Byl to italský novinář, publicista a člen KS Itálie. V Československu se postupně objevoval jako novinář v italském vysílání z Československa, jako tlumočník na mezinárodní konferenci komunistických a dělnických stran v Karlových Varech v roce 1966. Později jako zástupce KS Itálie v redakci Otázek míru a socialismu. Napsal řadu článků o Pražském jaru a o Dubčekovi do časopisu L' Unitá. O A. Dubčekovi věděl především z tisku, rozhlasu a televize. Měl

také možnost několikrát ho pozorovat jako novinář "zblízka", aniž však měl příležitost s ním promluvit. K osobnímu setkání Antonettiho s Dubčekem došlo až v prosinci 1987. Ale o tom později.
Vraťme se k Biľakovu interview a Dubčekově odpovědi.
Kritická a odmítavá stanoviska k Biľakovu interview vyslovila veřejně i řada bývalých vedoucích představitelů Pražského jara. Profesor Ota Šik zveřejnil své ostře kritické a odmítavé stanovisko již 18. listopadu 1985 v curyšském týdeníku Die Weltvoche pod příznačným názvem: "Biľakův interview - zrcadlo lží". Pod rozsáhlým prohlášením, uveřejněným v listech pod názvem K dementi A. Dubčeka, čteme tato jména: J. Dienstbier, J. Hájek, M. Hájek, Zd. Jičínský, VI. Kabrna, VI. Kadlec, E. Kadlecová, L. Lis, L. Kohout, J. Litera, R. Slánský, V. Slavík, J. Stehlík, V. Stern, J. Sternová, V. Šilhán, F. Vodsloň a J. Zelenková. Snad je zbytečné dodávat, že s těmito názory a stanovisky měla možnost se seznámit i dlouhá řada občanů Československa, ať už z Listů, nebo v jejich samizdatovém rozmnožování a rozšiřování.
Můžeme tudíž konstatovat, že Biľakovo interview vyvolalo i v československé veřejnosti různé diskuse a polemiky, ale především nesouhlas a odmítání jeho snahy o tak hanebné pošpinění pokusu o obrodu socialismu. Vždyť lidé ani po 17 letech neztratili ještě paměť. A k jejímu oživení přispěl v oněch dnech profesor VI. Kadlec, bývalý ministr školství, samizdatovým dubnovým vydáním obsáhlejší práce pod názvem: "Dubček - 1968" s podtitulkem: "Československá specifická cesta k socialismu". Byla to vlastně první dokumentární publikace k Pražskému jaru, doplněná o zasvěcené poznámky a komentáře autora. Jiří Ruml v recenzi samizdatového vydání pro Listy pod názvem "Když se řekne Dubček" z prosince 1985 zvláště vyzvedává jeho dopisy Husákovi, Federálnímu shromáždění, Slovenské národní radě, federálnímu i slovenskému ministerstvu vnitra a Generální prokuratuře. V této korespondenci spatřuje aktuální Dubčekův odkaz.
Vraťme se však ke kauze Biľak - versus Dubček, k níž dodávám: O několik let později, po listopadové sametové revoluci v roce 1989, byl V. Biľak soudním výrokem donucen své lži odvolat. V denících Pravda (10.4. 1991), Rudé právo (17. 4. 1991), Práca (18.4.1991) uvedl: "V rozhovoru s redaktorem časopisu Der Spiegel, uveřejněném v jeho č. 44/1985 a následně, prostřednictvím ČTK i v denním tisku - v Rudém právu, Pravdě, Práci dne 30. 10. 1985, jsem nepravdivě uvedl, že na poradě šesti komunistických stran v Bratislavě dne 3. 8. 1968 bylo přijato stanovisko, že ČSSR je ohrožena kontrarevolučním převratem. Rovněž jsem nepravdivě uvedl, že dokument, obsahující tuto informaci, podepsal A. Dubček. Za toto se A. Dubčekovi na základě jeho soudní žaloby z roku 1988 veřejně omlouvám. "
V roce 1985 však Dubček nedostal na své dopisy generálnímu prokurátorovi ze dne 3.9. a 9.12.1985, v nichž protestoval proti omezování osobní svobody a porušování lidských práv orgány StB, žádnou odpověď. To je zřejmé z dalšího dopisu ze dne 7.2. 1986 na stejnou adresu, v němž nesouhlasí s odložením svého podání a opakuje jej s dalším odvoláním na další případ z 31.1.1986. Konstatuje zde, že opatření proti němu byla opět zesílena: "Dům a okolí byly opět obléhané auty StB. Čísla aut již nebudu opakovat, uváděl jsem je v předchozích dopisech. Proto v tomto novém podání jen dokazuji, že zákon je porušován. Opačné vysvětlení mi dává oprávnění konstatovat, že v systému naší justice jsou v praktickém postavení orgány ministerstva vnitra nad nimi, a to československému zákonodárství nedělá dobré jméno. Nebylo mi doručeno žádné rozhodnutí, které by opravňovalo orgány ministerstva vnitra k takové činnosti." Speciální odbor generální prokuratury mu obratem, ještě téhož dne, odpověděl: "Sděluji Vám, že Generální prokuratura ČSSR neshledala důvodu k opatření ani na základě Vašeho opakovaného podání ze dne 7. 2. 1986. Kromě toho bylo podle našich informací upuštěno od praxe, na niž si stěžujete. Vaše podání proto odkládáme." Pod tím nečitelný podpis staršího prokurátora GP ČSSR.
Jak v této souvislosti nepřirovnat houževnatost a vytrvalost A. Dubčeka k bájnému Sisyfosovi a jeho úsilí vytlačit balvan na vrchol hory? Ovšem - předběhneme-li události - Dubček byl nakonec úspěšnější a svůj "balvan" na "svou horu" vytlačil.

Vydalo Křesťanskosociální hnutí ve spolupráci s Nezávislou skupinou Věrni zůstaneme, Kruhem občanů ČR vyhnaných v r. 1938 z pohraničí a Českým národním sdružením jako svou 386. publikaci určenou pro vnitřní potřebu českých národních organizací, Praha, listopad 2011.
Webová stránka: www.ceskenarodnilisty.cz
E-mail: vydavatel@seznam.cz

Preposielam vam v skutku od autora M.Suju, cerstvu a velmi aktualnu politologicku studiu, ktora vam pomoze nahliadnut do tajov a tajomstiev sucasneho spolocenskeho, ekonomickeho a politickeho diania, samozrejme, ze nielen u nasich zapadnych susedov, ale tak podobne alebo rovnako sa to dialo a deje i na Slovensku, staci len zamenit niektore mena a je to O.Ok. A ak si date tuto namahu a si ju precitate,

tak porozumiete mnohym veciam okolo nas, preco sa tak deju ako sa deju, a nie tak, ako by sme si vsetci alebo aspon vacsina zelali. Vytvorte si pre to dostatok pohodlia a casu a snad sa vam v mnohom rozjasni. N.s.! I.

Političtí kapři si svůj rybník nevypustí

27 Listopad 2011 Miro Suja

Největší světoví superboháči jsou tak bohatí, že se jejich obrovský majetek nedá vůbec spočítat. Mezi superboháčem a běžným boháčem je tak velký rozdíl, jako bychom porovnávali desetikilometrovou trasu s centimetrovou úsečkou. Jeden sociolog zveřejnil zajímavou přednášku nazvanou Arogance financí. Je to přednáška na téma, kdo ve skutečnosti vládne světu, on nazval vládce planety diskrétní elitou.

Mně ale tenhle název zní příliš diskrétně. Existuje spousta jiných názvů, jaké jim lidé dávají v internetových diskusích. Třeba: plutokracie, moneykracie, finanční oligarchie, kleptokracie, superboháči, óbrboháči, voldemorti, mezinárodní gangsteři a další jména. Mně připadá nejpřiléhavější nazvat je zloději a lháři. Nebo prostě jenom inteligentní paraziti. Protože oni nejsou jenom prostí neškodní superboháči. Nebo jenom prostí jednotliví psychopati. Nebo jenom prostí chamtivci. Oni se spolu spikli a zorganizovali se proti zbytku lidstva. Prostřednictvím svých dobře placených lokajů páchají na něm obrovské zločiny. Všichni tito mocní světoví superboháči spolu většinou spolupracují, jsou spolu evidentně domluvení. Mají mezi sebou dohody a rozdělené sféry vlivu, neválčí spolu navzájem. Naopak se jednotně proti lidstvu spikli, aby ho mohli ještě lépe paraziticky vysávat a libovolně s ním nakládat. Zkrátka a dobře, nikoliv proletáři všech zemí se spojili, ale učinili tak globální parazité. Jak to provedli? Jednoduše. Mají zde vystavenou pyramidu moci a bohatství. Čím větší superboháč, tím větší má moc a tím výše je postavený v pyramidě moci. Nižší superboháči musí logicky poslouchat příkazy těch vyšších superboháčů. Kdyby je neposlouchali, tak by je ti mocnější superboháči zničili. Ta vzájemná spolupráce mezi superboháči je už dnes i prostým okem viditelná. Když se chtějí například napakovat mezinárodní bankéři, stačí odborně vyvolat celosvětovou krizi, okrást tím široké masy obyvatel a ostatní superboháči s nimi drží basu, podporují je v tom. Nebo prostřednictvím MMF umí promptně bankéři zadlužit kteroukoliv jednotlivou zemi světa.

Nebo například prostřednictvím přesně vybraných politiků umí beztrestně ukrást kdekoliv zlatý státní poklad, aniž má kdokoliv šanci se proti tomu ozvat. Když si chtějí přilepšit zbrojařské korporace, stačí vyvolat válku a nekonečný proud peněz se jen hrne. Vojenskoprůmyslový komplex, to jsou těsné vazby mocných zbrojařů s představiteli ozbrojených sil a státu. Tam především nemohou řadoví občané strkat svůj nos. I tajné služby superboháčům se vším bratrsky vypomáhají, jsou jejich poslušnými lokaji. Kdo víc zaplatí, tomu víc slouží. Nejmocnějšími globálními tajnými službami jsou CIA a Mossad. Všechny ostatní tajné služby jim podléhají, včetně ruských či čínských. Jak jsou CIA a Mossad mocní nám předvedli v roce 2001, když jen tak pro začátek, aby byla nějaká ta sranda, za bílého dne zbořili tři mrakodrapy i s lidmi. Jsou to skutečně velcí srandisti, mají velký smysl pro humor, když uvážíme, že i do nejhledanější budovy světa, do Pentagonu, vypálili díru, aniž by je přitom někdo zahlídl. Ten jejich velký smysl pro humor spočívá i v tom, že to vše vzápětí svedli na muslimy, letce amatéry. Ano, masivním masírováním mas pak následná celosvětová propaganda tvrdila, že to provedlo pár zaostalých jeskynních vousáčů s nožíky v ruce. Hned na to zločinná americká vláda tvrdila, že je potřeba utužit zákony a sebrat občanům plno občanských práv. A taky že je potřeba zakročit preventivně proti teroristům v Iráku a Afghánistánu. Masmédia s propagandou uspěla, po tomto obludném činu popularita zločince Bushe stoupla a mohl bez problémů začít válčit... Ale pokračujme, když si chtějí finančně přilepšit farmaceutické korporace, vynaleznou ve svých laboratořích prasečí chřipku a světová masmédia jim opět bratrsky vypomohou, rozpoutají kolem toho celosvětovou hysterii. Následně poslušní lokajové, sedící ve WHO, vyhlásí šestý stupeň ohrožení a miliardy za vakcíny se pak už jen hrnou do těch správných kapes. Je to takovýhle matematický vzorec: Prodejní politici, koupení vůdci v tajných službách, koupené špičky policie, koupené špičky v armádě, koupení šéfredaktoři, to je neomezená moc superboháčů. Smutné je, že ty své vrcholné lokaje si neplatí superboháči ze svého, ale musíme je platit my, daňoví poplatníci. My jsme ty neomezené zdroje, z kterých se to všechno hradí. My jsme ti otroci, co si musí paradoxně platit své vlastní otrokáře a pijavice, které libovolně vysávají celý svět. Investice do lokajů z našich daní se pijavicím vždycky stonásobně vrátí, zvláště když ty své poslušné šašky ani neplatí ze svých kapes, ale musíme je povinně platit my, daňoví poplatníci jejich novodobí nevolníci. Placení lokajové mocných superboháčů se dají rozdělit do dvou skupin. Tou první je pomocná elita, to jsou právě vrcholní politici, generálové vojsk, mocní šéfové tajných služeb, šéfredaktoři, určitá skupina globálních manipulátorů davů, tvářících se za seriozní vědce, ředitelé bank a korporací, prostě lidé, kterým byl účelově svěřen do rukou také velký díl moci. Ti všichni pomáhají vysávat masu daňových poplatníků, novodobých moderních otroků. Druhou skupinu lokajů bychom tak ani neměli nazývat. Protože to jsou lidé na mnohem nižší úrovni než „pomocná elita". Nejsou bohatí a nemají moc. Tito lidé nejsou mocní,

těm jde už jen o existenci, jen o přežití. Takže je můžeme prostě jen nazvat otroci. Jsou poslušnou masou z donucení, protože musí z něčeho žít. Oni si uvědomují, že když nebudou plnit příkazy shora, tak za vraty čeká na jejich místo mnoho nezaměstnaných nešťastníků. Mohou být vyhozeni na dlažbu a stejnou práci pak již neseženou a budou se potýkat s bídou.

V současném mafiánském kapitalismu je modlou kapitál a ten má jediný požadavek jistý vysoký zisk. Proto musí být korporace krajně bezohledné, sobecké a amorální. A lidé jimi ovládaní mají být ve všem co nejposlušnější. Nejhorší společenskou skupinou nejsou prostí zaměstnanci, ale ta bohatá mocná pomocná elita. Protože bez ní by diskrétní elita byla bezmocná i s těmi svými nasyslenými horami zlatých cihel a ze vzduchu vyrobených peněz. Ke světovým vládcům dnes již patří i světové mafie. Jsou složeny ze zločinců, kteří se spolčili se superboháči, aby mohli neblaze ovlivňovat veškeré světové dění podle svých zločineckých představ. Disponují obrovským majetkem získaným z drog, zbraní a prostituce. Infiltrují se v mnoha státech až do nejvyšší politiky. Praní špinavých peněz je rozvinutým globálním průmyslovým odvětvím a je to třetí nejmohutnější odvětví celosvětového obchodu. Jen za nezákonné drogy se v celosvětovém měřítku vydává více peněz než za potraviny. Žijeme v absurdní době, kdy světu neomezeně a absolutisticky vládne „elita" světových zločinců. Obyvatel planety je sedm miliard a 99,999 % světového obyvatelstva je vysáváno, týráno a ničeno 0,001 procentem diskrétní globální elity. Dynastie bankéřů, dynastie zbrojařů, dynastie farmaceutických korporací, olejářské dynastie, šlechtické a královské dynastie, globální mediální magnáti, neviditelní a naprosto utajení vrcholní vlastníci církve a církevní korporace, dále korporace Monsanto, drogový globální organizovaný zločin, spolupracující s globální tajnou službou CIA a Mossad, atd. Tato „elita" jednou uspořádává v každém státě frašku zvanou politické volby. Tam má napravo i nalevo předem nachystány na volitelných místech poslušné politické figurky. Tyto ubohé prodejné figurky nevycházejí vstříc občanům, ale plní příkazy zadavatelů ze zákulisí. Občané slouží jenom k tomu, aby jako ovce naklusali k volbám a zlegalizovali vládu lokajů mocných. Demokracie ve skutečnosti nikde na světě neexistuje, světu vládne všude jenom globální kleptokracie! Samozřejmě nic nového pod sluncem, po celou zaznamenanou historii lidstva platilo, že se lidé dělili na vládce a ovládané. Vládci byli menšinoví superboháči, kdežto ovládaní byli většinoví chudáci. Takže celá historie je o tom, že menšinoví boháči manipulovali mořem chudáků. Dělali si s nimi, co chtěli, jak se jim zrovna zlíbilo. Paraziti si hověli ve svých palácích a lid na ně dřel. Kdykoliv se parazitům zachtělo, zahnali lid i do válek. Díky svému majetku měli své osvědčené nástroje, jak tu většinovou chátru a lůzu, udržet snadno na uzdě v područí. Stejné nástroje moci pochopitelně používají beze změny dodnes. To rozložení moci si můžeme namalovat jako pyramidu, kde 0,001 %obyvatel tvoří nejvyšší vládci světa. To jsou ti lidé, kteří mají v rukou globální moc a bohatství. To oni hýbají dobře ideologickými loutkami, dosazenými do všech klíčových míst na celém světě. Pravoleví politici tvoří zákony, jaké si přejí mezinárodní bankéři, nikoliv jaké chtějí ovládaní. Další nohsledi, policie, tajné služby, média, armáda, soudy a byrokracie kvůli velmi dobře placenému korytu, projevují také bezmeznou poslušnost a plní jakékoliv příkazy shora. Nezávislých občanů, kteří nikomu neslouží a jsou svobodní, je asi 10 procent. Tito občané, patřící mezi střední třídu, jsou však všemi směry dobře ohlídaní výše zmiňovanou sítí dobře placených poskoků, rozprostřenou nad nimi. Když třeba takový nezávislý občan napíše do televize, tak mu jeho názor nikde nezveřejní. Když se obrátí třeba na ombudsmana, naráží jen na fráze a nedočká se žádného kloudného vyřízení. Když se obrátí na poslance, je to totéž v bleděmodrém. Když jde třeba volit, smí vybrat vždy buď čerta, nebo ďábla. Když se obrátí na soud, čeká celé roky a prosoudí i kalhoty, aniž by co vyřídil. Když se obrátí na policii, rovněž se spravedlnosti nedočká. Do melounů a do politiky se nevidí, ale bezpečným vodítkem může být jenom pohyb peněz, platí pravidlo, že kdo má peníze, získává moc a kdo má moc, získává peníze. Lidé v zákulisí hýbají loutkami na drátkách, politiky, kteří se rozhodují v jejich prospěch, nikoliv v prospěch občanů, kteří je volili. Svět byznysu je ještě tvrdší než svět politiky, proto svět velkých peněz ovládají ze zákulisí loutkovodiči, bankéři a mocné korporace. Jen několik desítek nejbohatších mužů světa "globálních vůdců" fakticky ovládá svět. Tito velicí parazité dnes rozhodují víc než mašinérie států o našem zaměstnání, hospodářském vzestupu, způsobech vnímání kultury, ba i naši morálce, protože jsou vlastníky nadnárodních společností a korporací, které jsou rozmístěny v celém světě. Většina lidí zastává názor, že superboháči hrají největší roli ve veřejném a hospodářském životě všech států, kde běžným občanům připadá jen postavení ovcí. Globální elita kontroluje všechno a kontroluje veškeré zahraniční vztahy. Tvoří a rozbíjí vlády podle své libovůle. Je neslýchané, že v současném svatě 0,001 % lidí vlastní 99% procent veškerého světového bohatství. Názory prostých občanů na demokracii jsou proto velmi pesimistické a skeptické, mnozí z nich říkají, že na demokracii může věřit leda tak někdo naprosto slepý. Oficiální masmédia kolikrát omylem různá zvěrstva i pravdivě zveřejní, ale tím to stejně všechno končí.

Ti co vlastní obrovský majetek jsou prostě nepostižitelní a beztrestní. Bez peněz a dobrých advokátů jim dnes nelze vůbec nic dokázat. Dokonce nejen politici, či mafiáni všeho druhu dnes už se ani ti extremisté či teroristé kdekoliv na světě neobejdou bez hromady peněz. Vždy se najde bohatý sponzor a mecenáš, který má zájem jejich činnost financovat. Teroristi se prostě světovým superboháčům a jejich lokajům politikům, náramně hodí do krámu. Pod záminkou terorismu mohou čím dál víc osekávat občanské svobody a sociální systémy všem občanům. Extremní a nekontrolovatelný vzrůst vojenských komplexů je krajně nebezpečný. Nikdo totiž nedokázal, že má řadový občan nějaký vliv na poli obranné politiky. I tyto aktivity jsou odedávna vyslovenou doménou světové finanční oligarchie a vlastníků gigantických zbrojně průmyslových komplexů. Daňoví poplatníci jsou nepřetržitě klamáni, protože jsou od nich požadovány extrémně vysoké sumy, které vojenské a průmyslové korporace bezostyšně tahají z jejich kapes.

Fondy, které by měly připadat do úvahy na pomoc "třetímu světu", nebo které by případně mohly zmírňovat důsledky ekologické krize, zůstávají následkem toho citelně omezeny. Toto nepočetné, elitářské a internacionalistické uskupení přehlíží pravidla jakékoliv morálky, práva a spravedlnosti. To vede k opovrhování lidskou osobností, diktatuře a fašismu. Cílem je vytvořit celosvětový kontrolní systém, soustředěný v rukou nemnoha osob schopných ovládnout politické systémy jednotlivých zemí a pak vytvořit planetární hospodářský globální celek. Tento elitářský přístup však není ve skutečnosti nic víc než prachsprosté rozhodování za miliardy lidí na světě a usměrňování vývoje lidstva nikoliv k prospěchu této většiny, ale pouze této úzké skupiny. Pokud parazité napomohli již ke dvěma zničujícím světovým válkám, co může jiného než opět zlo, zahrnující v sobě i zkázu životního prostředí, či sebe sama, od nich lidstvo očekávat? Nejsprostší podstata těchto dvou světových válek a lépe řečeno naprosté většiny konfliktů a jiných válek totiž tkví ve snaze po prestiži, síle a bohatství, která je světovým superboháčům víc než vlastní. Jejich úzké zájmy jsou vždy privilegovány nad zájmy všech řadových lidí. Tyto oligarchie nikdy nepřipustí, aby vyšlo najevo, co je vlastně jejich skutečným zájmem. Budou se vždy snažit udržovat občany ve vědomí, že se derou za jistými vyššími principy, a to principy jako například státní svrchovanost, politická věda předstírá, že na tomto poli panují jisté neosobní síly, jako jsou například všeobecný lidský instinkt agresivity, který obvykle žene lidstvo do války. V tomto ohledu však politologové jen celou věc dále zamlžují. Války a krize úmyslně způsobuje globální elita. Že superboháči dokážou ovlivnit dění i v těch nejzapadlejších koutech světa se přesvědčujeme na každém kroku. Žádná aktivita se bez nich neobejde. Tajné služby vypracují "scénáře", které se často do puntíku v určité zemi zrealizují. Tam kde mají vypuknout "revoluce", tam taky vypuknou. Proti zvůli peněžní moci je dnes i svobodný internet slabý a bezbranný. Uvědomme si, že tato moc slouží pouze svým vlastním potřebám a nesleduje žádné vyšší cíle.

Pro globální elitu jsou ostatní lidé na zeměkouli něco jako bezvýznamný hmyz. Jsme pro ně jen zdroje moci a bohatství. Jsou již tak mocní, že dejme tomu, kdyby se někomu náhodou zachtělo přenést Pražský hrad s chrámem svatého Víta na svoje soukromé sídlo, budou ho tam i rychle mít. A to třeba i za podstoupení rizika války v naší zemi. Teprve na jejich rovině moci a jejich privilegií, začíná pro ně pojem člověk. Výkonným orgánem tohoto zločinného organizovaného hmyzu je MMF. Kdyby tohoto hmyzu nebylo, svět a planeta by byla úplně někde jinde, než kde je dnes. Zaostalé rozvojové země by byly dávno rozvinuté, obyvatelstvo vzdělané a spokojené. Existuje nějaké řešení, jak z této šílené situace ven? Takzvaná sametová revoluce v listopadu roku 1989 odstartovala sice konec socialismu, ale revoluce to rozhodně nebyla. Byl to ve skutečnosti promyšleně řízený převrat shora. Tomuto převratu by nejlépe slušel název komunistický puč číslo dvě. První komunistický puč se odehrál roku 1948, kdy po Vítězném únoru uchvátili českoslovenští komunisti pod vedením moskevských soudruhů veškerou moc ve státě. Jakmile se chopili moci, ukradli kapitalistům majetek a zestátnili ho. Pak jim ovšem trvalo celých čtyřicet jedna let, než pochopili, že socialismus je slepá cesta vývoje, která nikam nevede. Nejvyšší moskevští soudruzi se rozhodli socialismus zrušit. Místo neproduktivní komunistické ideologické totality se rozhodli nastolit mnohem výnosnější kapitalistickou peněžní totalitu. Bylo nutné vybudovat jiný typ společnosti, o něco víc zdánlivě svobodnější, aby si rozšířili zpět větší prostory „ ke globálnímu podnikání". Věru jsme netušili ve tvrdě hlídané komunistické totalitě, jak je ve skutečnosti snadné ze dne na den změnit režim. Zazvonil zvonec a komunismu byl konec. Byla to tenkrát vzrušující doba. Účelem je zde naznačit, jak jsme byli tenkrát neuvěřitelně naivní a politicky nevzdělaní. Nadšení naivní občané ani v nejmenším netušili, že se jen zúčastňují velké frašky a velkého podvodu. Že v budoucnu budou svědky rychlé metamorfózy komunistů na bohaté kapitalisty. V Prognostickém ústavu byli již nachystáni budoucí lídři země. O těchto prognosticích jsme pak měli čest v budoucnosti ještě hodně uslyšet. Prognostik Klaus se stal předsedou ODS a ministrem financí. Prognostik Zeman se stal předsedou ČSSD a předsedou vlády. Prognostik a komunista Dlouhý se stal předsedou ODA a ministrem hospodářství. Po celé zemi vznikala Občanská fóra a v Praze bylo ustanoveno jejich Koordinační centrum. Klausova kupónová privatizace se uskutečnila v letech 1992-1994 a Klaus řekl, zhasněte světlo, bude se ve velkém krást, řada miliardových tunelů, na nichž tratili jako vždy pouze řadoví občané, bezdůvodně se odpustil i velký dluh Rusku. Způsobené škody však musel jako vždy zaplatit daňový poplatník. Od sametového puče se systematicky jen profesionálně lže a krade ve velkém, logicky je dneska republika rozkradená a zadlužená. Komu ten víc než bilion náš stát vlastně dluží? Kdo ty rozkradené peníze používá? A k čemu? A jak je možné, že pár domluvených ekonomických parazitů, strategicky rozmístěných na nejdůležitějších místech na světě, dokáže ovládnout miliardy bezmocných lidí? Lidé jsou dnes manipulováni dezinformacemi. V důsledku anonymity světové politiky došlo k další významné skutečnosti, vlády států se staly bezcennými, ztratily smysl, protože se vytvořil nový mocenský trojúhelník: finanční kapitál, tajné služby a zločinecké organizace. Všechny vlády jsou tomuto trojúhelníku podřízené. Výsledkem „Sametové revoluce" je stav, kde nikdo nenese odpovědnost. Skutečnou politickou a ekonomickou moc od samého počátku měli „hybatelé", kteří se nepohybovali na veřejné scéně. Nikdo je „nevolil", proto nemohou být voláni k odpovědnosti. Dnes ovládají rozhodující objem majetku, úkolují média a přes své loutky dělají politiku. Trhněme, co můžeme a ty si občane, trhni nohou! Politika a peníze jsou spojené nádoby, takže bez peněz do politiky radši vůbec nelez. Hybatelé vědí, že budou za své věrné služby v budoucnosti bohatě odměněni, že za svou dobře odvedenou špinavou práci potom obdrží výnosnou trafiku. Hybatelé pak bystře začnou hýbat státním majetkem směrem do kapes svých sponzorů, takže se jim ta počáteční investice do strany skutečně bohatě vyplatila. Poslušní kariéristé, kteří v parlamentní straně nahradili původní idealisty, pak ve straně odhlasují cokoliv jako jeden muž, jen aby se rovněž dostali k lizu. Stranický systém je perfektně vymyšlený podvod na voliče a jde jenom o to jak tunelovat profesionálně státní kasu. Sliby se slibují a blázni se radují. Stranický systém je podvodný i z mnoha dalších důvodů. Když vládne pravice, vymlouvá se, že ji brzdí levice. Když vládne levice, vymlouvá se, že jí brzdí pravice. Nikdo není za nic

zodpovědný a nikdo si nejde sednout za katr ani za vyslovené miliardové rozkrádačky a kriminální činy. Je na první pohled viditelné, že ve skutečnosti v pravici i levici řádí domluvení mafiáni, kteří si beztrestně přehazují do vlastních kapes miliardy ze státních zakázek, jak se jim zlíbí. Jejich jediným cílem je co nejvíc okrást daňové poplatníky. Pro veřejnost hrají jen divadélko, ale ve skutečnosti celých těch 21 let neomezeně lhali a kradli. Když takový ideologický stroj sestavíte, uvedete do pohybu a jako hlavní princip jeho jízdy nastavíte tunelování státu, tak on rychle jede. I když by všichni věděli, že směr je špatný, nevzpříčí se nikdo. Do čela státu se dostávají jenom ubohé ideologické figurky, které jsou předem v zákulisí odsouhlaseny a schváleny a to již před volbami. Mezi komunistickými volbami a dnešními demokratickými volbami tak není vůbec žádný rozdíl, obojí je stejná volební ubohá trapná fraška. Jak můžete být pořád tak naivní? Stačí přece jenom pár správných zasvěcených parazitů umístěných na správných klíčových místech a můžete volit, koho chcete, stejně se tam umístí jen ti, co tam umístěni být mají. Ambiciózních a bezskrupulózních parazitů je nachystáno do zásoby nepřeberné množství. Nasraný lid žádá výměnu prezidenta, ale no jistě, vymění ho za ještě horšího a bezcharakternějšího prezidenta. Klíčová otázka pro mne v jakémkoliv systému je postavení občana vůči moci. Jestli je občan v rámci správy svých věcí vydán moci na milost a nemilost jako nesvéprávná bytost, tak pak mne v této společnosti vůbec nezajímá, jestli tato moc o sobě mluví jako o pravici či levici. Zatímco na straně druhé, pokud by právě občan byl rozhodujícím činitelem při správě svých vlastních věcí a naopak stát mu poskytoval jenom dokonalý servis, tak pak by mne vůbec nezajímalo, kdyby toto skutečné osvobození člověka bylo hlásáno pod nějakou podivnou nálepkou. Mne vždy zajímá profesionální práce, nikoliv rvačky mezi politiky a podnikateli. Tyto jejich manipulace s veřejností a šachové rošády zpravidla pouze slouží jen jako ubohé naivní divadélko pro širokou veřejnost. To proto, aby měla pocit, že se ve vysoké politice nalézají i kladné správné postavy. Každá ideologická strana je zločineckou tajnou fanatickou organizací. Mluví se o vůdci té či oné strany, jakýkoliv princip kultu osobnosti je neslučitelný s principem přirozené demokracie, který předpokládá rovnost občanů. Skutečná demokracie nemůže být budována na systému politických stran, protože dosud existující systémy stranického parlamentarismu, fungující na základě nepřetržitých konfliktů a hádek mezi různými oligarchickými skupinami, se stávají čím dál tím více zastaralé. Znečišťování prostředí, nezaměstnanost, rozpad rodiny, vymírání, fundamentalismus, narkomanství, kriminalita, organizovaný zločin, etnické konflikty, to všechno volá po nápravě. Ale současné politické systémy, včetně toho, čemu se říká "západní demokracie" zůstávají vůči všem těmto problémům netečné a jenom se mezi sebou perou o koryta a moc. Je nabíledni, že z hlediska podniku, stejně jako z hlediska společnosti, spolupráce je vždycky výhodnější než konflikt, protože dovoluje racionálně využívat prostředky a vyhnout se ztrátám, které sebou nevyhnutelně každý konflikt nese. Čím ostřejší konflikt, tím větší ztráty. Nejhorší konflikty ze všech války mívají za následek miliony mrtvých a zničení obrovských materiálních a kulturních hodnot. Apatie lidí, která kdysi za komunistů vyplývala z toho, že nemá cenu se v ničem angažovat, protože je člověk naprosto bezmocný a stejně nic nevyřeší, dnes vyplývá z jiného strachu. V totalitním systému byl producentem strachu všemocný stát, v demokratickém systému jsou to zase ekonomické mafie. Snad jednou přijde revoluce, která odstraní nynější politické dinosaury a nahradí je spoluprací všech občanů? O tom, že politika a peníze jsou spojené nádoby, není žádných pochyb. Vždyť jenom volební kampaně politických stran i prezidentů stojí obrovské peníze. V tržní ekonomice je možné prodat a koupit vše i politiky. I oni se stávají pouhým zbožím na prodej. V době, kdy nezbytnou podmínkou volebního úspěchu je nákladná volební kampaň, je také zřejmé, že státní příspěvek za získané hlasy žádnou stranu nemůže vytrhnout. Propojení obchodu a politiky vytvářené vazbami vzájemných protislužeb a úplatků je největším vrahem pravé demokracie. Mezi sponzorováním politiky a obyčejnou korupcí není žádný rozdíl. Kterýkoli majitel inzertní kanceláře potvrdí, bude-li upřímný že mezi prodejem politika voličům a prodejem výrobku spotřebitelům není rozdíl. A tohle že má být demokracie. Vnucovat někomu zvenčí nějaký program nebo reprezentanty, kteří budou na reprezentování pravděpodobně především budovat vlastní kariéru, což je hlavní snahou každé politické strany to je psychické znásilňování, proti kterému se většina občanů nemůže bránit. Skutečná demokracie nemůže být proto nikdy nepřímá, nýbrž pouze přímá, bez deformujícího filtru politické strany. Pokud se Vám zdá, že všude za vším vidím jen samé spiknutí, ale ano přesně tak to je. Svět je řízen spiklenci a historie je nepřetržitě falšována. Málokdo si uvědomuje, že technologie moci je tak dobře propracovaná, že z toho není úniku. Čili situace je ta, že ať volí občané, koho volí, tak výsledek je vždy takový, jak to mocní potřebují. Když zvítězí pravice, tak začne provádět nepopulární opatření namířená proti lidu a levice v opozici řve jako tur a lidu se zastává. Když zvítězí levice, tak začne provádět samé nepravosti a rozkrádat co se dá a pravice v opozici řve jako tur, jak skvěle by vše napravila, kdyby byla u moci. Skutečná pravda ale je taková, že v pravici i levici jsou instalování předem v zákulisí schválení hajzlové a lid může volit, koho chce, nikdy nedopadne dobře, lid prohrává bohužel pokaždé. Když pozorujeme politiku z tohoto úhlu, tak najednou člověk dobře chápe všechny ty děje, které se odehrávají ve vrcholné politice. Jak je možné, že ve Švýcarsku přímá demokracie již tolik desetiletí bezvadně funguje? Jsou snad Švýcaři nejchytřejším národem světa? Ne, tak tomu zajisté není. Důvod je ten, že vládci světa si přímou demokracii nepřejí. Radši nás dál budou klamat podvodným stranickým systémem. Čili nejen u nás, ale na celém světě by se měl zrušit podvodný, zkorumpovaný pravolevý stranický systém a místo něho by se měli ucházet o post do poslanecké sněmovny, do vlády a na funkci prezidenta občané sami za sebe. V době kdy existuje internet, už dávno měly všechny civilizované státy přejit na moderní elektronický způsob hlasování. Kde by bylo možné s pomocí internetu používat přímou demokracii. Je neuvěřitelné, že v době, kdy je internet ve všech sférách života již neodmyslitelnou součástí všech procesů tak jen volby se uskutečňují pořád krajně zastaralým způsobem, jako v 19. století. Třeba bankovní systém si již bez internetu neumíme vůbec představit. A i taková banální věc jako je sázení sportky má rovněž dokonalý on-line servis, jež umí zaznamenat každý tiket sázejícího. Jen volební systém, který je pro občany nesrovnatelně důležitější, dodnes nic podobného nemá, protože jak známo, kapři si svůj rybník nevypustí. Pád

feudalismu kdysi otevřel cestu k bohatství a moci podnikavému jedinci i z řad nešlechticů. Parlament nahrazoval nebo postupně omezoval dříve absolutní moc panovníka. Zpočátku šlo ovšem o parlament stavovský, tj. kolektivistický. Během devatenáctého století začala být vláda stavů nahrazována vládou politických stran instituce mnohem více individualistické, než byl stav. Avšak ani strany se nestaly a nemohly stát nositelem skutečné demokracie. Vytvořily oligarchické vlády, které se dříve nebo později v procesu dále postupující individualizace musely víc a více dostávat do konfliktu s požadavky jednotlivého občana. Tento proces se začal zrychlovat zejména po druhé světové válce. To co se dnes běžně nazývá demokracií, ve skutečnosti žádná demokracie není. V dnešní tržní době, kdy se kdekdo snaží trhnout, co se dá, kdy ani kuře nehrabe zadarmo, se těžko věří mocným korporacím a firmám, které tvrdí, že za sponzorování politiků nic nechtějí. Všichni víme, že chtějí. Mají zájem o různé privatizace či různé výhodné státní zakázky takže miliardy se pak do jejich privátních kapes z daní nás všech daňových poplatníků jen hrnou. Lobbistickým firmám stačí i to, když se jim podaří například získat v parlamentu či ve vládě dostatek hlasů pro to, aby byl prosazen návrh, který vyhovuje jejich potřebám. I všude v zahraničí patří takto zaměřené společnosti mezi časté sponzory politických stran. Nejen stranický systém, ale i zastupitelská demokracie je tedy vědomě nastavený podvod. Protože veškeré parametry jsou úmyslně nastaveny tak, aby zkorumpovaní politici byli všemocní, neodvolatelní a nepostižitelní. Zatímco lid je totálně bezmocný, nemá jedinou páku, jak ty vládnoucí organizované zločince nahoře ovlivnit či usměrnit. Žádná teorie, žádný příslib, žádná morálka, žádná sebelepší vůle, žádné náboženství nemůže udržet moc v mezích. Proti moci bohaté diskrétní elity musí nastoupit zase jen jiná moc. Moc aktivních mas lidí. Pokud nebude každý jednotlivý člověk mít možnost být v politice aktivní, pak mohou lidé jen bezmocně tupě zírat, jak tento svět ovládaný zločinci jde vstříc své zkáze. Všichni lidé si musí hlídat svůj kraj, svou zemi, svou vládu a u politiků musí dávat bedlivý pozor nikoliv na jejich krásné řečičky, sliby, či jednotlivé bezvýznamné kladné činy. Mnoho lidí v dnešním světě již chápe, že vláda mafiánské byrokracie je totalita, která se zcela vymkla občanské kontrole. Pokud mi není lhostejný osud společnosti, ve které žiji, nemohu se odevzdaně účastnit toho loutkového divadla, zvaného zastupitelská demokracie. Ale musím naopak prosazovat ty hodnoty a jejich nositele, které budou směřovat k prosazení přímé demokracie. V komunismu jsme byli ovládáni svatou totalitou, ale teď jsme pro změnu ovládáni jiným druhem totality totalitou politických dezinformací. Nežijeme v demokracii, ale v ekonomické kleci, kde vládnoucí moc kontroluje sama sebe. Hrozí reálné nebezpečí, že se v blízké době vše zvrhne a vše vyústí v politický extremismus, beznaděj, bezohlednost a brutalitu a v konečném stádiu ve válečný chaos a na závěr v celosvětovou totalitu ve stylu filmu 1984 od George Orwella. Nové věci se těžko prosazují a zvláště tehdy, když si to vládci světa nepřejí. Kdo drží centrum, ten drží moc. Tito vládci mají svůj vlastní specifický zájem na zachování systému, kterému vděčí za svou existenci, a proto potlačují, zamlčují, překrucují a bagatelizují veškeré informace a hlasy debatérů, snažících se odhalit jejich pravou podstatu. Východiskem, jak z toho marastu ven, je nejít hromadně k volbám! Proč parazitická menšina vládne většině? Kdyby volby mohly něco zásadně změnit, tak už by je dávno elita zrušila. Odjakživa platilo, že králové a absolutističtí vládci odměňovali své vazaly a trestali neposlušnost. Ale prý údajně nemáme absolutistické vládce. Že prý všichni ti neomezeně vládnoucí parazité slouží lidu. Kapitalismus, do kterého nás naši výrazně pravicoví myslitelé s výrazně komunistickou minulostí vedou, je řízen zákony trhu, penězi. V návaznosti na boj starých struktur o majetek a moc se nejvíce rozvinuly všechny způsoby boje o peníze. Představitelům moci v podstatě o veřejné blaho vůbec nejde.

Nejlepší předpoklady k realizaci zde má jakýkoliv nový totalitní systém. Celosvětová pavoučí síť tajných služeb rozprostřená po celé zeměkouli je v rukou superboháčů. Vojenskoprůmyslový komplex je v rukou superboháčů. Světová masmédia jsou v rukou superboháčů. Armáda i policie jsou v rukou superboháčů. I světová náboženství jsou v rukou superboháčů. Temné, tajemné spodní proudy jsou pro vysokou politiku daleko důležitější než to, co vidíme na povrchu. Čím dál víc je zřetelnější, že ve vysoké politice si normální smrtelník ani neškrtne. Autentický, slušný člověk, který by tam byl čistě jen sám za sebe, nemá šanci. Vždy to musí být něčí dosazený agent, nebo bílý kůň nějaké korporace, která ho do funkce protlačí, aby jim pak mohl poctivě sloužit a prosazoval jejich finanční zájmy. Velkou hrabivost těchto lidí bych snad dokázal pochopit, kdyby žili na Zemi alespoň 800 let. Jenže oni také žijí sotva nějakých 80 let. A přesto pod sebe zcela nelogicky hromadí majetek jako by tu měli být věčně. A většina z nich kvůli mamonu jsou schopni dopustit se jakéhokoliv zločinu. A jejich dobře placení lokajové, kteří vnucují milionům lidí život v nespravedlnosti, ve lži, v hanbě a bídě, si zaslouží ještě větší opovržení. Politika je vysoká hra o vysoké peníze, proto ekonomické zájmy různých bohatých skupin vždy vítězí nad zájmy širokých mas lidí. O peníze jde až v první řadě. Všichni jsme poznali praktiky komunistické oligarchie s jejich zrůdnými nomenklaturními klasifikacemi lidí. Všudypřítomná monitorovací zařízení umístěná prakticky všude. Fungují nepřetržitě, aby ty mocné nahoře v případě potřeby informovala o každém kroku nepohodlných osob. Koneckonců i jen pouhé vlastnictví mobilu usnadňuje šmírování o veškerém našem pohybu. Mafiánské praktiky rychlým tempem vítězí v celém světě. Všechny druhy totalitních režimů mají jednu věc společnou: bez peněz se diktátoři neobejdou ani náhodou. Bez nich by svou neomezenou moc neudrželi, bez ohledu na to, pod jakou nálepkou vládnou. Ty peníze jsou totiž potřeba především na silný represivní aparát, aby tu chudou chátru udrželi na uzdě. Co dokáže totalitní režim, jsme všichni poznali na vlastní kůži už za komunistů. Vládnoucí oligarchie si na davy chudáků pořídí především silnou a bohatou byrokracii a policii. Členové policie a byrokracie sami sebe omlouvají tím, že jsou pouze státní zaměstnanci, že pouze za malý plat plní své povinnosti k tomu, kdo je zaměstnal. Totalita probouzí v lidech jejich negativní vlastnosti jako je lidská zbabělost, udavačství, degenerace morálky a je postavena na neomezené nelidské policejní zvůli, sloužící jako mocenský nástroj k zastrašování bezbranných. Totalitní režimy dokážou zázraky. Moc se podobá pyramidě, v jejíž špičce je soustředěna

veškerá moc v rukou úzké skupiny velmi bohatých lidí. Úzké skupině bohatých lidí věrně slouží zkorumpovaná policie, soudy, armáda, byrokratické úřednictvo i tisk. Justice v totalitě je katastrofální, protože všechny zákony jsou nástroji mocných, jimiž utlačují lid a soudci nejsou ničím víc než výkonnými pomocníky vládců. Policie je rovněž všemocná, sbalí každého občana prakticky kdekoliv a za cokoliv. Cílem všech vlád je udržet lid v hluboké nevědomosti, aby mohli co nejpohodlněji vládnout. V každé totalitě si lidé prožívají orwellovský zážitek světa, v němž lež je státní doktrína a historické události se falšují jen pár let po jejich uplynutí. Proto se zákonitě v totalitním systému hodně lidí mění v profesionální parazity. Hospodářství se v každé silné totalitě, kde je všechno hlídané, obvykle později zhroutí, protože co se nemůže svobodně rozvíjet, to zaostává. Lid čím dál víc chudne a je čím dál víc nespokojenější. Nemocné tělo nakonec zmírá vysílením. A když už lidé nemají ani co jíst, pak už nepomůže ani silná policie. Nastává výbuch nespokojenosti. Věděli jsme, že jsme bezbranní, že proti nám stojí nebezpečný svatý vlk, proti kterému nemáme šanci. Dnes žijeme v nebezpečné dezinformační iluzi, že bezbranní nejsme, že se můžeme rovnocenně demokratickému vlku bránit. Ale není to pravda, jsme stejně bezbranní jako předtím. A je to o to záludnější, že svého nepřítele neznáme, demokratický vlk je schován v rouše beránčím. Když je střední třída patřičně oslabena, teprve potom totiž mohou superboháči a mafiáni neomezeně a nerušeně vládnout, krást a tunelovat, přičemž tzv. pravice i levice těmto mocným slouží. Úředníci dusí obyvatelstvo spoustou nesmyslných příkazů, vyhlášek a nařízení aby lidé neměli čas zabývat se politikou. Soudy a policie se tváří jako nezávislé ale nepracují, tak jak mají. Zatímco malý zlodějíček je okamžitě lapen a odsouzen protože na chudý lid musí být přece přísnost, tak velcí političtí zloději, co ukradnou miliardy, ti se jenom smějí, protože jsou nepostižitelní a mají často i imunitu. Nikdo není nikdy potrestán. Další zákonitostí, která platí pro všechny státy světa je, že: čím více se vyskytuje v kterém státě korupce, tím míň je ten stát demokratický. Korupce je skutečným nebezpečím pro všechny státy světa, protože organizovaný zločin manipuluje s miliardami dolarů. Všechno tu souvisí se vším a nikdo nemá čisté ruce. Pseudodemokracie je také typická tím, že nechá lid, ať si svobodně žvaní na internetu, o čem chce a nadává si, na co chce, ponechává mu svobodu slova, netrestá ho za to jako v totalitě ale to je vše, k nápravě kritizovaných jevů nikdy nedochází. Většina lidí se musí živit normální prací, platy těchto vrstev obyvatel jsou tak mazaně vypočtené, že akorát stačí na nuznou obživu rodin a placení složenek. Úmyslné zvyšování různých drakonických pokut a exekutorských sankcí má také přimět občany k poslušnosti. A strach propuštění z práce je nejúčinnější nástroj udržující většinu obyvatel v závislosti na svém zaměstnavateli a tedy pokorné poslušnosti. Málokdo má totiž odvahu veřejně a kriticky vystoupit a nastavovat vlastní krk za druhé i za cenu vlastní nezaměstnanosti. Ze všech uvedených informací jasně vyplývá, že demokracie neexistuje nikde na světě. Lidé na celém světě žijí v totalitě, demokracie neexistuje v žádném státě světa. Ze všech argumentů, které jsem v této kapitole vyjmenoval, jasně vyplývá, že celá zastupitelská demokracie je švindl nebývalých rozměrů. K vládnutí se dostanou vždy jen ti lidé, kteří se tam dostat mají, kteří jsou předem zákulisními vládci světa pečlivě vybraní. Svět v současnosti stojí na velké křižovatce: buď bude lidstvo v nedaleké budoucnosti totálně zotročeno, nebo bude prosazena přímá elektronická demokracie, v které bude většinová společnost konečně zbavena svých krutých válečnických tyranů a začne si vládnout sama. Nejspíše ale svět logicky ovládne umělá inteligence a roboti, člověk opustí nerad rychle města a vesnice a začne lovit zase oštěpy zvěř a žít uboze jako lovná zvěř, kterou budou roboti v lovné sezóně lovit, aby regulovali správně naše početní stavy.

GVKB

zdroj:http://egoismus.blogspot.com/2011/11/politicti-kapri-si-svuj-rybnik.html

++++++++++++++++++++++++++++++++++

Předehra k Velké Ruské hře. O Chodorkovskom. (krátené)

článek byl otištěn v čísle 57/2006, zdroj článku: http://www.globalresearch.ca/… articleId=340/WM magazín- http://www.mwm.cz/

Skutečný význam aféry kolem Jukos

Roku 2003, za vlády Vladimíra Putina, došlo v nové ruské energetické geopolitice k rozhodující události. Bylo to přesně v době, kdy dal Washington brutálně najevo, že hodlá militarizovat Irák a Střední východ, bez ohledu na světové protesty a OSN.

Abychom správně pochopili ruskou energetickou geopolitiku, je velmi důležité sestavit si stručný přehled událostí kolem senzačního zatčení ruského miliardářského oligarchy Michaila Chodorkovského (v říjnu 2003) a následného zestátnění jeho obřího ropného seskupení Jukos.

Chodorkovský byl zatčen na letišti v Novosibirsku 25. října 2003 Úřadem ruského vrchního prokurátora na základě obvinění s daňových úniků. Na základě těchto obvinění zmrazila Putinova vláda akcie Jukos Oil. Pak vůči Jukos podnikla další kroky, které vedly ke kolapsu jejich cen.
O čem se západní média, která obvykle vykreslovala akce Putinovy vlády jako návrat k metodám sovětské éry, takřka nezmínila bylo to, co spustilo Putinovu dramatickou akci.

Chodorkovský byl zatčen pouhé čtyři týdny před rozhodujícími volbami do ruské Dumy, kde se mu za použití jeho nezměrného bohatství podařilo koupit hlasy zajišťující většinu. Kontrola Dumy byla prvním Chodorkovského krokem v plánu kandidovat v nastávajícím roce v prezidentských volbách proti Putinovi. Vítězství v Dumě by umožňovalo pozměnit ve svůj prospěch volební zákon, a také pozměnit Dumě předložený kontroverzní "Zákon o podzemních zdrojích". Tento zákon by zabránil Jukosu a ostatním soukromým společnostem získat kontrolu nad nerostnými zdroji, a bránil i stavbám soukromých produktovodů nezávislých na ropovodech a plynovodech patřících ruském státu.

Chodorkovský tím porušil Putinovi daný slib oligarchů, který jim umožnil ponechat si svá aktiva – de facto ukradená státu v podvodných aukcích v období za Jelcina – jestliže zůstanou mimo ruskou politiku a vrátí část ukradených peněz. Chodorkovský, nejmocnější oligarcha té doby, sloužil jako nástroj toho, z čeho se vyklubal zjevný, Washingtonem podporovaný puč proti Putinovi.

K Chodorkovského zatčení došlo po jeho neveřejném setkání s viceprezidentem Dickem Cheneym (14. července 2003).

Po setkání s Cheneym započala jednání o převzetí významného podílu v Jukos, který se měl pohybovat mezi 25% a 40% firmami ExxonMobil a ChevronTexaco, z níž přišla Condi Rice. To ve skutečnosti mělo poskytnout Chodorkovskému ochranu před možným vměšováním Putinovy vlády, protože by došlo k provázání Jukos s americkými ropnými giganty, a tím i Washingtonem. Washington by pak prostřednictvím amerických ropných společností mohl de facto vetovat výstavbu budoucích ruských ropovodů, plynovodů a ropné kontrakty. Den před svým říjnovým zatčením za daňové úniky Chodorkovský jednal v Moskvě s George H. W. Bushem, zastupujícím mocnou a tajemnou Carlyle Group. Probírali poslední detaily nákupu akcií Jukos americkými firmami.

Jukos tehdy rovněž předložil nabídku na odkoupení firmy Sibněft Borise Berezovského, dalšího z oligarchů Jelcinovy éry. Jukos-Sibněft, by pak s 19,5 miliardami barelů ropy a zemního plynu vlastnil druhé největší rezervy ropy a plynu na světě, hned po ExxonMobil. Z hlediska produkce by byl Jukos-Sibněft čtvrtou největší firmou na světě s těžbou 2,3 milionů barelů denně. Nákup Jukos-Sibněft ze strany Exxon a Chevron by znamenal doslova energetický státní převrat. Věděl to Cheney, věděl to Bush a věděl to i Chodorkovský.

Ale věděl to především Vladimír Putin a jednal rozhodně, aby tomu zabránil.

Chodorkovský si vytvořil velmi působivé vazby k anglo-americkým mocenským strukturám. Podle vzoru nadace Open Society svého blízkého přítele George Sorose založil filantropickou nadaci Open Russia Foundation. Ve výboru ORF byli i Henry Kissinger a jeho přítel Jacob Lord Rotschild, potomek londýnské bankovní rodiny a své místo tam měl také bývalý americký velvyslanec v Moskvě Arthur Hartman.

Krátce po Chodorkovského zatčení zveřejnily Washington Post, že uvězněný ruský miliardář požádal Stuarta Eizenstata – bývalého náměstka ministra financí, náměstka ministra zahraničí a náměstka ministra obchodu za Clintonovy vlády – aby se ve Washingtonu zasadil za jeho osvobození. Chodorkovský bezesporu měl hluboce vypracované vztahy k anglo-americkým vládnoucím strukturám.

Následné protesty západních médií a představitelů, obviňujících Rusko z návratu ke komunistickým praktikám a hrubé silové politice, pohodlně ignorovaly fakt, že Chodorkovský nebyl žádné neviňátko. Chodorkovský jednostranně přerušil kontrakt s British Petroleum. BP byl partnerem Jukosu a investoval 300 milionů dolarů do vrtů na velmi slibném sibiřském ropném poli Pribskoje.

Jakmile BP dokončila vrty vystrnadil ji Chodorkovský gangsterskými metodami, které by byly ve většině rozvinutých zemích nezákonné. Roku 2003 už ropná produkce v Pribskoje dosahovala 129 milionů barelů s tržním ekvivalentem asi 8 miliard dolarů. Ještě předtím, roku 1998, kdy IMF poskytl Rusku miliardy aby zabránil kolapsu rublu, převedla Chodorkovského banka Menatep neuvěřitelných 4,8 mld dolarů z fondů IMF do rukou několika vybraných partnerů, mezi nimiž bylo i několik amerických bank. Protestní vřískání z Washingtonu po Chodorkovského zatčení tedy bylo falešné, ne-li přímo pokrytecké. Viděno očima Kremlu byl Washington přistižen s tlustými prsty v cizí kapse.

dorkovskom. (krátené)

článek byl otištěn v čísle 57/2006, zdroj článku: http://www.globalresearch.ca/…articleId=340/WM magazín- http://www.mwm.cz/

Skutečný význam aféry kolem Jukos

Roku 2003, za vlády Vladimíra Putina, došlo v nové ruské energetické geopolitice k rozhodující události. Bylo to přesně v době, kdy dal Washington brutálně najevo, že hodlá militarizovat Irák a Střední východ, bez ohledu na světové protesty a OSN.

Abychom správně pochopili ruskou energetickou geopolitiku, je velmi důležité sestavit si stručný přehled událostí kolem senzačního zatčení ruského miliardářského oligarchy Michaila Chodorkovského (v říjnu 2003) a následného zestátnění jeho obřího ropného seskupení Jukos.

Chodorkovský byl zatčen na letišti v Novosibirsku 25. října 2003 Úřadem ruského vrchního prokurátora na základě obvinění s daňových úniků. Na základě těchto obvinění zmrazila Putinova vláda akcie Jukos Oil. Pak vůči Jukos podnikla další kroky, které vedly ke kolapsu jejich cen.
O čem se západní média, která obvykle vykreslovala akce Putinovy vlády jako návrat k metodám sovětské éry, takřka nezmínila bylo to, co spustilo Putinovu dramatickou akci.

Chodorkovský byl zatčen pouhé čtyři týdny před rozhodujícími volbami do ruské Dumy, kde se mu za použití jeho nezměrného bohatství podařilo koupit hlasy zajišťující většinu. Kontrola Dumy byla prvním Chodorkovského krokem v plánu kandidovat v nastávajícím roce v prezidentských volbách proti Putinovi. Vítězství v Dumě by umožňovalo pozměnit ve svůj prospěch volební zákon, a také pozměnit Dumě předložený kontroverzní "Zákon o podzemních zdrojích". Tento zákon by zabránil Jukosu a ostatním soukromým společnostem získat kontrolu nad nerostnými zdroji, a bránil i stavbám soukromých produktovodů nezávislých na ropovodech a plynovodech patřících ruském státu.

Chodorkovský tím porušil Putinovi daný slib oligarchů, který jim umožnil ponechat si svá

aktiva – de facto ukradená státu v podvodných aukcích v období za Jelcina – jestliže zůstanou mimo ruskou politiku a vrátí část ukradených peněz. Chodorkovský, nejmocnější oligarcha té doby, sloužil jako nástroj toho, z čeho se vyklubal zjevný, Washingtonem podporovaný puč proti Putinovi.

K Chodorkovského zatčení došlo po jeho neveřejném setkání s viceprezidentem Dickem Cheneym (14. července 2003).

Po setkání s Cheneym započala jednání o převzetí významného podílu v Jukos, který se měl pohybovat mezi 25% a 40% firmami ExxonMobil a ChevronTexaco, z níž přišla Condi Rice. To ve skutečnosti mělo poskytnout Chodorkovskému ochranu před možným vměšováním Putinovy vlády, protože by došlo k provázání Jukos s americkými ropnými giganty, a tím i Washingtonem. Washington by pak prostřednictvím amerických ropných společností mohl de facto vetovat výstavbu budoucích ruských ropovodů, plynovodů a ropné kontrakty. Den před svým říjnovým zatčením za daňové úniky Chodorkovský jednal v Moskvě s George H. W. Bushem, zastupujícím mocnou a tajemnou Carlyle Group. Probírali poslední detaily nákupu akcií Jukos americkými firmami.

Jukos tehdy rovněž předložil nabídku na odkoupení firmy Sibněft Borise Berezovského, dalšího z oligarchů Jelcinovy éry. Jukos-Sibněft, by pak s 19,5 miliardami barelů ropy a zemního plynu vlastnil druhé největší rezervy ropy a plynu na světě, hned po ExxonMobil. Z hlediska produkce by byl Jukos-Sibněft čtvrtou největší firmou na světě s těžbou 2,3 milionů barelů denně. Nákup Jukos-Sibněft ze strany Exxon a Chevron by znamenal doslova energetický státní převrat. Věděl to Cheney, věděl to Bush a věděl to i Chodorkovský.

Ale věděl to především Vladimír Putin a jednal rozhodně, aby tomu zabránil.

Chodorkovský si vytvořil velmi působivé vazby k anglo-americkým mocenským strukturám. Podle vzoru nadace Open Society svého blízkého přítele George Sorose založil filantropickou nadaci Open Russia Foundation. Ve výboru ORF byli i Henry Kissinger a jeho přítel Jacob Lord Rotschild, potomek londýnské bankovní rodiny a své místo tam měl také bývalý americký velvyslanec v Moskvě Arthur Hartman.

Krátce po Chodorkovského zatčení zveřejnily Washington Post, že uvězněný ruský miliardář požádal Stuarta Eizenstata – bývalého náměstka ministra financí, náměstka ministra zahraničí a náměstka ministra obchodu za Clintonovy vlády – aby se ve Washingtonu zasadil za jeho osvobození. Chodorkovský bezesporu měl hluboce vypracované vztahy k anglo-americkým vládnoucím strukturám.

Následné protesty západních médií a představitelů, obviňujících Rusko z návratu ke komunistickým praktikám a hrubé silové politice, pohodlně ignorovaly fakt, že Chodorkovský nebyl žádné neviňátko. Chodorkovský jednostranně přerušil kontrakt s British Petroleum. BP byl partnerem Jukosu a investoval 300 milionů dolarů do vrtů na velmi slibném sibiřském ropném poli Pribskoje.

Jakmile BP dokončila vrty vystrnadil ji Chodorkovský gangsterskými metodami, které by byly ve většině rozvinutých zemích nezákonné. Roku 2003 už ropná produkce v Pribskoje dosahovala 129 milionů barelů s tržním ekvivalentem asi 8 miliard dolarů. Ještě předtím, roku 1998, kdy IMF poskytl Rusku miliardy aby zabránil kolapsu rublu, převedla Chodorkovského banka Menatep neuvěřitelných 4,8 mld dolarů z fondů IMF do rukou několika vybraných partnerů, mezi nimiž bylo i několik amerických bank. Protestní vřískání

z Washingtonu po Chodorkovského zatčení tedy bylo falešné, ne-li přímo pokrytecké.
Viděno očima Kremlu byl Washington přistižen s tlustými prsty v cizí kapse.
++++++++++++++++++++++++++++++++

NATO skrývá přípravy na vojenskou akci proti Sýrii

Vadim Truchačev **26.11.2011**

Spojené státy se rozhodly zbavit se některých závazků plynoucích ze Smlouvy o konvenčních silách v Evropě (CFE). Konkrétně již USA nebudou informovat Rusko o plánech souvisejících s rozmísťováním svých jednotek. Toto se netýká žádné další země.

„Dnes Spojené státy ve Vídni v Rakousku oznámily, že přestanou dodržovat určité závazky plynoucí ze Smlouvy o konvenčních zbraních v Evropě ve vztahu k Rusku. Toto oznámení v rámci implementační skupiny CFE přišlo poté, co se Spojené státy a spojenci z NATO pokoušely poslední 4 roky najít diplomatické řešení po rozhodnutí Ruska v r. 2007 zastavit implementaci ve vztahu ke všem ostatním 29 zemím CFE. Od té doby Rusko odmítá akceptovat inspekce a přestalo poskytovat informace o svých vojenských jednotkách ostatním stranám CFE, jak požaduje Smlouva," řekla v úterý mluvčí ministerstva zahraničí Victoria Nuland.

Podle ní USA dialog s Ruskem v rámci Smlouvy neodmítají. Nicméně Rusko se musí vrátit k nařízením plynoucím z CFE, dodala.

Nuland také řekla, že Spojené státy nemají v úmyslu spojovat CFE s rozhovory o protiraketové obraně.

Tyto poznámky americké diplomatky vypadají jako další pokus obrátit vše na hlavu. Stojí za zmínku, že první verze CFE byla podepsána v r. 1990, za existence jak NATO, tak Varšavské smlouvy. Dokument stanovoval snížení počtu tanků, obrněných vozidel, dělostřelectva (ráže větší než 100 mm), bojových letadel a vrtulníků, a byla zde i výměna informací.

Aktualizovaná varianta smlouvy byla podepsána v r. 1999. Nová verze odrážela takové změny v Evropě, jako rozpuštění Varšavské smlouvy a expanze NATO. Nicméně novou smlouvy ratifikovaly pouze Rusko, Bělorusko, Ukrajina a Kazachstán. Rusko přesunulo velkou část svých zbraní za Ural, ale západní země nic takového provést nechtěly. Expanze NATO pokračovala a pakt se přiblížil k ruským hranicím.

Koncem roku 2007 Vladimir Putin rozhodl o zrušení ruské účasti v CFE, dokud USA a jejich evropští spojenci neratifikují novou verzi Smlouvy. Američané nechtěli v tomto směru učinit žádný krok. Nyní se rozhodli neinformovat Rusko o rozmísťování svých jednotek. To je očividně dalším porušením smlouvy ze strany USA.

Jakým důsledkům plynoucím z tohoto amerického rozhodnutí může Rusko čelit? Zeptali jsme se na odborný názor ředitele Střediska pro vojenské prognózy Anatolije Cyganka.

USA přestanou informovat Rusko o rozmísťování armád. Američané mohou technicky poslat své jednotky do Lotyšska, Litvy nebo Estonska, které smlouvu nepodepsaly. Přemění se pobaltské země na nekontrolovatelné vojenské centrum na hranicích Ruska?

Když Rusko zrušilo svoji účast na CFE, bylo oprávněné říkat, že někteří noví členové NATO, jako pobaltské země a Slovinsko, smlouvu nikdy nepodepsali. Nyní se NATO zaměřuje na Polsko, Českou republiku, Maďarsko, Litvu a všechny ostatní bývalé členy Varšavské smlouvy.

Když rozhodovali v r. 1990 o sjednocení Německa, Německo a Francie uvedly v dodatku patřičné smlouvy, že NATO nepřekročí řeku Odru (oddělující Německo a Polsko). Nicméně západ tento dodatek nebere na zřetel. Drží se jen samotné dohody, ve které není o nerozšiřování NATO ani slovo.

Proč Spojeným státům trvalo čtyři roky rozhodnout o neinformování Ruska o rozmísťování armád?

Očividně to souvisí se situací ve Středozemním moři. Lze předpokládat, že NATO vytvoří poblíž ruských jižních hranic vojenské uskupení pro útok na Sýrii. Pravděpodobně budou tuto otázku řešit na summitu NATO v prosinci. Pokusí se o analýzu akcí Sýrie v případě, že NATO na tuto zemí zaútočí, jak se již stalo v Libyi.

Je Rusko velkou překážkou pro útok NATO na Sýrii? Mají v tomto ohledu USA co skrývat?

Rusko je překážkou, ano. Máme v Tartu námořní základnu. Tato základna je chráněna komplexy protivzdušné obrany, takže pravděpodobnost agrese NATO nebo Izraele z moře je malá. Pokud se rozhodnou zaútočit, pravděpodobně k tomu dojde ze směru od Saudské Arábie. Takže USA mají co skrývat.

Má to ještě další aspekt. V Sýrii žije přibližně 120,000 občanů Ruska. Pravděpodobně jde o Rusky, které se vdaly za místní muže. Rusko může tento detail použít k zásahu do záležitostí v Sýrii. Navíc 20% ruského obranného komplexu bude na suchu, pokud Rusko přijde o syrský trh. Není vyloučeno, že přeskupují síly NATO v rámci příprav na válku proti Sýrii, a nechtějí o tom Rusko informovat.

NATO conceals preparations for military action against Syria vyšel 24. listopadu na Pravda.ru

++++++++++++++++++++++++++++++++

Supy nad Sýrií se již slétají (+video)

29 Listopad 2011 Miro Suja

Přes 600 dobrovolníků z Libye dorazilo v těchto dnech přes území Turecka do Sýrie, aby se připojilo k Syrské svobodné armádě bojující proti režimu prezidenta Bašára Assada. Informoval o tom v úterý web Al-Rai Al-Arabi s odvoláním na zdroj v libyjském vedení.

Zdůrazňuje se, že libyjští dobrovolníci zamířili do Sýrie po prohlášení vedoucího činitele libyjské Přechodné národní rady Mustafy Abdula Jalila o podpoře syrských povstalců.

Nové libyjské úřady jsou vůči syrskému vedení naladěny mimořádně nepřátelsky. Libye se stala první zemí, která oficiálně uznala Syrskou národní radu sdružující ve svých řadách většinu opozičních stran a organizací.

Skupinu libyjských rebelů vede Abdel Hakim Belhádž, jenž je v Turecku pod jménem Salem Al Alwani a pohybuje se na turecko-syrské hranici. S libyjskými milicemi se chystá zúčastnit operace „osvobození" Sýrie. Belhádž je v podstatě jenom placený žoldák. Bojoval v Afghanistánu s Bin Ládinem, vedl výcvikové tábory Al-Kájdy no a teď si pod falešným pasem zaletěl do Turecka. Turecko chystané vojenské akci poskytne vojenskou podporu.

18. listopadu list Arab Times citoval zdroje z turecké armády, podle kterých Francie poslala syrské opozici střely země-vzduch, aby mohli chránit bezletovou zónu, která bude vytvořena. Tuhle dohodu měl vyjednat sionista Bernard Henri Levy.

Turecké noviny rovněž odhalily, že francouzské armádní jednotky cvičí syrské rebely na boj proti vládě prezidenta Bashara al-Assada. Podle Milliyet, Francie poslala své armádní výcvikové jednotky do Turecka a Libanonu cvičit tzv. Svobodnou syrskou armádu – skupinu dezertérů operujících z Turecka a Libanonu, jenž se chystají vést válku proti Assadově Sýrii. Zpráva dodává, že se francouzské, britské a turecké úřady již „dohodly na podpoře syrských povstalců, formou zasílání zbraní." Turecký deník o výcviku a vyzbrojování syrské opozice informoval Spojené státy.

Zpráva přichází poté, co dřívější zprávy odhalily, že britské a francouzské tajné služby údajně zaúkolovaly své agenty kontaktováním syrských disidentů v Libanonu, aby pomohli roznítit nepokoje v Sýrii. Zprávy také říkají, že francouzští tajní agenti byli posláni do severního Libanonu a Turecka postavit první kontingenty Svobodné syrské armády z dezertérů, kteří prchli ze Sýrie.

Mezitím bylo oznámeno, že skupina lodí ruského Severního loďstva, těžký letadlový křižník Admirál Kuzněcov a velký torpédoborec Admirál Čabaněnko, se po 10. prosinci vydají na dalekou plavbu do Atlantiku a Středozemního moře a koncem prosince zavítají do syrských vod. Rusko vyzývá ke skoncování s ultimaty v rozhovoru se Sýrií. Na moskevské tiskové konferenci prohlásil šéf MZV RF Lavrov, že dnes je nejdůležitější věcí přechod k politickým jednáním. Jako příklad uvedl zkušenost s Jemenem, kde několik měsíců trvala jednání o mírovém plánu pro stabilizaci situace v zemi.

Podle Lavrova „si stejný přístup vyžaduje také syrský problém, protože ultimaty, ke kterým se dnes uchylují některé státy, včetně členové Ligy arabských států, se tento problém překonat nedá." V souvislosti s tím se ministr vyslovil proti návrhu na naprostý zákaz dodávek zbraní Damašku.

Zdá se, že pro Rusko Sýrie není Libye a své zahraničně-politické priority v oblasti hodlá hájit mnohem vehementněji, než tomu bylo doposud.

http://www.presstv.ir/detail/212224.html

www.jedenacteho-zari.7x.cz

http://www.algeria-isp.com/actualites/politique-libye/201111-A7285/libye-abdel-hakim-belhadj-conduit-bataillon-compose-700-hommes-frontiere-syro-turque-novembre-2011.h

++++++++++++++++++++++++++++++++

MAJOR JAN LADISLAV POLERECKY. SLOVENSKY DOSTOJNIK AMERICKEJ REVOLUCIE. Kto bol tento clovek? Bol dostojnikom v Americkej revolucie priatel, Georga Washingtona. Slovak ktory velil elitnej husarskej legii zvanej " Hussars of Duc de Lauzun".Major Jan Ladislav Polerecky { 1748-1830} bol clenom a jeden z velitelov ozbrojenych sil Francuzkej armady ktora bola spojencom Georga Washingtona v revolucnej vojne za oslobodenie zpod Britskej kolonialnej nadvlady. Pri konci Britsko- Americkeho konfliktu v roku 1783 Polerecky pre jeho povahu mal uz velke mnozstvo priatelov medzi dostojnikmi Americkej revolucnej armady.Polerecky bol v blizkom kontakte z veducimi a velitelmi pocas revolucnej vojny pri com Francuzke jednotky blizko spolupracovali z americkimi ozbrojenimi silami.Tento pripad platil predovsetkym v prvej polovici 1781 pocas kampane Hudson nad mestom New Yorkom, kedy 21. juna toho isteho roku Major Polerecky velil husarom Duc de Lauzun pri znamej bitke na Hudsone vedla a po boku Americkych vojsk..
Hlavny velitel Duc de Lauzun , ktory bol na cele Francuzkeho jazdeckeho lahkeho regimentu a jeho asistent Thebald de Dillon pravidelne poverovali majora Polereckeho, ktoremu doverovali a preto ho pouzivali na dolezite misie a prave toto mu prispelo k blizkemu priatelstvu medzi nim a predstavitelmi Americkej armady.Zamozrejme, ze cielom tohoto spojenectva bola vnutorna spolupraca ktora mala za ulohu koordinovat postup Francuzkich a Americkich jednotiek a prave toto sposobilo ultimativny postup vojsk na juh smerom na Philadelphiu a konecne obsadenie Cornwallisovych vojsk pri meste Yorktown, kde Britske vojska podali kapitulaciu. Tato uspesna komunikacia dopomohla hnutiu zjednotnenia Americkych a Francuzkych vojnovich sil prave z iniciativy legii Lauzunovych jazdeckyvh jednotiek, ktory vybudovali doveru Americanov, coho vysledkom bola porazka obavaneho Bridskeho plukovnika Bannistera Tarletona.

Armand L. Duc de Lauzun Francuzky plukovnik a veduci dostojnik major Polerecky boli vynikajuci vodcovia z velkymi ambiciami co im dopomohlo pristup do vysokej spolocnosti a tiez viacere vyznamenania a ine vojnove vyhody.Major Polerevky sa ocitol v spolocnosti skupiny generalov Georga Washingtona a tiez generala Rochambeau v castych stretnutiach ako si skutocnost vyzadovala. Podla zvykov Francuzkeho kralovskeho dvora Duc de Lauzun nemarnil cas poslal dvoru spravu o dolezitosti Francuzkej misie pod jeho vedenim pri porazke Britskych

vojsk. Tiez vyzdvyhol zasluhy Majora Polereckeho a knieza Count de Dillon, ze boli stale po ruke, stale zodpovedni, energeticky, dovery hodny dostojnici ktori nikdy nezlihali pri vykonavani svojich vojenskych povinnosti.

Velku ulohu Lauzunovich husarov zaciatkom poslednej akcie v Yorktown a Gloucester Heights bola asistencia a pomoc milicie Weed regimentu z Virginie ktorej bolo za ulohu kontrabalancovat Tarlentonove vojska zvane "Zeleni Draci".A prave tu Major Polerecky zo svojimi vojakmi ktori mali vynikajucu vynachadzvost a administrativny talent boli zaradeni ako idealna spojka medzi spojeneckymi Americkymi a Francuzkymi armadami.Americke hlavne velitelstvo bolo pri Yorktown a Francuzke pri meste Gloucester Heigths.a tu prave Polerecky zohral dolezitu ulohu ako spojka medzi dvoma armadami pred poslednou a vitaznou bitkou Americkej revolucnej vojny.
Zaciatkom oktobra 1781 plukovnik Henry Dearborn {1751- 1829} bol vymenovany za generala vymenoval ho sam G. Washington. Major Polerecky sa s nim stretol na hlavnom velitelstve v meste Yorktown. Bolo to prave v tom case a na tom istom mieste , kde mu bol predstaveny aj plukovnik Benjanim Lincoln{1733- 1810}. Tym sa ich celozivotne priatelstvo zacalo.Obidvaja menovany po revolucii zastavali ministerstvo obrany.Pravdivost tohoto Polereckeho priatelstva je dokumentovany v dokumentoch a osobnych dopisoch ulozenych v kongresovej kniznici vo Washingtone D.C. Pocas nasledujuceho zivota majora Polereckeho toto priatelstvo pokracovalo medzi nimi az do ich smrti.

Po troch rokoch vojenskej sluzby na Americkom kontinente ako Francuzky dostojnik podriadeny velitelovi Duc de Lauzun major Polerecky podal demisiu a ona bola oficialne zobrata do uvahy jeho nadriadenym dostojnikom. Aj napriek Polereckeho resignacii z Francuzkej armady 1. oktobra 1783, ho Francuzky general v Amerike Rochambeau poziadal, aby ako delegat a svedok odcestoval do Pariza a podal oficialnu zpravu Francuzkemu kralovi Louis XV. o vitazstve Francuskeho vojska po boku Americkych vojsk pri meste Yorktown v State Viginia., Polerecky v spolocnosti svojho nadriadeneho velitela Duc de Lauzun vykonal tuto triumfalnu misiu do Pariza aby oznamil kralovi a svetu vitaztvo Americkych a Francuzkych vojsk nad Britskou kolonialnou armadou na cele z generalom Lordom Cornwallisom. General Rochambeau chcel tam vedla Duc de Lauzuna mat aj ociteho svetka majora Polereckeho, aby oznamili tuto zvest.
Pocas ich pobytu v Parizi sa Polerecky a jeho spolocnik dozvedeli smutnu spravu tykajucu sa druhej polovice Francuzkych husarov, ktori zostali doma. Pocas Americkej revolucie, kedy Duc de Lauzun bojoval v Amerike. Druha polovica bola poslana bojovat do Afriky do Senegalu bez povolenia jeho velitela Duc de Lauzuna, kde tento husarsky regiment v Senegale bol postihnuty tazkymi stratami a preto Duc de Lauzun stratil priazen kralovskeho sudu sposobena nepriaznou jeho nepriatelov.
Starsi brat Jana Polereckeho general knieza Andre F. Polerecky { narodeny roku 1711} potvdil zpravu kralovskeho sudu vo Versailles v kruhu blizkom kralovi v ktorej sa suskalo o nepriazni k rodine Polereckich, ktorim kladli porazku v Senegale aj na ich otca knieza Andre Polerecky starsi, ktory bol tiez Francuzkym husarom a dostojnikom regimentu od roku 1743 az do roku 1760tich..
Atmosfera na vysokych sudoch naberala smer s ktorym major Polerecky sa nezhodol. Kral mu neudelil vyznamenania a privilegia za zasluhy v revolucnej vojne v Amerike, ba naopak dal prednost jedincom co sa im neprinalezalo tejto cti.

Major Polerecky pozorujuc situaciu okolo seba ako sa rozviazuje pritom si sponenul na diskuzie a plany z jeho Americkymi priatelmi najme z Benjaminom Lincolnom tykajucich sa novych osadach v state Maine a na severe Massachusetts.Prave to presvedcilo Polereckeho k navratu do Ameriky.Lincolnov plan bol odmenit vojakov revolucie aj po stranke materialnej.Kto bol Benjanin Lincoln celozivotny priatel Polereckeho? Benjamin Lincoln sa narodil v meste Hingman v state Massachusetts v roku 1733 a zomrel 9. maja 1810. Pochadzal z farmarskej rodiny bol silnej postavy a fyzicky v dobrej kondicii. Hovoril o sebe ,ze je sym zeme a mal velky vztach k prirode. Po vypuknuti revolucie stal sa velitelom statnej milicie a nieskor tajomnikom provisionalneho kongresu. V juni roku 1776, viedol bojovu vypravu, ktora mala donutit Britske vojska opustit Bostonsky pristav. Vroku 1777 bol vymenovany za majora vymenoval ho Kontinentalny statny kongres.V july toho isteho roku sa
spojil z generalom Schuylerom a spolu napadli Britske vojska pod vedenim generala Burgoyna.Benjamin Lincoln vtedy ako major zorganizoval statne milicie v severovychodnych statoch a s nimi sa pridal k sluzbam armady pod velenim plukovnika Browna a generala Gatesa.
V auguste roku 1778 Benjamin Lincoln bol povereny viest armadu smerom na juh a v decembri toho isteho roku vstupil aj z jeho armadou do mesta Charleston. Aj napriek tomu, ze porazil armadu generala Asche pri meste Brier Creek, no v nasledujucu jar Lincoln stratil jednu stvrtinu svojich vojakov, preto bol donuteny sa spojit z vojskami velitela D' Estaign v meste Savannah state Georgia, kde potom pokracoval aj zo svojimi vojakmi v aktivnej cinnosti vojnovych zodpovednosti. Avsak v maji v roku 1780 bol donuteny kapitulovat pred Britskou presilou a tak stratil Charleston. Lincoln bol tam aj zajaty.Britsky generali Clinton a Arbuthnot nieskor Lincolna prepustili ako vymenu za britskych vojnovych zajatcov stalo sa to v novembry toho isteho roku. Hned po prepusteni Lincoln znovu nastupil do sluzieb Washingtonu.Aj napriek tomu, ze Lincoln stratil Charleston no nestratil doveru generala Georga Washingtona. dokonca general Washington mu doveroval natolko, ze ho poveril velenim vojsk pri meste Yorktown. A prave tu sa Lincoln rychlo zpriatelil z majorom Polereckym.
!9. oktobra 1781 po porazke Britskych vojsk pri Yorktown genera Lord Cornwallis kapituloval. Plukovnik Benjamin Lincoln pri tejto prilezitosti reprezentoval generala G.Washingtona a prijal kapitulaciu od Britskeho plukovnika Charlesa O' Haru, ktory zastupoval porazeneho generala Lorda Cornwallisa. V tom istom case juzne od mesta Yortown major Jan Polerecky na cele jeho husarov Duc de Lauzun Francuzkej dobrovolnickej jazdeckej divizie dozeral a velil pri skladani zbrani porazenych Britskych vojsk a ich spolubojovnikov zvanych Hessian.

Plukovnik Benjamin Lincoln za jeho vojnove aktivity bol odmeneny hodnostou generala a vymenovany za ministra obrany Spojenych statov Americkych, kde v tejto funkcii zotrval od oktobra 1781 do 1784. Po skonceni jeho sluzieb US kongres vyhoveli jeho ziadosti na poberanie stalej penzijnej podpory spolu z dekretom uznania za jeho cinnost pocas revolucie.B. Lincoln sa znovu vratil do Bostonu, kde znovu pod jeho vedenim statna milicia porazila zvysky britskych rebelov na cele byvalym Britskym dostojnikom Shayom bolo to v roku 1787. Neskor Benjamni Lincoln sa stal guvernerom statu Massachussetts.Tuzbou generala Lincolna bola sa znovu vratit na farmu,ale poranenia ktore mu vojna sposobila mu prekazali v jeho farmarskej cinnosti, preto sa zkoncenrtova na cinnost znovu zaludnenia teritorii severne od mesta

Portland v terajsom state Maine. Pravdepodobne v tom case priatelia Polereckeho v osobe generala Lincolna a generala Dearborna sa ho znazili prehovorit aby sa
natrvalo usadil v Amerike.

A uz v oktobri roku 1783, sa Polerecky vratil z Francuzka z planom si vytvorit novy domov v Amerike.
Prv sa usadil v Bostone az do roku1784. Tam zil z usporov, ktore si nadobudol pocas vojny a tiez pracoval na uradoch generala Dearborna. No myslienky na farmu sa nevzdal a prilezitost sa mu aj naskytla, kedy roku 1785 po dohode Johnom Woartom a na odporucanie generala Lincolna sa Polerecky rozhodol kupit 40-akrov pody od Louisa Cavaliera v dedine Pawnalborough { dnes sa vola Dresden} v state Maine, ktora lezala medzi riekami Kennebec River a East River.Rok pred nim si general Dearborn zalozil gazdovstvo v blizkej dedine Monmouth tiez v state Maine.Pricinou tohoto Polereckeho rozhodnutia bolo aj to,ze v tejto oblasti statu Maine zilo vela Francuzky hovoriacich usadlikov pristahovalcoch. Vo Francuzku tuto skupinu ludi nazyvali Huguenots a Polerecky ako francusky hovoriaci sa v ich spolocnosti citil pohodlne.

Nancy Pushard, dcera francuskeho textilneho magnata, ktory prisiel do Ameriky z Chenebie Francuzka sa v juni 1785 stala Polereckeho
mladucha.Rodina Pushard pochadzala z oblasti Saon Valley ktora je na Francuzko-Svajciarskej hranici.Nancy Pushard bola najmladsia Pushardova dcera ktora sa narodila uz v Amerike.Prve zo siedmich Polereckeho deti sa narodilo uz v novembry roku 1786. Presne dva roky po tom sa Polerecky stal obcanom Spojenych Statov Americkych, teda v roku 1788. Toto cestne obcanstvo mu bolo udelene Kongresom Komenveltu statu Massachusetts a potvrdenym samotnym Johnom Hancockom {1737-1793}, ktory podpisal ako prvy, slavnu" Deklaraciu Americkej Samostatnosti", kde v tom case bol Guvernerom statu Massachusetts. Toto cestne obcanstvo umoznilo Polereckemu zastava vsetky politicke pozicie v jeho distrikte ba dokonca aj na celostatnej urovni v state Maine. A uz v roku 1789 od aprila zastaval rozne veduce pozicie v mestecku Pawnalborough {dnes
Dresden }.Jeho obcanstvo a hlavne ucast na oslobodeni s pod nadvlady kolonialnej armady otvaralo Polereckemu dvere.Preto, ze bol znamy a popularny v state Maine za kratku dobu uz bol zvoleny za statneho sekretara pre ochranu prirody a mal na starosti planovanie ciest . Tuto funkciu zastava az do roku 1795.General Dearborn ho casto navstevoval
na radnici v meste Dresden, kde Polerecky vtedy pracoval, kde stravili hodiny v srdecnych rozhovoroch{ Budova kde Polerecky pracoval a stretaval sa z priatelmi bola zrestaurovana a toji tam do dnes}.Polerecky bol v Dresden, kde preacoval ako uradnik za 25 rokov.Tiez vedla tejto funkcii zastaval funkciu marshala {statny policajt}, ktory podliehal pod hlavneho marshal vtedy generala Dearborna jeho priatela.V auguste 1790 dostal poziciu komisara census, ktory mal na starosti vsetky ostrovy v antlatickom oceane, ktore prinaliehali k statu Maine a cast statu Massachusetts. Po roku 1790 Polerecky sa zapajal viac a viac
do verejnej cinnosti. Pretoze mesto Pawnalborough sa rozrastalo velmi rychlo Z tohoto dovodu Polerecky navrhol,aby sa mesto rozdelilo na dve volebne oblasti. Tato schodza sa konala 14. maja roku1794 v Polereckeho dome tuto schodzu viedol vtedy Jonathan Bowman.Na chodzi padol aj navrh na znemu mena mesta . Navrhol aby mesto sa volalo "Fayette" po Francuzkom generalovi La Fayette, tento navrh nepresiel a mesto dostalo meno Dresden, ktore plati do dnesnych dni.Este v tonto roku generalny sud schvalil toto rozhodnutie. Na tejto schodzi bol Jan Polerecky

zvoleny za hlavneho uradnika mesta Dresden prvy krat od roku 1794 do roku 1796 a druhy krat od roku 1805 do roku 1828.Vedla tejto funkcie Polerecky mal aj druhu robotu a to ako udrzavatel majaka na ostrove seguin. V tom case sa tato robota povazovala jako jedna z najlepsich aku niekto moze dosiahnut a to pre jej staly prijem. Aj tuto poziciu obdrzal prostrednictvom jeho strarych priatelov generalov Dearborna a Lincolna.Prostrednictvom spominanych osob Polerecky bol vymenovany za hlavneho predstavitela colneho uradu v bostonskom pristave . Tento urad zastaval od roku 1789 do roku 1808. Zadost na tuto funkciu Polerecky podal vlade 20. oktobra v roku 1795. V tejto pozicii pracoval spolu z generalom Dearbornom, ktory mal na starosti vsetky majaky na pobrezi antlatickeho oceanu od Bostonu az po Portland, Maine.Majak na ostrove Seguin sa nachadza na antlatickom pobrezi statu Maine v usti rieky Kennebec.Autorizaciu na postavenie tohoto majaku dal sam prvy prezident George Washington a to presne 19. maja roku 1793.Majak sa zacal stavat roku 1795 a dokonceny bol roku 1796. Majak bol postaveny hlavne z dreva a mal kamenne zaklady z malym drevenym domcekom v ktorom zil udrziavatel majaka aj z rodinou. Ostrov Seguin bol neobyvany a mal rozmery okolo 42 akrov stvorcovych a stavba bola financovana federalnou vladou a stala vdedy $ 6 500, co na tu dobu to bolo velky peniaz..Este aj dnes tam stoji majak samozrejme uz moderny a uatomatickou obsluhov udajne je to najjasnejsi majak v tejto casti Ameriky . Majak je teraz udrziavany vojenskou zlozkov U.S. Coast Guard.Po dokonceni majaku prvy sa o tuto poziciu uchadzal Polerecky a ako veteran recolucnej vojny mal prednost pred druhymi uchadzacmi. Viaceri z nas si budu davat otazku preco taky svetak a inteligent sa uchadza o taku dost podradnu pracu? a v takom osamelom prostredi na drsnom ostrove? Pricinou bolo to, ze okrem inych situacii ako zivenia svojej 9 clenej rodiny Polerecky mal aj ine problemi. Jeho starsi brat Andre. General Francuzkej armady, knieza, rytier svateho Ludovita vo Francuzku vazena osobnost nenazdajky prisiel zit na farmu k svojmu mladsiemu bratovi Janovi do Dresden. Stalo sa to potom ked general Andre Polerecky a jeho elitna husarska skupina sa pokusili zachranit krala Ludovita XVI. a kralovnu Marie Antoinette a celu kralovsku rodinu v meste
Varennes v juni 20-21 roku1791.Generalovi A. Polereckemu a jeho elitnej skupine husarov zvanej Chamborant regiment sa nepodarilo uskutocnit tento pokus o zachranu rodiny krala Louisa XVI. a museli vsetci zutekat aby si zachranili svoje zivoty pred revolucoinarmi{vid Francuzka revolucia}.Neskor kralovska rodina a cela kralovska hierarchia bola revolucionarmi odsudena na smrt gelatinou v tom zahrnujuc dobreho priatela Jana Polereckeho a spolubojovnika kniezata Duc de Lauzuna.

Po prichode Janovho brata Andrea situacia sposobila urcite problemi pre Jana, aby uspokojil bratove narocne zivotne sposoby a podmienky aby sa aspon trochu priblizil k podmienkam ake mal jeho brat v Europe na kralovsko dvore v Versailles. Prve co musel kupit bratovi dom na spatky, po druhe musel zplatit bratov dlh vo vyske 300 britskych funtov. A prave toto bola hlavna pricina rozhodnutia Polereckeho, aby prijal tu nevdacnu robotu na osamelom ostrove, ktora ho oddelila od jeho rodiny a priatelov no napriek tomu Polerecky sa citil ze sa musi obetovat za brata ktory sa nachadzal v neutesenej situacii.

Ako Polerecky dostal pracu na ostrove Seguin? Ostrov bol v tom case neobyvany bol cely zarasteny hustou nieco ako kosodrevinou.Ostrov bol idealnym miestom na hnezdenie kormoranov a cajok.Ostrov bol pristupny

lodou len v urcitom case roka, a ak to pocasie dovolovalo.Lod tam dopravila zasoby pre zamestnancoch majaku a hlavne petroleja, ktory sa pouzival na svetlo v majaku. Tu znovu Polerecky v dopise zo dna 20. oktobra roku 1795 poziadal svojho stareho priatela Benjamina Lincolna, aby mu pomohol dostat pracu v majaku, ktory by mu zabezpecil pravydelny prijem vzhladom na jeho necakanu situaciu, ktora za vyskytla prichodo jeho brata Andrea.Lincoln v tom case bol veduci colnice v Bostonskom pristave.
Na tuto poziciu boli dvaja kandidati: Prvy bol kapitan Blunt, ktoreho odporucal sam George Washington, druhym bol major Polerecky ktoreho odporucali general Dearborn a general Lincoln. Rozhodnutie bolo v prospech Jana Polereckeho.Uz dna 10. oktobra major Polerecky obdrzal kluce a pracovnu zmluvu priamo z ruk priatela generala Dearborna.Po odchode na ostrov Polerecky z casu na cas pisal o jeho zivote na ostrove a to v oficialnych zpravach a tiez osobnych dopisoch rodine a priatelom. Tieto dokumenty su pristupne verejnosti a su ulozene v archive Bostonskeho pristavu v zasuvke rok 1790-1819. V jednom z tychto dokumentov Polerecky opisuje aj niektore zo svojich problemoch ktore mal so svojim pomocnikom, ktory bol aj jeho svagor Kristopher Pushard. Opisuje prihodu ako jeho svagor objavil na plazi sudy plne alkoholu z stroskotanej lodi a potajomki drevene sudy ukril do malej jaskyni hned pri brehu mora a potom sa pravidelne opijal a nebol schopny si vykonavat
svoju pracu. Takto sa Polerecky stazoval v dopisoch svojej zena, ktora bola aj sestra Pusharda. Dalej sa jej stazoval, ze jej brat kazdu sobotu si sadne do clnka a vesluje na pevninu,kde mal frajerku tu prejavuje obavy nad jeho zivotom nakolko more sa kazdu chvilu nenilo a tiez vzdialenost, ktoru musel Pushard prekonat tiez poznamenal, ze asi musi mat tu frajerku rad ked prinasa taku velku obet. Je pravdou ze Pushard bol dobry namornik, ktory stravil roky na mori.

Zivot na ostrove Seguin bol pre Polereckeho pomali a hlavne nudny, kedze na ostrove bolo aj dost dreva preto sa rozhodol, ze bude stavat lod. Projekt zacal roku 1796 a skoncil o dva roky neskor roku 1798 za pomoci jeho znameho Franka Gouda, ktory sa casom pretlkaval na ostroce a ktory bol aj namornik a pracoval na lodi iba ciastocny uvezok.V tomto projekte mu tiez pomahal aj Benjamin Emmos, ktory bol obchodnik v meste Georgetown, Maine. Emmos mu hlavne pomahal zabezpecovat potrebne nastroje a materialy potrebne na stavbu lodi. Po dokonceni tejto krasavice ako ju Polerecky nazval pomenoval ju po svojej manzelke "NANCY". Lod bola spustena na more a sluzila ako rybarska lod , ktora operovala v severnych voda antlatickeho oceanu, kde sa nachadzalo velke mnozstvo ryb hlavne Cod. Takze vynachadzavy Polerecky sa ocitol aj v rybarskej spolocnosti co znamena dalsi pramen prijmu.Tu este ale neskoncil svojou vynachadzavostou, okrem povinosti udrziavat majak on vo
svojom volnom case zacal klcovat a cistit ostrov. Za tuto jeho pracu ho general Dearborn vzdy odmenil financnym sposobom, ktory pravidelne prichadzal na inspekciu niekolko krat do roka..V roku 1802 Polereckeho zdravotny stav sa zacal zhorsovat. Sposobil to primitivny sposob zivota a posobenie okolia na ostrove, tak ze prave z tejto priciny a po siestich rokov sluzby podal vypoved. Jeho nastupcom sa okamzite stal Jonathan Delano, ale prezidentske kredencie prisli az v oktobri 1804. Hned po navrate do Dresdenu, Polerecky bol znovu zvoleny mestsky uradnik{ Richtar} od roku 1805 az do 3. marca roku 1828, kedy uz ako 80-rocny byvaly husar a hrdina americkej revolucie odstupil a funkciu uradnika po nom prebral ovela mladsi James Johnson. Pocas Polereckeho

posobenia v urade uradnika mesta Dresden udrziaval pravidelne statistiki a presne udaje jeho cinnosti. Major Polerecky pocas svojho dlheho pobytu v Amerike uvazoval tiez aj o navrate bud znovu do Francuzka,
alebo na SLOVENSKO do svojej dedinky Polerieka. Este v roku 1770 kralovna Maria Theresa rakuska vydala specialny imperialny dekret, kde poziadala slachticku rodinu Polereckich aby sa vratili znovu na Slovensko. V minulosti nastali medzi Viednou a patriarchom rodiny Andrejom Polereckym starsim nam uz nezname nezrovnalosti a preto rodina na pozvanie Francuzkeho krala sa prestahovala do Francuzka, kde sa Jan ako najmladsi syn narodil.
Nakoniec sa Polerecky rozhodol, ze predsa len zostane v Amerike. K nazoru dosiel skutocnostou tykajuceho za jeho brata Andrea, ktory musel ujst z Francuzka, aby si zachranil vlastny zivot pred gelatinou.Druhy dovod mal ,ten ze vela jeho spolubojovnikov husarskych dostojnikov, ktori prezili revoluciu v Amerike za vratili do Francuzka aby tam znovu sa ocitli v novej revolucii, revolucii Francuzkej a ktoru uz neprezili
a spolu z velkov vacsinou francuzkej aristokracie skoncili pod gelatinou v mene slavnej revolucie a nato sa Polerecky zanevrel a prave to ovplivnilo jeho rozhodnutie.
Pokial Polerecky zapasil zo starostami kazdodenneho zivota aby si uzivil jeho devat clenu rodinu,jeho stary priatel general Henry Dearborn sa rychlo vysvihol na stupen vysokej spolocnosti a politiky. Avsak jeho druhy priatel Benjamin Lincoln uz z podlomenym zdravim zotrval pri svojej starej robote, ako veduci colnice v Bostonskom pristave.No aj napriek tymto tazkostiam sa stary general zasvetil pisaniu knih tykajucich sa vedecko-politickych otazok.
General Dearborn v tom case sluzil dva volebne obdobia ako minister obrany USA {1801-1809} pocas vlady prezidenta Thomasa Jeffersona . V roku 1812 Dearborn bol povyseny na general-majora, kedy v roku 1815 odisiel do vysluzby. V roku 1822 general-major Henry Dearborn bol povereny diplomatickou misiou ako americky ambassador v Portugalsku. V Portugalsku zotrval dva roky a vratil sa na svoje panstvo v meste Roxbury v state Massachusetts. Bolo to vtom case ked znovu ziadal veteransku penziu pre priatela Polereckeho a zaroven poslal peticnu ziadost do US kongresu vo Washington D.C. Dva krat mu bola ziadost zamietnuta a v roku 1825 Polerecky znovu ziadal penziu tentoraz pripojil aj peticiu z podpismi vsetkych predstavitelov okresu Lincoln v ktorom on zil.V july v roku 1825 bolo specialne zasadanie tykajuce sa udelenia penzie vtedy uz 77 rocnemu majorovi Janovi Polereckemu. Specialnemu zasadnutiu predsedal byvaly kongresman statu Maine Abel Wood zasadnutie sa
konalo v meste Wiscasset Maine, kde pritomni boli aj Us kongresman Ebenezer Herick a US senator J. F. Wintage a dalsi. Az novembra 7. 1825 general-major Dearborn znovu odporucal vyhoviet ziadosti. Ziadost podpisal aj syn Dearborna dostojnici Wilkiam Scannel, Arthur Lithgow vsetci clenovia mestkeho predstavitelstva mesta Dresden menovite Thomas Johnson,Charles Thayer a Moses Call.A konecne tato tretia ziadost splnila Polereckeho poziadavku a tym padom mu bola udelena penzia vo vyske $ 20 mesacne na tych istych zakladoch ako bola udelena Francuzkemu generalovi revolucnej armady Marquis de Lafayette, ktory bojoval za tri roky po boku generala G. Washingtona.Polereckeho podpora nabrala platnost od januara 1. 1828. Bohuzial prva splatka v hodnote $ 20 prisla az 2. oktobra roku 1830 styri mesiace po smrti majora Polereckeho, ktory zomrel 8. juna 1830.Neskor podpora bola prevedena v tej istej hodnote na manzelku Polereckeho Nancy Pushard z platnostou az do

jej smrti.
Nancy Pushard pochovala svojho manzela na ich rodinej farme pod velky strom ktory Polerecky sam zasadil pred mnohymi rokmi v meste Dresden, Maine. Ked v roku 1858 v meste bol zriadeny cintorin na ktory boli prenesene pozostatky Polereckeho tela do rodinej hrobky. Pritelia Polereckeho zomreli pred nim .General Benjamin Lincoln zomrel roku 1810 a general-major Henry Dearborn zomrel rok pred Polereckym to znamena roku 1829.
Nancy Pushard-Polerecky je pochovana po pravej strane svojho manzela. Nahrobny kamen Polereckich je ozdobeny symbolom hrdinu revolucnej vojny USA. Posledny nositel mena Polerecky Daniel zomrel 23. oktobra 1891, tym meno Polerecky vymrelo. Posledna dcera rodiny Polereckych ktora sa vydala do rodiny Kidder zomrela niekedy zaciatkom 20. str. Volala sa Lucy Polerecky-Kidder.Cela rodina Polereckych odpociva spolu na cintorine v Dresden, spolu z vnucatmi a pravnucatmi.Kazdy rok na vyrocie jeho smrti americki legionari ozdobia jeho hrob kvetmi a zastavou , ktoru uniestna vedla velkeho brodzoveho symbolu americkej revolucie ako vdaku vzdania SLOVENSKEMU hrdinovi , ktory bol ochotny polozit svoj zivot vo vojne za americku slobodu. Roku 1955 Dr. Jozef Cincik, ktory navstivil toto miesto udajne tam prilozil na jeho hrob aj symbol Slovenska aby svet poznal aj povod tohot velkeho SLOVAKA.,ktory bojoval za slobodu v casoch uz dovno zaslich.
Pre Bulletin Svatopluk pripravil a do slovenciny prelozil.
Jozef Janek

++++++++++++++++++++++++++++++++

Radarove sledovani letadel - uzitocne

Když najedete myší na letadlo, tak vám to ukáže číslo letu.

 # Když pak na to kliknete, tak vám to vlevo ukáže odkud a kam to

 # letí a jak je vysoko a jakou má rychlost a můžete jeho let

 # sledovat. Píše to jeho dráhu na mapě. Dokonce se od letadel

 # dají dělat odrazem od nich spojení na mikrovlnách.

 # Jinak i jako perfektní přiblížení ze satelitu na celé zeměkouli.

http://www.flightradar24.com/>

DOPORUČUJI KAŽDÉMU VYZKOUŠET - JE TO

PERFEKTNÍ RADAR VŠECH LETADEL V DAN OKAMŽIKU NAD CELOU EVROPOU....

++++++++++++++++++++++++++++++++

Andreas Clauss: Kríza bola vyvolaná úmyselne

http://www.magnificat.sk/2011/11/8423/

```
Blízká budoucnost
Sestra: "Další, prosím!"
Doktor: "Máte peníze?"
Pacient: "Nemám."
Doktor: "Tak buďte zdráv!"
```

++++++++++++++++++++++++++++++++++

FILM
http://www.zlo.cz/food-matters-na-jidle-zalezi.php

++++++++++++++++++++++++++++++++++

Rádio Slovensko - program 30. novembra 2011 (streda)

http://www.rozhlas.sk/radio-slovensko/prave-vysielame

http://www.rozhlas.sk/radio-slovensko/ako-nas-pocuvat-radio

http://www.rozhlas.sk/radio-slovensko/ako-nas-pocuvat-internet

http://www.rozhlas.sk/radio-slovensko/ako-nas-pocuvat-satelit

++++++++++++++++++++++++++++++++++

Zaujímavé počúvať: Marián Kuffa, farár
http://www.youtube.com/watch?v=sHQulGILi2w
Kufa swahilsky znamená zomrieť.

———————————

http://www.parlamentnilisty.cz/zpravy/215852.aspx
Kardinál Vlk: Hájkova slova pro ParlamentníListy.cz mě šokovala, ať se omluví

++++++++++++++++++++++++++++++++++

http://tvnoviny.sk/sekcia/spravy/zaujimavosti/internetovy-objav-ktory-si-zamiloval-cely-youtube.html
http://www.youtube.com/watch?feature=player_embedded&v=a7UFm6ErMPU

Najnovšie svet ohúrila detská kapela z Mexika. Súrodenci Vazquezovci zverejnili na internete vlastnú verziu známeho hitu Rolling in the deep od anglickej speváčky Adele.

++++++++++++++++++++++++++++++++++

Na nože: Boj o privatizáciu nemocníc a zdravie vašich blízkych kulminuje

Kríza žánru | Editorial | Juraj Mesík

Začiatkom septembra 2011 sa na Slovensku stala viac ako dve desaťročia nevídaná vec: veľká skupina ľudí sa vzoprela zlovôli politických mafií ovládajúcich štát.

Viac ako 2400 lekárov podalo k 1. decembru 2011 výpovede, aby vyvinuli tlak na podporu svojich štyroch požiadaviek. Nasledovala očierňovacia a nátlaková kampaň stelesnená KDH-áckym obchodníkom s farmakami ľudovo známym ako Pentliarik, toho

času dožívajúcim ministrom. Jej cieľom bolo rozleptať a zlomiť odpor lekárov, prikladaním na oheň slovenskej národnej vlastnosti – závisti. Poštvať proti lekárom verejnú mienku, a pokúsiť sa rozoštvať lekárov a zdierané zdravotné sestry. KDH v tejto špinavej hre neuspelo:23. novembra keď píšem tieto riadky nás od 1. decembra delí 7 dní a 2100 lekárov výpovede nestiahlo. Štát medzitým pod tlakom urobil pár drobných ústupkov a manipulácií – prezident rozhodol o pozastavení premeny nemocníc na akciovky – namiesto zrušenia celého privatizačného projektu - a Všeobecná zdravotná zrazu našla peniaze na aspoň drobné zvýšenie platieb malým a stredným špitálom. Použije na to vraj peniaze získané z „lepšieho výberu poistného, nižšími nákladmi na prevádzku, stabilizáciou nákladov na lieky a z predpokladaných ďalších úspor v liekovej politike.“ Tieto ústupky sú samozrejme len kozmetické a vzbúrení lekári to dobre vedia.

Aké boli štyri požiadavky, ktoré lekári položili? Dodržiavanie zákonníka práce - nehoráznosť v krajine, kde skoro každý politik kradne, podvádza a prihráva kšefty kamarátom a na zákony zvysoka kašle. Dodržiavanie personálnych normatívov v nemocniciach - rovnaká absurdnosť, aké normy pre poddaných? Viac peňazí do zdravotníctva a lepšie mzdové ohodnotenie. Odkiaľ by potom štát nabral peniaze na tunelovačky či stotisícové platy a zlaté padáky politickým nominantom? A zastavenie transformácie nemocníc na akciové spoločnosti. Tak to som zvedavý, ako by ste potom vy chceli pripraviť lukratívne ziskové časti nemocníc na privatizáciu tak, aby najbohatší zbohatli ešte viac, chudobní zbytočne nezaťažovali dôchodkový systém a hlúpi ani nezbadali, že sa privatizuje.

Zruinovanie slovenského zdravotníctva je jednou z najtragickejších kapitol vývoja po roku 1989. Jedným z mnohých ukazovateľov jeho úpadku je likvidácia nemocničných lôžok. Nielenže za 20 rokov štát nepostavil jedinú nemocnicu, ale po tom, čo v lete vláda zlikvidovala 150 oddelení a v nich zhruba 3000 lôžok, je dnes v slovenských nemocniciach toľko lôžok, ako ich bolo v roku 1975 - 6,6 na 1000 obyvateľov. Ibaže v roku 1975 nás bolo 4.7 milióna - dnes nás je viac ako 5.4 milióna. V roku 1975 bol stredný vek obyvateľstva 32.5 roka – dnes je to 39 rokov, sme teda v priemere o 6.5 roka starší. Ľudí nad 60 rokov bolo u nás vtedy 650 000. Dnes je ich 980 000, vrátane 305 000 sedemdesiatnikov, 140 000 osemdesiatnikov a asi 12 000 starších. Výrazne staršia populácia znamená zásadne väčšiu potrebu dlhodobej starostlivosti a samozrejme aj lôžok. Tie štát v rámci šetrenia likviduje. Treba povedať, že tým - úplne cynicky, ale veľmi ekonomicky - ušetrí aj na dôchodkoch.

Jeden z najzaujímavejších aspektov postoja časti verejnosti k vzbure lekárov je popri všeľudovej závisti, obludná neúcta ku vzdelaniu, ktorá na Slovensku rozbujnela v uplynulých 20 rokoch. Na ilustráciu: pred časom mi jeden petržalský mladík s kamenným ksichtom táral ako by on a hocikto iný hravo vyštudoval medicínu. Chlapča má učňovku - ako inak, s maturitou - a asi najhrubšia kniha ktorú okrem časopisu Playboy v živote prečítal bol Budkáčik a Dubkáčik. Tento jav je omnoho širší: dnes tu máme generáciu mladých dospelých, ktorých veľká časť si akademické tituly doslova a do písmena „vychodila“ v nenáročných - a často nepoužiteľných - disciplínach na podpriemerných

školách, na ktoré chodili štýlom “v utorok do školy, v stredu domov”. Táto masa detí dostala tituly v školstve, z ktorého najmenej polovica už dlho neplní primárne vzdelávaciu funkciu, ale slúži ako sociálna sieť pre masu mládeže, ktorá by inak plnila zoznamy nezamestnaných. Vychodili ich bez toho, aby museli tvrdo a dlho drieť. Mnohí z nich vrátane časti ich rodičov myslia, že majú vzdelanie porovnateľné s lekármi. Veď titul ako titul, no nie?

Veľmi ťažký omyl, ale ťažko tomu uverí, kto drinu a dril reálneho štúdia nezažil. Ono to nie je len náhoda, že stovky mladých Nórov študujú na Jeseniovej lekárskej fakulte UK v Martine a nie na povestnej trenčianskej politológii či mnohých ďalších školách, ktorých výška - česť výnimkám - spočíva vo výške ich budov. Netvrdím, že u nás neexistujú školy a fakulty, kde je predpokladom promócie tvrdé rigorózne štúdium – ich učitelia a študenti presne vedia o ktorých je reč. Tvrdím ale, že vonkoncom nie je titul ako titul. Tie lekárske sú tvrdo vydreté.

Prečo medicínske vzdelávanie nezdegenerovalo tak ako mnohé iné disciplíny? Odpoveď je prostá: profesori a docenti lekárskych fakúlt a lekársky stav ako celok nedovolili dať do ruky skalpel, intubačnú tubu, alergény na desenzibilizáciu a mnohé iné nástroje a farmaká, ktoré môžu zabiť, niekomu, kto nevie. Keď pologramotní poslanci sprasia zákony, dajú sa novelizovať. Keď pacient zomrie, je koniec definitívny. Omyly a nešťastia sa samozrejme stávajú - ale práve tvrdé štúdium je zárukou toho, že ich nie je omnoho viac.

Tu je ďalší paradox. Poslancom alebo ministrom môže byť na Slovensku hocikto, dno akoby ani neexistovalo. Lekárom sa môže stať len ten kto prejde hustým sitom a drinou. Tento stav v situácii skoro všeobecného úpadku úrovne vzdelanosti na Slovensku je výsledkom práce mnohých členov lekárskeho stavu. Súčasne skutočnosť, že lekárov na rozdiel od ministrov, vysokých úradníkov a dobre platených členov správnych rád množstva štátnych firiem nemožno politicky menovať sa ukázala byť aj zdrojom ich sily keď lekári konečne dospeli k poznaniu, že ich politici budú dovtedy zneužívať a klamať, kým nebuchnú do stola. Každá spoločnosť dokáže v pohode existovať bez ministrov, poslancov, strán a ďalších štruktúr parazitujúcich na daniach občanov. Žiadna ale nedokáže úspešne existovať bez lekárov a sestier.

Čudujem sa len, že lekári nie sú vo svojich požiadavkách omnoho priamejší: mali by žiadať najmenej rovnaké príjmy ako majú poslanci. Nebola by to vôbec prehnaná požiadavka – naopak, choré je, že rôzne kreatúry v parlamente zarábajú viac ako atestovaní lekári. Ak sa vám to zdá uletené, vedzte, že primár v Česku má dnes približne rovnaký plat ako poslanec - 76 000 českých korún čo je približne 3000 eur. Lekár v nemocnici zarobí v priemere 61.000 korún, praktický lekár 44.000. Na Západe je to samozrejmé už dávno.
Aká je realita platov lekárov u nás? Za uplynulé mesiace sme na túto tému počuli záplavu neuveriteľných nezmyslov, ktorých účelom bolo šíriť závisť a jej vlastnú sestru nenávisť. Podľa štatistiky Lekárskeho odborového združenia má mladý lekár nástupný

plat 600 eur - inými slovami priemerný plat 4,70 eur na hodinu, teda toľko ako hosteska s 5 až 6 eurami či vykladač tovaru s 3 až 4 eurami. Lekár s dvomi atestáciami - čo znamená obrovské množstvo ďalšieho štúdia - a s takmer 20-ročnou praxou si na výplatnej páske nájde 1030 eur. 112 hodín nadčasov znamená plus 545 eur - keby ale v slovenskom zdravotníctve platili zákony, mal by ich mať lekár najviac 33 hodín mesačne. Lekári žiadajú platy pre mladých lekárov vo výške 1153 eur brutto, pre špecialistov 2307 eur - teda zhruba také, aké sú bežné v Česku. Pre mladých lekárov a lekárky žiadajú hodinovú mzdu vo výške 6,80 eura, pre lekára s praxou 13,50 eura. Chirurg nemocnice vo Svidníku nedávno pre médiá povedal že cez sviatky operujú za asi 1,60 eura za hodinu...

Pre spoločnosť je ale na vzbure lekárov omnoho dôležitejší ich odpor voči takzvanej transformácii verejných nemocníc na akciové spoločnosti. Šéf KDH Figeľ si pred pár dňami vystrelil z intelektu voličov KDH, keď napísal, že, citujem, „ (minister zdravotníctva) sa nielen vyjadril, že štát bude stopercentným akcionárom nemocníc, dal to dokonca do návrhu zákona“. Sociodemografické charakteristiky voličskej základne tejto partaje sú dlhodobo známe a Figeľ ich určite dobre pozná, ale aj tak – kto by bol povedal, že od nich KDH očakáva, že mu zožerú aj takúto hlúposť? Realita je neúprosná: ani Figeľ, ani žiadny slovenský zákon nedokážu absolútne nič garantovať. Ani mocné modlitby predsedu KDH, ba ani púte do Vatikánu by nezabránili dobre premyslenému scenáru na konci ktorého sú šťastní majitelia nemocníc a masa plebsu bez náročnejšej zdravotnej starostlivosti.

Predstavme si ďalší vývoj, keby Pentliarik a spol. uspeli: Okamžite po premene nemocníc na štátom vlastnené akciové spoločnosti vymenujú politické partaje do ich správnych rád svojich verných a sponzorov. Tí si vzápätí odhlasujú prezidentské platy na úrovni preslávenej Košickej teplárenskej alebo Národnej diaľničnej spoločnosti - pripomeňme si ako nedávno po 6 týždňoch vo vedení Teplárne Košice nominant SDKÚ Podhorský priniesol šťastnej rodine domov odchodné 90.000 eur. Premena nemocníc na akciovky by vyrobila peknú kôpku ďalších šťastných ľudí a rodín - okresní funkcionári a politicky menovaní šéfovia špitálov sa už nevedia dočkať. Títo ľudia by samozrejme s nemocnicami neurobili nič - tak, ako to politicky nominovaní riaditelia nedokázali už mnoho volebných období. Behom krátkej doby by sa nemocnice, tentoraz už ako akciové spoločnosti, znova ocitli v dlhoch. Čo by potom urobil štát? Odpredal minoritný balík akcií finančným skupinám, ktoré by tak za vyzváňania zvonov po celom Slovensku „zachránili nemocnice pred kolapsom“.

Čo by potom urobili finančné skupiny? Nemocnice by predsa „vyčistili“: zrušili resp. radikálne by obmedzili finančne náročné oddelenia zabezpečujúce starostlivosť o chronicky chorých a starých ľudí a ponechali by finančne podstatne menej náročné oddelenia, takzvané ziskové. V ďalšom kroku by urobili „sanáciu“ nemocníc - úplné oddelenie lukratívnych zložiek vhodných na sprivatizovanie od nákladných, ale pre ťažko chorých ľudí zásadne dôležitých oddelení, ktoré by zostali ako čierny Peter v rukách štátu. Bola by to chirurgicky presná operácia.

Finančné skupiny by tak nielen zvýšili svoje zisky, ale aj zásadným spôsobom upevnili svoju kontrolu nielen nad lekármi, ale nad celou spoločnosťou. Stali by sa nenápadnými pánmi nášho života a smrti. Jediná otázka, ktorá pre mňa v celom tomto pláne ešte zostáva otázkou, je aké sú asi v hre provízie.

Partia privatizátorov nemocníc zďaleka nie je obmedzená na KDH. Platinová SDKÚ sa už verejne vyjadrila, že v prípade úspechu v marcových parlamentných voľbách mieni pokračovať v transformácii nemocníc. Strana sa to vraj bude snažiť presadiť vo vládnom programe. Most-Híd urobí, čo povedia modrí a čierni, na SASe už nezáleží. Exminister zdravotníctva za Smer Raši v televíznej debate nedávno správne povedal o čo ide: "Transformáciou na akciové spoločnosti sa budú nemocnice riadiť obchodným zákonníkom a ten hovorí, že ak akciová spoločnosť vytvára stratu, ide do konkurzu a tomu sa nevie vyhnúť ani nemocnica. Hrozí tam vstup privátnych finančných skupín." Raši tiež správne tvrdí, že slovenské zdravotníctvo potrebuje viac peňazí a vie aj kto neplatí: "Kto by mal platiť viac, je to platba za poistencov štátu. Máme viac ako tri milióny ľudí, za ktorých platí štát a, bohužiaľ, platba za poistencov štátu medziročne klesla a tieto finančné prostriedky z môjho pohľadu v systéme chýbajú". To, že to (aj) v Smere vedia, samozrejme vôbec neznamená, že Smer chce privatizácii zdravotníctva skutočne zabrániť, ani to, že zvýši odvody za poistencov štátu. Znamenalo by to totiž omnoho menej peňazí na tunelovanie a betónovanie diaľnic a iné formy rozkrádania peňazí daňových poplatníkov.

A čo sa stane, ak Iveta Radičová neurobí to, čo mala urobiť už dávno , teda poslať KDHáckeho „reformátora“ zdravotníctva domov predávať lieky? Prvého decembra sa zrúti slovenské zdravotníctvo. Mladí, zdraví a bohatí sa budú mať ešte nejakú chvíľu pocit, že sa nič nedeje, ale naši starší, chorí a chudobní príbuzní a spoluobčania sa ocitnú bez pomoci a začnú zomierať vyšším tempom. Veľká väčšina náročnejších chirurgických operácií sa zastaví, lebo pacientov nebude mať kto ani uspať, ani odoperovať, ani sa o nich starať po operáciách. Najťažšie choré deti zostanú bez potrebnej liečby. Pre mnohých lekárov s deťmi a rodinami naozaj nebolo ľahké riskovať stratu práce a emigráciu niekam do haja do Saudskej Arábie, ale keď nebudú mať inú možnosť, urobia tak. Za vysoké platy potom budú implantovať bedrové kĺby šejkom, a naši rodičia a starí rodičia budú na invalidných vozíkoch - ak na ne samozrejme budú ešte mať. Tí najkvalitnejší atestovaní lekári, ktorých výchova trvá 20-30 rokov sa totiž vo svete celkom iste nestratia. Keď raz ale Slovensko opustia, nazad do slovenskej chudoby ich už nik a nič nedokáže prilákať. Miklošovský štát, ktorý neváha desiatkami miliónov eur uplácať Samsung a Kiu, aby vytvorili pár tisíc dočasných proletárskych miest, vyženie z krajiny obrovský ľudský kapitál, ktorý už nikto nijak neobnoví. Gauneri sú to, nie hospodári. Patrí im opovrhnutie rozmýšľajúcich ľudí.

Vzbúreným lekárom naopak patrí uznanie a obdiv, že sa nenechali ani rozbiť, ani skorumpovať skutočne masívnou kampaňou a zastrašovaním „zbožných“ ľudí z KDH, ani skvelých ekonómov z SDKÚ. V krajine, kde sú uhýbanie a zbabelosť endemické je to naozaj neuveriteľné. Lekári obnovili našu nádej, že ešte nie sme všetci nevoľníci

skorumpovaných politických strán a oligarchov. Že hra na výber menšieho zla spomedzi skorumpovaných a diletantských partají môže byť na Slovensku konečne za svojim zenitom.

++++++++++++++++++++++++++++++++++

PROFESORKA RADIČOVÁ ZAVÁDZA NÚTENÉ PRÁCE

| Juraj Mesík |

Nasledujúce dni určite nebudú nudné. K akcelerujúcej finančnej a hospodárskej kríze môže naša malá ale hrdá vlasť a pani premiérka osobne pridať originálny príspevok: nútené práce lekárov.

Možno som prehliadol že na Slovensko práve vtrhli kolóny cudzích tankov. Alebo bol v Košiciach hurikán? Zemetrasenie v Bratislave? Povstanie v Bystrici? Niečo sa muselo stať, lebo sú vraj ohrozené životy ľudí. Aha – slobodný pohyb lekárov! Ale veď príslušný zbožný chlapík z KDH, ten čo transformuje nemocnice a má všetko pod kontrolou, mal už v októbri pripravené krízové plány pre nemocnice, v ktorých lekári podali hromadné výpovede. Pre noviny tvrdil, že "Krízový scenár závisí aj od toho, že koľko lekárov máte, pretože každý deň lekári ohlasujú riaditeľom alebo fyzicky sťahujú výpovede" .

No nič, nejako to privatizátori nemocníc a nimi kúpené strany nezvládli. Aj sa podarilo chudobný ľud oblbnúť a nainfikovať závisťou a nenávisťou voči porovnateľne chudobným nemocničným proletárom, ale čuduj sa svete, kalkulácia nevyšla a 2100 lekárov a lekárok neustúpilo. Zlyhal ľudský faktor – všetko zastrašovanie aj uplácanie vydržali. Na mieste je otázka: sú to vôbec Slováci? Zaslúžia si naše občianstvo?

Keď už ale ten fuzatý ujo povedal, že vyhlási pre lekárov nútené práce, nedá sa nič robiť, pani profesorka bude musieť vykonať. Uznajte, že nemôže inak: je predsa jedna vec vykladať bratislavskej smotánke po divadlách o korupčných chobotniciach v slovenskej vrcholovej politike a niečo úplne, ale úplne iné chobotnici sa postaviť a vyraziť z vlády aspoň jedno z jej najšpinavejších chápadiel. To by už chcelo pozbierať odvahu a pomenovať pravým menom kto zdravie a životy občanov Slovenska ohrozuje a kto túto krajinu ťahá do Grécka.

Je samozrejme celkom možné, že pod hrozbou 90 dňových nútených prác vzbúrenci ustúpia. Nemal by som im to za zlé - za to, čo lekári a lekárky dokázali si zaslúžia rešpekt a úctu 99% občanov Slovenska, ktorí si nemajú z čoho zaplatiť zdravotnú starostlivosť v Rakúsku a Švajčiarsku. Ustúpiť hrubému zneužitiu moci neznamená kapitulovať a vzdať odpor. Voľby budú už o tri mesiace a každý zdravotník už vie, ktorá partaj hrá za koho.

Predstavme si ale ako by asi vyzeral opačný scenár. Všetci máme predstavu ako asi vypadajú nútené práce kriminálnikov alebo vojnových zajatcov v kameňolome. Pod bičmi a bajonetmi dozorcov drú do vyčerpania strhaní, spotení ľudia, kto nesplní normu nedostane prídel jedla a ide do samotky.

Ako by ale asi vyzerali nútené práce tandemu Gašparovič - Radičová v slovenských nemocniciach?

V prvom rade je zaujímavá predstava, ako by v prípade masovej občianskej neposlušnosti Radičovej vláda poslala 1. decembra do väzníc - alebo azda trestaneckých táborov? - dvetisíc lekárov. Skutočne spektakulárne divadlo pre celý svet: dvetisíc slovenských lekárov nastúpených 1. decembra ráno pred väznicami a čakajúcich na zatknutie. Sulíkovych 5 minút slávy v európskych médiách by bolo len také nežné bliknutie oproti tejto mediálnej supernove. Mená Radičová a Gašparovič by boli na titulkách všetkých svetových médií a ich sláva by bola preveľká a dlhá. Pre budúce životy uväznených slovenských lekárov by ale bola podstatná vlna solidarity lekárskeho stavu celého sveta s väznenými kolegami. Zúročili by ju po predpísaných 90 dňoch nútených prác.

Medze fantázie testuje aj spôsob, akoby štátny aparát uväznených lekárov prinútil pracovať: už vidím ako za každým chirurgom stojí chlapík v čiernych bagandžiach a bajonetom mu ukazuje kde má rezať a kde šiť – a ako rýchlo. Alebo ako stopkami meria čas, ktorý internista, gynekológ či pediater venuje pacientovi v ambulancii, pred ktorou sedí a nadáva – samozrejme na lekárov, na koho iného? – päťdesiat ďalších. A každým dňom viac a viac. Systém sa dá položiť, aj keď sú ľudia v práci. Pani profesorka, zabudla si na komunizmus?

Iná možnosť samozrejme je menej spektakulárna, ale rovnako účinná: Lekári sa sklonia, 1. decembra pod vyhrážkami tandemu Gašparovič – Radičová do práce prídu – ale výpovede nestiahnu. Behom týždňa stovky z nich podľahnú vlne chrípky a ďalšie stovky svojim dlho zanedbávaným chronickým ochoreniam (nejaké má každý) a skončia na dlhých PN-kách. Tí, čo zostanú v práci si doprajú pracovné tempo priemerného poslanca či politicky nominovaného úradníka – o ôsmej kávička, potom denná tlač, dvaja pacienti, obed, jeden pacient, kávička, odchod domov. Myslíte si, že to nie je možné? To nepoznáte ľudí, ktorí pracujú len z donútenia. Vo februári sa zdravotná starostlivosť zrúti tak či onak. 1. marca vyprší 90 dní výnimočného stavu a nestiahnuté výpovede lekárov vstúpia do platnosti. V ten istý deň sa zastaví chod kľúčových slovenských nemocníc. 10. marca budú voľby. Šach-mat.

++++++++++++++++++++++++++++++++

Dobrý deň vážené dámy, vážení páni.
Všetky naše tlačovky sme vždy začínali číslom, výnimku neurobíme ani dnes.
Vinou súčasných i minulých politikov, nás DNES len 33hodín delí od kolapsu slovenského zdravotníctva. A hoci naše zdravotníctvo kolabuje dlhodobo, až doteraz sme to držali na našich chrbtoch. Ale my to už nevládzeme, už sa nevládzeme pozerať na rôzne podnikateľské

skupiny s politickým pozadím, ako okrádajú nás, naše rodiny, našich pacientov. Nevládzeme sa už pozerať ako poisťovne zatvárajú našim pacientom pred nami dvere, už nevládzeme počúvať od nadriadených, že daný liek je pre tohto pacienta príliš drahý, už nevládzeme odkladať operácie ľudí s rakovinou pre limity poisťovní, nevládzeme našich pacientov deliť na stratových a ziskových. už nevládzeme!
Náš problém je ten, že nás nikto nepočúva, držali sme hladovky, rozprávali verejne, pomenúvali problémy, štrajkovali, presviedčali a vysvetľovali. Ale naše zdravotníctvo kolabovalo ďalej.. Ale my lekári už nevládzeme a preto sme rozhodli pre tak zúfalý čin ako podať výpoveď.
Výpoveď pre nás znamená vzdanie sa toho najcennejšieho, čo máme, našej práce – medicíny – umenia liečiť. Je to pre nás mnohých to najcennejšie, lebo sme medicíne obetovali mladosť, zdravie, a často i rodiny. Aj keď si viacerí povedia, že práca nie je v živote to najcennejšie, lebo tým najcennejším v živote je zdravie. Ale našou prácou je zdravie!
Odpoveďou politikov na naše hlasy doteraz bola jednoduchá veta: „Vydržte, teraz nie je ten správny čas.“ A následok prišiel. A teraz nám už zostala len posledná možnosť - podať výpoveď, Odpoveďou politikov je zarážajúca: NÚTENÉ PRÁCE!
a my rešpektujúc zákony, len pokorne odpovedáme: Nevládzeme!
My sme slobodní občania Slovenskej republiky, sme obyvatelia Európskej únie, a jediné čo chceme je liečiť našich pacientov.
Stále ponúkame vláde riešenie núdzového stavu, na vládu i pani premiérke. My nie sme tí, ktorí riešenie neponúkli, pani premiérka odišla od rokovacieho stola prvá. Pán minister s nami rokovať ani nechcel. Opakujeme, že ak je vyhlásený stav núdze, vláda je podľa ústavného zákona o núdzovom stave, povinná prijať všetky potrebné opatrenia, vrátane ekonomických, na to aby tomuto núdzovému stavu predišla. Všetky! Dohoda s lekármi je to najjednoduchšie, najlacnejšie a najmenej rizikové riešenie! Vyzývame vládu, aby si plne uvedomila svoju zodpovednosť a dôsledky svojho rozhodnutia. Upozorňujeme na možné dôsledky práce lekára pod stresom z nútenej práce! Upozorňujeme občanov, že nútené práce pre každého človeka znamenajú obrovský stres, ktorý nedokáže nikto potlačiť, výnimkou nie je ani lekár, čo sa môže negatívne odraziť na liečbe. Nikto súdny nemôže pripustiť aby naša práca bola vystavená chybám z dôsledku nátlaku a stresu.
Sme zásadne proti núdzovému stavu, pretože jeho dôsledky nedokáže predpokladať nikto. A politici už vôbec nie! Nemôžeme, ani ako občania tejto krajiny súhlasiť, že kvôli 5,5 € na hodinu ideme vyhlasovať stav núdze.
Ponúkame a budeme stále ponúkať alternatívu k núdzovému stavu! Sme za demokratické riešenie, nie za nútené práce! Žijeme predsa v Európskej únii! Vyzývame všetkých politikov aby sa konečne spýtali: Čo chce náš volič, občan Slovenskej republiky?
Núdzový stav s nútenými prácami, stav ktorý bezprostredne ohrozuje pacienta? A pritom samotný problém nerieši len odsúva na neskôr? Alebo chce občan tohto štátu dostupnú, spoľahlivú zdravotnú starostlivosť s erudovaným a spokojným lekárom?
Obávame sa, že názor politikov a občanov sa už príliš dlho rozchádza!
Výbor LOZ

++++++++++++++++++++++++++++++++

VIANOCE SÚ SVIATKY NAJVYŠŠEJ LÁSKY.

Je to čas kedy kresťania, ba i nekresťania, sú milší a láskavejší jeden k druhému ako v ktorúkoľvek inú dobu. Ale čo ak by sa Ježiš, jediný syn jediného Boha, nenarodil**?** Čo ak by Ježiš nehlásal náuku že Boh je Láska, že Boh každého človeka miluje bez výnimky a nepodmienečne? Čo ak by sa Ježiš nedal ukrižovať za hriechy, za všetko zlo páchané ľudstvom? Aký by bol svet bez Ježišovej najvyššej obete?

Všetci vieme, že Ježiš nenapísal ani jednu knihu, nemal nijaký úrad vo vláde, nemal nijaký šlachtický titul, nemal nijaké vojsko ani zbrane, nehonosil sa nijakým akademickým ani vojenským titulom, nikdy nebol bohatý, nebol scestovaný ani tak ako priemerný človek dnes. Jeho pozemský život trval iba 33 rokov. Jeho náuku božej Lásky a rovnosti všetkých ľudí pred Bohom hlásal iba tri roky. Nemal tisíce úradníkov a managerov. Mal iba dvanásť apoštolov. A predsa Jeho duch, Jeho nauka Lásky prekvitá už dve tisíc rokov. Vyše dve miliardy ľudí na našej modrej planéte vyznáva Kristovo učenie Lásky. Tento pozemský, materiálny život nikdy nebol ani nebude ideálny. Je to príprava pre život nemateriálny, duchovný, ideálne dobrý a ideálne krásny.

Aspoň krátko si pripomeňme životné podmienky ľudí v dobe Ježišovho pozemského života. Vtedajší spoločensko-politický systém bol otrokársky a pohanský. Život nemal veľkú cenu. V dvoch najvyspelejších mestách, v Ríme a Aténoch žilo okolo 50-60 percent otrokov. Otrokári predávali a kupovali ľudí ako statok. Otrokár mohol otroka i zabiť bez legálnych následkov. Muži, ale najmä ženy a deti, nemali prakticky žiadne ľudské práva. Sociálne poistenie nejestvovalo. Nechcené deti a starých ľudí vykladali na ulicu, na špecialne múry, alebo ich vyviedli do hôr aby ich divá zver zožrala, alebo zomreli od hladu. Absolútna väčšina ľudí boli analfabeti. Utrpenie a vykorisťovanie ľudí bolo tak veľké, že ľudia odmietali aj robotovať aj sa rozmnožovať.

Po ukrižovaní Ježiša Krista-Spasiteľa, jeho učenie - kresťanstvo - sa šírilo najmä medzi najchudobnejšími a najutláčanejšími triedami Rímskeho impéria. Kresťanstvo prinieslo ľuďom dobrú zvesť o Láske Boha pre ľudí bez výnimky, o rovnosti všetkých ľudí pred Bohom, odpor proti vojnám a vzbudilo veľkú nádej do života. Kresťanstvo doslova prinieslo nový, lepší život do pohanského impéria. Rimania nazývali kresťanstvo ženským náboženstvom, alebo náboženstvom slabochov. Kresťanstvo bolo v Rímskej ríši krvavo prenasledované až do roku 313 po Kristovi, kedy cisár Konštantín Veľký zrovnoprávnil všetky náboženstvá v celom Rímskom impériu.

Rím bol vtedy už dlho morálne zdevastovaný, skorumpovaný a tým i ekonomicky skrachovaný (pripomina nám to dnešnú dobu…). Keďže cisár Konštantín nemohol v Ríme najsť do vlády dost čestných a morálnych ľudí , musel preniesť sídlo jeho vlády na východ do Byzancie. Tam založil nový Rím a nazval ho Konštantinopol (Carihrad, Istambul). Odtiaľ v deviatom storočí prišli k Slovákom (vtedy naše meno bolo Sloveni) ssv. Cyril a Metod, ktorí na žiadosť našeho vladára Rastislava vytvorili naše písmo a preložili do neho bibliu, omšové knihy a Zákon súdny ludom. Byzancia v tej dobe bola najvzdelanejšou, najbohatšou a najkrajšou krajinou. Na veľký žial v pätnástom storočí ju zničili muslimské hordy pod heslom: Staneš sa muslimom, alebo zomreš.

Po zrovnoprávnení kresťanskej viery učenie Krista sa postupne rozšírilo po celej Európe, severnej Afrike a prednej Ázii. V kresťanských krajinách sa zrušili pohanské zákony, zakázalo sa otroctvo, zakázalo sa mnohoženstvo, rodiny sa stabilizovali, zakázalo sa zabíjanie detí a starých, zakladali sa školy pri kostoloch, zakladali sa kláštory, misionári roznášali vedomosti do celého sveta. Pestovalo sa vyššie vzdelanie a vedy a písomníctvo. Misionári ich iniciatívou a múdrosťou kodifikovali viacej jazykov na

kontinentoch ako všetky akadémie vied a umenia na svete. V tomto krátko článku nedá sa všetko povedať. Napríklad, málo ľudí vie, že i našu európsku osem-notovú stupnicu nám dalo kresťanstvo – bol to mních rehole sv. Benedikta Guido z Arezzo v jedenástom storočí. On je otcom modernej muzickej notácie.
Preto je naša cirkevná hudba a piesne tak krásne, melodické, že ich obdivuje a učí sa celý svet. Nevieme si predstaviť náš svet bez veľkých hudobných, sochárskych, architektonických, maliarských kresťanských majstrov. Povedľa prekrásnych kostolov, katedrál, palácov, mostov, zámkov, stavali sa aj sirotince, stavali sa nemocnice, útulky pre chudobných. Zakladali sa vyššie školy a university. Prakticky každá univerzita v Europe a v Amerike bola založená a vydržovaná kresťanskými cirkvami. Dnes mnohé tieto školy a univerzity sú v rukách anti-kresťanov a morálne upadajú. Naša civilizácia je kresťanská. Je to najvyspelejšia a najhumánnejšia civilizácia v histórii ľudstva. Nedajme si ju zničiť!
Hej, **hej**! **Mnohorazy zabúdame**. **Ako by vyzeral svet keby Boh-Otec nezoslal svojho syna Ježiša sa narodiť medzi nami**?! A dobre je si tieto samozrejmosti pripomenúť.

Žiaľ, čo je typické pre ľudstvo, vykonali sa aj veci nehodné pre kresťanskú kultúru a doslova proti učeniu Ježiša Krista. Máme čo napravovať. Ale vždy si držme v srdci pravdu, že bez kresťanskej lásky k bližnému nebolo by ani ľudských práv, ani demokracie. Demokracia sa vyvinula iba v kresťanských krajinách. Ľudské práva, právo na život, sloboda a rovnoprávnosť je nám daná Bohom, nikdy nie politikmi.
V tejto adventnej dobe meditujme o veľkom dare nášho Boha-Otca, ktorý dal ľudstvu svojho syna! Narodil sa náš učiteľ Bohočlovek Ježiš Kristus. Aleluja!
Vianoce 2011. Jerry Jaroslav Krúpa

++++++++++++++++++++++++++++++++++

Jak se nenakazit v době chřipkového řádění

V roce 1919, kdy chřipka zabila víc než 40 milionů lidí, jeden lékař navštívil řadu rodin s dotazem, jestli potřebují pomoc proti chřipce. Mnozí už byli nakažení, mnozí už zemřeli.

Lékař jednou potkal sedláka a k jeho překvapení byli všichni z rodiny zdraví. Když se lékař
zeptal, co dělají jinak než ostatní, selka mu odpověděla, že
*DO MÍSTNOSTÍ DALI NÁDOBY S NEOLOUPANOU CIBULÍ. *

Lékař jí pochopitelně nevěřil a ptal se, jestli by mu dali jednu jejich cibuli, aby si ji prohlédl pod mikroskopem. Dali mu ji a on ji prohlédl, našel na ní viry chřipky. Cibule evidentně pohltila všechny viry a uchránila rodinu zdravou.

Slyšela to jedna kadeřnice a v provozovně postavila několik hrnků s cibulí a jako zázrakem nikdo z personálu se nenakazil chřipkou, ačkoliv byli nechráněni ve stálém ve styku se zákazníky.

Protože je to laciná věc, vyplatí se zkusit to jak doma, tak v zaměstnání a uvidí se, jestli to bude účinkovat. My jsme to udělali a chřipku jsme opravdu nedostali. Když to pomůže tobě a tvým blízkým ke zdraví, je to pro vás to nejlepší. Když náhodou někdo onemocní, stejně moc neztratíš, jen něco drobných za cibuli.

S pozdravem
MUDr. Lubomír Pecháček
B. Němcové 1126
399 01 Milevsko

++++++++++++++++++++++++++++++++++

Postmoderná doba a charizma Vianoc

29.11.2011

Napísal KLIMENT UHRECKÝ

Dnešná postmoderná doba prináša zmätky do hodnotového rebríčka nielen jednotlivých ľudí, ale aj cele spoločnosti. Rúca nielen naše sociálne istoty, ale útočí aj na naše tradície, ktoré udržiavali našich predkov pri živote dlhé storočia počas tvrdého maďarizačného útlaku a dehonestácie všetkého slovenského a národného. Dnes naši nepriatelia naďalej útočia proti našim hodnotám, ale ich útoky sú rafinovanejšie a sofistikovanejšie. Cítime to aj v blížiacej sa adventnej a vianočnej dobe, ktorá musí odolávať silnému tlaku komercionalizácie a amerikanizácie týchto krásnych sviatkov našej civilizácie.

Stupídne veršíky, slogany, parafrázy vianočných piesní...

Od polovice októbra sa začala pomaly prejavovať dravosť a arogancia pažravých telefónnych operátorov, mnohých bánk a poisťovní, ktoré neváhajú zneužívať tieto krásne sviatky pre svoje egoistické ciele. Ani zakladateľovi ekonomického liberalizmu a tvorcovi teórie o neviditeľnej ruke trhu, Adamovi Smithovi, by nenapadlo zneuctiť tieto najkrajšie sviatky roka prízemnými egoistickými záujmami trhovej ekonomiky. Dnes už niektorí podnikatelia zneužijú pre mamonu aj to citové a sentimentálne.

Nič by na tom nebolo zlé, keby to nepresiahlo určitú hranicu ľudskosti, tolerancie a akceptovanosti. Vianočné reklamy koncom októbra vyjadrujú určite začudovanie a vyvolajú prekvapenie a úsmev na tvárach mnohých ľudí. Neustále opakovanie počas dvoch mesiacov však postupne lezie na nervy aj naivným divákom a zákazníkom telefónnych operátorov. Stupídne veršíky, slogany, parafrázy vianočných piesní sa stávajú skúškou trpezlivosti aj najtrpezlivejších stúpencov konzumu.

Úbohé sa stávajú aj výkony hercov a spevákov, ktorí sa za judášsky groš nechali zapredať takýmto podpriemerným reklamám. Primitivizmus reklám telefónnych operátorov a niektorých finančných inštitúcií sa stáva ostentatívnejší a priamoúmerne aj otravnejší z roka na rok. Sú krajiny, kde je vianočná reklama a výzdoba povolená až začiatkom prvej adventnej nedele. O to komickejšie pôsobí vianočná výzdoba v polovici novembra v mnohých hypermarketoch a supermarketoch na Slovensku.

Obézny deduško Santa symbolom amerického kultúrneho imperializmu

Snáď najagresívnejším prejavom multikulturalizmu je všadeprítomný symbol amerického kultúrneho imperializmu Santa Claus. Toto odporné dekadentné monštrum, symbol konzumnej a zhýralej Ameriky otravuje duše našich detí už od dušičkového obdobia. Tento nevkusný a nechutný výplod firmy Coca-cola zaplavil celý svet a stal sa prejavom amerikanizácie a sekuralizácie kresťanských Vianoc.

Postavička tohto obézneho deduška s postavou svätého Mikuláša okrem deformácie jeho mena nemá nič spoločné. Jeho zámerné a úmyselné natláčanie cez médiá a obchody do spoločnosti treba asertívne odmietnuť. Santa jednoducho do stredoeurópskeho kultúrneho a duchovného kontextu nepatrí. To nie je svätý Mikuláš, to nie je kresťanský svätec z Malej Ázie, ktorý vynikal dobrosrdečnosťou.

Svätý Mikuláš nikdy nežil v Laponsku, ani nikde inde za polárnym kruhom. Postavička úchylného deduška v červenom župane nie je atribútom slovenských vianočných sviatkov a ani slovenského adventu.
Sviatok svätého Mikuláša bol v našom prostredí vždy spojený s mikulášskymi obchôdzkami s Mikulášom, čertom a anjelom a darčekmi, naopak Štedrý večer bol spojený s darčekmi od malého Ježiška. Teraz ich má oboch nahradiť nejaký Santa z Ameriky. Ten tu nepatrí!

Naše pravé Vianoce

Nech je náš pohľad na tieto sviatky akokoľvek pragmatický, či sme veriaci alebo bez vyznania, musíme urobiť amerikanizácii v duchovnom živote našich detí razantné stop. Stredoeurópska podoba Vianoc je úplne iná ako anglosaská alebo stredomorská. Naše duchovné a sentimentálne poňatie Štedrého večera (bez rozdielu náboženstva), magická moc Vianoc, zvykoslovie našich predkov, charizma štedrej večere, ticho a nostalgia pri rozsvietenom stromčeku, kapustnica a kapor a darčeky z lásky. To sú pravé Vianoce!
Nie zhon po mamone, prejedanie sa, zhýralý Santa, pečený moriak a množstvo nemravných filmov z USA. A práve aj to je vrcholom dekadencie a rozvratu našich hodnôt počas Vianoc.
Nielen komerčné televízne stanice, ale aj naša verejnoprávna televízia nás bombarduje množstvom odpadu americkej kinematografie. Treba si brať príklad z našich českých susedov, ktorí dali na televíznej obrazovke priestor českým Vianociam bez americkej komercie a násilia.
Prežime nasledujúci adventný čas v pokoji, bez zhonu po márnomyseľných darčekoch, ktorých ceny aj tak po Vianociach rapídne poklesnú vo výpredajoch. Prežime tento čas bez konfliktov v rodinách a na pracoviskách. Prežime ho bez Santa Clausa a nevkusných reklám. Prežime ho pri plápolajúcich sviecach adventného venca v kruhu svojich rodinných príslušníkov a priateľov. Tešme sa na mikulášske darčeky a darčeky od Ježiška a hlavne dajme tomuto obdobiu duchovný kresťanský alebo etický rozmer v duchu našich tradícií.

++++++++++++++++++++++++++++++++++

Slovenská elektrina je v regióne najdrahšia

Michal Holeš | 4. decembra 2011 20:10 - aktualizované 5.12.2011 14:30
Poplatky za energie pôjdu na Slovensku po Novom roku nahor aj napriek tomu, že domácnosti i firmy už v súčasnosti platia za elektrinu viac ako Poliaci, Maďari či Česi. Po tom, čo na Slovensku elektrina zdražie o necelé percento a v Česku o 3,4 percenta, bude stále výsledkom asi desatinový rozdiel v prospech lacnejšej elektriny v Česku.

Kým rodina v Česku pri bežnej ročnej spotrebe 2 200 kilowatthodín zaplatí za elektrinu po novom 341 eur, ročná platba rovnakej domácnosti na Slovensku bude asi o 30 eur vyššia. Vysoké ceny prekážajú nielen domácnostiam, ale aj zamestnávateľom.

"Slovensko má už historicky dlhodobo vyššie koncové ceny energií ako napríklad Česko a pohybuje sa medzi krajinami, kde sú najvyššie ceny energií," podotýka zástupca Tibor Gregor z Klubu 500. Jedným z dôvodov sú podľa neho vysoké poplatky súvisiace s distribúciou a prenosom elektriny. Nádej na zmenu dáva nový zákon o energetike, ktorý je už v parlamente, a rozširuje právomoci regulačného úradu.

Slovenské domácnosti v prvom polroku tohto roka odoberali podľa európskeho štatistického úradu Eurostat štrnástu najdrahšiu elektrinu v celej európskej dvadsaťsedmičke. Firemní odberatelia za rovnakú komoditu platili štvrtú najvyššiu cenu v EÚ. Ceny plynu pre domácnosti sú síce ôsme najnižšie, firmy však platili "len" trinástu najnižšiu cenu. Po zohľadnení platov patria reálne ceny energií na Slovensku dlhodobo k najvyšším v celej EÚ.

Pri zemnom plyne je situácia odlišná. Slovensko v cenách plynu pre rodiny zostane pod priemerom EÚ aj po očakávanom asi 5-percentnom januárovom zdražení. Podľa Eurostatu totiž boli ceny plynu tento rok nižšie iba v Poľsku, južní i západní susedia z radov domácností kupovali plyn s vyššími cenami.

Oficiálne údaje o novoročnom zdražení všetkých energií pre domácnosti zatiaľ nie sú známe. Okrem elektriny a plynu by mohlo zdražieť teplo asi o päť percent a rovnako ide hore aj voda. Na nákladoch na bývanie sa to prejaví nárastom platieb asi o sedem eur mesačne. Celkovo však 4-členná rodina vzhľadom na nárast všetkých cenoviek na faktúrach či v obchodoch bude musieť podľa odhadov pri nezmenených nárokoch na budúci rok vynaložiť mesačne viac až o 35 eur.

Podľa odborníkov existuje niekoľko dôvodov na vyššie ceny elektriny v porovnaní s Českom. Tibor Gregor z Klubu 500 poukazuje na pravidlá, podľa ktorých regulačný úrad stanovuje ceny. "V súčasnosti využívaná regulačná metóda nie je dobrá, má veľké rezervy a distribučné spoločnosti nemotivuje k šetreniu a hľadaniu úspor," uvádza Gregor.

Po prijatí nového zákona o energetike, ktorým sa bude onedlho zaoberať hospodársky výbor parlamentu, by sa to však malo zmeniť. Zákon totiž obsahuje aj ustanovenia z takzvaného tretieho liberalizačného balíčka, ktorý prijala Európska komisia, a do slovenskej legislatívy mal byť zakomponovaný už na jar tohto roku. Vďaka balíku totiž bude mať regulačný úrad väčšie kompetencie, ktoré mu umožnia oveľa hlbšie kontrolovať toky peňazí v spoločnostiach.

Na druhej strane však nový energetický zákon nestanovuje, kedy sa musia aj na Slovensku začať využívať takzvané inteligentné merače odobratej elektriny. Práve v nemodernom meraní objemu odobratej elektriny menších odberateľov spočíva podľa Martina Ondka zo spoločnosti Magna EA, ktorá predáva energie, ďalší z dôvodov relatívne vysokých cien energií na Slovensku.

"Keďže na Slovensku domácnosti nemajú moderné meracie systémy odberu energie, vznikajú podozrenia, že dochádza k manipulácii s cenami," zdôvodňuje Ondko.

Moderné merače sú totiž v súčasnosti umiestnené iba na pripájacích miestach výrobcov, veľkých odberateľov a na spojovacích bodoch medzi slovenskou sieťou a rozvodmi iných štátov. Presný odber ostatných odberateľov je tak vyhodnocovaný iba raz za rok, pretože navštevovanie všetkých domácností pre odčítanie stavu elektromerov je drahé. Modernejšie merače by objem odobratej elektriny domácností odosielali každý deň. Zatiaľ je však otázne, kedy sa objavia aj na Slovensku.

Distribučné spoločnosti spolu so štátnymi úradmi totiž v súčasnosti vypracúvajú iba analýzu výhodnosti inteligentných elektromerov, ktorá má porovnať očakávané náklady s očakávanými úsporami.

"Prvé výsledky jasne naznačujú, že plošné nasadenie takýchto meračov je u odberateľov elektriny v domácnostiach nehospodárne, a teda je v neprospech zákazníka. Investičné náklady na jeden merač, ako aj na telekomunikačné služby sú v porovnaní s očakávanými úsporami v spotrebe elektriny privysoké," uzatvára Andrea Danihelová z Východoslovenskej energetiky.

Slovenská mafia vygenerovaná po majetkovom prevrate v roku 1989, premenila funkčný štát v upadajúcu rozvojovú krajinu. Degradácia spoločnosti pokračuje a symbolicky ďalší vývoj predurčuje „veľký tresk po nabobtnutom prasknutí hnisavého vredu“, ktorý sa tu vytvoril za 22 rokov, s nedoziernými následkami. Podmienky tohto nezvratného vývoja vytvorili všetky garnitúry samozvaných spasiteľov, čo v súčasnosti kulminuje do konečného, spontánneho riešenia mimo týchto štruktúr.

Nesvojprávne konanie Ivety Radičovej v otázkach eurovalu, funkcie činnosti tajných služieb a zdravotníctva, sú iba vyústením jej neslobodného a závislého konania od vôle likvidátorov štátu Dzurindu, Hrušovského a Gašparoviča.

Premiérka nikoho nepresvedčí, že spojenie hlasovania o dôvere vlády bola jej vlastná iniciatíva. Nikoho nepresvedčí po

verejných televíznych klamstvách o podmienkach kladených LOZ, že nie je v područí mafie biznismenov PENTY... a nesvojprávneho prezidenta Slovenskej republiky. Nikoho nepresvedčí po nepremyslenom a unáhlenom odpratаní ministra Galka, čističa a odhaľovača podvodníkov SMERU, že je v područí mečiarovcov a ficovcov.

Jej nie, ale väčšine je nad slnko jasné, že doménu špicľovania po sliedení ŠtB prevzali po roku 1989 HZDS, KDH, SDKÚ a SMER, čo jednoznačne vyplýva z personálnych nasadzovaní kreatúr týchto strán do jednotlivých súvisiacich rezortov MO SR, MV SR a SIS (Hudek, Pittner, Šimko, Mitro, Lexa, Kaliňák, Kašický...). A dodnes nikto ani nebrnkol o tom, že I. Lexa odcudzil okrem zbraní aj súpravu odpočúvania a na pokyn Mečiara odviezli podstatnú časť archívu ŠtB do Rakúska. Aj preto bol Gašparovič taký ústretový v odstránení Galka.

Iveta Radičová sa dobrovoľne podriadila posilneniu moci politických strán, veď nemôže nevedieť, že širokospektrálny Robert Kaliňák okrem MV SR defacto riadil aj Baškovo MO SR a aj SIS, kde pracuje jeho druhá manželka a je naprosto samozrejmé, že úkoloval novinárov PRAVDY, bývalého majiteľa Jura Širokého. Výberom najskompromitovanejších indivíduí Blanárika a Trnku, prešetriť kauzu je vopred prejudikovaný výsledok.

Za 22 rokov mohlo svitnúť aj Prof. Ivete Radičovej, čo všetko tu bolo zlikvidované a zdevastované – hospodárstvo, školstvo, zdravotníctvo a ako sociologička nič nepripravila aby sa degradácia a degenerácia spoločenského života na Slovensku zastavila.

Len tak ďalej povedal klasik Ján Čarnogurský pri pamätnej prezentácii Ľuptáka ku grafom Miklоša s komentárom, že z nich sa ľudia nenajedia.

Nesvojprávny prezident Ivan Gašparovič mohol situáciu upokojiť vymenovaním úradníckej vlády (detto úradnícka vláda Fischera v ČR) a definitívne zabrániť voluntarizmu protiľudovým činom nenávidených politických tajtrlíkov na Slovensku.

++++++++++++++++++++++++++++++++

Na nože: Boj o privatizáciu nemocníc a zdravie vašich blízkych kulminuje

Juraj Mesík 23.11.2011

Začiatkom septembra 2011 sa na Slovensku stala viac ako dve desaťročia nevídaná vec: veľká skupina ľudí sa vzoprela zlovôli politických mafií ovládajúcich štát. Viac ako 2400 lekárov podalo k 1. decembru 2011 výpovede, aby vyvinuli tlak na podporu svojich štyroch požiadaviek. Nasledovala očierňovacia a nátlaková kampaň stelesnená KDH-áckym obchodníkom s farmakami ľudovo známym ako Pentliarik, toho času dožívajúcim ministrom. Jej cieľom bolo rozleptať a zlomiť odpor lekárov, prikladaním na oheň slovenskej národnej vlastnosti – závisti. Poštvať proti lekárom verejnú mienku, a pokúsiť sa rozoštvať lekárov a zdierané zdravotné sestry. **KDH v tejto špinavej hre neuspelo:** 23. novembra, keď píšem tieto riadky nás od 1. decembra delí 7 dní a 2100 lekárov výpovede nestiahlo. Štát medzitým pod tlakom urobil pár drobných ústupkov a manipulácií – prezident rozhodol o pozastavení premeny nemocníc na akciovky – namiesto zrušenia celého privatizačného projektu - a Všeobecná zdravotná zrazu našla peniaze na aspoň drobné zvýšenie platieb malým a stredným špitálom. Použije na to vraj peniaze získané z „lepšieho výberu poistného, nižšími nákladmi na prevádzku, stabilizáciou nákladov na lieky a z predpokladaných ďalších úspor v liekovej politike.“ **Tieto ústupky sú samozrejme len kozmetické a vzbúrení lekári to dobre vedia.**

Aké boli štyri požiadavky, ktoré lekári položili? **Dodržiavanie zákonníka práce** - nehoráznosť v krajine, kde skoro každý politik kradne, podvádza a prihráva kšefty kamarátom a na zákony zvysoka kašle. **Dodržiavanie personálnych normatívov v nemocniciach** - rovnaká absurdnosť, aké normy pre poddaných? **Viac peňazí do zdravotníctva a lepšie mzdové ohodnotenie**. Odkiaľ by potom štát nabral peniaze na tunelovačky či stotisícové platy a zlaté padáky politickým nominantom? **A zastavenie transformácie nemocníc na akciové spoločnosti**. Tak to som zvedavý, ako by ste potom vy chceli pripraviť lukratívne ziskové časti nemocníc na privatizáciu tak, aby najbohatší zbohatli ešte viac, chudobní zbytočne nezaťažovali dôchodkový systém a hlúpi ani nezbadali, že sa privatizuje. **Zruinovanie slovenského zdravotníctva je jednou z najtragickejších kapitol vývoja po roku 1989. Jedným z mnohých ukazovateľov jeho úpadku je likvidácia nemocničných lôžok. Nielenže za 20 rokov štát nepostavil jedinú nemocnicu, ale po tom, čo v lete vláda zlikvidovala 150 oddelení a v nich zhruba 3000 lôžok, je dnes v slovenských nemocniciach toľko lôžok, ako ich bolo v roku 1975 - 6,6 na 1000 obyvateľov**. **Ibaže v roku 1975 nás bolo 4.7 milióna - dnes nás je viac ako 5.4 milióna. V roku 1975 bol stredný vek obyvateľstva 32.5 roka – dnes je to 39 rokov, sme teda v priemere o 6.5 roka starší. Ľudí nad 60 rokov bolo u nás vtedy 650 000. Dnes je ich 980 000, vrátane 305 000 sedemdesiatnikov, 140 000 osemdesiatnikov a asi 12 000 starších. Výrazne staršia populácia znamená zásadne väčšiu potrebu dlhodobej starostlivosti a samozrejme aj lôžok. Tie štát v rámci šetrenia likviduje.** Treba povedať, že tým - úplne cynicky, ale veľmi ekonomicky - ušetrí aj na dôchodkoch. Jeden z najzaujímavejších aspektov postoja časti verejnosti k vzbure lekárov je popri všeľudovej závisti, obludná neúcta ku vzdelaniu, ktorá na Slovensku rozbujnela v uplynulých 20 rokoch. Na ilustráciu: pred

časom mi jeden petržalský mladík s kamenným ksichtom táral ako by on a hocikto iný hravo vyštudoval medicínu. Chlapča má učňovku - ako inak, s maturitou - a asi najhrubšia kniha ktorú okrem časopisu Playboy v živote prečítal bol Budkáčik a Dubkáčik. Tento jav je omnoho širší: dnes tu máme generáciu mladých dospelých, ktorých veľká časť si akademické tituly doslova a do písmena „vychodila“ v nenáročných - a často nepoužiteľných - disciplínach na podpriemerných školách, na ktoré chodili štýlom “v utorok do školy, v stredu domov”. Táto masa detí dostala tituly v školstve, z ktorého najmenej polovica už dlho neplní primárne vzdelávaciu funkciu, ale slúži ako sociálna sieť pre masu mládeže, ktorá by inak plnila zoznamy nezamestnaných. Vychodili ich bez toho, aby museli tvrdo a dlho drieť. Mnohí z nich vrátane časti ich rodičov si myslia, že majú vzdelanie porovnateľné s lekármi. Veď titul ako titul, no nie?

Veľmi ťažký omyl, ale ťažko tomu uverí, kto drinu a dril reálneho štúdia nezažil. Ono to nie je len náhoda, že stovky mladých Nórov študujú na Jeseniovej lekárskej fakulte UK v Martine a nie na povestnej trenčianskej politológii, či mnohých ďalších školách, ktorých výška - česť výnimkám - spočíva vo výške ich budov. Netvrdím, že u nás neexistujú školy a fakulty, kde je predpokladom promócie tvrdé rigorózne štúdium – ich učitelia a študenti presne vedia o ktorých je reč. Tvrdím ale, že vonkoncom nie je titul ako titul. Tie lekárske sú tvrdo vydreté. Prečo medicínske vzdelávanie nezdegenerovalo tak ako mnohé iné disciplíny? Odpoveď je prostá: profesori a docenti lekárskych fakúlt a lekársky stav ako celok nedovolili dať do ruky skalpel, intubačnú tubu, alergény na desenzibilizáciu a mnohé iné nástroje a farmaká, ktoré môžu zabiť, niekomu, kto nevie. **Keď pologramotní poslanci sprasia zákony, dajú sa novelizovať. Keď pacient zomrie, je koniec definitívny**. Omyly a nešťastia sa samozrejme stávajú - ale práve tvrdé štúdium je zárukou toho, že ich nie je omnoho viac. Tu je ďalší paradox. **Poslancom alebo ministrom môže byť na Slovensku hocikto, dno akoby ani neexistovalo.** Lekárom sa môže stať len ten kto prejde hustým sitom a drinou. Tento stav v situácii skoro všeobecného úpadku úrovne vzdelanosti na Slovensku je výsledkom práce mnohých členov lekárskeho stavu. **Súčasne skutočnosť, že lekárov na rozdiel od ministrov, vysokých úradníkov a dobre platených členov správnych rád množstva štátnych firiem nemožno politicky menovať sa ukázala byť aj zdrojom ich sily keď lekári konečne dospeli k poznaniu, že ich politici budú dovtedy zneužívať a klamať, kým nebuchnú do stola. Každá spoločnosť dokáže v pohode existovať bez ministrov, poslancov, strán a ďalších štruktúr parazitujúcich na daniach občanov. Žiadna ale nedokáže úspešne existovať bez lekárov a sestier.**

Čudujem sa len, že lekári nie sú vo svojich požiadavkách omnoho priamejší: mali by žiadať najmenej rovnaké príjmy ako majú poslanci. Nebola by to vôbec prehnaná požiadavka – naopak, choré je, že rôzne kreatúry v parlamente zarábajú viac ako atestovaní lekári. Ak sa vám to zdá uletené, vedzte, že primár v Česku má dnes približne rovnaký plat ako poslanec - 76 000 českých korún, čo je približne 3000 eur. Lekár v nemocnici zarobí v priemere 61.000 korún, praktický lekár 44.000. Na Západe je to samozrejmé už dávno.

Aká je realita platov lekárov u nás? Za uplynulé mesiace sme na túto tému počuli záplavu neuveriteľných nezmyslov, ktorých účelom bolo šíriť závisť a jej vlastnú sestru nenávisť. Podľa štatistiky Lekárskeho odborového združenia má mladý lekár nástupný plat 600 eur - inými slovami priemerný plat 4,70 eur na hodinu, teda toľko

ako hosteska s 5 až 6 eurami, či vykladač tovaru s 3 až 4 eurami. Lekár s dvomi atestáciami - čo znamená obrovské množstvo ďalšieho štúdia - a s takmer 20-ročnou praxou si na výplatnej páske nájde 1030 eur. 112 hodín nadčasov znamená plus 545 eur - keby ale v slovenskom zdravotníctve platili zákony, mal by ich mať lekár najviac 33 hodín mesačne. Lekári žiadajú platy pre mladých lekárov vo výške 1153 eur brutto, pre špecialistov 2307 eur - teda zhruba také, aké sú bežné v Česku. Pre mladých lekárov a lekárky žiadajú hodinovú mzdu vo výške 6,80 eura, pre lekára s praxou 13,50 eura. Chirurg nemocnice vo Svidníku nedávno pre médiá povedal že cez sviatky operujú za asi 1,60 eura za hodinu...

Pre spoločnosť je ale na vzbure lekárov omnoho dôležitejší ich odpor voči takzvanej transformácii verejných nemocníc na akciové spoločnosti. Šéf KDH Figeľ si pred pár dňami vystrelil z intelektu voličov KDH, keď napísal, že, citujem, „ (minister zdravotníctva) sa nielen vyjadril, že štát bude stopercentným akcionárom nemocníc, dal to dokonca do návrhu zákona“. Sociodemografické charakteristiky voličskej základne tejto partaje sú dlhodobo známe a Figeľ ich určite dobre pozná, ale aj tak – kto by bol povedal, že od nich KDH očakáva, že mu zožerú aj takúto hlúposť?

Realita je neúprosná: ani Figeľ, ani žiadny slovenský zákon nedokážu absolútne nič garantovať. Ani mocné modlitby predsedu KDH, ba ani púte do Vatikánu by nezabránili dobre premyslenému scenáru na konci ktorého sú šťastní majitelia nemocníc a masa plebsu bez náročnejšej zdravotnej starostlivosti. Predstavme si ďalší vývoj, keby Pentliarik a spol. uspeli: Okamžite po premene nemocníc na štátom vlastnené akciové spoločnosti vymenujú politické partaje do ich správnych rád svojich verných a sponzorov. Tí si vzápätí odhlasujú prezidentské platy na úrovni preslávenej Košickej teplárenskej alebo Národnej diaľničnej spoločnosti - pripomeňme si ako nedávno po 6 týždňoch vo vedení Teplárne Košice nominant SDKÚ Podhorský priniesol šťastnej rodine domov odchodné 90.000 eur. Premena nemocníc na akciovky by vyrobila peknú kôpku ďalších šťastných ľudí a rodín - okresní funkcionári a politicky menovaní šéfovia špitálov sa už nevedia dočkať. Títo ľudia by samozrejme s nemocnicami neurobili nič - tak, ako to politicky nominovaní riaditelia nedokázali už mnoho volebných období. Behom krátkej doby by sa nemocnice, tentoraz už ako akciové spoločnosti, znova ocitli v dlhoch. Čo by potom urobil štát? Odpredal minoritný balík akcií finančným skupinám, ktoré by tak za vyzváňania zvonov po celom Slovensku „zachránili nemocnice pred kolapsom“. Čo by potom urobili finančné skupiny? Nemocnice by predsa „vyčistili“: zrušili resp. radikálne by obmedzili finančne náročné oddelenia zabezpečujúce starostlivosť o chronicky chorých a starých ľudí a ponechali by finančne podstatne menej náročné oddelenia, takzvané ziskové. V ďalšom kroku by urobili „sanáciu“ nemocníc - úplné oddelenie lukratívnych zložiek vhodných na sprivatizovanie od nákladných, ale pre ťažko chorých ľudí zásadne dôležitých oddelení, ktoré by zostali ako čierny Peter v rukách štátu. Bola by to chirurgicky presná operácia. Finančné skupiny by tak nielen zvýšili svoje zisky, ale aj zásadným spôsobom upevnili svoju kontrolu nielen nad lekármi, ale nad celou spoločnosťou. Stali by sa nenápadnými pánmi nášho života a smrti. Jediná otázka, ktorá pre mňa v celom tomto pláne ešte zostáva otázkou, je aké sú asi v hre provízie.

Partia privatizátorov nemocníc zďaleka nie je obmedzená na KDH. Platinová SDKÚ sa už verejne vyjadrila, že v prípade úspechu v marcových parlamentných

voľbách mieni pokračovať v transformácii nemocníc. Strana sa to vraj bude snažiť presadiť vo vládnom programe. Most-Híd urobí, čo povedia modrí a čierni, na SASe už nezáleží. Exminister zdravotníctva za Smer Raši v televíznej debate nedávno správne povedal o čo ide: "Transformáciou na akciové spoločnosti sa budú nemocnice riadiť obchodným zákonníkom a ten hovorí, že ak akciová spoločnosť vytvára stratu, ide do konkurzu a tomu sa nevie vyhnúť ani nemocnica. Hrozí tam vstup privátnych finančných skupín." Raši tiež správne tvrdí, že slovenské zdravotníctvo potrebuje viac peňazí a vie aj kto neplatí: "Kto by mal platiť viac, je to platba za poistencov štátu. Máme viac ako tri milióny ľudí, za ktorých platí štát a, bohužiaľ, platba za poistencov štátu medziročne klesla a tieto finančné prostriedky z môjho pohľadu v systéme chýbajú". **To, že to (aj) v Smere vedia, samozrejme vôbec neznamená, že Smer chce privatizácii zdravotníctva skutočne zabrániť, ani to, že zvýši odvody za poistencov štátu. Znamenalo by to totiž omnoho menej peňazí na tunelovanie a betónovanie diaľnic a iné formy rozkrádania peňazí daňových poplatníkov.**

A čo sa stane, ak Iveta Radičová neurobí to, čo mala urobiť už dávno , teda poslať KDHáckeho „reformátora“ zdravotníctva domov predávať lieky? Prvého decembra sa zrúti slovenské zdravotníctvo. Mladí, zdraví a bohatí sa budú mať ešte nejakú chvíľu pocit, že sa nič nedeje, ale naši starší, chorí a chudobní príbuzní a spoluobčania sa ocitnú bez pomoci a začnú zomierať vyšším tempom. Veľká väčšina náročnejších chirurgických operácií sa zastaví, lebo pacientov nebude mať kto ani uspať, ani odoperovať, ani sa o nich starať po operáciách. Najťažšie choré deti zostanú bez potrebnej liečby. Pre mnohých lekárov s deťmi a rodinami naozaj nebolo ľahké riskovať stratu práce a emigráciu niekam do hája do Saudskej Arábie, ale keď nebudú mať inú možnosť, urobia tak. Za vysoké platy potom budú implantovať bedrové kĺby šejkom, a naši rodičia a starí rodičia budú na invalidných vozíkoch - ak na ne samozrejme budú ešte mať. Tí najkvalitnejší atestovaní lekári, ktorých výchova trvá 20-30 rokov sa totiž vo svete celkom iste nestratia. Keď raz ale Slovensko opustia, nazad do slovenskej chudoby ich už nik a nič nedokáže prilákať. Miklošovský štát, ktorý neváha desiatkami miliónov eur uplácať Samsung a Kiu, aby vytvorili pár tisíc dočasných proletárskych miest, vyženie z krajiny obrovský ľudský kapitál, ktorý už nikto nijak neobnoví. Gauneri sú to, nie hospodári. Patrí im opovrhnutie rozmýšľajúcich ľudí. Vzbúreným lekárom naopak patrí uznanie a obdiv, že sa nenechali ani rozbiť, ani skorumpovať skutočne masívnou kampaňou a zastrašovaním „zbožných“ ľudí z KDH, ani skvelých ekonómov z SDKÚ.

V krajine, kde sú uhýbanie a zbabelosť endemické je to naozaj neuveriteľné. Lekári obnovili našu nádej, že ešte nie sme všetci nevoľníci skorumpovaných politických strán a oligarchov.

++++++++++++++++++++++++++++++++

Pán prezident – zobuďte sa!

25. November 2011

No konečne! Klub 500 – slovenskí podnikatelia sa konečne nechali počuť, že protestujú proti udeľovaniu vládnych stimulov zahraničným podnikateľom na Slovensku. Korupcia je tu zaručená, bez akýchkoľvek pochybností…, ale ťažko dokázateľná. Ani minister, ani štátni tajomníci nie sú takí tupí, že by sa teraz v

záverečnej fáze "vládnutia" nechali blbo nachytať…
Teraz sa s rôznymi zmluvami, zakázkami, stimulmi…akosi roztrhlo vrece. A datuje sa to od vyslovenia nedovere vlády – od plánu predčasných volieb – to si musí všimnúť aj slepec v ústave hluchonemých…
*Len čo som si tak námatkovo všimol: Fígeľ – SKANSKA, Mikloš – ORANGE, Galko – kšeft za 2 milióny bez výberového konania, Krajcer – dodatky k zmluvám RTVS, Miškov – SAMSUNG + ostatné firmy, ktoré sa "vraj" vyhrážajú, že odídu zo Slovenska… Pred tým sa nič nedialo, a teraz je toho akosi priveľa nie? Pán prezident! Čo keby ste všetky zmluvy, dodatky, úľavy atd zastavil, alebo ich schvaľovaním poveril nezávislé komisie odborníkov + zástupcov koalície i opozície??? **A nebolo by najlepšie odvolať do 24 hodín vládu Radičovej – a radšej poveriť úradnícku vládu odborníkov?***
Veď je to až do neba volajúce, že tu nejde teraz o nič iné, ako rýchlo nakradnúť – kým je ešte možnosť…

++++++++++++++++++++++++++++++++

Ako ochrániť spoločné vlastníctvo?

Le Monde diplo Ugo Mattei 27.11.2011

Ako ochrániť spoločné vlastníctvo keď vlády odpredávajú verejné služby a mrhajú prírodnými zdrojmi, ktoré zdedili napríklad preto, aby „vyvážili" svoj rozpočet? Formovaný v anglicky hovoriacich krajinách a vyvinutý v štátoch s malou centralizáciou, ako napríklad Taliansko pojem „spoločný majetok" navrhuje prekonať protiklady a konflikt medzi verejným a súkromným vlastníctvom.
Keď štát privatizuje železnice, leteckú dopravu alebo nemocnice, poskytuje pitnú vodu alebo predáva univerzity vyvlastňuje tým časť spoločného majetku obce, tak vyvlastnenie, ktoré realizuje na súkromnom vlastníctve je symetrické, pretože si želá vybudovať cestu alebo iné verejné dielo. **V procese privatizácie vláda predá niečo čo nie je jej, ale patrí pomerne každému členovi spoločnosti , rovnako ako v prípade keď niekto obsadí pole aby postavil diaľnicu, vtedy nedovolene nadobudne majetok, ktorý nie je jeho**. **To znamená, že každá privatizácia, o ktorej rozhodol orgán verejnej moci- reprezentovaný aktuálnou vládou, zbavuje každého občana jeho vlastného podielu na spoločnom majetku, rovnako ako v prípade odovzdania súkromného vlastníctva.** Ale s jedným rozdielom : liberálna ústavná tradícia chráni súkromné vlastníctvo „štátu staviteľa" tým, že zavádza kompenzáciu za vyvlastnenie, teda žiadny právny predpis a už vôbec nie ústavný neochraňuje štát, keď privatizuje majetok spoločnosti.
Vzhľadom na súčasný vývoj v rovnováhe síl medzi štátmi a veľkými nadnárodnými spoločnosťami, táto asymetria reprezentuje **právny a politický anachronizmus**. **Takáto ústavná nezodpovednosť umožňuje vládam voľne predávať majetok všetkých a financovať z neho ich hospodársku politiku. To spôsobuje, že zabúdame, že politická moc má slúžiť suverénnemu ľudu a nie naopak.** Samozrejme, sluha (vláda) musí dokázať nakladať s majetkom svojich splnomocnencov (občanov), aby riadne plnil svoju službu a jeho úloha je úlohou správcu dôvery a nie voľného vlastníka zneužívania jeho dedičstva. **Pretože ak je spoločný majetok už raz odcudzený, poškodený alebo zničení, neslúži viac spoločnosti.** Nie je obnoviteľný a je ťažké ho získať či už pre súčasnú generáciu, za predpokladu, že si uvedomí, že si väčšinou zvolila nesprávne alebo

pre tých ktorých prídu, ktorých nemožno obviňovať za výber ktorý neurobili. Otázka spoločného majetku najskôr prechádza ústavnou formou, pretože v ústave je uvedené, že politické systémy robia dlhodobé rozhodnutia, ktorými sa chcú vyhnúť ľubovôle po sebe idúcich vlád. **Je preto dôležité vytvoriť teoretické rozpracovanie spoločne s aktívnou obranou, ktoré by sa zaoberalo „spoločným majetkom“ ako kategóriou právnej autonómie, ktorá zabezpečuje alternatívu ako pre súkromné tak aj pre verejné vlastníctvo. Táto úloha je o to dôležitejšia, že „sluha“ je zasiahnutý smrteľnou chybou hry (používa úver ako daň na financovanie svojej činnosti) tou, ktorá spôsobila že padol do rúk úžerníkom očividne silnejším ako je on. V obrovskej väčšine štátov, je vláda podrobená množstvom kanálov globálnym finančným záujmom, rozptyľuje spoločný majetok bez akejkoľvek kontroly, uvádzajúc ako vysvetlenie to, že je potrebné zaplatiť za svoje dlhy z hazardu. Táto logika toleruje ako prirodzený a povinný ten stav vecí, ktorý v skutočnosti vyúsťuje do neustálych a úmyselných politických rozhodnutí.** Povedomie o spoločnom vlastníctve, jeho chápanie ako nástroja na uspokojenie potrieb a základných práv spoločnosti sa nevykonáva na papieri. **Formuje sa v bojoch, ktoré sú často neúspešné, ale vždy oslobodzujúce, zamerané na ochranu spoločného vlastníctva po celom svete.** V mnohých prípadoch sú skutočnými nepriateľmi práve tie štáty, ktoré by mali byť dôvernými ochrancami. **Vyvlastnenie spoločného majetku v prospech súkromných záujmov- napríklad v prospech nadnárodných korporácií, je často dôsledkom činnosti vlád, ktoré sú stále viac závislé (teda sú v pozícii slabšieho) na podnikoch, ktoré určujú ich privatizačnú politiku, využívanie územia, alebo vykorisťovanie**. Z tohto pohľadu je grécka a írska situácia príkladom.
Moderná západná situácia sa vyvinula v rámci dialektiky štátu a súkromného vlastníctva, v tej historickej dobe, kde bola iba potreba ochrany súkromné vlastníctvo pred autoritatívnym a všemocným štátom. Odtiaľ pochádzajú ústavné ochrany, ktorými sú verejná úloha, oblasť vyhradená výlučne právu (ktorá zaručuje zákonodarcovi monopol na niektoré otázky, vylučujúc zásahy ostatných štátnych zložiek moci formou dekrétov a nariadení) a odškodnenie. Ale teraz, keď sa pomer síl medzi štátom a súkromným sektorom otočil, aj súkromné vlastníctvo rovnako potrebuje dlhodobé ochrany a záruky. Avšak tie sa vo vnútri tradičného rámca, ktorý štát vo verejnej veci obmedzuje, dajú ťažko zostaviť. To je dôvod, prečo klasická liberálna ochrana súkromia vzhľadom k štátu nestačí. Politické uvedomenie si vyvlastnenia alebo vyplienenia spoločného majetku v prostredí prebiehajúcich zápasov (o vodu, o verejnú univerzitu, o zásobovanie, oproti veľkým prácam, ktoré poškodzujú územia) sa často objavuje rozptýlene bez toho, aby vyústilo vo vypracovaní nových teoretických nástrojov schopných ho reprezentovať a určiť jednotný smer týchto mobilizácií. Kategória verejného majetku je určená, aby naplnila túto novú ústavnú funkciu ochrany verejnosti vzhľadom k neoliberálnemu štátu a súkromnej moci. Toto poňatie prekonalo prudkú kvalitatívnu zmenu, keď v roku 2009 získal severoamerický ekonóm Elinor Ostrom Nobelovu cenu za ekonómiu za jeho práce o štátnej pôde o a predovšetkým za jeho knihu Vláda verejného majetku, ktorá sa rovnako stala kľúčovým slovom medzinárodného prostredia. Avšak, toto vysvätenie značne vymazalo jeho kritický potenciál. Vo vedeckej oblasti sa Ostromovo dielo nestretlo s plným a bezvýhradným uznaním revolučných dôsledkov postavením ho do popredia verejného majetku medzi právnickými a politickými kategóriami.

„Tragédia verejného majetku“ – to je predstava, podľa ktorej voľný prístup jednotlivcov k spoločným zdrojom vedie k ich nadmernému využívaniu a ohrozuje ich existenciu – priviedla dominantný univerzitný prúd k považovaniu verejného predovšetkým za bezprávny priestor. V tomto stanovisku, mnohí ekonómovia a špecialisti sociálnych vied zakotvili svoje teórie o obraze človeka pozvaného do bufetu, kde je mu k dispozícii množstvo stravy, ktorý sa naň vrhá, aby si tým zaistil maximálne množstvo kalórií, ktoré je schopný nahromadiť na úkor druhých. Nenásytný homo economicus by skonzumoval maximum potravy za minimálny čas. Ostrom poukázal nakoľko zle tento model správania opisuje spojenie človeka z mäsa a kostí s reálnym svetom.
Predsa len, nevyvodil žiadny politický následok, aj keď model dostatočne opisuje správanie dvoch najdôležitejších inštitúcií, ktoré riadia náš svet. Podnik a neoliberálny štát, oba majú v skutočnosti tendenciu zaobchádzať s verejným majetkom ako žrút pozvaný do bufetu. Tlačené záujmami manažérov a akcionárov v jednom prípade, národom a vedúcimi politickými činiteľmi v druhom prípade, si osvojujú krátkozraké a egoistické postoje, ktoré najčastejšie podporujú hustou hmlou ideológie.
Vstúpiac raz do akademického a vedeckého prúdu, riskuje reč o „verejnom“, že sa stane jedným z po kríze moderných indexov „podporovateľnosti“ alebo „zeleného hospodárstva“. Generácie, ktoré nasledovali za „vedeckou revolúciou“ totiž našli spôsob ako otvoriť pokladnicu uchovávajúcu nesmierne bohatstvá, o ktorých vlastníctve predchádzajúce generácie nevedeli a nemali prostriedky na ich využívanie. Prvá modernosť techniky a ekonómie (16.-18. storočie), v spojení s právom, vytvorila niečo pomyselné, čo predstavuje, ako „veda“ proces využívania premárnením, prírodné bohatstvá obsiahnuté v tejto pokladnici (uhlie, ropa, plyn, sladká spodná voda), prírodné zdroje, ktoré nedokážeme vyrobiť a ktoré sa prirodzene neobnovujú, iba ak milióny rokov. **Na tomto pomyselnom sa zakladá táto veda o rýchlej a účinnej exploatácii pokladu, ktorú už tristo rokov nazývame ekonómiou. V modernom myslení, využívanie verejného majetku – spotrebou nevyhnutne sa končiacou jeho privatizáciou v prospech tých, ktorým sa podarilo sa z neho tešiť a mať z neho čo najväčší úžitok – je pokladané za prirodzené. Proces hromadenia vyvoláva výrobu tovarov, ktorej predpokladmi sú peniaze, súkromné vlastníctvo pôdy a platená práca, ľudské vynálezy degradujú na obchodné účely kvalitatívnych samo o sebe jedinečných a neobnoviteľných hodnotách, akými sú zem, doba života a kvalitatívny obeh tovaru.**
Karl Marx opísal proces primitívneho hromadenia – predovšetkým lúpenie spoločnej pôdy v Anglicku v 16. storočí – ako počiatočnú etapu kapitalistického rozvoja: umožnila napredovanie kapitálu postačujúceho na spustenie priemyselnej revolúcie. Jednako by sme mohli predložiť definíciu a vziať do úvahy, že primitívna akumulácia vymáhaním majetkov rovnako zahŕňa privatizáciu toho, čo bolo vystavané spoločne vďaka daňovej sústave, ovocia práce všetkých: doprava a verejné služby, telekomunikácie, verejné zariadenie, kultúrny a krajinný majetok, školy (a všeobecnejšie všetko, čo sa týka kultúry a výdobytkov), nemocnice: v skratke, všetky zložky, ktoré riadia spoločenský život až po obranu a väznice. Citlivá všeobecná premena, ktorá by viedla k vytvoreniu hlavnej perspektívy zo spoločného, by stanovovala základy obrátenia, ktoré by sa odohrávali podľa technicko-právneho plánu. Teda ide o odhalenie a prekročenie paradoxu zdedeného

z liberálnej ústavnej tradície: tej, ktorá súkromné vlastníctvo chráni viac ako vlastníctvo verejné.

++++++++++++++++++++++++++++++++

ILUSTRÁCIOU neschopnosti všetkých ponovembrových vlád na Slovensku, ale aj v Čechách udržať funkčný hospodársky potenciál štátu, vrátane rozvoja vzdelanosti, kvality zdravotnej starostlivosti, ochrany a bezpečnosti obyvateľstva sa v ČSSR a v nástupníckych štátoch dosiahol nevídaný úpadok identický s „Katastrofickým scenárom prognostikov z roku 1988“, že keď sa zásadne nezmení systém riadenia ekonomiky, premení sa najvyspelejší štát socialistickej sústavy do roku 2000 v rozvojovú krajinu. Scenár sa naplnil. Prognózu úpadku začali napĺňať už samotní komunisti úvahami o „reštaurácii kapitalizmu a neurčitej miery voľného trhu“. Rozpoltenosť hospodárskeho a politického vedenia štátu umožnila imperiálnym silám západu, finančnou pomocou aj od exulantov (Tigrid, Schwarzenberg, Albright-Korbel...) masívne podporovať domáci „Hodvábny disent“ a ním vygenerované skupiny okolo Václava Havla s Občanským fórom a Fedora Gála s VPN. Neústavnou formou, ale trapom boli z týchto skupín OF a VPN, bez volieb nanominované kádre šarlatánov do FZ, ČNR, SNR a zvolený samozvaný prezident. Takto si na Slovensku uzurpovali moc aj západom dlhodobo finančne podporovaní tzv. disidenti Ján Čarnogurský a František Mikloško, ktorí permanentne škodili štátu a škodia doteraz (prekonali Šalgoviča, Hruškoviča, Biľaka...). Po tomto „neústavne vyjednanom odovzdaní moci komunistami“ sa tradične, vždy manipulačne formovali v tzv. slobodných voľbách do parlamentov, exekutív a štátnych orgánov už samostatných štátov. A tak obídením vôle obyvateľstva boli založené aj nové neživotaschopné štáty, čo potvrdzuje ich stály úpadok. Ako v Čechách aj na Slovensku má slobodu zabezpečenú iba marginálna skupina zlodejov-privatizérov, regionálnych a celoštátnych mafiánov, regionálnych a štátnych politikov a väčšina bola vytesnená do postavenia bezprizorných, chudobných a odkázaných, ešte horšie ako za feudalizmu. Namiesto badateľného rozvoja postupuje degradácia vo všetkých oblastiach spoločenského života. Po najmenej 10-ročnej neschopnosti dokončenia „Cyklotrónového centra a Univerzitnej nemocnice na Rázsochách“ sa aj na Slovensku dramaticky prehlbuje nezabezpečovanie a zneprístupňovanie zdravotnej starostlivosti v réžii judeokresťanov KDH, OKS a SDKÚ. Tzv. politici na Slovensku umožnili likvidáciu viacerých výrobných odvetví a ako nahrádzku

miliardovými injekciami podporovali nie domácu výrobu, ale tzv. investorov sofistikovanej manufaktúry a nepretržite zadlžovali a zadlžujú štát. Východiskom z tejto prekérnej situácie je iba likvidácia, nie vytesnenie gaunerov krvavo-modrej totality zakomponovanej v štátnych orgánoch a firmách. Väčšina musí mať väčšinové zastúpenie v nich, čo je možné a nutné zabezpečiť inak ako to umožnili komunisti v roku 1989 novej krvavo - modrej totalite.

Zdravotní reformy v postkomunistických zemích: privátní zisk, zničený občan, vytunelovaná *res publica* (Václav Umlauf: Přednáška na konferenci pořádané 3. lékařskou fakultou Univerzity Karlovy na téma akce lékařů "Děkujeme, odcházíme", Karolinum, 22.10. 2011)

V poslední době se často mluví o reformě zdravotnictví, o její potřebnosti, o nemožnosti financovat zdravotnictví ve společnosti, která stárne apod. V těchto souvislostech se však nemluví o pravém smyslu a účelu navrhovaných změn. Viz novoroční přání k Julínkovu reformnímu balíku, který se naštěstí nekonal.

1. Kdo vlastně píše reformní zákony ve zdravotnictví?

Kdo se domnívá, že reformní záměry a zákony jsou dílem několika osvícených úředníku na ministerstvu zdravotnictví, ten se hluboce mýlí. Klikněte si na power-pointovou prezentaci pozadí reforem v zemích Visegrádské čtyřky (Petr Háva, Pavla Mašková, 2009).

Reformy mají stejný základ na Slovensku, v Maďarsku, v Polsku a v České republice. Pravděpodobně za nimi stojí americké zdravotní pojišťovny prostřednictvím Americké obchodní komory, případně lidé ze Světové obchodní banky. Jedná se o souhrn obdobných zákonů, obvykle 5-7, které mají zdravotnictví co nejvíce odstátnit a umožnit maximální privatizaci, včetně nemocnic a zdravotních pojišťoven. Cílem tzv. "reforem" je vytvořit podmínky pro to, aby zdravotní péči ovládl pokud možno jeden poskytovatel tzv. "služeb". Zprivatizovaný systém je vybudovaný jako obchodní koncern, jehož primárním cílem je produkovat zisk pro své akcionáře.

2. Slovensko aneb ekonomicky výnosný debakl zdravotní péče

Tzv. "reforma" se dostala nejdále na Slovensku, kde byly prosazeny zákony nejdříve, včetně privatizace zdravotních pojišťoven. Okamžitě následovalo zvýšení režijních nákladů. Nastupující vláda Roberta Fica omezila obchodním společnostem zdravotních pojišťoven výši režijních nákladů na max. 4 %. Následovalo zahájení

arbitráže o 15 mld. slovenských korun, které dosud není uzavřeno. Ztráta zdravotních pojišťoven za rok 2005 činila 2,2 mld slovenských korun. Zisk zdravotních pojišťoven za rok 2006 představoval 2 mld Sk, které pochopitelně chyběly v systému péče. Důležitý komentář k současnému stavu slovenské privatizace zdravotnictví najdete zde: **Marek Blaha: Rok Penty vo vláde: 5,5 milióna rukojemníkov.** Citujeme z článku:

"Nejde totiž o bežných zlodejov, akých poznáme z predchádzajúcej vlády, ktorí kradli v zdravotníctve zo spotreby. V sektore, do ktorého ide 7,8 % výdavkov z HDP dokázala Penta za rok ovládnuť štátnu exekutívu, zmeniť systémovo zákony a takmer monopolne ovládnuť finančné toky. Kľúčovým bolo manažérske ovládnutie Všeobecnej zdravotnej poisťovne (jej šéf prišiel z Penty) a tak spolu s Dôverou (ktorú vlastnia) rozhodujú o platbách za 93 % všetkých občanov Slovenska. Navyše zákon dal poisťovniam ešte voľnejšie ruky pri výbere poskytovateľov zdravotnej starostlivosti. A tam je pôvod trhového stalinizmu, ktorý skupina v tomto sektore zaviedla. Viacerým poskytovateľom zdravotnej starostlivosti, ktorí odmietli ponuku Penty na prevzatie, boli vypovedané dvomi najväčšími poisťovňami zmluvy. Lekárňam, ktoré sa vzopreli akvizícii zdržujú platby tak dlho, že už nemajú na nájom ani výplaty. A podľa poslednej novely zákona nebudú viac poisťovne povinné uzatvárať zmluvy so štátnymi nemocnicami. Ako to skončí sa môžeme pozrieť na poslednom prípade, keď si špinavú robotu spravil šéf Všeobecnej zdravotnej poisťovne - revolučné rušenia oddelení prebehli iba v zariadeniach konkurujúcich skupine."

Dopad slovenských reforem na pacienty a na veřejno-právní sektor najdete v následující power-pointové prezentaci **prof. Milana Draguly.**

Občania (pacienti, poistenci): „platili viac a dostávali menej“

- **doplácali viac**
  - spoluúčasť stúpla o 128 % oproti roku 2002
  - zvýšilo sa poistné (od 11 až do 116 %)
  - sponzorské, príspevky za tzv. nadštandardné služby
- **znížila sa pre nich dostupnosť z. s.**
  - čakacie listiny, zoznamy plánovaných výkonov, vysoká spoluúčasť
- **vzťah pacient – lekár sa zhoršil**
  - **(** najmä v dôsledku často sa meniacej a nezmyselnej legislatívy a niektorých aktivít MZ SR a ÚDZS)

Závěr: Slovenská reforma nezlepšila ani kvalitu poskytované péče, ani postavení pacienta ani lékaře. Přinesla pouhou změnu vlastnictví a monopolizaci celého financování do rukou jediné (!) finanční skupiny. Chybí zprivatizovat poslední článek celého systému, t.j. nemocnice.

3. Etapy tunelovaní systému péče v České republice

1. Předetapa - řešení krize VZP z důvodu nedostatku finančních prostředků v roce 2006. Tehdejší ministr David Rath navrhl zvýšení dlouhodobě stagnujících výdajů státu za státní pojištěnce o 16 %. Sněmovna návrh schválila. V senátu tehdy opoziční senátor

Tomáš Julínek navrhl ještě vyšší zvýšení - celkem o 25 %. Zatímco ještě na konci roku 2007 měla VZP ztrátu 10 mld, pak na konci roku 2008 měly všechny zdravotní pojišťovny přebytek 40 mld korun. Zdravotní pojišťovny se měly stát obchodními společnostmi, měly být privatizovány. Vybrané pojistné mělo být jejich majetkem stejně jako na Slovensku.

2. Po získání těsné většiny v poslanecké sněmovně za pomoci přeběhlíků vláda Mirka Topolánka za pomoci Miroslava Kalouska prosadila bez jakékoliv diskuse vládní prohlášení a chtěla se vydat slovenskou cestou transformace a privatizace zdravotních pojišťoven a všech zdravotnických zařízení. Nemocenská pokladna byla v přebytku z našich daní, mohlo se začít privatizovat.

3. Nejdříve v srpnu 2007 prosadila vláda první balík reformy veřejných financí, viz sněmovní tisk 222. Jednalo se o změny daňové: snížení daní vyšším příjmovým skupinám, zavedení tzv. stropů pro odvody sociálního a zdravotního pojištění na odvody ze mzdy ve výši max. 80 000 Kč. VZP tím přišla o několik miliard ročně. Dále šlo o změny v sociální oblasti: snížení rodičovských příspěvků a dalších dávek, zavedení regulačních poplatků jako příjmu zdravotnických zařízení. Naprosto netransparentním způsobem byl k této části zákona přilepen i významný pozměňovací návrh k jinému pozměňovacím návrhu, a to v rozsahu 18 stran. Tento pozměňovací návrh (pozměňovacího návrhu) přinesl nový způsob stanovování cen léčiv a jejich úhrad ze zdravotního pojištění, který ze zdravotnictví odebral miliardy korun. Tunelování systému začalo úhradovou vyhláškou a klasickým poslaneckým přílepkem, pravděpodobně objednaným privatizačními lobbisty.

4. Na podzim roku 2007 schválila vláda plán legislativních změn v resortu zdravotnictví, který předpokládal: transformaci zdravotních pojišťoven a jejich privatizaci; změny ve zdravotním pojištění; vznik univerzitních nemocnic jako akciových společností.

5. Na jaře 2008 vláda představila 7 reformních zákonů ve věcných návrzích, podobně jako na Slovensku:

- zákon o zdravotních pojišťovnách
- zákon o veřejném zdravotním pojištění
- zákon o univerzitních nemocnících
- zákon o úřadu dohledu na zdravotními pojišťovnami
- zákon o zdravotních službách
- zákon o specifických zdravotních službách
- zákon o zdravotnické záchranné službě

Přestože koaliční partneři nesouhlasili ani s věcnými návrhy, vláda je schválila. Šlo o generální útok na celý systém veřejno-právní péče.

6. V květnu 2008 mělo ministerstvo zdravotnictví již předem připraveno paragrafová

znění návrhů zákonů, které se vláda chystala prosadit. Tehdy se však zvedli studenti a profesoři lékařských fakult a postavili se na odpor proti novému zákonu o univerzitních nemocnicích jako akciovkám. Univerzity měly mít pouhých 34% akcií. Zbytek měl mít stát, který se jich ale mohl kdykoliv zbavit. Současně se na internetu objevil článek **"Jak rozkrást 220 mld ve zdravotnictví"**, který detailně popisoval zájmy vládní kliky propojené se zdravotnickým bysnysem pana Chrenka na severní Moravě. V květnu také poslanci pod vedením Ludvíka Hovorky (KDU-ČSL) přinutili premiéra Topolánka zastavit privatizaci zdravotnických zařízení státu včetně fakultních nemocnic a učinit o tom veřejné prohlášení ve sněmovně. Díky odporu studentů, rektora UK prof. Václava Hampla, menších koaličních partnerů, pod dojmem skutečností onoho článku a z obav o výsledkek krajských a senátních voleb se nakonec Topolánkova vláda rozhodla balík zákonů rozdělit a kontroverznější zákony odložit na dobu po volbách.

7. Do připomínkového řízení se tak nakonec dostaly jenom 3 zákony - o zdravotních službách, specifických zdravotních službách, o zdravotnické záchranné službě a novela zákona o veřejném zdravotním pojištění. I tyto zákony byly rizikové pro pacienty, lékaře i zdravotnictví jako celek. Poslanec Ludvík Hovorka a další předložili 320 závažných připomínek, které ministerstvo zdravotnictví nikdy nevypořádalo. Přesto v závěru roku 2008 návrhy vláda schválila a poslala do vlády.

8. Naštěstí pro lékaře i občany vznikla na podzim 2009 vládní krize a předčasné volby, což stálo i hlavu ministra zdravotnictví Julínka. Reforma však jela dál. Menším koaličním stranám se nejdříve podařilo 2x odsunout projednávání navržených zákonů z pořadu jednání sněmovny a v březnu před hlasováním o důvěře premiér Topolánek návrhy raději stáhl.

9. Přesto náměstek Marek Šnajdr, skutečný vládce na ministerstvu zdravotnictví, úspěšně prosazoval další kroky směrem k privatizaci. V květnu 2009 ministerstvo zdravotnictví povolilo sloučení miniaturní zdravotní pojišťovny Agel s Hutnickou zaměstnaneckou pojišťovnou. Stihli to přesně v ten den, kdy poslanecká sněmovna schválila ve 3. čtení návrh zákona, který takovou účelovou fúzi zakazoval! Než byl zákon definitivně schválen a vyšel ve sbírce zákonů, povolilo ministerstvo ještě sloučení Agelu, HZP s Českou národní zdravotní pojišťovnou. Nová Česká průmyslová zdravotní pojišťovna tak má 730 tisíc pojištěnců a obrat 15 mld. korun. Koncern Agel vlastnící řetěz nemocnic a lékáren tedy ovládá velmi silnou zdravotní pojišťovnu. Tím vzniklo neformální propojení plátce a poskytovatele zdravotní péče se všemi negativními důsledky pro zdravotní systém. Novela zákona, která tomu měla zabránit, nebyla do konce volebního období projednána. Tím se nastartoval v našem zdravotnictví vývoj podobný Slovensku, kde jsou občané rukojmími finančních makléřů Penty.

10. Průběžně byly omezovány rozpočty krajských hygienických stanic a Zdravotních ústavů. Systematicky byli likvidování odborníci i odborné týmy ve zdravotních ústavech a řada lidí byla propuštěna. Cílem je pravděpodobně privatizace laboratorních činností a zajímavých nemovitostí a likvidace primární prevence nemocí. Nebudou-li zdravotní data ani kontroly, pak nebudou ani nepříznivé zprávy o zdravotním stavu obyvatel.

11. V červenci 2009 ministerstvo zdravotnictví v rozporu se zákonem rozhodlo o odnětí skladování a distribuce očkovacích látek Krajským hygienickým stanicím a pověřilo tímto konsorcium soukromých firem Phoenix - Avenier. Firma Avenier má sídlo na Maltě, do té doby neměla s vakcínami naprosto žádné zkušenosti. Další možností k tunelování nemocnic je vedle předražených nákupů i podivný outsourcing služeb a lékařských výkonů mimo vlastní nemocnice do privátních zařízení. Viz příklad pražské **nemocnice Na Homolce.** Podnikání se rozběhlo a management nemocnic postupuje systémem: "Čím hůř tím lépe; necháme zdravotnická zařízení zbankrotovat, vyděláme na tom, a nakonec je zprivatizujeme." Viz podaná trestní oznámení senátorky Dernerové na předražené nákupy pro nemocnice v Ústeckém kraji z prostředků EU. Začalo neuvěřitelně výnosné privátní podnikání za veřejno-právní prostředky, které si platíme v rámci povinného pojištění.

12. Jen 4 dny před tím, než vláda Mirka Topolánka předala žezlo úřednické vládě premiéra Fischera, schválila účast ve **společných podnicích s firmou PrimeCell, a.s.** Dále schválila nákup akcií v podivných firmách Národní tkáňové centrum a.s. Brno. a Centrum buněčné terapie a diagnostiky, a.s. Ostrava. Firmy mají rozvíjet tkáňové inženýrství a výrobu tkání. Firma s nulovými zdroji získala peníze z evropských fondů a za 400 milionů vybudovala centrum v budově univerzitního kampusu v Brně. Podle návrhu pana poslance Marka Šnajdra se má tato oblast zdravotnictví otevřít byznysu. Na to stačí novela zákona o bezpečnosti lidských tkání a buněk, čímž vznikne prostředník mezi Tkáňovou bankou fakultních nemocnic a zdravotnickými zařízeními, která tkáně potřebují. Tento prostředník bude prodávat a vydělávat na tom, co bylo dříve společným bohatstvím nás všech jako dárců tkání, kostní dřeně pro transplantace atd. Dalším příkladem lobbistického pozměňování zákonů a tunelování prostředků VZP je známá IZIP-karta s "investicí" VZP za miliardu a čistým ziskem pro privátní společnosti sídlem ve Švýcarsku. Jiný příklad podnikání z veřejných zdrojů: pojišťovna Média nedosáhla limitu 50tis. pojištěnců za rok a pak se rozhodla ukončit činnost. My, plátci VZP, jsme při sloučení zaplatili 450 miliónů nejasného dluhu za "podnikání" privátního podnikatele Ivana Zacha, který ani nebyl trestně stíhán. **Proč ministerstvo nekonalo a neukončilo činnost pojišťovny včas? Funguje stejně bezvadně i dozor nad Chrenkovým Agelem?**

13. Nová energie zdravotnické reformy po volbách 2010 po nástupu vlády Petra Nečase Miroslav Kalousek vybírá do čela ministerstva zdravotnictví člověka s kreditem ve zdravotnické veřejnosti, MUDr. Leoše Hegera, bývalého úspěšného ředitele FN Hradec Králové. Ministr Heger deklaruje, že nechce revoluce ve zdravotnictví, jenom kultivaci systému. Odvolává neschopnou ředitelku odboru vzdělávání Helerovou, a tím jeho veškerá snaha o kultivaci systému a odstranění končí. Je přitlačen ke zdi skutečnými vládci ministerstva: poslancem Markem Šnajdrem (ODS), poslancem **Petrem Tluchořem** (ODS) a poradcem ministra Kalouska, panem **Rudolfem Zajacem**. **Posledně jmenovaný byl ministrem zdravotnictví v Dzurindově vládě coby úspěšný privatizátor slovenského zdravotnictví pro Pentu.** Ministr Heger ministerstvo neřídí, bohužel. Stal se vykonavatelem zájmů zdravotnického byznysu a jeho reprezentantů.

Akce **"Děkujeme, odcházíme"** byla možným nejsilnějším reformním hnutím, které

mohlo poměry v našem zdravotnictví změnit k lepšímu. Bohužel všech 13 původních rozumných požadavků, včetně šance na odstranění obrovské korupce, se úplně vypařilo. Vinou médií a chybných kroků ČLK zůstal v očích veřejnosti pouze požadavek mzdový, což degradovalo tuto akci v očích veřejnosti. Co se stalo s plněním **oněch 12 reformních požadavků?** Tam byla a je skutečná odpovědnost lékařů vůči občanům. Tato akce však donutila ministra Hegera, aby se konečně začal zabývat systémovou korupcí ve zdravotnictví, což do té doby bylo nevídané. Jediná dosud uznávaná forma korupce byla mezi farmaceutickými firmami a lékaři. Bohužel, i tato minimální snaha ministra vyšuměla do prázdna. Akce vyšuměla do neurčita, lékaři se spokojili s nezávaznými sliby, systémová korupce zdravotnictví vesele pokračuje.

14. Současné tzv. "reformní" zákony jsou tyto:
- novela zákona o veřejném zdravotním pojištění
- zákon o zdravotních službách
- zákon o specifických zdravotních službách
- zákon o zdravonické záchranné službě

Jedná se o původní zákony z roku 2008, jenom trochu vylepšené. Společným jmenovatelem těchto zákonů je omezení ústavních práv občanů a omezení nároků pojištěnců ze zdravotního pojištění. Zákony ukládají nesmyslné administrativní povinosti lékařům, podobně jako vysoké až likvidační sankce, včetně odebrání licencí privátním lékařům. Zákony dokazují rezignaci ministerstva na jakoukoliv řídicí a koordinační funkci ve zdravotnictví a otevírají volný prostor zdravotnickým řetězcům, které v dohledné době ovládnou celé české zdravotnictví.

Kromě toho se připravuje nový zákon o zdravotních pojišťovnách, který má zrušit výlučné postavení Všeobecné zdravotní pojišťovny. Již před tím má být vyprázdněn zajišťovací fond zdravotních pojišťoven a zmizí tak pojistka záruky pojišťovny v nesnázích. K tomu viz studii umlaufovin: **"Vládní repete: Jak ovládnout 220 miliard Kč v českém zdravotnictví".** VZP je navíc úmyslným podfinancováním přiváděna k bankrotu, aby mohla být následně privatizována podle nového modelu. Pravděpodobným nástupcem zbankrotované VZP bude Chrenkova akciovka se zdravím Agel. Nově se povoluje slučování zdravotních pojišťoven, neřeší se faktické propojení plátců a poskytovatelů zdravotní péče a vysávání či tunelování systému péče. Nově se údajně připravuje zákon o transformaci nemocnic na neziskové obchodní společnosti. Řada nemocnic, které nejsou navázány na konkrétní fakultu, už byla tzv. odfakultněna, aby bylo snadnější je privatizovat.

Nové zákony nepřinášejí žádné standardy ani nadstandardy, to je demagogie. Místo nároku na bezplatnou péči přinášejí povinnost zaplatit za všechno to, co nebude nejlevnější variantou poskytované péče. Nejlevnější varianta není nikde blíže specifikována. O lepších právech si pacienti mohou nechat jen zdát. Tzv. "jednotné inkasní místo" přináší další riziko. Peníze ze zdravotního pojištění budou smíchány v jednom balíku s daněmi a sociálním zabezpečením, čímž se zvýší možnost tunelování. Na to upozornili i odborníci z ČNB.

Závěr pro českou reformu. Minulé ani současné "reformy" nejsou psány ani pro pacienty, ani pro lékaře, ani pro zdravotnictví jako dobře fungující úsporný systém. Zákony jsou psány pro zisk zdravotnických koncernů. Pokud se odborníci a lékařské komory hlasitě neozvou, pak za několik let budeme mít jednoho jediného poskytovatele péče jako na Slovensku. **Na Slovensku to bude Penta, v Česku Agel. Ve svém důsledku tzv. "reformní" zákony:**

- ohrožují fungující zdravotní systém v České republice;
- snižují kvalitu poskytování zdravotní péče;
- zásadním způsobem omezují ústavní práva a nároky občanů na kvalitní hrazenou péči;
- ohrožují soukromí a bezpečnost občanů;
- ohrožují svobodné povolání lékaře a malé lékařské praxe;
- nepokrytě podporují velké koncerny zdravotnických zařízení se všemi důsledky pro občany a pro náš zdravotní systém.

Po zničení veřejno-právního zdravotnictví bude dostupnost a kvalita péče pro stát a především pro občany čím dál dražší. Podnikatelé ve zdravotním byznysu velmi dobře pochopili, že každý, kdo je nemocný, dá všechny peníze za to, aby mohl být zdravý!

4. Odpověď na současný stav

V širším smyslu slova je třeba se zamyslet nad **"Budováním státu".** USA vznikly tím, že 13 britských kolonií muselo platit větší daně než ostatní Britové doma. Bostonský pastor, právník a filosof Jonathan Mayhew použil v kázání roku 1750 známé heslo: "Žádné daně bez politické reprezentace" (*No taxation without representation*). Toto heslo přesně vyjadřovalo náladu vykořisťovaných a politicky znevolněných amerických osadníků. Shodu se současnými poměry v Česku vidíme v těchto bodech.

1. Platíme nové a zjevně nespravedlivé "daně" (tj. životní náklady) bez oprávněné politické reprezentace. Vládnoucí oligarchie ničí veřejno-právní systém zdravotní a důchodové péče, včetně školství. Stát nyní spravuje malá skupina mocichtivců jako svou soukromou firmu. K tomuto účelu si zřídili a platí vlastní politické strany na republikové i na komunální úrovni. Drastickým příkladem jsou nové partaje typu TOP 09 a VV, kde přímo vládnou soukromé podnikatelské kliky.

2. Jmenované strany nemají téměř žádné členy, protože je ani nepotřebují. O to více potřebují naše daně a my jako nestraníci nemůžeme přímo ovlivnit jejich vnitrostranická rozhodnutí a parlamentní hlasování. Tito podnikatelé na státním majetku žádnou skutečnou stranu nepotřebují. K výkonu moci jim stačí elitní politický a zájmový klub.

3. Také dříve zavedené politické strany přijaly finanční zájmy skryté oligarchie jako své vlastní cíle. Prosazují cizí zájmy zcela veřejně, pomocí lobbisticky nadiktovaných zákonů. Staré i nové partaje potřebují jednak naše přímé a nepřímé daně a jednak rozdávají svým kamarádům a chlebodárcům veřejný majetek (lesy, zdravotnictví,

školství, důchody atd.) formou **zákonně udělených koncesí.** Pro normální občany v současné politice místo není, a v takto dané správě veřejných věci ani nikdy nebude.

4. Z uvedeného stavu věcí vyplývá, že vládnoucí strany a jimi vydávané zákony nejsou schopny zajistit základní občanské hodnoty a oprávněné potřeby nás všech. Demagogicky orientované strany chtějí pouze okamžitě vykořisťovat nebo žít na dluh budoucích generací bez toho, aniž by zohlednily dlouhodobé občanské zájmy.

Závěr: je načase, aby se politicky a s vynaložením osobní práce a peněz spojila *menšina* rozumných a přemýšlivých občanů. Tato menšina by měla začít politicky myslet a pracovat v zájmu *většiny*, která vytváří skutečné hodnoty, a ne manažerský či mediální zmetek, spekulativní kapitál a politický brak. Poctivá práce a společné zájmy slušných lidí by měly být spravedlivě reprezentovány i na úrovni zákonodárství, což zatím není možné.

Z hlediska zdravotnictví se jedná o zásadní debatu nad sociálním charakterem státu v 21. století a jeho vitální funkce. Podívejte se na následující power-pointovou prezentaci (Olga Angelovská, Petr Háva, leden 2009). Útok na sociální stát ve skutečnosti nevznikl tím, že by byla nějaká zásadní krize uvnitř systému *welfare state*. Příklad úspěšně fungujících Skandinávských zemí to ukazuje jasně. V současné době se o nich vůbec nemluví a krizí procházejí nejlépe ze všech. **Základní problémy způsobilo jednak selhání ekonomiky po ropné krizi (70. léta) a zejména nástup neoliberalismu v 90. letech (Thatcherová, Reagan).** Privatizace veřejno-právního sektoru, trvale nízké daně pro 1% těch nejbohatších a odstranění vládní kontroly nad spekulativním podnikáním bank a fondů vedlo ke krizi v celém systému veřejno-právních služeb. Současný welfare state ničí vnější síly, ze své podstaty funguje dobře už od konce 19. století.

Altruismus a nevýdělečná péče o druhé různými způsoby (rodina, společnost, stát, občanské aktivity, NGO, církve...) tvoří skoro polovinu celkové produktivity. Navíc jsou tyto činnosti absolutně nezbytné pro trvale udržitelný rozvoj celé post-industriální společnosti. Současné ideologie tunelování je tedy zaměřena na ničení téměř poloviny užitečné lidské činnosti. Privatizátoři navíc ničením druhých shromažďují pouze spekulativní kapitál, který nemá reálnou hodnotu. Peníze, které jsou v oběhu ve fyzické ekonomice (suroviny, výrobky, mzdy, směna) tvoří pouhých 5% celkové planetární masy financí. Zbylé peníze ničemu užitečnému neslouží, jsou z hlediska směny prakticky zbytečné. Ve stávajícím systému je ovšem nelze oddělit oněch "zdravých" 5% financí od těch dluhových a spekulativních. Viz článek **"Banky a virtuální peníze"** s přednáškou ekonoma Andrease Clausse.

Závěr: rozkradením veřejno-právního systému přijdeme o všechno jako občané, protože se nám ztratí naše "společná věc" (*res publica*). Šťastní privatizátoři díky monetarizaci služeb jen zvýší masu bezcenných peněz v systému, což povede k další vlně spekulačních bublin a bankovních krizí. A ta nás nakonec zničí všechny.

Komu prospěje legální rozkradení českého zdravotnictví aneb velká zdravotní loupež?

Podívejme se z hlediska dopadů nového návrhu zákona na fiktivní obchodní registraci budoucí české firmy se zdravím.

Jméno firmy: České zdravotnictví a.s.
Druh akcií: anonymní akcie na doručitele, akcionáři neznámí
Sídlo firmy: Marshallovy ostrovy
Generální ředitelství: Kaiser Permanente, New York
Pobočka: Česká průmyslová pojišťovna - Agel
Podřízený orgán: Ministerstvo zdravotnictví, Praha
Druh činnosti: obchod se smrtí, celoplošné vydírání obyvatelstva
Důvod zřízení firmy: nezřízená hrabivost několika mocných jedinců a masivní lhostejnost českých občanů-voličů
Způsob fungování firmy: občané se prostřednictvím svých volených zástupců rozhodli pro nejhorší zdravotní péči v západní Evropě. V konečném součtu za ni mohou zaplatit jako v USA, tj. v poměru k HDP asi 2x více než ve vyspělých zemích EU-15.

Děkuji bývalému poslanci KDU-ČSL, ing. Ludvíku Hovorkovi za podklady a cenné připomínky k textu.

++++++++++++++++++++++++++++++++

21.5.2008 DOKUMENT

Jak ovládnout 220 miliard Kč v českém zdravotnictví

Stanovisko redakce BL: Autor je anonymní, text zveřejněn na **několika místech na internetu**, koluje ve velkém množství i prostřednictvím emailů. Redakce BL neručí vzhledem k charakteru získání dokumentu za pravdivost, úplnost a objektivitu všech v tomto textu zveřejněných informací. Považuje jej však za závažný. **Hodnocení z pera vedoucího tiskového oddělení České lékařské komory** posuzuje všechny klíčové aspekty tohoto dokumentu.
Princip je velmi jednoduchý. Chce to založit akciovou zdravotní pojišťovnu, kam bez práce každý měsíc natečou milióny Kč ze zdravotní daně. Potom stačí udržet tyto peníze ve zdravotní pojišťovně. Jak na to? Prostě neproplácet zdravotní péči pacientům a zdravotnickým zařízením. Říkáte, že to není možné? Ale je, díky reformním zákonům ministra Julínka.

Vytvoří se monopol, kde skupina lidí bude vlastnit zdravotní pojišťovnu, nemocnice, ambulantní lékaře, lékárny, laboratoře atd.. Monopol si bude určovat ceny zdravotní péče ve svých zařízeních, pro konkurenční pojišťovny vysoké ceny a tím je finančně zlikvidují. Tak získají další pojištěnce a tím další peníze. Pacient tak ztratí možnost svobodné volby zdravotní pojišťovny. A co bude následovat? To, co bylo napsáno na začátku – zdravotní pojišťovna si bude chtít peníze udržet pro sebe. Jak to udělá? Zavede model „řízené péče“ známý pod názvem Managed health care, který byl zaveden v USA. Principem řízené péče je to, že zdravotní pojišťovna „řídí“ pacienta a své lékaře-zaměstnance tak, aby

zdravotní péče byla poskytnuta co nejlevněji nebo vůbec. Říkáte, že pacient má nárok na zdravotní péči, přece jsou standardy zdravotní péče (péče hrazená ze zdravotního pojištění)? To není tak úplně pravda. Standardy zdravotní péče záměrně nejsou a ani nebudou a už vůbec nebudou zakotveny v zákoně. A co není v zákoně, to se nemusí dodržovat. Takže, to bude zdravotní pojišťovna, která bude rozhodovat, co pacientovi uhradí a co nikoliv. Budete potřebovat nákladnou péči jako např. transplantaci srdce, chemoterapii při leukémii…… Existuje taková obligátní formulace:"tuto péči Vaše pojistka nekryje, je mi líto." A co budete dělat? Kde se domůžete svých práv? Na ministerstvu zdravotnictví, na soudu, na chystaném Úřadu pro dohled nad zdravotními pojišťovnami? Nikde. Protože zdravotní pojišťovna bude akciová společnost- soukromá a zákonem nebude dáno, kterou péči Vám musí uhradit. Namítnete a co lékaři, ti přece musí poskytnout potřebnou zdravotní péči? Nemusí, protože budou zaměstnanci zdravotní pojišťovny a podmínkou pracovní smlouvy bude, že budou léčit tak, jak jim zdravotní pojišťovna nařídí. To ti lékaři přece nedopustí a odejdou do jiné nemocnice!!! Ale kam? Bavíme se tady o monopolu a tomu nebude vadit, že mu odejdou lékaři. Proč? Protože tím méně péče budou poskytovat a tím zase ušetří peníze. No a když už hovoříme o lékařích tak je tu přece chystaný zákon o univerzitních nemocnicích, které také ovládne monopol a vychová si nové „bílé otroky" (výměnou za to, že jim např. zaplatí školné, které se také chystá). Včera ministr Julínek ustoupil v privatizaci univerzitních nemocnic, mohou z nich být neziskovou, avšak do zákona to nechce dát (proč asi ?).

A co regulační poplatky? Jakou v tom hrají roli? Jsou velmi důležitým krokem k prolomení ústavního zákona o bezplatné zdravotní péči. Jakmile bude zákon prolomen, zavedou se další poplatky, (které jsou běžné v řízené péči např. v USA) jako jednorázový roční poplatek (deductible), povinná 10-20% spoluúčast na každém výkonu apod.. Bude to další zdroj financí pro zdravotní pojišťovnu a zároveň limitací pro pacienta, aby zdravotní péči vyhledal.

A teď jak to uvést do praxe?

1. krok – založit si akciovou zdravotní pojišťovnu.To není problém. Od 1.4.08 vstoupila na trh Agel Insurance a.s.(vlastněná Tomášem Chrenkem) povolená ministerstvem zdravotnictví.

2. krok – zaregistrovat nejméně 50.000 pojištěnců – žádný problém. Zaměstnanci oceláren, nemocnic a ostatních firem pana Chrenka mají příkaz se u této pojišťovny zaregistrovat. A to stále není vše. Mají najatou agenturu, která na Ostravsku obchází sídliště a přemlouvá lidi na ulici, aby se zaregistrovali u Agel Insurance a.s., že nebudou muset platit regulační poplatky. Také v supermarketech nabízí lidem 100 Kč na jejich nákup, pokud se na místě zaregistrují.

3. krok – zprivatizovat si nemocnice a ostatní komplement (laboratoře, lékárny, rentgen apod.), také žádný problém. Agel (vlastněný Tomášem Chrenkem) spravuje 12 nemocnic, 6 poliklinik, síť lékáren, firmu dodávající léčiva a zdravot. materiál (Repharm a.s.), rentgen (Radioterapie a.s.) , Transfúzní služba a.s., atd..

4. krok – zprivatizovat primární péči a ambulantní specialisty. To je problém, protože ti už privátní jsou. Tak jak tyto privátní lékaře donutit dobrovolně odevzdat svoji klientelu? Je třeba je nejdříve vystrašit, že je pohltí řetězce a tak si kovaný Agelovec MUDr. Marek Potysz založí v dubnu 07 Moje ambulance a.s.. Odkoupí několik praxí soukromých praktických lékařů, veřejně prohlašuje, že se jeho byznysu daří a že rozhodně nemá s Agelem nic společného (do ledna 08 byl předsedou představenstva Agel Insurance a.s.). Podaří se mu vytvořit mezi praktickými lékaři a ambulantními specialisty atmosféru strachu z řetězců. A v ten moment nastupují na scénu dva lidé – Ing. Miroslav Zámečník a MUDr. Tomáš Macháček. Oba nabízejí soukromým lékařům „ochranu proti řetězcům“. Pokud lékaři dobrovolně vstoupí do jejich akciových společností s řízenou péčí, zachrání si tím svoji privátní praxi. Ing. Miroslav Zámečník, MUDr. Jiří Bek a MUDr. Pavel Neugebauer (předseda Sdružení praktických lékařů pro děti a dorost) se zaměřují na dětské praktické lékaře. Druhá skupina MUDr. Tomáše Macháčka se orientuje více na praktické lékaře pro dospělé. Na tom není ještě nic podivného, že ano? Ovšem pokud se podíváte na obchodní rejstřík online na firmu Ing. Miroslava Zámečníka PLANTA MEDICA a.s., v dozorčí radě se objeví jména Mgr. Luboš Godina (figuruje ve firmách Agel a.s, Repharm a.s.), Ing. Iveta Ostruszková (Agel Insurance a.s., Repharm a.s.) a MUDr. David Šperling (Repharm a.s.). Skupina kolem MUDr. Tomáše Macháčka, který je zároveň poradcem ministra Julínka, je ještě zajímavější. Od roku 2003 je založena Společnost pro řízenou péči v ČR o.p.s., kde je MUDr. Tomáš Macháček předsedou představenstva, členem představenstva je Mgr. Rostislav Hampel (Agel Insurance a.s.), v dozorčí radě sedí nám známá Ing. Iveta Ostruszková a MUDr. Pavel Hroboň – náměstek ministra Julínka. Zakladatelem této společnosti byla firma KLIENT PRO s.r.o. (patřící MUDr. T.Macháčkovi) a dále Nemocnice Podlesí a.s. (vlastněná Agelem). Tady se kruh uzavírá včetně propojení s ministerstvem zdravotnictví, které chystá reformní zákony na objednávku. Macháček s Hroboněm to vymysleli a Chrenek finančně podporuje a všichni nakonec usednou ve správní a dozorčí radě zdravotní pojišťovny, protože tam se budou peníze shromažďovat.

Stále je tu otázka, jak vyvlastní soukromou lékařskou praxi? Jednoduše, díky IZIPu. V materiálech obou skupin pro řízenou péči je podmínka vedení elektronické dokumentace. Lékaři budou odesílat veškeré informace o svých pacientech přes IZIP (IZIP byl také zřízen na objednávku těchto lidí přes MUDr. Milana Cabrnocha (ten ho prosadil ve VZP), který společně sedí MUDr. Jiřím Bekem ve správní radě společnosti MEDTEL o.p.s.. Podstatou lékařské praxe jsou informace o pacientovi, to je lékařovo „know how“, pokud tyto informace odešle pryč, sám se připravuje o svoji klientelu. Druhý den mu zdravotní pojišťovna vypoví smlouvu, jeho pacienty bezplatně převezme jiný lékař (všechny informace o pacientech budou shromážděny v IZIPu) a lékař ze dne na den skončí bez práce, bez pacientů, bez peněz.

Tak je to jednoduché.

Tento projekt byl připravován několik posledních let. Čekalo se na to, až se ODS dostane do vlády a prosadí se zákony k dokončení celého projektu mocenského a hlavně finančního ovládnutí českého zdravotnictví.

Další skutečnosti v bodech:

- Bc. Marek Šnajdr (další klíčový člověk tohoto komplotu- náměstek ministra Julínka): jako předseda správní rady ovládá VZP a zajišťuje, aby všechna zdrav. zařízení vlastněná Agelem měla exkluzivní smlouvy s touto pojišťovnou a tím nadstandardní přísun peněz za péči. Viz. žebříček nejdražších nemocnic v ČR. Zatímco v IKEMu (super-specializované pracoviště, kde se provádí transplantace) stojí lůžku za rok 3,96 mil. Kč tak v Nemocnici Třinec Podlesí a.s. (Agel) stojí lůžko 5,15 mil. Kč. Navíc 5 nejdražších nemocnic z 15 soukromých patří právě Agelu.
- Náměstek Šnajdr nařídil ředitelům fakultních nemocnic a státních ústavů, aby připravili převod ústavů na akciové společnosti. Pokud by totiž ODS s jejich privatizací(jeden z reformních zákonů) neuspěla u koaličních partnerů, jsou nachystáni provést privatizaci podle zákona o velké privatizaci z roku 1991 a tím by obešli parlament. Viz článek v Tempus Medicorum 2/2008.
- Do 2 fakultních nemocnic byli Julínkem dosazeni ředitelé, kteří předtím pracovali pro Agel. Konkrétně MUDr. Vladimíra Danihelková, nynější ředitelka FN U svaté Anny v Brně, v letech 96-04 byla členkou dozorčí rady firmy Repharm a.s.. Tato stejná firma je nyní hlavním dodavatelem léků do nemocnice. Lékaři smějí předepisovat jen léky, které jsou na seznamu. Tento seznam je vypracován ředitelstvím nemocnice a to také kasíruje veškeré provize od farmaceutických firem, které chtějí své léky mít na seznamu. Tím druhým ředitelem je MUDr. Radomír Maráček, nynější ředitel FN Olomouc. **Od 12/02 – 8/03** byl členem představenstva Karvinské hornické nemocnice a.s.(Agel) a **od 6/05 – 7/07** byl předsedou představenstva Vítkovické nemocnice a.s.(Agel). I do FN Olomouc distribuuje léky Repharm a.s.
- Některá fakta o systému řízené péče: ty pravdivé informace o řízené péči se lze dočíst pouze na zahraničních webových stránkách. Českým lékařům se podávají zkreslené až nepravdivé informace a spoléhá se na neznalost cizích jazyků a tím nedostupnost k informacím. Informace lze získat z amerických webových stránek o tom, proč byla řízená péče v USA zavedena a jak tento systém zdravotní péče nefunguje. Svou výpověď podala před Americkým kongresem Dr. Linda Peeno, která pracovala jako revizní lékařka u několika organizací řízené péče a byla bohatě odměňována za to, že pacientům zamítala zdravotní péči. Její výpověď je dostupná na internetových stránkách pod názvem **Managed care Ethics: The close view**. Na těchto faktech vznikl film Sicko, který doporučuji shlédnout.
- Co je nepodstatnější, že o řízené péči vůbec nic nevědí občané ČR, kterých se to bezprostředně týká. Pokud reforma projde, začnou zákony platit již od příštího roku a radikálně to změní životy lidí v ČR.
  K čemu zdravotní plán „řízené péče“? Aby zdravotní pojišťovna pacienta řídila, šetřila na jeho zdravotní péči a sama vydělávala. Jak pacienta „vmanipulovat“ aby se k tomuto plánu ŘP dobrovolně přihlásil? Slíbíme mu, že nebude muset

platit regulační poplatky (a ještě něco vydělá na ušetřené péči – možná). Těm, co náměstek Hroboň slibuje stejné podmínky jako nyní, pokud se k žádnému specielnímu plánu nepřihlásí, se bude postupně zvyšovat spoluúčast a paušální platby – viz USA „deductables“.

Občané ČR, prosím, ptejte se Ministerstva zdravotnictví, co je řízená péče, kterou tady hodlají zavést. A mimo to, si sami zjišťujte na cizojazyčných webových stránkách veškeré informace o řízené péči. Tam totiž zjistíte, že se ministerstvo chce zavést něco co ke spokojenosti občanů nefunguje nikde na světě – ani v USA, jak se u nás mylně uvádí. V současných prezidentských volbách v USA je reforma zdravotnictví jedním z hlavních témat.

Nyní ministr Julínek vytasil trumf z rukávu – průměrná rodina (nemyslím si že průměrná rodina má v ČR 4 členy) vydělá 10000 Kč na privatizaci pojišťoven. Tedy 2500 na osobu – je nás 10 milionů, bude cca 20-25 miliard. Je to lákavé, ale lidé nevědí, že hospodaření pojišťoven v roce 2007 skončilo přebytkem cca 20miliard. Takže rozdělí peníze, které tam už dneska jsou. A de-facto zadarmo převedou pojišťovny na soukromé vlastníky.

Poznámka editora BL: *K dokumentu byl připojen* ***"Žebříček nejdražších nemocnic"*** *ze serveru Aktuálně.cz ze dne 10.10. 2007 a výpisy z obchodního rejstříku subjektů*

- *Společnost pro řízenou zdravotní péči v České republice, o.p.s. " IČ 271 06 136 (dozorčí rada - člen: MUDr. Pavel Hroboň, zakladatel KLIENT PRO s.r.o. IČ 261 38 883, Hutnická zaměstnanecká pojišťovna IČ 476 72 234, EUROMEDNET a.s. IČ 619 74 749, Nemocnice Podlesí a.s. IČ 484 01 129)*
- *PLANTA MEDICA, a.s. IČ 271 70 551 (jediný akcionář CITY PROJECT, spol. s r.o. IČ 264 44 071)*
- *Regionální centrum zdraví a.s. , přejmenováno 24.července 2007 na AGEL Insurance a.s. IČ 268 53 167 (jediný akcionář AGEL a.s. IČ 005 34 111)*
- *MOJE AMBULANCE a.s. IČ 277 98 941*

++++++++++++++++++++++++++++++++

Sametové rozkradení republiky

Josef Vít

18.11.2011

Nikdy jsem nevěřil konspiračním teoriím našich médií o úloze StB na sametové revoluci. **Už věřím.** Ve světle následujících faktů je to jasné – sametová revoluce a následné rozkradení republiky se připravovalo už v roce 1988.

Pro vysvětlení musím hluboko do historie – až do roku 1945. Tehdy základem naší politiky byl Košický vládní program. Dá se říci, že to byl socialistický program a už od roku 1945 jsme budovali socialismus. Šlo to ztuha, pomalu, ale stále to byl socialistický program. Dneska bychom řekli, že to byl demokratický socialismus. Bohužel - bylo po válce a začínala studená válka. Ve státě se tvořily dva bloky – jeden komunistický a

druhý – řekněme kapitalistický. Rozhodně nechci říci, že demokratický. **Byla to sorta lidí, kterým socialismus vadil a přáli si návrat kapitalismu. Nedělali to, protože vlastnili tehdy zestátněné banky a fabriky. Byli to jen slouhové bankéřů a fabrikantů.** Byla to stejná sorta lidí, kteří během pražského jara křičeli o neutralitě a vystoupení z Varšavské smlouvy. Byla to stejná sorta lidí, která nám ukradla naší společnost v roce 1989. **Sám Klaus přiznal, že tehdy na Letné si jen 3% lidí přálo návrat ke kapitalismu.** Přesto nám ho připravili. Proto si nemůžeme dneska zpívat „teď už máme co chtěli" – my jsme to nechtěli. A stále více a více lidí to nechce. Ale to neznamená, že si přejí návrat socialismu. Možná by chtěli režim, který tady začínal president Beneš v roce 1945.

Tehdy byla situace jiná. **Naši otcové a matky znali poměry za první republiky a proto volili komunisty. Nechtěli návrat kapitalismu**. Proto v roce 1948 podpořili komunisty při jejich převzetí moci. Postupem doby ale nebyli spokojeni ani s politikou komunistů. Proto přišlo pražské jaro a požadavek na socialismus s lidskou tváří. Jenže zároveň se začínaly objevovat požadavky na neutralitu a vystoupení z Varšavské smlouvy. Tady už museli zasáhnout Rusové, protože byl ohrožen status quo v Evropě. Rusové nemohli připustit, aby měli společnou hranici přímo s paktem NATO, kam by nás noví vládci zatáhli jako po roce 1989. V roce 1989 byla už situace jiná. Nová generace nevěděla, co to je kapitalismus. Já sám jsem si pod pojmem nezaměstnanost nedokázal nic představit. Co to znamená být nezaměstnaný. Dnes už to vím. Lidé viděli jen pozlátko velkých platů a plné výlohy. **Chtěli socialismus s německými platy. Noví vládci jim rychle vysvětlili, že obojí nejde. Takže žádný socialismus, ale tvrdý kapitalismus se socialistickými platy. Ideální řešení – bohužel ne pro nás.**

Ale vraťme se do roku 1945. Košický vládní program měl za cíl urychleně obnovit národní hospodářství zpustošené během války a položit základy nové sociální politiky „ve prospěch všech vrstev pracujícího lidu". **Požadavek znárodnění nebyl vládním programem výslovně uveden, ale všeobecně se s ním počítalo. Šlo o požadavek tak populární mezi obyvatelstvem, že proti němu téměř nikdo otevřeně nevystoupil.** Znárodnění se uskutečnilo na základě čtyř dekretů prezidenta ČSR ze dne 24. října 1945. Vyhlášeno bylo na manifestaci na Václavském náměstí dne 28. října. Prvním dekretem byl zestátněn klíčový a velký průmysl, dalšími dekrety potravinářský průmysl, akciové banky a pojišťovny. Již dříve byl znárodněn filmový průmysl včetně dovozu, vývozu a distribuce filmů. V průmyslu se znárodnění vztahovalo na všechny podniky v klíčových oborech a jinde na velké podniky s více než 150–500 zaměstnanci. Plně znárodněny byly zejména doly, samostatné elektrárny, plynárny, hutě, válcovny, zbrojovky, cementárny, celulózky a důležité obory chemického průmyslu. Celkem bylo v průmyslu znárodněno více než 3000 podniků, tj. 67 % celkového počtu průmyslových podniků, v nichž pracovalo 61 % zaměstnanců průmyslu. **V prvních poválečných letech měli značný vliv na řízení a činnost národních podniků dělníci a další zaměstnanci prostřednictvím závodních rad, odborových organizací a přímého zastoupení v představenstvech národních podniků.**

Znárodnění bylo chápáno jako akt sociální spravedlnosti, předání výsledků práce lidu do jeho rukou. Tady je nutno zdůraznit, že Beneš znárodňoval a nikoli

postátňoval. Dával podniky do správy státu, ale nikoli, aby s ním obchodoval. Beneš tak konal vědomě a nikoli pod nátlakem komunistů. Konec konců byl národní socialista. Na základě jeho dekretů se začal formovat „národní majetek“. Ve všech následujících ústavách se definuje jako „národní majetek“ nebo „společenské vlastnictví“. Např. článek 11, odstavec 1 hovoří : „stát zřizuje hospodářské organizace, hlavně národní podniky, kterým svěřuje části národního majetku do správy jako samostatným právnickým osobám. Z toho vyplývá, že mimo toho, co může být osobním vlastnictvím, jsou všechny výrobní i nevýrobní prostředky v bezpodílovém vlastnictví národa jako celku a podléhají správě státu družstev, které je možné pro tento účel zřizovat.

Tady je jasně řečeno: **podléhají SPRÁVĚ**, **ale nikoli prodeji nebo rozkradení.**

Toto naše vlastnictví nám zároveň zajišťovalo reálné právo na práci. Jinými slovy správce (stát) byl povinný umožnit nám (jako vlastníkům) přístup k těmto prostředkům, abychom je mohli používat pro sebe a potřeby naší rodiny.
Je tady jasně stanoveno, že stát je pouze správcem a proto nemohl s tímto majetkem obchodovat ani ho zcizit.

Dne 15. června 1988 v zákoně č. 98 stát v rozporu s tehdejší ústavou tento majetek postátnil. Zrušil „národní podniky“ a nově stanovil „státní podniky“. Navíc zároveň v § 66 tohoto zákona nahradil slova „spravující národní majetek“ slovy „který vykonává právo hospodaření s národním majetkem“. Těmito slovy umožnil praktickou devastaci tohoto majetku bez postihu a bez možnosti kontroly ze strany lidu – do té doby vlastníků národního majetku. Dalšími zákonnými úpravami umožnil jeho rozprodej, přesněji jeho rozkradení v mezích nových zákonů.

Tyto zákony ustanovil tehdejší komunistický režim na poslední chvíli, když už viděl, že jeho dny jsou sečteny. Možná jsem přestřelil, když jsem napsal „komunistický režim“. Ono myslet si, že by Jakeš pochopil důsledky takové úpravy zákona, by bylo asi naivní. Možná to byla jiná vlivná skupina – třeba z „Prognostického ústavu“, která si už tehdy připravovala půdu pro následné rozkradení republiky a svoje obohacení. Výsledek všichni známe.

++++++++++++++++++++++++++++++++

Co je demokracie?

Josef Vít

27/05/2011

Celý svůj produktivní život jsem prožil v komunistické diktatuře. Úpěli jsme pod knutou bolševiků až do vítězství sametové revoluce, která přinesla do naší vlasti demokracii.

Ale po dvaceti letech života v naší skvělé demokracii nadšení lidí opadlo. Zůstala jen starost o práci, o to sehnat byt a ten krátký čas volna prožít co nejpříjemněji. Zůstává nám otázka, zda ta naše demokracie je to nejlepší, co nás mohlo potkat.
S ohledem na skandály kolem naší demokratické (jaké jiné, že?) vlády vyvstává

otázka – co je to vlastně demokracie a na její vliv na společnost.
Starému heslu Lincolna, že „demokracie je vláda lidu a pro lid“ už nevěří ani malé děti. Lidé pomalu poznávají, že všechny politické systémy na světě jsou produktem boje o moc. A o peníze, což je jedno a totéž. Kdo má moc, má i peníze a kdo má peníze, koupí si i moc. Nejlépe to vidíme u nás, kde za peníze vytvoříte stranu, za peníze jí uděláte náležitou propagaci a jste ve vládě. Ostatní je už jen na vás. **Výsledkem je vždy vítězství jednotlivce, skupiny, strany nebo třídy a porážka lidu, neboli porážka skutečné demokracie.** A jak to vypadá v praxi? Vezměme si příklad: výsledkem voleb je vítězství kandidáta s 51 procenty hlasů voličů. Kandidát se ujme vlády. Je to demokratické? Není – je to žádná demokracie, je to systém maskovaný jako falešná demokracie, protože **49 procent voličstva je ovládáno nástrojem vlády, pro který nehlasovalo, ale který jim byl vnucen.** Největším zločinem naší demokracie je vláda nadpoloviční většiny. Ve skutečnosti je tomu tak, že **pod rouškou falešné demokracie je zřízena diktatura.** Taková je skutečnost politických systémů, převládajících v dnešním světě.
Jsou to diktátorské systémy a je jasné, že falšují skutečnou demokracii.
Páteří tradiční demokracie v její dnešní ve světě převládající podobě, jsou Parlamenty. Parlament byl původně zakládán, aby zastupoval lid. Parlament je falešným zastoupením lidu. Ale to samo o sobě je nedemokratické, protože demokracie znamená moc lidu a nikoli moc jeho zástupců. Skutečná demokracie existuje jedině prostřednictvím účasti lidu na vládě a nikoli prostřednictvím činnosti jeho zástupců. U nás je to přímo markantní, když si naši zastupitelé myslí, že si mohou po zvolení dělat co chtějí bez ohledu na protesty lidí. **Existence parlamentu znamená nepřítomnost lidu na vládě. Parlamentní systém je scestným řešením problému demokracie.**
Jak to vypadá v praxi, cítíme sami na vlastní kůži, když naši „demokrati“ nás nutí platit u lékaře, snižují nám platy a snaží se vytunelovat důchody. Všichni jsme proti, ale naši demokraticky zvolení zástupci nám to demokraticky nadiktují.
Parlamenty se staly právní přehradou mezi národem a výkonem moci, vylučují lidi z politického života a monopolizují si svrchovanost nad jejich životy. Národům je ponecháno jen falešné vnější zdání demokracie.
Abychom odhalili charakter parlamentu, musíme se podívat, jak takový parlament vzniká. Parlament je volen buď z volebních obvodů, ze stran nebo koalice stran. Rozdělování obyvatelstva do volebních obvodů znamená, že jeden poslanec zastupuje tisíce lidí. Takový poslanec je stejně jako ostatní poslanci považován za představitele veškerého lidu. Masy jsou proto naprosto izolovány od svého zástupce a ten je naopak naprosto izolován od nich. Ihned po získání jejich hlasu monopolizuje si sám jejich svrchovanost a jedná místo nich. **Převládající současné tradiční demokracie ve světě obdařují poslance parlamentu posvátností a imunitou, jež je upírána jiným jednotlivým příslušníkům lidu. Znamená to, že se parlamenty staly prostředkem, jak pro sebe uloupit a uchvátit moc lidu. Už to samo o sobě dává lidu právo bojovat prostřednictvím lidové revoluce za zničení nástrojů, jimž se říká zastupitelské sbory (parlamenty) a které si uzurpují demokracii a svrchovanost na úkor lidových mas. Jestliže parlament vzejde z vítězství politické strany ve volbách, je to parlament strany a nikoli lidu. Zastupuje stranu a nikoli lid a výkonná moc určená parlamentem je mocí vítězné strany a nikoli lidu.** Totéž platí o parlamentu, v němž vládnou dvě nebo tři strany, které dohromady mají potřebnou

většinu. Potom každá strana má určitý počet míst. **Protože členové parlamentu zastupují svou stranu a nikoli lid tak moc nastolená takovou koalicí je mocí spojených stran (koalice) a nikoli lidu. Když to vezmeme do důsledků, tak strany jsou převodové páky těch, kteří platí jejich činnost. Takže nám z pozadí vládne hrstka bohatých. Nejlépe o tom svědčí naše vláda. Ta rozhodně neslouží lidu, ale svým sponzorům. Ministr zdravotnictví přijímá rozkazy od farmaceutické lobby. Ministr financí je slouha finanční oligarchie. Snižování daní bohatým a zvyšováním DPH je jen třešinkou na dortě. Vlastním dortem jsou stovky miliard pro soukromé penzijní fondy. Všichni víme, že soukromé fondy (až na pár výjimek) nikdy nikde žádné penze nevyplácí. A ministr hospodářství? Ten se stará, aby podnikatelé měli ty správné podmínky – minimální mzdy, vyhazov bez důvodu a další vymoženosti.**

V takovém systému je lid obětí, na kterou se všichni vrhají, klamanou a vykořisťovanou politickými orgány, zápasícími o moc a zároveň i o získání hlasu. Taková je tradiční demokracie, převládající na celém světě, ať již jde o systém jedné strany, dvou stran, mnoha stran nebo bez politických stran.

Kromě toho, jelikož se systém volených do parlamentu opírá o propagandu pro získání hlasu, je to demagogický systém v pravém smyslu tohoto slova a hlasy mohou být koupeny nebo manipulovány. **Chudí lidé nedokáží soutěžit ve volební kampani a tak se vítězi stávají vždy jen a jen bohatí.**

Z toho všeho by tedy už mělo být jasné, že zastoupení je podvodem. Parlamenty, tvořené metodou jmenování nebo dědičného následnictví (Britanie) nespadají pod žádnou formu demokracie.

Zastupitelskou vládu lidé obhajovali v době monarchů a jiných tyranů. Tehdy bylo dobré mít někoho, kdo by je zastupoval před takovými vládci, kteří to odmítali.

Národy proto prošly dlouhým a rozhořčeným bojem, aby dosáhly toho, po čem toužily. Po úspěšném nastolení éry republik je tedy nesmyslné, aby demokracie znamenala jen zvolení několika málo zástupců, kteří by jednali jménem širokých mas pro blaho majetných. To je zastaralá teorie a překonaná zkušenost. **Veškerá moc musí být mocí lidu.** Nejtyranštější diktatury, jaké poznal svět, existovaly ve stínu parlamentů. Politická strana je soudobou diktaturou. Strana je vládou části nad celkem. Je to nejnovější diktátorský nástroj. Jelikož strana není individuální, uskutečňuje zdánlivou demokracii zřizováním parlamentu, výborů a propagandou prostřednictvím svých členů. **Strana vůbec není demokratickým nástrojem, protože je složena z lidí, kteří mají společné zájmy, společné názory nebo mají stejnou víru. Vytvářejí stranu, aby dosáhli svých cílů a vnutili své názory nebo rozšířili vliv své víry (nejen náboženské) na společnost jako celek.** Cílem strany je dosáhnout moci pod záminkou provádění jejího programu. Ale demokraticky vzato, žádná z těchto stran by neměla vládnout všemu lidu vzhledem k rozmanitosti zájmů, idejí, temperamentu, míst a vyznání lidí.

Strana je diktátorský nástroj vlády, který umožňuje těm, kteří mají stejný názor a společný zájem, aby vládli lidu jako celku. V porovnání s lidem je strana menšinou. Strany se zřizují za účelem vytvoření nástroje na ovládání lidu, zejména na ovládání nečlenů strany prostřednictvím strany. Členové vládnoucí strany mají svá privilegia, ke kterým žádný mandát ve volbách nedostali. Každá strana se opírá o svévolnou autoritářskou teorii…, tj. nadvládu majitelů strany nad ostatními jednotlivými příslušníky

lidu. **Strana předstírá, že její cíle jsou cíli lidu a předpokládá, že její nástup k moci je cestou k dosažení jejích cílů. To je teorie ospravedlňování diktatury strany, která je základem pro jakoukoli diktaturu. Ale existence mnoha stran stupňuje boj o moc, což vede ke zničení jakýchkoli plánů, sloužících společnosti.** Opoziční strany se snaží o podkopávání pozic vládnoucí stany, aby od ní, jako od konkurence, mohly převzít moc.
Strana původně vzniká, aby zastupovala lid. Ale to je zástěrka. Strana zastupuje její členy a nejvyšší vůdce strany reprezentuje vedoucí skupinu. Z toho vyplývá, že hra stran je podvodnou fraškou, založenou na klamné formě demokracie, mající mocenský obsah. **To vše potvrzuje, že systém stran je otevřenou a nikoli skrytou diktaturou. Svět ho ale ještě nepřekoná a je tedy právem nazýván diktaturou moderního věku.**
Strany ve vzájemném boji sahají k pomlouvání a zesměšňování činnosti druhé strany. Je to boj, který je nevyhnutelně veden na úkor vyšších a životních zájmů společnosti. Některé – ne-li všechny tyto vyšší zájmy se stanou obětí mocenského boje nástrojů vlády. Opoziční strana, musí totiž sesadit vládu, aby se dostala k moci. Aby dokázala neschopnost vlády, musí opoziční strana zničit její vymoženosti a vyvolat pochybnosti o jejich plánech, i když jsou tyto plány prospěšné pro společnost. V důsledku toho se zájmy a programy společnosti stanou obětí boje stran o moc.
Takový boj několika stran je sociálně a ekonomicky destruktivní. Kromě toho, že takový boj vede k pádu jedné strany a k nástupu druhé. Ale v každém případě je to porážka pro lid, porážka pro demokracii. A navíc mohou být strany kupovány nebo podpláceny zevnitř nebo zvenčí. Příkladem od nás budiž poslanec za VV Škárka, tvrdící, že dostával (a nejen on) peníze od strany za loajalitu.
Parlament vítězné strany je ve skutečnosti parlamentem strany, a výkonná moc určená tímto parlamentem, je mocí strany nad lidem. Moc strany, která by měla sloužit pro dobro všeho lidu, je ve skutečnosti nepřítelem části lidu, totiž opoziční strany nebo stran a jejich stoupenců z lidu. Tak opozice není lidovou kontrolou vládnoucí strany, ale sama hledá příležitost k nahrazení vládnoucí strany. **Podle moderní demokracie je zákonnou kontrolou vládnoucí strany parlament, kde většina poslanců je členy vládnoucí strany. Znamená to, že kontrola vlády je v rukou vládnoucí strany a moc v rukou kontrolující strany. Tak se ukazuje jasně podvodnost, klamnost a neplatnost politických teorií převládajících v dnešním světě, z nichž vyvěrá současná tradiční „demokracie“. Systém stran je moderním systémem, který je možno přirovnat ke kmenům nebo sektám. Společnost ovládaná jednou stranou, je přesně taková, jako společnost ovládaná jedním kmenem nebo jednou sektou. Strana, jak již bylo řečeno, představuje názory určité skupiny lidí nebo lidí jedné víry. Taková strana je tedy nutně menšinou ve srovnání s veškerým lidem, stejně jako je menšinou kmen nebo sekta. Menšina má společné zájmy nebo sektářskou víru. Není rozdílu mezi stranickými boji a kmenovými či sektářskými boji o moc. A jestliže kmenová nebo sektářská nadvláda je politicky odmítána, měl by být podobně odmítnut i stranický systém.** Oba systémy jdou stejnou cestou a vedou ke stejnému cíli. Negativní a ničivý účinek kmenových a sektářských bojů na společnost je totožný s negativním a ničivým účinkem stranického boje. Když jsme si rozebrali všechny zápory zastupitelské demokracie vyvstane otázka jak dál? Co s tím? Někdo by mohl říci, že jednou z možností je referendum. Ale není. Referenda jsou jen

dalším podvodem na demokracii. Lidé nemají jinou možnost než říci „ano“ nebo „ne“. Jenže každý má jiný důvod, proč řekl ano nebo ne. Navíc ze zkušeností víme, že otázky kladené v referendu jsou koncipovány dvojznačně a je uměním pochopit význam. Proto i referenda jsou podvodem na demokracii.

Jakou cestu musí tedy nastoupit lidská společenství, aby jednou provždy překonala období tyranie a diktatury? Už víme, že metody voleb a plebiscitů byly vynalezeny, aby zakryly nezdar těchto neúspěšných pokusů o vyřešení tohoto problému, řešení spočívá v nalezení nástroje vlády jiného než je ten, který je vystaven konfliktu a který představuje jen jednu stránku společnosti. **Je nutno nalézt nástroj vlády, kde bude lid jako celek. Lid je nezastupitelný, zastoupení je podvodem.** Může-li být tento nástroj uveden v život, bude problém vyřešen, bude uskutečněna lidová demokracie, lidstvo skoncuje s obdobími tyranie a diktátorskými systémy a své místo zaujme vláda lidu. **Přesně tak, jak to myslel Abraham Lincoln – Vláda lidu a pro lid.**

Od svého vzniku se i demokracie vyvíjí. Zvláště v posledním desetiletí naše demokracie dostává nový styl. **Po 11. září 2001 se utahují šrouby demokracie. Vlády vydávají stále nové a nové zákony proti terorismu. Ale tyto zákony omezují hlavně obyčejné lidi. Lidé už mohou být uvězněni na doživotí bez důvodů, bez důkazů a hlavně bez soudu. Zatím je to tak v USA.**

Sledují nás miliony kamer na ulicích, v budovách. Někde jsou umístěny i na záchodech. Sledují nás pomocí mobilních telefonů. Nedávno se u nás provalilo, že operátoři skladují o nás informace nejen kdy a komu jsme volali, ale kde jsme se pohybovali. Mobilní telefon to totiž umožňuje. Že k vašim záznamům se může dostat kdokoli (kdo má dost peněz) je nabíledni. Další sledování probíhá pomocí platebních karet. Vejdete do krámu a prodavač ví, kde a za kolik jste co kupovali, za co jste utráceli své peníze. A podle toho může zařídit svoje nabídky. **V demokracii, jako je ta naše, se může šéf a majitel soukromé bezpečnostní agentury dostat na ministerstvo vnitra a má tak přístup k registru všech obyvatel státu.** Ale demokracie funguje i na mezinárodní úrovni. Všichni víme, že jsou státy demokratické a méně demokratické. A také diktatury. **O tom, kdo je demokrat a kdo není se dneska rozhoduje v Bílém domě. Tam rozhodují, který stát je demokratický, a který ne. Například my jsme demokracie. Posloucháme na slovo Velkého bratra, dodáváme mu naše vojáky. Prodali jsme za babku veškerý průmysl západním nadnárodním firmám. Co jsme neprodali, to jsme zlikvidovali jako nežádanou konkurenci. Bělorusko není demokratické a Lukašenko je diktátor.. Jejich prezident nedovolil rozkrást jejich zemi a není demokrat, i když má podporu 80% obyvatel země. O Castrovi nebo Chávesovi není třeba mluvit. Všichni víme, že to nejsou demokrati. Vždyť koketují se socialismem.**

Ani Srbsko nebylo demokratické. Stejně tak i Libye. Proto je musíme bombardovat. Nejlépe to u nás ví ex-prezident Havel. To je přímo expert na humanitární bombardování. Proto vyzýval k bombardování Srbska a dnes Libye.

Takový Pinochet byl rozený demokrat. Těch pár desítek tisíc zavražděných mu rozhodně neubralo na kráse. „Je to Bastard, ale náš bastard“ se tradovalo ve Washingtonu. Takový Saddám Husain. Celá léta to byl nejlepší přítel (nejlepší bastard) – zvláště když válčil s Iránem. Pak se znelíbil, tak napadli Irák a Saddáma pověsili. Demokraticky samozřejmě. Někteří filosofové tvrdí, že demokracie je nejlepší ze všech špatných vlád. Je to hezký bonmot, ale jen bonmot, který však nikomu

nepomůže. Bohužel – řešení je v nedohlednu. Ale dnes je důležité situaci alespoň pojmenovat, aby si lidé uvědomili, v čem žijí.
P.S. **Doufám, že jste se pobavili a trochu zapřemýšleli nad rozborem demokracie. Musím se přiznat, že to nejsou moje myšlenky. Tak chytrý nejsem.**
Jsou to myšlenky jednoho rebela velmi nepohodlného naší demokratické mafii. Autorem je Mohammar Kaddáfí v jeho Zelené knize. (Mimochodem, není už jen to důvod k jeho likvidaci?) Je to poutavé čtení a ještě se k němu vrátím.

++++++++++++++++++++++++++++++++

Očista od rozumu

19. októbra 2011 (Príspevok do Stálej konferencie Panslovanskej únie)

Vo viacerých úvahách som sa dočítal o tvrdohlavosti pána Sulíka. Pre mňa je tvrdohlavý ten kto neústupne trvá na svojom, zaťatý, zanovitý a hlavatý. Predsa som však použil slovník slovenského jazyka a pozrel si, ako sa to vysvetľuje tam. Potešilo ma, lebo tam som sa dozvedel, že tvrdohlavý je ten, kto nerozumne neústupne trvá na svojom. Ide mi hlavne o to nerozumne, ako to zistí čitateľ po prečítaní tejto úvahy.
Začnem tým, že 13. mája 2010 ma pozvali na predstavovanie ekonomických programov strán. Vystúpil aj pán **Sulík.** Pre mňa skôr povedal nerozumné veci. Preto som sa prihlásil do diskusie a povedal som mu, že neexistuje **rovná daň**, s ktorou sa tak hrdí, že je to prinajmenšom **ekonomický nezmysel**. Rovná môže byť čiara, či stena. Ba aj šaty môžu byť rovné, ak ich máme vyžehlené, nie pokrčené. Veľakrát som mu o tom písal, aj ako predsedovi NR SR. Vyrukovali so super hrubou mzdou. Ani tá mi nedala pokoja a tak som ju hlboko vysvetlil hlavne pánovi **RNDr. Mihálovi.** Odpovedal, ale nechcem sa k tomu vyjadriť. **Ekonomické pojmy má definovať ekonomická veda a nie *jadrový fyzik*. Asi sa mu to nepáčilo.** Tvrdohlavosť je dobrá vlastnosť. Veď aj Galileo povedal: *a predsa sa točí*. **Ale vedel prečo**. Mal riešenie. To nemá p. Sulík. Ani nemôže, lebo nemá na to vedomosti a vzdelanie. Tvrdohlavý musíte byť pri obtiažnych rozhodnutiach vtedy, keď máte riešenie. Aj v tejto kríze musíme odhaliť *príčinné zákonitosti*. Tie pán Sulík nepovedal (nevie ich). Vypúšťa utopické bubliny. Jeho desí teória. Nedokáže kráčať s velikánmi. Aj D. Ricardo získal kreslo v britskej Dolnej snemovni. Ale to bol velikán ekonóm. Tomu nechýbal pohľad vpred. Prišli intelektuálni trpaslíci. Tí ešte nezistili, že staré víno sa už premenilo na ocot. **Za Dvighta Eisenhowera začali ľudia volať Biely dom *„hrobom známeho vojaka“*. Nestala sa ním budova NR SR po roku 2010.** Intelektuálny cyklus s ekonómami vo vláde a v parlamente sa dávnejšie uzavrel. Rád pripomeniem, že Keynes mal na politikov a byrokratov *„weberovský“* názor: **politik, hoc nie je viazaný absolútnou kantovskou etikou** (fiat iustitia, ruat ceolum – rob

spravodlivosť, aj keby sa mal zrútiť svet) **je príliš viazaný *morálkou zodpovednosti a racionálnosti*** (salus populi suprema lex – verejné blaho je najvyšší zákon). **Škoda.**

Nedostatok a nutnosť voľby je základom ekonomického života každej krajiny. Na to sa zabudlo. Náš *kasínový kapitalizmus* zbožňuje boháčov a zatracuje pracujúcich. Zabudli sme študovať *chod hospodárstva*. Wall Street a sorosovcov to nezaujíma. Ich tešia A1+ a iné označenia krajín. Očista ekonomickej vedy od rozumu stále trvá. Veď problém Grécka je problémom ekonomickej vedy. Totiž nepoznáme *silné ekonomické sily na finančných trhoch*, zákony ich správania sa. Zato iba zachraňujeme. Očista našej a európskej ekonomiky stále trvá, myslím očista od rozumu, intelektu. Neviem prečo moje uspokojenie životných potrieb má závisieť od hazardéra G. Sorosa a od nevzdelaného politika.

Prof. Jaroslav Husár

Dřív, než zakážeme komunisty a pověsíme je na lucerny

Jiří Jírovec

Dřív, než na to dojde, měli bychom z nich dostat tajemství, jak je možné, že jako mravně podřadní lidé dokázali nerozkrást všechno a že jako ekonomičtí neumětelové udrželi v chodu a relativně dobrém stavu třeba průběžný důchodový systém. Takové vědomosti se i teď mohou hodit.

Britské listy přinesly článek Stanislava Hoška, který jde vysoko nad heslo v tiráži: "psaní o všem, o čem se v České republice příliš nemluví". Jmenuje se **Vládní mateníky kolem údajné důchodové reformy IV.** Jeho autor v něm dokládá, proč ideologicky motivované řešení "postarej se sám o sebe" (což politici všech zemí i stran umějí lépe než ostatní obyvatelstvo kromě mafií), nemůže fungovat.

Stanislav Hošek shrnuje svůj přístup k penzijní reformě takto:

"Řečeno co nejsrozumitelněji, politický boj o změnu penzijního systému musí být veden mezi ideologií individualistického sobectví odpovídajícího heslu „postarej se každý sám o sebe“ a novou kolektivistickou filosofií celospolečenského zajištění spokojeného stáří pro každého. Je nanejvýš nutné zamítnout hypotézy o odkládané spotřebě, o spoření si na stáří a podobná klamání. Nastává čas, kdy společnost se jako celek bude muset postarat o zajišťování spokojeného stáří každého, tak, jako se například kolektivně stará o vzdělání všech svých dětí. Je nutné přestat hovořit o penzijním pojištění a začít prosazovat zajišťování stáří." Kdyby byl Stanislav Hošek podnikavý, nechal by si termín "zajišťování stáří" chránit jako značku a tu by pak mohl výhodně propachtovávat politickým stranám, až jejich vůdcové trochu prokouknou.

Současná vládnoucí trojkoalice tvrdí, že "postarání se sám o sebe" bude fungovat. Současně odmítá předkládat jakékoli kvantitativní údaje, které by její teorii potvrzovaly a tuplem se odmítá bavit o důkazech, prokazujících, že její hypotéza je omylem. Zaslepeni ideologií, odmítají tito politici snahu soudných, aby jejich hypotéza byla testována. Jak se takový test dělá je i pro dosti natvrdlé popsáno například ZDE

Hypotéza postarání se "sám o sebe" má základní díru v tom, že jedinec nemůže ovlivnit

mnohé a často rozhodující parametry, které ovlivňují jeho život a tím ovlivnit svoje starání o vlastní osud včetně stáří. V českých poměrech to bylo nehorázné rozkrádání po roce 1989. Dalším příkladem je umělé vytváření krize existujícího důchodového systému a přihrávání miliard kamarádům v soukromém finančním sektoru.
Praktický příklad, že tato hypotéza nefunguje, lze najít v USA, které bojují s ohromnými sociálními výdaji, které by nebyly zapotřebí, kdyby byl dostatek slušně placené práce a efektivnější zdravotní systém.
Stejný obrázek poskytuje i Kanada a její systém zajištění ve stáří.
To, co píše Stanislav Hošek je pravda, která již došla uplatnění v kanadském pensijním systému ZDE

První dvě položky v následující tabulce spadají do kategorie péče o stáří. Jsou placeny z daní a nevyžadují ani odpracovaná léta ani žádný vklad. Mají toliko udržet příjemce nad vodou. V tabulce jsou pro úplnost uvedeny údaje v kanadských dolarech. Jejich přepočítávání na české koruny ovšem nedává smysl, pokud čtenář není obeznámen s životními náklady v Kanadě. Příjem kolem 16 000 dolarů ročně lze považovat za hranici chudoby. Důležité je vědět, že v Kanadě existuje progresivní zdanění, které umožňuje určité zvýhodnění pro střední vrstvy. Současně existuje řada daňových kreditů pro lidi, kteří platí daň z příjmu. V Kanadě se všechny příjmy, včetně penzí sčítají a z ročního příjmu se platí daň. Z hrubého příjmu se odečítají nezdanitelné položky a ze zbytku se vypočítává daň. Prvních 10 000 není zdaněno vůbec.

++++++++++++++++++++++++++++++++++

Příjmy pro zajištění stáří v Kanadě

Zdroj příjmu	Věk	Podmínky	Odkazy
Old Age Security (OAS)	65	• Nevyžaduje příspěvek nebo odpracovaná léta; • Propočítává se podle let v Kanadě (max 40 let); • Klesá od ročního příjmu 65000 na nulu při 110000; • Průměrná vyplácená částka je 495/měsíc; • Maximum pro 2011 je 533/měsíc.	[1]
Guaranteed Income Supplement (GIS)	65	• Nevyžaduje příspěvek nebo odpracovaná léta; • Nárok na přídavek mají jen lidé s příjmem pod 16200 • Průměrná vyplácená částka je 458/měsíc; • Maximum pro 2011 je 723/měsíc;	[2]
Canada Pension Plan (CPP)	60-65	..	[3]

		• Nevyžaduje skutečný odchod do důchodu; • Může být (snížená) pobírána od 60 let; • Kombinovaný příspěvek zaměstnance a zaměstnavatele; • Výše penze je limitována příspěvkovým stropem; • Průměrná vyplácená částka je 512/měsíc; • Maximum pro 2011 je 960/měsíc; • Příspěvek není zdaněn.	
Company Pension Plan (CP)	různý	• Vyžaduje odchod do důchodu; • Některé penzijní plány jsou přenosné; • Kombinovaný příspěvek zaměstnance a zaměstnavatele; • Penze je limitována započitatelnými roky (maximum 35); • Penze = násobek let x průměr nejlepších pěti let X 2 ; (tento výpočet platí pro federální penze); • Podnikové a oborové se mohou vzájemně lišit; • Maximální povolený příspěvek není zdaněn; • Do penze je možné odejít bez penále v 60 letech a nebo v případě že součet věku a odpracovaných let 60 = 85; • Podnikovou a nebo oborovou penzi má v Kanadě asi 20% obyvatel; • Podnikové penzijní plána mohou zkrachovat, protože jsou propojeny s podnikovým rozpočtem (viz Enron); • Oborové penzijní plány jsou obecně stabilní.	[4]
Registered Retirement Saving Plan (RRSP)		• Jde o účelové spoření, které využívá toho, že vklad není zdaněn, dani podléhá až vybraná částka; • Výše vkladu je omezena vládou; • Způsob investování si určuje držitel; • Finanční instituce nezaručuje výnos kromě toho zaručeného státními dluhopisy a nebo jinými bankovními produkty; • Pro příjmovou kategorii < 40000 ročně je odložení zdanění neznatelné; • Z platu < 30000 je spoření nereálné.	
Tax credits		• Nízkopříjmové skupiny mají nárok na daňové úlevy – tedy v případě, že mají zdanitelný příjem	

V Kanadě neexistuje předepsaný věk pro odchod do důchodu. Mezi mými bývalými spolupracovníky jsou takoví, kteří měli všeho dost a přestali pracovat mezi 55-60 rokem i za cenu snížení penze díky penále. V Ontariu bývala hranice pro odchod do důchodu 65 let, ale ta byla soudně zrušena, protože znamenala diskriminaci věkem.
Z uvedené tabulky vyplývá několik zajímavých skutečností:

- Lidé, kteří nemají přístup k podnikové penzi, a nepřispěli dostatečně do CPP, jsou i v případě, že berou maximální stanovené OAS a GIS **mají roční příjem 15036 a jsou tedy na hranicí chudoby;**
- Protože 80% Kanaďanů nemá přístup k podnikové či vládní penzi, je tento segment populace odkázán na dva pilíře, které jsou plně pokrývány z daní a jeden příspěvkový. CPP ovšem tvoří jen zhruba jednu třetinu příjmu dané skupiny;
- OAS, GIS i CPP jsou ročně upravovány podle míry inflace. To jinými slovy znamená, že zmíněných 80% pensistů je placeno způsobem, který odpovídá průběžnému financování;
- Pilíř, který není upravován podle inflace (RRSP) je dostupný pouze střední a vyšší příjmové skupině. Kdyby neexistovala počáteční daňová úleva, která alespoň částečně kompensuje průběžnou inflaci, byl by výnos RRSP při konservativním investování do dluhopisů nezajímavý, kdežto při investování do akcí není investice garantována vůbec.

Kanadský model zajištění ve stáří je ryze kapitalistický, nezatížený tím, čemu říkáme komunistický marasmus. Byl vyvíjen nějakou dobu a jeho humánnost je cností z nouze. Peníze daňových poplatníků, které tečou přes OAS a GIS, svým způsobem dotují veřejný i soukromý sektor, protože tam stejně všechny skončí. Kanadský systém je komplikovaný, ale ten český se nakonec nevyhne stejnému látání děr v sociální síti. Nemají-li důchodci chcípat jako bezdomovci někde u popelnic, pak i v české státní pokladně bude nutné najít přiměřenou částku. Základní otázka je zda by nyní zavrhovaný systém průběžného financování důchodů nebyl daleko levnější než zamýšlené, nic nezaručující soukromé pilíře a budoucí záplaty jeho trhlin. Bezmezná arogance koaličních politiků, kteří jsou bohorovně přesvědčeni, že oni a jen oni našli řešení pro všechny reformy, včetně té pensijní, znemožňuje jakoukoli diskusi. Otázka je, jestli v demokratickém systému existuje možnost obžalovat politiky z nekompetentnosti a donutit je, aby před soudem dokazovali, že vše co činí je pro společnost prospěšné. V silách BL není tuto situaci změnit, ale i tak mají díky Stanislavu Hoškovi nosné téma. Jeho článek - a vskutku celá série – jsou příliš významné na to, aby po několika dnech zapadly v archivu.

++++++++++++++++++++++++++++++++

3.3.2008 **ANALÝZA VLÁDNÍHO NÁVRHU NA CÍRKEVNÍ RESTITUCE**

Další restituce nebo jen další velký tunel? **František Nevařil**

Hluboce ale skutečně velmi hluboce nelze souhlasit s tvrzením našeho prezidenta, podle něhož žijeme v dosud nejúspěšnějším období naší české existence. Ba právě naopak se potvrzuje, že jde o jedno z nejhorších (spíše patří na druhé místo hned po německé okupaci). Lidé nemohou pochopit, proč když je nám tak dobře je většině z nich tak zle. Hrad zase ví, že on to dělá výborně a zřejmě přemýšlí, zda by nebylo třeba vyměnit národ. **Z toho všeho plyne, že tu něco nehraje.**

Přes všechny optimistické informace o růstu HDP, což by si samo o sobě zasluhovalo důkladnější rozbor, jde totiž doba výrazně většině občanů tvrdě po krku. Musí se potýkat s rekordní inflací a razantním propadem na burze, což je okrádá o pracně vytvořené úspory všeho druhu. Takřka z ničeho během pár let místo úspor narostly obyvatelstvu dluhy, pohybující se už kolem 900 mld. Kč, spojené zhruba se 400 tisícovkami exekucí (především domácností) ročně. Za zdravotní péči se musí učit zaplatit, i když často není z čeho. V praxi se bydlení, elektřina, plyn, topení, voda, školka pro děti, odvoz odpadků a už i potraviny pro stále víc z nich stávají luxusem. A vlastně také i narození, smrt a pohřeb člověka. Podíl nezaměstnaných i přes účelové deformace pracovní statistiky ještě pořád překračuje 6 %. Z důchodců se stávají jacísi "polo-bezdomovci", neboť neví, co s nimi bude zítra. A kromě toho připravená důchodová reforma zaručí, že někteří - především horníci - budou muset pracovat ještě pár let po své smrti. Proto každá sedmá až osmá rodina žije už i oficiálně v chudobě. Přitom stát a místní orgány mezitím přišly o většinu předchozího velkého majetku, a naopak jejich souhrnná zadluženost už přesáhla bilion korun. Současně ročně odchází několik set miliard domácích zisků, dividend a platů z republiky zahraničním vlastníkům a manažerům naší ekonomiky. Evropská unie z Bruselu a Štrasburku nás dennodenně cepuje za kdejaký nesmysl jako zaostalé pitomce. A do toho všeho nás sem ještě přijde americký radar, který bude od samého počátku strategickým cílem ruských jaderných bomb.

To všechno dohromady může pokládat za úspěch jenom mentálně retardovaný jedinec, který si tato elementární fakta nedokáže uvědomit a místo toho se nechá blbnout zkorumpovanými medii. Proti tomu všemu byly volby nového prezidenta jenom další z řady veřejnosti předkládaných "reality show". A abychom zabezpečili zvolení "našeho" kandidáta musela Topolánkova koalice přislíbit z "peněz nás všech" ještě několik dalších stovek miliard pro svatou církev římsko katolickou obecnou. Vznešeně to bylo nazváno "nápravou některých majetkových křivd způsobených církvím a náboženským společnostem v době nesvobody a o narovnání vztahů mezi státem a církvemi a náboženskými společnostmi" (rozuměj katolickými "řeholemi"), neformálně pak oprávněnými(?) restitucemi majetku. Co jim tedy naše dobrotivá "strana a vláda" hodlá z našeho a jim nepatřícího darovat - podle materiálů publikovaných KDU-ČSL na stránce www.kdu.cz:

1. Pozemky (zemědělské, lesy, vodní plochy), **budovy, stavby a věci movité** za 102 mld. Kč. Tento propočet vychází z církevního návrhu z roku 1998. Z toho pak 83 mld. Kč má stát zaplatit "hotově" v každoročních 60 splátkách hrazených až do roku 2068, a zbytek v hodnotě 19 mld. Kč (z vlastnictví státu) bude předán okamžitě naturálně - tady materiál bohužel vůbec neobsahuje konkrétnější vyčíslení, přičemž na jiných místech se uvádí hodnota až 51 mld. Kč (viz dále);

2. Na úrocích (fixních 4,85 % ročně p.a.) z uvedené postupně placené částky (83 mld. Kč) během těchto 60 let zaplatí navíc 173 mld. Kč;

3. Po dobu dalších 20 let (do roku 2028) bude navíc platit **příspěvky na vydržování církevního aparátu**, které se sice budou každoročně proti výchozímu období snižovat o 5 %, ale přesto kumulativně půjde o celkovou částku ve výši dalších asi 14 mld. Kč.
A nadto samozřejmě další miliardy dotací na udržování církevních objektů - památek.
Celkem tedy jde o **"dodatečné náklady" státu ve výši 289 mld. Kč (nebo až 322 mld. Kč)**, přičemž jde v podstatě jen dary pro katolickou církev, neboť ostatní církve v tomto případě dělají pouhou stafáž, slouží jen ke kamufláži této **veleakce.** Dostaly by totiž všechny dohromady z této ohromné částky jen 1,2 až 1,5 mld. Kč, tedy ani ne polovinu procenta. Což tu nestojí za další zmínku.
Jsou to jak vidět slušné peníze, které by neměly být vydány jen tak bez hlubšího rozboru a důkazu. Na první pohled i docela hrubá analýza omezená nedostatkem podrobnějších dostupných podkladů ale ukazuje na celou řadu věcných rozporů a tedy vážných pochybností o takové "nápravě majetkových křivd", mající představovat jakési majetkové narovnání. Celý materiál, pokud ho lze z uvedených dostupných pramenů posoudit, je zpracován velmi podivně až podezřele.

Kdo komu: osoby a obsazení

Především jeho předkladatelem bylo ministerstvo kultury, které je v této oblasti věcně zcela nekompetentní, a které tomu nemůže rozumět. Jde totiž jednoznačně o majetkoprávní záležitost, kde je odborně i legislativně příslušné ministerstvo financí. A hlavně tato obrovská částka takřka tří stovek miliard určená pro katolickou církev byla vyčíslena pouze na základě odhadu a zřejmě výhradně na základě jí dodaných "podkladů". Zřejmě prošel bez odborné oponentury, opírající se o využití informací a důkazů existujících určitě v archivech ministerstva financí, statistického úřadu, České národní banky (o případném někdejším zadlužení požadovaných majetků), katastrálních úřadů atd. Ministerstvo financí však hlavně mlčí a tím se stává tichým spojencem navrhovatelů. Není divu, **oba zmínění ministři jsou lidovci** a tedy osoby blízké svaté církve katolické. Jde tedy o klasický střet zájmů.
Vlastně to platí pro celou vládu, jejíž koaliční součástí je strana KDU-ČSL. Její spříznění s katolickou církví je notoricky známé, a pokud je veřejnosti předkládán názor o Jiřím Paroubkovi a jeho svatebním hoteliérovi Dvořákovi jako o osobách blízkých, pak v daném případě jen slepý by obdobné spojení, samozřejmě na mnohem vyšší úrovni, rovněž neviděl. A to je (mohlo by být) i podle našich zákonů dokonce trestné.
Jak známo, majetek katolické církve byl v průběhu staletí získán všemi možnými, zpravidla pak nečestnými způsoby. Vydíráním, konfiskacemi (zejména po Bílé Hoře), dotacemi státu, krádežemi, podvody atd. Jako takový by měl být posuzován i dnes podle principu, který dnes sama hlásá, totiž že "co bylo ukradeno musí být vráceno" (lidu). Tato zásada byla u nás např. plně uplatněna na majetek KSČ po r. 1989 a nejsou důvody, proč by tomu mělo být v daném případě jinak.
Konec konců podle této zásady ho posuzoval už osvícený římský císař Josef II., který uskutečnil četné pokrokové reformy, v jejichž rámci také omezil výrazně moc katolické církve, zrušil kláštery, podporoval rozvoj světských škol apod. A hlavně zbavil církev jejího majetku tím, že ho převedl do vlastnictví státu. Ponechal sice církvi jeho správu ale s podmínkou všestranného státního dozoru a rozhodování pokud šlo o jeho nabývání, zcizování či zavazování. V pozdějším ústavním ustanovení § 15 ř.z. (z r. 1867) bylo omezeno toto vlastnické právo navíc účelovostí, to je užíváním tohoto majetku výhradně ke kultovní činnosti, vyučování a dobročinnosti, a neumožňovalo mu sledovat jiné cíle,

např. výdělečné. Jednoznačně řečeno církev mohla využívat ke svému kultu třeba kostely, kaple či fary, ale nikoliv jiný majetek k produkčním účelům a dosahování zisků.

Právní hodnocení

Dnešní právní stránku věci podrobně analyzuje **právně historická expertiza právního postavení tzv. katolického církevního majetku ve druhé polovině 19. a 20. století na území dnešní ČR od Univerzity Karlovy v Praze** (z r. 2008). Stručně řečeno se v ní konstatuje, že tento rakousko-uherský právní stav se u nás v zásadě po celou dobu (1. republiky, německé okupace, poválečné doby) nezměnil až do nové zákonné úpravy od 15. 4. 1992, kdy teprve byl tento institut výkonu státní pravomoci a dohledu zrušen. Mezitím sice byly od 1.11.1949 (v období komunismu) zrušeny všechny starší toho se týkající předpisy (pocházející zejména z období starého Rakouska), tehdy nová zákonná úprava však v podstatě zachovala principy úpravy dosavadní, tedy dozor státu nad majetkem církve a požadavek souhlasu státní správy k jeho zcizení nebo zatěžování. Změna byla spíše v jen tom, že snižovala do té doby ústavní charakter těchto úprav a ponechala je nadále na úrovni běžných zákonů. Výslovně se v této expertize konstatuje, že v žádném případě nemůže v daném případě jít o restituce majetku, neboť ten vlastnictvím církve po dobu více než dvou století už nebyl. Kultovní majetek přitom mohla po celou dobu komunismu nadále používat bez jakéhokoliv omezení.

To současně ale znamená, že nemůže jít ani o odstranění jakýchkoliv předchozích křivd, včetně těch z doby "nesvobody". S podivem dokonce i ve zmíněných církevních podkladech (vyčíslení požadavků) se výslovně uvádí, že "materiál neobsahuje vyčíslení hodnoty majetku uchváceného po 25. 2. 1948 s tím, že celkovou hodnotu státem zabraného majetku lze odhadovat až na 135 mld. Kč". Pokud je to míněno vážně, pak zřejmě částka přesahující zmíněných vykalkulovaných 102 mld. Kč "ukradených" před nástupem komunismu, reprezentuje dalších asi 33 mld. Kč "ukradených" komunisty, což by součtem naturálně vyžádaných 19 mld. a těchto dalších souhrnně "odhadnutých požadavků" zřejmě dávalo oněch mimochodem zmíněných fyzicky požadovaných 51 mld. Kč. **Potom bychom ale už museli výše zmíněný celkový státní "dar" katolické církvi schválený vládou ČR dále zvýšit, a sice z 289 mld. Kč až na 322 mld. Kč.** **Ekonomické hodnocení** Takže to co po nás všech ctihodná matička církev chce? Dle jejich vlastních podkladů to, co bylo v podstatě ukradeno už před nástupem komunismu, tedy zřejmě především v I. republice a těsně po válce. Této doby se proto zřejmě týká odmítání nesvobody a stížnosti na utrpěné křivdy. Pokud jde o dobu po únoru 1948 je v materiálu s výhradou oné nedoložené zmínky o odhadovaných 33 mld. Kč uváděných jakoby navíc pod čarou naprosté "temno". Takže nemá smysl se tímto obdobím vůbec zabývat, jen se musíme divit, že odpovědné vládě ČR to stačilo, aby církvi bez jakéhokoliv důvodu a dokladu přislíbila fyzické vydání vlastního hmotného majetku (zřejmě lesních a zemědělských pozemků) v této hodnotě. **Kvantifikace těchto předúnorových požadavků zahrnuje vydání či zaplacení**

- lesní půdy (339.285 ha za 74.327 mil. Kč),
- zemědělské půdy (621.401 ha za 6.480 mil. Kč),
- vodních ploch (1.807 ha za 390 mil. Kč), zastavěných ploch (1.230 ha za 4.169 mil. Kč),

- ostatních ploch (11.768 ha za 2.232 mil. Kč),
- budov a staveb (2.819 ks za 13.578 mil. Kč)
- ostatních věcí (za 81 mil. Kč).

Celkem jde podle toho o oněch 101.257 mil. Kč (z toho má připadat klášterům 36 mld. Kč, zbytek za 66 mld. Kč diecézím), dohromady tedy o 975.491 ha české půdy a 2.819 našich budov a staveb. To reprezentuje asi 12,5 % plochy celé ČR, resp. 14,6 % veškeré její zemědělské půdy, 12,9 % lesní půdy a 0,6 % z vodních ploch. Naturálně mají být církvi okamžitě vydány státní pozemky o rozloze 234.467 ha (168.106 lesní půdy, 65.633 ha zemědělské půdy a 728 ha vodních ploch), tj. asi 3 % území ČR. Tady z materiálu ale není zřejmé, zda tento dílčí požadavek je už plně nebo aspoň zčásti v uváděných číslech celkové požadované výměry vůbec zahrnut ("poúnorové dopady"?) nebo jde ještě nad jejich rámec. **Člověk - občan nepochopí jak je možné, že nějaká efemérní vláda, která tu dnes je ale zítra být nemusí, vlastně může jen tak škrtem pera zrušit víc než 140 let (od poslední úpravy) platné a dosud odůvodněné císařsko královské rozhodnutí, uplatněné tehdy notabene vůči vládní katolické církvi.** Proč má být jen tak darován (nebo "odkoupen"?) tak ohromný vlastní český majetek instituci, která v historii stála vždy na straně českému státu a jeho lidu nepřátelské. Jde o rozsah území skoro stejně velkého jako je Kosovo (nebo možná větší pokud fyzicky vyžadované pozemky nebo jejich část nejsou v daném propočtu zcela zahrnuty - viz výše), které by tak bylo v podstatě předáno zahraničnímu státu, to je Vatikánu, který se ekonomicky rovná nadnárodní korporaci disponující v konečné fázi také s vlastnictvím jeho lokálních církví, tedy i s tímto nově nabytým naturálním nebo peněžním majetkem v ČR.
Neboť dokonce i kdyby hypoteticky měla katolická církev na vyžadovaný majetek právní nárok (což ovšem průkazně nemá), muselo by se k požadavku o náhradě přistupovat daleko odpovědněji. Nejde o nějaké miliony ale o stovky miliard, a rozhodování o tom musí být proto proces mnohem a mnohem důkladnější než tomu bylo (mělo být?) třeba v případech takových dosavadních státních sporů, jakými byly případy Nomury (Investiční banka), **Lauder** (TV Nova) nebo Diag Human, které proti tomu představují pouze pakatelové položky.
1. To znamená, že **výčet** by v prvé řadě musel být konkrétně a důsledně zinventarizován podle položek (parcel, budov, inventáře). Od čeho má stát zejména dokumentaci (archivy) katastrálních úřadů (půda), ministerstva financí (budovy, zařízení, movitý majetek) nebo České národní banky (případné zadlužení takových majetků)? Mimo jiné třeba připomenout, že v r. 1954 komunistická vláda zorganizovala a provedla komplexní fyzickou i hodnotovou "generální inventarizaci" veškerého veřejnoprávního majetku, to je včetně majetku znárodněného po únoru. Tyto podklady by měly být ministerstvem financí až dosud archivovány a v daném případě využity.
Totiž už velice hrubý pohled tu vzbuzuje řadu podezření. Tak v březnu 1948 komunistická vláda přijala zákon o trvalé úpravě vlastnictví k zemědělské a lesní půdě, upravující vlastnictví založené na poválečných konfiskacích, revizi předválečné pozemkové reformy a už jen okrajově také převzaté v nové poúnorové dodatkové reformě. Z té poslední "komunistické křivdy" však pocházelo jen **253.000 ha** veškeré půdy (v tom zemědělské 215.000 ha), samozřejmě zdaleka nejen kdysi "církevní". A to nikoliv za ČR, ale celé tehdejší Československo. Jak se do toho potom vejde výše uváděných církví

požadovaných 975.491 ha jen v ČR (a možná ještě víc pokud toto vyčíslení nemá být úplné). To snad ví jen jejich bůh.
Navíc - při takové výčtové inventarizace by stejně zcela vypadly položky poválečných konfiskací (např. majetku Řádu německých rytířů apod.), majetky předané už při předchozích darech církvi v roce 1992 i zadlužené majetky.
A po odečtení majetku převzatého už v 1. republice a v procesu předúnorových majetkových reforem, co by z toho vlastně ještě vůbec zbývalo?
2. O odůvodněném způsobu použitého **ocenění** není v materiálu ani zmínka přesto, že by pro zjištění výše požadavku byla pravděpodobně rozhodující. Víme však, že půda byla v poválečných letech (v době "záboru"?) skoro bezcenná, cena za plošný metr se počítala v haléřích. Dnes církev požaduje průměrnou cenu skoro 22 Kč za lesní půdu a asi 1 Kč za zemědělskou půdu. Tady ale nějaká dnešní tržní cena stejně nemůže být na místě. Vždyť až dosud stát veškerý majetek v procesu privatizace sám prodával za ceny vycházející ze starých (komunistických) zůstatkových cen, ne za nějaké tržní ceny odpovídající devadesátým letům. Co se týká hodnoty ostatních nemovitostí (budov, staveb, zařízení) ta koncem r. 1948, tedy včetně dodatečně znárodněného majetku, činila za celé vykazované odvětví (společenské organizace včetně církví a náboženských společností, ale včetně obchodních a technických služeb, peněžnictví a pojišťovnictví, správy a soudnictví) jen necelých 18 mld. Kč, a to v cenách odpovídajících zhruba cenám v r. 1989. To je ovšem v pořizovacích cenách, a podle odhadů v té době byl nejméně ze 2/3 odepsán (vždyť během 10 válečných a poválečných let se do jeho oprav a údržby nedala v podstatě ani koruna), takže jeho reálná zůstatková (tržní) hodnota nepřekročila 6 mld. Kč. I když podrobnější údaj schází, mohl v tom církevní majetek představovat jenom pouhý zlomeček. Církev však za něho dnes požaduje skoro 14 mld. Kč. **3.** Kromě problému pochybného a nedoloženého výčtu a ocenění jednostranných katolických požadavků je tu ještě navíc nedoložený a zbytečný **úrok** ve výši oněch "zanedbatelných" 173 mld. Kč (jen to by už stačilo na zaplacení jedné a možné i více olympiád v Praze). Použitá sazba 4,85 % po dobu 60 let splátek nebyla ani zhruba konfrontována s realitou (vždyť v současnosti se např. čisté výnosy z depozit obyvatelstva pohybují mezi 1 až 2 % ročně). Nepočítá se ani s jejich případným zdaněním, což by ale mělo být samozřejmé. Ale hlavně - pořád se tu ovšem zabýváme jen hypotetickým ústupkem státu a darováním jeho majetku - proč ho vůbec platit? Vláda by měla např. vědět, že v rezervách České národní banky jsou uloženy **velké, zbytečné a vysoce rizikové devizové rezervy**, převážně v amerických dolarech a v eurech. Už po více dva roky jejich hodnota neuvěřitelně padá úměrně tomu, jak se zpevňuje koruna, a ČNB (a nakonec samému státu) z toho jen narůstají hrozivé a dosud neřešené ztráty v rozsahu stovek miliard. Výše těchto zbytečných a vysoce rizikových rezerv koncem roku 2006 činila ještě pořád asi 659 mld. Kč. Takže nebylo by nic snazšího a pochopitelnějšího, než celý slavný církevní splátkový kalendář odmítnout a zaplatit oněch 83 mld. Kč na ruku hotově s využitím zmíněných rezerv. A celé tzv. úroky by státu a občanům zůstaly v kapse. A rázem by se tento fiktivní dluh a státní výdaj snížil z 322 (289) mld. na 149 (116) mld. Kč. A stát by se tak zbavil aspoň části hodnotu rychle ztrácejících rezerv, přičemž ČNB by si aspoň trochu oddechla. To snad by stálo za minimum toho ekonomického rozumu?

Protiúčet za vydržování církve

Už tento z publikovaných údajů dostupný hrubý pohled dostatečně ukazuje, že **materiál je neuvěřitelně ubohou slátaninou jednostranných katolických požadavků**, které

samy o sobě ovšem nemohou být žádným důkazem. Takové může konec konců na cokoliv předložit virtuálně snad každý. Naštěstí ale bez jejich krytí ze strany KDU-ČSL (jako v daném případě) by se s ním oprávněně nikdo nebavil. Znovu a znovu se tak prokazuje jen neuvěřitelná chamtivost a hamižnost této církve, která jak je vidět je po staletí neměnná. Pořád jen sahá po majetku, jejím hlavním cílem zůstalo hromadění majetku a bohatství. Takže se do "svého" majetku znovu zakousla jako pitbull a nepustí, hraje pořád znovu a znovu s většinou lidí na výdrž a na nervy. Správně by patřil od samého začátku do koše. Je tedy až neuvěřitelné, že stát (vláda) se zatím v daném případě nejen choval naprosto pasivně a zájmy státu vůbec nehájil, nejevil nejmenší snahy o protiargumentaci a konfrontaci s holými fakty. Naopak jen odevzdaně přikývnul a souhlasil. A to nás *"mírnix dírnix"* má stát oněch zmíněných 289 až 322 mld. Kč. Přitom doba a objektivní společenské občanské zájmy už dávno vyžadují přejít do protiútoku, a předložit místo toho katolické církvi konkrétní účty za všechno, co za ni dosud stát zaplatil a platí. Od roku 1945 až do dneška. A je toho skutečně hodně. Jde o známé příspěvky na vydržování (provoz) církve a jejího rozsáhlého aparátu, udržování a opravy, někdy dokonce i nová výstavba jejího kultovního majetku (budov, staveb, inventáře), dotace vybraných církevních památek a financování teologického vysokého školství. Po roce 1989 ještě také bezplatné náboženské vysílání v rozhlase a televizi, jehož úkolem je náboženská indoktrinace občanů. Těchto nepřímých nákladů není málo. Tak jen Univerzita Karlova v Praze má tři bohoslovecké fakulty, samostatné náboženské redakce mají jkak Česká televize tak Český rozhlas. Atd.

Kolik jsme ochotni platit my nevěřící?

Podrobné údaje o tom za minulá léta i současnost má k dispozici nebo může snadno získat ministerstvo financí. Z už uvedeného publikovaného materiálu vyplývá, že jen sám finanční příspěvek církvím (v podstatě opět církvi katolické) v roce 1995 představoval 393 mil. Kč, a v roce 2008 už dosáhne 1,35 mld. Kč. Chceme-li bez dostupných (publikovaných) detailů zjistit celkové poválečné kumulativní výdaje na církve (církev) a náboženské společnosti (řády), lze směle počítat s průměrnými ročními nominálními výdaji ve výši nejméně 200 mil. Kč, v horní hranici pak až se 400 mil. Kč. To by za oněch 63 let (od roku 1945 do dneška) představovalo 12,6 až 25,2 mld. Kč. Pokud odůvodněně počítáme s pěti až šestinásobným růstem cen v daném období, pak v dnešním ohodnocení už jde o státní výdaje v rozmezí 63 (12,6 x 5) až 151 (25,2 x 6) mld. Kč.

S velkou pravděpodobností to zhruba odpovídá nebo dokonce hodně překračuje hodnotu "majetku ukradeného katolické církvi", kterou dnes požaduje (102 až 135 mld. Kč).

A to zde ještě nejsou zahrnuty předchozí neodůvodněné dary z roku 1992.

Vždyť jen nově postavená budova Národního divadla předaná řádu voršilek sama měla hodnotu několika miliard. A další desítky miliard v daných dobách poskytovaných nepřímých dotací ve formě úlev na daních z příjmů i při nákupu, jakož i neplacení důchodového a zdravotního pojištění. To všechno dohromady má ovšem stát možnost poměrně přesně spočítat a předložit příslušné účty. A žádat opravdové vyrovnání, na kterém by musel naopak desítky miliard vydělat. Tady by církev jistě namítala, že tyto státní příspěvky byly nutné a neznamenaly žádné milosrdenství, protože bez výnosů z tohoto jí "ukradeného" majetku by nemohla žít a plnit své náboženské funkce. Na tomto místě připomeňme, že **sekulárnímu státu není nic do toho** (není to jeho starost)**, jak si konkrétní církev prostředky pro svoji existenci zajišťuje**, pokud jsou ovšem zákonné.

A to v tomto případě je pochybné. Jak uvedené právní hodnocení ukazuje, církevní majetek nesměl být podle dávno před Únorem platných zákonů k hospodářským a výdělečným účelům vůbec používán. A konečně třeba na rovinu říci, že sice **každý má právo na své náboženské záliby, ale musí si za ně sám také zaplatit**. Je nemorální požadovat to na většině – většině nevěřících.
Stejně by to ale v daném období "komunistické nesvobody" k jejímu materiálnímu zajištění zdaleka nestačilo. Protože tak jako každý jiný subjekt by musela i církev hospodařit podle tehdy platných zákonů a pravidel. Musela by např. plnit povinné dodávky, kupovat a prodávat za stanovené ceny, platit stanovené mzdy a platy, měla by limitovány počty pracovníků, odvádět zákonné daně atd. To znamená, že její zemědělská činnost by byla zcela určitě ztrátová, tak jako byly ztrátové ekonomicky srovnatelné státní statky. A zisky z lesnictví by určitě neznamenaly přínos, který by se aspoň zdaleka rovnal výši komunistických příspěvků poskytovaných na základě zákona 218/49 Sb. Jako příklad lze uvést třeba výsledky lesnictví ČR v roce 1968, kdy vykázalo čistý zisk před zdaněním asi 820 mil. Kč, takže po zdanění by tu zbylo nejvýše 500 až 550 mil. Kč. Pokud "církevní" lesy tu měly asi 13 % podíl, mělo by podle toho církvi zůstat k použití tak nejvýše 65 až 71 mil. Kč, což by možná nestačilo ani na pokrytí ztrát (církevní) zemědělské produkce. **Jak je vidět, církev s komunisty po celou tuto dobu dobře spolupracovala a KSČ ji za to ze státních peněz poctivě platila**. Je zřejmé, že bez toho by katolická církev v Česku asi nepřežila. Pro zajímavost stačí uvést, že strana sama z rozpočtu čerpala daleko méně, dokonce až v závěru osmdesátých let to dotáhla ročně na pouhých 70 mil. Kč za celou ČSSR. Zbytek jejich výdajů byl totiž financován z členských příspěvků 4 % čisté mzdy členů. Kdyby vláda ČR tato fakta vzala odpovědně v úvahu, pak by bylo pro církev výhodnější předkládané požadavky a majetkové spory vůbec neotevírat, protože by na to mohla jen doplatit. Musela by se obávat naopak sama toho, že příslušný účet (protiúčet?) a návrh na opravdu korektní a důsledné vyrovnání předloží naopak stát jí samotné. Z výše uváděných údajů je zřejmé, že by to pro ni určitě nebylo výhodné. Církev zatím ale místo toho straší, že pokud stát její požadavky nepřistoupí, pak se to jemu (občanům) nevyplatí. Vyhrožuje tím, že podle dosud platného komunistického zákona č. 218/49 Sb., podle něhož státní finanční příspěvek roste v závislosti na růstu počtu duchovních, by se za dobu oněch 60 let splátek, to je od roku 2009 do roku 2068 zvýšil z ročních 2,63 mld. Kč na 12,34 mld. Kč. Kumulativně za celé období by pak stát musel hotově zaplatit celkem 585 mld. Kč, což je o 314 mld. více než oněch skromně požadovaných 271 mld. Kč. Totiž pokud v ČR bylo v roce 1995 2631 duchovních, dnes (rok 2008) je to už 4506 osob a do roku 2068 by při tomto trendu jejich počet vzrostl až na 12336 duchovních pastýřů církví všeho druhu (samozřejmě hlavně té katolické). Jak vidět, nepřímo úměrně reálnému poklesu počtu věřících, takže "produktivita" jejich práce rekordním tempem klesá. Holt je to přece jenom "dobrý a zajištěný džob", ke kterému se každý jen tak nedostane. Postoj církve je jako obvykle pěkně farizejský, když si z komunistických ale pořád platných zákonů vybírá jen to, co se jí hodí. Podle toho příspěvky jsou chvályhodné, ty jsme brali a chceme je i nadále (aspoň na dalších 20 let). Ale současně chceme "ukradený" majetek - ve skutečnosti jí v podstatě odebraný už císařem Josefem II - který pak třeba můžeme (církevní hierarchie) dobře "střelit" a dlouhodobě se tak zaopatřit. Potom nám soustavný pokles věřících moc vadit nebude, protože my budeme nejméně na dalších 60 let "za vodou". Na to je

ovšem velice jednoduchá odpověď. **Žádné zákony nejsou neměnné.**
To co už dávno volá po úpravě, je právě zákonná novela stabilizující výši finančního příspěvku na dnešní maximální úrovni, resp. ještě lépe stanoví jeho snižování v závislosti na poklesu počtu věřících. A to nejen papírových, ale **skutečných, reálně platících členů dané církve**. Vždyť pokud by např. církve zavedly vnitřní členské příspěvky zhruba na úrovni kdysi placené v KSČ, pak by se třeba katolická církev topila v penězích. Podle jejích oficiálních výkazů členů… Minimum jejich výnosu tu lze odhadovat na 5 mld. Kč ročně, přičemž by navíc inkasovala další miliony za náboženské úkony (ty jim stejně nikdo nebral ani v "krutých komunistických dobách"). To ovšem za předpokladu, že skutečný počet věřících odpovídá počtům zjišťovaným výzkumem a formální statistikou. Tak by měla znít odpověď státu odpovědného vlastním občanům a ne nějaké domácí či nadnárodní instituci, byť by byla sebemocnější. Protože se jedná o stát sekulární, o republiku. A nejen to. Vývoj a stav demokracie a jejího vztahu k náboženství u nás vyžaduje ještě rozhodnější přístup, a to **naprostou, důslednou a co nejrychlejší "odluku" náboženství od státu**. To znamená i finanční osamostatnění církve (církví), konec všech dosavadních finančních příspěvků, jakož i bezúplatného financování jejich teologické a bohoslužebné činnosti (vysokého školství apod.). Státní příspěvky na udržování vybraných náboženských památek (staveb, mobiliáře) by měly být pak kapitalizovány a přeměněny na odpovídající státní majetkové podíly. **Cena za Topolánkovu koalici**
Zatím ale bohužel nešlo o nějaká vyrovnaná jednání. Na jedné straně stolu houževnatá katolická církev, která sice už vzdala boj o své věřící ovečky, ale nehodlá vzdát boj o světské statky. Na druhé straně tu máme jen nedbalé a rozhádané politiky bojující jen o hlasy v zájmu svého osobního prospěchu na úkor většiny občanů.

- Proto závěrem nutno konstatovat, že pokud by stát těmto jednostranným a neodůvodněným požadavkům na stovky miliard pasivně vyhověl, byl by to zatím největší "tunel" v polistopadovém období zralý na trestní oznámení a řádný soud. Veřejnost v tom odůvodněně spatřuje znaky nezákonného střetu zájmů, zanedbání povinností veřejného činitele (činitelů) a dokonce možná i zločinného spolčení. Každý si musí být vědom právní napadnutelnosti těchto kroků i po desítkách let jak se stalo komunistům po únoru 1948. Vláda a parlament mají ještě čas a neomezené možnosti tomu zabránit a odkázat církevní zbožná přání tam, kam jedině patří.

++++++++++++++++++++++++++++++++

Projev, na který se nezapomíná !

Slova Václava Havla v roce 1989

»Komunisté vás budou strašit nezaměstnaností, není to pravda, ničeho se nebojte. Dvacet let tvrdila oficiální propaganda, že jsem nepřítelem socialismu, že chci v naší zemi obnovit kapitalismus, že jsem ve službách imperialismu, od něhož přijímám tučné výslužky, že chci být majitelem různých podniků… Byly to všechno lži, jak se záhy přesvědčíte, protože tu brzy začnou vycházet knihy, z nichž bude zřejmé, kdo jsem a co si myslím. Slibuji vám, že funkci prezidenta vezmu na jedno funkční

období, ale pak bych se chtěl věnovat práci dramatika. Také vám slibuji na svou čest, pokud se za mého volebního období nezlepší životní úroveň v ČSFR, sám odstoupím z funkce.

V budoucnu se podle mého mínění musí prezidentský úřad vymezit. Prezident nemůže mít tak velké pravomoci, jaké má dnes. Pro mě není rozhodující, s jakým slovem jsou sociální jistoty spojovány, ale to, jaké jsou. Já si představuji, že by měly být daleko větší, než jaké poskytovalo to, co mnozí nazývají socialismem. Možná se ptáte, o jaké republice sním. Odpovím vám: O republice lidské, která slouží člověku, a proto mám naději, že i člověk poslouží jí.

Za svůj třetí úkol považuji podporu všeho, co povede k lepšímu postavení dětí, starých lidí, žen, nemocných, těžce pracujících, příslušníků národních menšin a vůbec občanů kteří jsou na tom z jakýchkoliv důvodů hůře než ostatní. Žádné lepší potraviny či nemocnice nesmí být výsadou mocných, ale musí být nabídnuty těm, kteří je nejvíce potřebují.

Připravujeme koncept důkladné ekonomické reformy, která nepřinese sociální stresy, nezaměstnanost, inflaci a jiné problémy, jak se někteří z vás obávají. Svádět všechno na předchozí vládce nemůžeme nejen proto, že by to neodpovídalo pravdě, ale i proto, že by to mohlo oslabit naši povinnost samostatně, svobodně, rozumně a rychle jednat… Všichni chceme republiku, která bude starostlivě pečovat o to, aby zmizely všechny ponižující přehrady mezi různými společenskými vrstvami, republiku, v níž se nebudeme dělit na otroky a pány. Toužím po takové republice více než kdo jiný. Náš stát by už nikdy neměl být přívažkem či chudým příbuzným kohokoliv jiného. Musíme sice od jiných mnoho brát a mnohému se učit, ale musíme to po dlouhé době dělat zase jako jejich rovnoprávní partneři, kteří mají také co nabídnout. Jsou lidé, kteří kalí vodu a panikaří, že se bude zdražovat. Dávejte si na ně pozor! Ptáte se s údivem, jestli bude inflace, jestli bude zdražování? Mnohokrát a jasně tato vláda řekla ve svém programovém prohlášení, včetně dalších dokumentů a ministři na tiskových konferencích, že jejich úsilím je, aby přechod od neekonomiky k ekonomice byl pokojný, bez sociálních aspektů, bez návaznosti nezaměstnanosti, bez jakýchkoliv sociálních krizí nebo podobně. Jestli se sem tam pohne cena cigaret nebo něčeho, to v téhle chvíli nevím, zatím je snaha, aby se nehýbalo nic, alespoň v nejbližších měsících. Žádné gigantické zdražování nebo dokonce nezaměstnanost, jak to panikáři systematicky šíří, nic takového nepřipravujeme.

Již nikdy do žádného paktu nepůjdeme. Podle mého mínění nesmí náš stát šetřit na investicích do školství a kultury… Také náš mnohokrát deklarovaný úmysl provést reformu tak, aby nevedla k velkým otřesům, velké inflaci, nebo dokonce ke ztrátě základních sociálních jistot, musí naši ekonomové přijmout prostě jako úkol, který jim byl zadán. Zde neplatí žádné NEJDE TO.«

Připomněl Petr Cibulka

++++++++++++++++++++++++++++++++

Snem zvolil Vladimíra Mečiara a prijal Memorandum
Dnes v Ružomberku Riadny a nominačný snem Ľudovej strany – Hnutia za demokratické Slovensko 292 hlasmi zvolil na ďalšie štvorročné obdobie do funkcie predsedu JUDr. Vladimíra Mečiara. Zároveň schválil kandidačnú listinu do volieb do NR SR. Snem prijal na svojom rokovaní

aj Memorandum Ľudovej strany - Hnutie za demokratické Slovensko v tomto znení:

Vážení občania,

Miesto funkčnej a dobre vyzbrojenej armády má Slovensko dnes 400 tisícovú armádu nezamestnaných, ďalších 200 tisíc ľudí pracuje v zahraničí.
Nízka rovná daň spôsobuje, že vyše 100 miliárd korún zdrojov ročne opustí našu
krajinu bez toho, aby čo len koruna z týchto prostriedkov bola reinvestovaná a tvorila nové pracovné príležitosti.
Jednostranne orientovaná štátna pomoc diskriminuje domácich podnikateľov a znižuje rozpočtové príjmy štátu.
Miesto hľadania nových zdrojov súčasná vládna moc ponúka len nove reštrikcie.
Produkcia nášho poľnohospodárstva po roku 2004 klesla o jednu tretinu, pričom Slovensko stratilo v tomto odvetví 100 tisíc pracovných miest.
Naše trhy zaplavujú nekvalitné výrobky zo zahraničia a likvidujú naše podniky.
Náš sociálny a dôchodkový systém je dlhodobo neudržateľný a je financovaný na
vrub verejného dlhu.
Krízový stav slovenského zdravotníctva môže prehĺbiť ďalšia nekontrolovateľná privatizácia.
Slovenské školstvo je v rozklade, výrazne klesá jeho úroveň, podobne sme svedkami úpadku slovenskej kultúry.
Slovenské súdnictvo sa stalo bojovým poľom, kde štát chce zvýšiť svoj politicky vplyv na konto sudcovskej nezávislosti, kauzy odpočúvania sú mememtom a naznačujú zneužívanie politickej moci vládnucich strán.

Môžeme to zmeniť!

Poďme spolu aj v čase novej krízy hľadať riešenia, ktoré pomôžu využiť vnútorné zdroje a rezervy Slovenska v prospech širokej skupiny obyvateľstva.
Poďme spolu organizovať a otvoriť náš trh pre kvalitnú produkciu domácich podnikateľov cestou podstatného zlepšenia dohľadu a inšpekcie nad nekvalitnými a pochybnými dovozmi, potieraním dumpingových dovozov a zneužívania ekonomickej sily presadzovanej najmä cez obchodné reťazce.
Poďme spolu bojovať za odstránenie diskriminačných nástrojov v európskom poľnohospodárstve, ktoré znevýhodňuje náš agrosektor.
Poďme spolu posilniť kroky na revitalizáciu slovenského vidieka, ktoré spolu s poľnohospodárstvom a cestovným ruchom môžu vytvoriť viac než 100 tisíc pracovných miest.
Poďme spolu zlepšiť výkon štátnej správy, dozoru a prevencie v slovenských lesoch a povodiach, aby sa eliminovali dôsledky ich exploatácie na ekologické katastrofy a záplavy.
Poďme spolu podľa príkladu väčšiny európskych krajín zaviesť progresívne zdanenie tých bohatých, ktorí zdroje získané na Slovensku bez reinvestovania vyvážajú za hranice.
Poďme spolu efektívne organizovať slovenské zdravotníctvo, dôchodkový systém, školstvo, kultúru i súdnictvo tak, aby boli dlhodobé udržateľne a aby slúžili k spokojnosti občanov.
Poďme spolu vytvárať priestor pre to, aby sa občania Slovenska, aj tí

starší, aj tí mladší, mali lepšie.
Poďme spolu pozdvihnúť Slovensko.

++++++++++++++++++++++++++++++++

Odporucam do pozornosti clanok "Veľvyslanec Weiss: Boldoghy stratil občianstvo v zmysle zákona" zo SME: http://www.sme.sk/c/6152341/velvyslanec-weiss-boldoghy-stratil-obcianstvo-v-zmysle-zakona.html

Ad: Veľvyslanec Weiss: Boldoghy stratil

V článku 7 odseku 1 Európskeho dohovoru o občianstve (pozri Zbierku zákonov č. 418/2000) sa uvádza: „1. Zmluvný štát nemôže vo svojej vnútroštátnej právnej norme ustanoviť stratu občianstva zo zákona alebo na základe iniciatívy zmluvného štátu okrem týchto prípadov:

a) dobrovoľné nadobudnutie ďalšieho občianstva,
b) nadobudnutie občianstva zmluvného štátu podvodným konaním, na základe falošnej informácie alebo zatajenia ľubovoľnej relevantnej skutočnosti žiadateľom,
c) dobrovoľná služba v zahraničných ozbrojených silách,
d) konanie vážne poškodzujúce životné záujmy zmluvného štátu,
e) nedostatočná skutočná väzba medzi zmluvným štátom a občanom s obvyklým pobytom v zahraničí,
f) ak je počas neplnoletosti dieťaťa ustanovené, že predbežné podmienky určené vnútroštátnou právnou normou, ktoré viedli k nadobudnutiu občianstva zmluvného štátu zo zákona, už ďalej nespĺňa,
g) adopcia dieťaťa, ak dieťa nadobudne alebo má cudzie občianstvo jedného adoptívneho rodiča alebo oboch adoptívnych rodičov.“.

nerozumien

preco to madari beru ako protimadarsku cinnost, pokial viem, tak obcianstvo bude odobrane akemukolvek slovakovi ktori prijme obcianstvo akejkolvek krajiny.. teda s vynimkou ceska, ale ani ta myslim nie je zatial schvalena...

++++++++++++++++++++++++++++++++

uvádza nové reportáže o mladom súčasnom slovenskom umení s prímesou zahraničia.
Dovoľujeme si vás upozorniť na novinku Artyčok.TV EVENTS (http://events.artycok.tv/),
kde sa môžete dozvedieť o aktuálnych vernisážach, výstavách a novinkách v európskych galériách.
Staršie príspevky zo Slovenska si môžete pozrieť tu:
http://artycok.tv/place/sk/
Príjemné sledovanie praje
team Artyč ok.TV.SK
web: www.artycok.tv
facebook: http://www.facebook.com/pages/ArtyčokTV/201408373235905

++++++++++++++++++++++++++++++++

Z monitoringu maďarských médií od 21. novembra do 4. decembra 2011

Vyhlásenie Lomniciho a Tökésa "proti diskriminácii maďarstva"

(04.12.2011; Népszabadság; www.nol.hu, s. 0; Hajba Ferenc)

V spoločnom vyhlásení vyzývajú **maďarskú** a medzinárodnú verejnosť na vystúpenie proti "diskriminácii **maďarstva**" predseda Rady pre ľudskú dôstojnosť Zoltán Lomnici a podpredseda Európskeho parlamentu László Tökés, predseda Sedmohradskej **maďarskej** Národnej rady. Vo vyhlásení, ktoré poskytli MTI v nedeľu - ktorú podpísal poverený predseda Sedmohradskej **maďarskej** ľudovej strany Tibor T. Túró a Olivér Boldoghy, komárňanský herec-podnikateľ, ktorému odobrali slovenské občianstvo - napísali, že "je neustále porušovaná národnú dôstojnosť zahraničného **maďarstva** a Európska únia to bez slova strpí". Podľa ich stanoviska vedúce orgány EÚ sa nechcú zaoberať právami národnostných menšín a ľudské práva nebránia dostatočne účinne v prípadoch, keď sa za porušovaním práv skrývajú protimaďarské nálady. Zdôraznili: okrem iného považujú za neprijateľné, že "Jánosa Esterházyho slovenský prezident označuje za vojnového zločinca, pamätníky obetiam krviprelievania na Južnej zemi sú neustále ničené. Ďalej zbavujú slovenského občianstva každého, kto sa otvorene hlási k väzbe k svojej materskej krajine".

++++++++++++++++++++++++++++++++++

ÚPLNÉ VOLEBNÉ PRÁVO ZAHRANIČNÝM MAĎAROM

(03.12.2011; Új Szó; s. 1; vps)

Aj individuálnych volebných obvodoch budú môcť voliť zahraniční **maďarskí** občania vo voľbách v **Maďarsku**. Teda ak Národné zhromaždenie schváli návrh novely zákona, ktorý vypracovali na základe včerajšieho Fóra **maďarských** poslancov Karpatskej kotliny. O rozhodnutí informoval predseda sedmohradskej **Maďarskej** občianskej strany (MPP) Jenö SZÁSZ. Zahraniční **maďarských** občania budú môcť svoje hlasy odovzdať na kandidátky politických strán a aj kandidátom v individuálnych volebných obvodoch napriek tomu, že v danom obvode nedisponujú trvalým bydliskom. Podrobnosti volebného zákona včera začalo prerokovávať Národné zhromaždenie. Zahraniční **maďarskí** občania nebudú môcť len voliť, ale budú môcť byť aj volení, vyhlásil podpredseda **maďarskej** vlády Zsolt SEMJÉN vo svojom úvodnom vystúpení.

++++++++++++++++++++++++++++++++++

Maďarská poslanecká "paľba" v EP vo veci Boldoghyho

(01.12.2011; www.bumm.sk; s. 0; MTI)

Päť **maďarských** poslancov pozdvihlo hlas na stredajšom bruselskom parlamentnom zasadnutí Európskeho parlamentu proti tomu, že Olivér Boldoghy stratil slovenské občianstvo po tom, ako v lete prijal **maďarské**. **Maďarskému** hercovi zo Slovenska na základe novelizovaného slovenského zákona o štátnom občianstve odobrali jeho doterajšie práva. Novelu minulého roku Bratislava prijala v reakcii na rozhodnutie **Budapešti** o zjednodušenej naturalizácii zahraničných **Maďarov**. V EP v neskorých večerných hodinách v rámci takzvaných minútových vystúpení (predtým pred riadnym programom zasadnutia) vystúpil proti tomuto kroku László Tökés a Csaba Sógor sedmohradský, Edita Bauerová a Alajos Mészáros hornozemský poslanec, ako aj Kinga Gálová zo stany Fidesz.

Tá posledne menovaná upozornila, že "takáto forma protiprávnosti je v rozpore s dôverou spoločenstva a aj slovenskou ústavou". Dodala, že "tento závažný krok tvorí časť neustáleho zastrašovania postihujúceho menšinové **maďarské** spoločenstvo". Podpredseda EP László Tökés označil "za neprijateľné a neudržateľné", že Boldoghyho "kvôli jeho otvorenému prihláseniu sa k **maďarstvu**" zbavujú štátneho občianstva. Zároveň vyjadril výhrady, že na bývalej **maďarskej** univerzite v Targu Mures dnes už **Maďari** nemôžu otvoriť ani samostatný **maďarský** odbor.

Edita Bauerová sa domnieva, že slovenský zákon sa už stal európskym problémom, lebo vedie aj k obmedzovaniu základných slobôd. Alajos Mészáros vyzdvihol: v mnohých oblastiach je únia už

jednotná, ale "čo sa týka dvojakého občianstva, predsa len podvoľuje, aby táto téma narušila jej jednotu a prestíž". "Od našich inštitúcií očakávame, aby konali v záujme toho, aby viacnásobné občianstvo v rámci EÚ nedostávalo občanov do nevýhodnej situácie," konštatoval. Csaba Sógor sa domnieva, že "Slovensko chce zastrašiť svojich vlastných občanov, aby sa nehlásili k svojmu národu". V Európe národov hranice národov vo väčšine prípadov nie sú zhodné s hranicami štátov a treba urobiť všetko v záujme toho, aby toto medzi štátmi nevyvolávalo napätie," zdôraznil.

++++++++++++++++++++++++++++++++

ŽALOBA MAĎARSKA PROTI SLOVENSKU

(01.12.2011; Televízna stanica Duna TV; Híradó, Televízne noviny; 18.00; 1 min.; CIPRUSZOVÁ Éva)

Éva CIPRUSZOVÁ, moderátorka: "Európsky súd na 1. februára vytýčil termín prerokovania žaloby, ktorú **Maďarsko** podalo proti Slovensku kvôli tomu, že 21. augusta 2009 zakázalo vtedajšiemu prezidentovi László SÓLYOMOVI návštevu Komárna."

Redaktorka: "**Maďarská** vláda tento krok odsúdila už vtedy, lebo podľa nej Bratislava nesmela zakázať, aby vtedajší **maďarský** prezident prišiel do krajiny. O podanie na súd únie **Maďarsko** najprv požiadalo Európsku komisiu, ale Brusel vec posúdil v tom zmysle, že Slovensko neporušilo nariadenia únie týkajúce sa voľného pohybu. V histórii únie sa len v piatich prípadoch vyskytlo, že niektorý z členských štátoch bezprostredne žaloval iný členský štát."

OPOZIČNÝ PREDSEDA SNS REAGOVAL NA VYHLÁSENIE ZSOLTA SEMJÉNA

(01.12.2011; Televízna stanica Duna TV; Híradó, Televízne noviny; 18.00; 1 min.; CIPRUSZOVÁ Éva)

Éva CIPRUSZOVÁ, moderátorka: "Podľa **Jána SLOTU Maďarsko** a nie Slovensko vyostruje slovensko-**maďarské** vzťahy. Opozičný predseda **Slovenskej národnej strany** reagoval na televízne vyhlásenie Zsolta SEMJÉNA, v ktorom **maďarský** podpredseda vlády uviedol, že Slovensko skôr či neskôr bude musieť zrušiť zákon, podľa ktorého stratí slovenské občianstvo ten, kto prijme občianstvo iného štátu. Podľa Zsolta SEMJÉNA vyhlásenie **SLOTU** je možné pričítať tomu, že, ako formuloval, kvôli štrajku lekárov sú zatvorené detoxikačné oddelenia.

++++++++++++++++++++++++++++++++

Slota vidí maďarské torpéda

(01.12.2011; Magyar Nemzet; www.mno.hu, s. 0; NT)

Nie Slovensko, ale **Maďarsko** je tým, kto vyostruje slovensko-**maďarské** vzťahy - tvrdí **Ján Slota**, predseda opozičnej **Slovenskej národnej strany**. Nacionalistický slovenský politik reagoval vo štvrtok na televízne vyhlásenie **maďarského** kresťansko-demokratického podpredsedu vlády Zsolta Semjéna z predošlého dňa, podľa ktorého by Slovensko malo skôr či neskôr zrušiť protizákon prijatý v súvislosti s **maďarským** zákonom o štátnom občianstve.

MNO informoval o tom, že podľa Zsolta Semjéna, by Slovensko malo skôr či neskôr zrušiť protizákon prijatý v súvislosti s **maďarským** zákonom o štátnom občianstve. Kresťansko-demokratický podpredseda vlády o tom v stredu hovoril v relácii m1 pod názvom Dnes ráno. Nech už príde po predčasných voľbách vláda akejkoľvek farby, treba ho skôr či neskôr zrušiť, lebo je to neudržateľné aj pre Slovensko - zdôraznil podpredseda vlády.

Slota vyhlásil, že: Zsolt Semjén by sa mal hanbiť a navyše mieša pojmy s dojmami.

Vyhlásenie predsedu **Slovenskej národnej strany Jána Slotu**, v súvislosti s **maďarským** zákonom o štátnom občianstve, možno pravdepodobne pripísať tomu, že kvôli štrajku slovenských lekárov boli zatvorené detoxikačné záchytky - reagoval Zsolt Semjén na prejav **Jána Slotu**. "Jeho vyhlásenie iba dokazuje, že nie Slovensko torpéduje slovensko-**maďarské** vzťahy,

ale **maďarská** vláda a parlament, ktoré sa vysmievajú medzinárodným zákonom, vzťahom a normálnej kultúre vo vnútri Európskej únie" - tvrdí **Slota** vo svojom vyhlásení.

Ako je známe predseda opozičnej **Slovenskej národnej strany** (**SNS**) **Ján Slota** sa vyjadril, že slovenská vláda a minister zahraničných vecí by mali rozhodne protestovať proti tomu, ako **maďarské** ministerstvo zahraničných vecí postupovalo v prípade komárňanského herca - podnikateľa Olivera Boldoghyho, ktorý po získaní **maďarského** štátneho občianstva stratil slovenské. "Vyzývam naše politické vedenie, aby na konzultácie predvolali (slovenského v **Budapešti**) veľvyslanca Petra Weissa a spoločne dali najavo **maďarským** politikom, lebo v **Budapešti** zrejme nepoznajú fakty, že Slovenská republika je suverénnym štátom a proti každému občanovi, ktorý porušuje zákony postupuje v súlade s platným právnym poriadkom a nikdy sa nebudeme prispôsobovať **budapeštianskemu** neofašistickému chovaniu, ani sa mu podriaďovať'" - dávnejšie vyhlásil pre informačnú agentúru TASR politik, ktorý je známy svojimi protimaďarskými názormi.

++++++++++++++++++++++++++++++++

Semlyén: Slovensko skôr či neskôr bude musieť svoj protizákon zrušiť

(30.11.2011; www.bumm.sk; s. 0; MTI)

Podľa Zsolta Semlyéna Slovensko skôr či neskôr bude musieť svoj zákon prijatý proti **maďarskému** zákonu o štátnom občianstve zrušiť. **Maďarský** kresťanskodemokratický podpredseda vlády o tom hovoril v stredu v relácii Dnes ráno na televíznej stanici m1. Nech po predčasných voľbách vznikne vláda akéhokoľvek zloženia, skôr či neskôr zákon treba zrušiť, lebo je to neudržateľné aj pre Slovensko - vyzdvihol podpredseda vlády. Dodal: aj keď právnu normu vymysleli proti nám, dotýka sa aj mnohých Slovákov, ktorí nemajú s **maďarskou** záležitosťou nič spoločné. Ako príklad spomenul Slovákov, ktorí pracujú v západnej Európe alebo Spojených štátoch, žijú tam dlhé roky, získali tamojšie občianstvo a teraz im odoberajú ich slovenské občianstvo. O prípade hornozemského **maďarského** podnikateľa povedal: Olivér Boldoghy sám slovenským úradom listom oznámil, že požiadal a dostal **maďarské** občianstvo. Po tom mu slovenské úrady poslali list, ktorý sa dá právne ťažko vysvetliť. V ňom mu oznámili, že nakoľko sa vzdal slovenského občianstva, berú tento fakt na vedomie.

Olivér Boldoghy sa však slovenského občianstva nevzdal, len oznámil, že prijal **maďarské** štátne občianstvo a v liste napísal aj to, že slovenské občianstvo si chce ponechať - konštatoval Zsolt Semlyén. Na to mu neformálne naznačili, aby požiadal o povolenie pobytu na Slovensku a po tom dostane aj slovenské občianstvo. Podľa podpredsedu vlády je zároveň absurdné, aby niekto vo svojej vlasti, kde jeho predkovia stáročia žijú, požiadal o povolenie pobytu. Zsolt Semlyén povedal, že list, ktorý dostal Olivér Boldoghy, treba napadnúť na súde. Dodal: samotná slovenská ústava veľmi precízne stanovuje, že nikomu nie je možné proti jeho vôli odňať slovenské občianstvo. Uvedený krok je v príkrom rozpore so všeobecnými ľudskými právami, etikou únie a to znamená, že nasledujúcim krokom môžu byť rôzne európske súdy - naznačil potvrdiac: hornozemskému podnikateľovi poskytnú všemožnú pomoc.

Slovenské ministerstvo vnútra komárňanskému podnikateľovi Olivérovi Boldoghymu odňalo slovenské občianstvo po tom, ako v lete prijal **maďarské** občianstvo. Aktivista Občianskeho združenia Za lepšie Komárno na internetovom portálu bumm.sk uviedol: dostal list bratislavského ministerstva vnútra, v ktorom ho informujú, že ho vyškrtli zo zoznamu slovenských občanov, a tým sa stal osobou, ktorá nie je prihlásená k pobytu.

Budapeštiansky slovenský veľvyslanec Peter Weiss po tom, ako ho štátny tajomník Zsolt Németh pozval na ministerstvo oznámil, že zákon o štátnom občianstve jeho krajiny zodpovedá medzinárodným predpisom a praxi. Olivéra Boldoghyho nezbavili jeho slovenského občianstva, ale v zmysle zákona ho stratil.

++++++++++++++++++++++++++++++++

Slota neutečie

(27.11.2011; www.bumm.sk; s. 0; r)

Podľa **predsedu SNS Jána Slotu** ho za každú cenu ho chcú prezentovať ako vulgárneho, necitlivého a agresívneho človeka, on však taký vôbec nie je. "Je to veľmi vzdialené skutočnosti. Ľudia, ktorý ma hlbšie poznajú určite vedia, že ani jedna z týchto vlastností pre mňa v skutočnosti nie je charakteristická. Čas ukáže kde je pravda," uviedol predseda **národniarov** pre tlačovú agentúru SITA.

Podľa jeho slov by nemusel pôsobiť v politike, mohol by svoj čas venovať svojej profesii, mohol by byť napríklad banský inžinier, alebo niečo iné. "Nemôžem sa však nezapojiť do spoločenského života keď vidím kam tento úpadok vedie. Ako všetko ničia čo je národné a kresťanské. Podliehajú skaze všetky hodnoty, na ktorých budovali európsku kultúru a to mi spôsobuje bezsenné noci. Preto to robím ďalej aj napriek tomu, že ma špinia a robia všetko pre to, aby mne a mojej rodine spôsobovali trápenie. Napriek tomu tu zostávam a bude tu dovtedy kým budem mať dosť síl, aby som niečo zmenil na nepriaznivom stave vecí," vysvetľoval. Podľa jeho názoru nasledujúci volebný cyklus bude veľmi ťažký, lebo kríza bude najsilnejšie zúriť v mesiacoch máj alebo jún. "Ja nechcem utiecť z bojiska v čase, keď je situácia najťažšia, lebo tam a vtedy treba najviac bojovať bojovníkom za slovenský národ tak, aby neutralizovali nepriaznivé vplyvy," konštatoval **predseda SNS**.

++++++++++++++++++++++++++++++++++

Dzurinda o slovensko-maďarských vzťahoch

(27.11.2011; www.felvidek.ma; s. 0; DÉ)

Podľa slovenského ministra zahraničných vecí Mikuláša **Dzurindu** niekedy aj slovenskí a **maďarskí** politici prejavujú nedostatočné znalosti z histórie, dokonca sa vyskytuje aj to, že majú záujem vyvolávať medzi národmi negatívnych nálady. "Občas mám dojem, že na slovenskej strane a aj na strane **Maďarska** som videl charakteristické politické divadlo, ktorého cieľom je odvracanie pozornosti od vážnych problémov. Lenže čím častejšie si historici sadajú rokovať a informovať verejnosť o svojich názoroch, aj keď tie sa vo všetkom nezhodujú, tým viac sa zužuje priestor nacionalistického populizmu na Slovensku aj v **Maďarsku**," vyhlásil **Dzurinda** na úvod rokovania mladých slovenských a **maďarských** historikov. Minister zahraničných vecí sa domnieva, že práve slobodný dialóg medzi historikmi, zbavený politických objednávok, môže byť spôsobom odbúravania rôznych mýtov a stereotypov, ktoré zaťažujú vzťah medzi oboma štátmi. "Ak budeme pokračovať v takomto dialógu, aj keď sa na všetkom nezhodneme, dokážeme žiť vedľa seba aj s vedomím, že určité historické obdobia a osobnosti posudzujeme rozdielnym spôsobom," dodal minister zahraničných vecí.

++++++++++++++++++++++++++++++++++

ZSOLT NÉMETH SA STRETOL S BOLDOGHYM

(26.11.2011; Új Szó; s. 3; MTI)

Štátny tajomník **maďarského** ministerstva zahraničných vecí Zsolt NÉMETH sa včera stretol s Olivérom BOLDOGHYM, komárňanským podnikateľom, ktorému kvôli prijatiu **maďarského** štátneho občianstva odobrali jeho slovenské občianstvo. Preskúmali, akú pomoc môže **maďarská** vláda BOLDOGHYMU poskytnúť. Informoval o tom na včerajšom **budapeštianskom** ustanovujúcom zasadnutí Výskumného ústavu pre národnú politiku podpredseda vlády Zsolt SEMLYÉN. **Maďarskí** ľudia nikde nemôžu byť druhoradými občanmi a je neprijateľné, aby z toho, čo je pre iné národy prirodzené, časti **maďarského** národa boli vylúčené - konštatoval SEMLYÉN. "Nemôžeme prijať to, že čo je všade v Európe prirodzeným ľudským právom, to v prípade **Maďarov** obmedzujú," formuloval SEMLYÉN.

++++++++++++++++++++++++++++++++++

Trochu by sa Slovensko posunulo

(25.11.2011; Magyar Nemzet; www.mno.hu, s. 0; BL)

Najlepším riešením otázky slovensko-**maďarského** dvojitého štátneho občianstva by bolo uzavretie takej medzištátnej dohody, ktorá by mala prednosť pred vnútorným právnym poriadkom - vyhlásil v piatok, pre slovenskú verejnoprávnu informačnú agentúru TASR v Bratislave, slovenský minister zahraničných vecí Mikuláš **Dzurinda**.

"Tak ako nie je reálne očakávať, že Fidesz alebo Viktor **Orbán** zmení svoj vlastný zákon, zdá sa mi, že ani v slovenskej politickej sfére nie je uskutočniteľná moja myšlienka, aby sme vytvorili zákon, ktorý existuje v celom rade štátov, podľa ktorého by sme jednoducho neuznávali právoplatnosť iných zákonov na území Slovenskej republiky" - uviedol minister.

Ako človek praxe chápem, že **Orbán** nemá silu a v tomto zmysle ani ja nemám silu zmeniť veci na úrovni národného právneho poriadku" - dodal. **Dzurinda** sa vyjadril, že: si treba sadnúť rokovať a treba sa dohodnúť o tom, čo znamená pojem "skutočné vzťahy" vo veci štátneho občianstva. Podľa neho pre Slovensko je problémom, že **Maďarsko** chce udeliť štátne občianstvo aj takým ľuďom, ktorí nikdy v **Maďarsku** nežili a jediné spojivo medzi **Maďarskom** a takýmito osobami predstavuje ich národnosť.

"My sa trochu pohneme, nech sa trochu pohne aj **Budapešť** a stanovme si rámec, v ktorom nikomu nebude vadiť ak Slovensko udelí štátne občianstvo občanovi **Maďarskej** republiky a **Maďarsko** udelí štátne občianstvo občanovi Slovenskej republiky" - vysvetľoval minister zahraničných vecí. Toto teraz sa nezdá ako optimálne riešenie. Nikto by nemusel ustupovať, nikto by nemusel meniť svoj národný právny poriadok a problém by sme vyriešili konštruktívnym spôsobom" - zakončil svoje vyhlásenie vedúci slovenskej diplomacie. Slovensko, v odvete na vlaňajšie **budapeštianske** rozhodnutie o uľahčenej nostrifikácii, novelizovalo svoj zákon o štátnom občianstve tak, že ak niekto získa občianstvo iného štátu, svoje pôvodné stratí.

++++++++++++++++++++++++++++++++++

Takto vidí slovenské ministerstvo prípad Olivera Boldoghyho

(23.11.2011; Magyar Nemzet; www.mno.hu, s. 0; PR)

Prípad komárňanského herca - podnikateľa Olivera Boldoghyho je dôsledkom neštandardnej novelizácie **maďarského** zákona o štátnom občianstve - tvrdí vo svojom stanovisku slovenské ministerstvo zahraničných vecí, podľa ktorého nie je strata štátneho občianstva, v dôsledku dobrovoľného získania iného štátneho občianstva, v rozpore s európskymi normami. Zsolt Semjén naproti tomu povedal, že: prípad jasne ukazuje, do akej miery je to, čo prezentuje v tejto otázke Slovensko, v protiklade s etikou EÚ. Prípad komárňanského herca - podnikateľa Olivéra Boldoghyho - ktorému kvôli prijatiu **maďarského** štátneho občianstva slovenské úrady odňali občianstvo slovenské - nie je dôsledkom neštandardnej novelizácie **maďarského** zákona o štátnom občianstve, podľa ktorej **Budapešť** udeľuje štátne občianstvo na základe etnického princípu a nie reálnej väzby. Okrem iného toto tvrdí slovenské ministerstvo zahraničných vecí v stanovisku, ktoré vydalo v stredu popoludní v Bratislave.

Maďarská vláda poskytne komárňanskému hercovi Olivérovi Boldoghymu všetku podporu. O ďalších krokoch možno hovoriť až potom, keď o štátno-občianskom zákone rozhodne slovenský ústavný súd - oznámil v utorok János Martonyi. Zsolt Németh, parlamentný štátny tajomník ministerstva zahraničných vecí, si pozval slovenského veľvyslanca v **Budapešti**. Podľa stanoviska strata štátneho občianstva v dôsledku dobrovoľného získania iného štátneho občianstva nie je v protiklade s európskymi normami a takéto ustanovenie pozná viacero členských štátov Európskej únie. Bratislavské ministerstvo zahraničných vecí - ako sa uvádza v dokumente - sa aj naďalej usiluje o to, aby bol dvojstranný problém štátneho občianstva vyriešený v dvojstrannom slovensko-**maďarskom** dialógu.

Ako je známe, slovenské ministerstvo vnútra odňalo komárňanskému podnikateľovi Oliverovi Boldoghymu slovenské štátne občianstvo po tom ako vlani v lete získal **maďarské** štátne

občianstvo. Slovenský veľvyslanec v **Budapešti** v stredu informoval MTI o tom, že: v rozhovore so štátnym tajomníkom ministerstva zahraničných vecí Zsoltom Némethom zdôrazňoval, že zákon jeho štátu o štátnom občianstve zodpovedá medzinárodným predpisom a praxi a Olivérovi Boldoghymu slovenské štátne občianstvo neodňali, ale oň prišiel v zmysle zákona. Podľa stredajšieho bratislavského vyhlásenia slovenského ministra zahraničných vecí utorkové predvolanie veľvyslanca "je dôsledkom neeurópskeho a nepekného zákona. Ako oznámil veľvyslanec Peter Weiss, pri rozhovore predošlý deň vyzdvihol, že slovenský zákon o štátnom jazyku je v plnom súlade s medzinárodnými záväzkami, najmä so siedmim článkom európskeho dohovoru o štátnom občianstve, ako aj s európskym právom. Veľvyslanec dodal, že zákony niekoľkých štátov EÚ obsahujú zhodné alebo podobné ustanovenia.

++++++++++++++++++++++++++++++++

http://www.beo.sk/multikulturalizmus/1421-sns-ide-do-volieb-s-reklamou-na-coca-colu

++++++++++++++++++++++++++++++++

Uloupené Kosovo

http://www.youtube.com/watch?v=qdkwNL_JaXQ

++++++++++++++++++++++++++++++++

Pár poznámek k antisemitismu a „antisionismu“

Alex Koenigsmark

http://www.blisty.cz/art/61153.html

++++++++++++++++++++++++++++++++

Proč musel Kennedy zemřít Josef Vít(více o autorovi >) 22.11.2011

22. listopadu 1963 byl zavražděn prezident Spojených států. To bylo něco neslýchaného – byl zavražděn představitel světové velmoci No 1. Když jsem tu zprávu slyšel, dostal jsem strach, že z toho budou obviněni sověti, že bude válka. Ale rychlost, s jakou média dostala zprávu, že Rusové v tom nejedou, je – z dnešního hlediska - udivující. Někdo zavraždil prezidenta a tajné služby za pár hodin ví, kdo to udělal. Více než podivné. Stejně podivné, s jakou rychlostí věděli 11. 9. 2001, kdo je odpovědný za útok na WTC. Nechápu, jak je možné za pár hodin zjistit původce takového činu dlouho a pečlivě připravovaného. Člověk by řekl, že o tom věděli už předtím.

Od počátku vládnutí byl JFK infant terrible v politice. Pomocí daňových reforem, (které by z dnešního hlediska byly nepřijatelné), se mu podařilo zlepšit ekonomiku země. Byl odpůrcem segregace černošského obyvatelstva a podpořil Martina Lutera Kinga. Ale díky slabé pozici v rámci politického rozložení sil prosadil jen minimum nových zákonů o občanských právech. V mezinárodní situaci se mu podařilo urovnat kubánskou krizi, která hrozila přejít v otevřený konflikt. Nakonec recipročním stažením balistických raket (Rusové z Kuby a Američané z Turecka), krizi vyřešil.

Kennedy byl prvním prezidentem, který si začal uvědomovat nebezpečí, na které poukázal už jeho předchůdce Dwight Eisenhower, který varoval před neoprávněným vlivem „vojensko-průmyslového komplexu“. Ale Kennedy šel ještě dále. Varoval před vlivem i dalších uskupení, snažících se potají o uchopení moci. V projevu v Bílém domě řekl: „Samotné slovo "utajení " je ve svobodné a otevřené společnosti nepříjemné; a my, jako občané, se z podstaty i historicky stavíme proti tajným spolkům, tajným přísahám a tajným jednáním“.

Ačkoli přímo nejmenoval finanční sektor, bylo zřejmé, že o něm mluví. „Na celém světě čelíme jednolitému a bezohlednému spiknutí, které je založeno na zlých úmyslech rozšiřovat sféru svého zájmu. Je to systém, který investoval výrazné materiální a lidské zdroje k vytvoření vysoce efektivního stroje, který se skládá z armádních, diplomatických, zpravodajských, ekonomických, vědeckých a politických operací těsně provázaných. Jejich operace jsou utajované, nejsou zveřejňované. Jejich chyby jsou pohřbené, není na ně upozorňováno. Jejich odpůrci umlčeni, není jim dán prostor. Žádné výdaje nejsou dotazovány, žádné tajemství není zodpovězeno. Samotné slovo tajemství je zapovězeno ….“

K nápravě věcí Kennedy promluvil k novinářům: „Žádám však každého vydavatele, každého redaktora a každého novináře národa, aby přehodnotili své vlastní standardy a aby prohlédli podstatu nebezpečí, které hrozí naší zemi. V době války se vláda a tisk obvykle spojily ve snaze, založené převážně na vlastní kontrole, zamezit neoprávněným únikům informací k nepříteli. V současné době není vyhlášena žádná válka - a přestože může probíhat nelítostný boj, nemusí být nikdy vyhlášena tradičním způsobem. Napadený je náš způsob života. Ti, kteří se stali našimi nepřáteli, se právě rozmáhají po celém světě. Je ohroženo přežití našich přátel . Přesto však nebyla vyhlášena žádná válka, nebyly překročeny hranice pochodujícími vojsky, nebyly odpáleny rakety. Pokud tisk čeká na vyhlášení války předtím, než zaujme sebekontrolu za bojových podmínek, pak mohu jen říci, že dosud žádná válka nebyla pro naši bezpečnost větší hrozbou. Pokud čekáte na nalezení " zřejmého a přítomného nebezpečí ", pak mohu jen říci, že ono nebezpečí nikdy nebylo více zřejmé a jeho přítomnost nikdy nebyla přímější“. Bohužel, tady byl Kennedy snílek. Novináři už tehdy nebyli hlídací psi demokracie, ale poslušně psali podle přání svých majitelů. A ti jednali v souladu s těmito tajnými spolky, byli jejich součástí.

O způsobech jednání těchto vlivných uskupení neměl Kennedy žádné iluze. „Vedou studenou válku, stručně řečeno, s válečnou disciplínou, jíž se žádná demokracie ve svých nejlepších nadějích a přáních nemůže nikdy rovnat. Nicméně, každá demokracie zná nutné omezení národní bezpečnosti - a zůstává otázka, zda není potřeba tato omezení přísněji sledovat, pokud se máme postavit útoku tohoto druhu stejně jako otevřené invazi“.

Kennedy se ale nezastavil na projevech. Neváhal také jednat. Ačkoli věděl, s kým má tu „čest“, přesto se pokusil o nápravu. Jako první (a taky poslední) se pokusil zlomit moc banksterů. Kennedy se postavil proti bankovní mafii a svým prezidentským dekretem č. 11 110 se rozhodl vrátit státu ústavní právo vydávat peníze. Tímto rozhodnutím by FED

ztratil možnost půjčovat emitované peníze vládě Spojených států za úrok. Kennedy dal příkaz vytisknout 40 miliard dolarů a měly být pojmenovány US Bank notes. To bylo proti vůli bankovní mafie, která vlastní od roku 1913 Federal Reserve Bank. Kennedy se snažil zavedením nových peněz krytých stříbrem vymanit z vlivu FEDu. Po jeho zavraždění byly staženy z oběhu. Bylo mu toto jeho rozhodnutí osudné? Jeden z největších bankéřů světa Rotchild řekl: „dejte mi možnost vydávat peníze a nebude mě zajímat, kdo vládne“. Ale tady narazila kosa na kámen. Kennedy vzal rotchildům jejich právo vydávat peníze. A to se nesmí. Teď už každý vládce ví, co by ho čekalo.

Málokdo ví, proč a kým byl Kennedy zavražděn. Ale 7 z 10 Američanů nevěří oficiální verzi předložené vládou. Opět je to zajímavé ve srovnání s útoky v New Yorku – i tady jen málokdo věří oficiální verzi. Je to smutné, když lidé nevěří své vládě. A je signifikantní, že té vládě je to jedno. To je ta pravá demokracie. Každý může nadávat prezidentovi, nevěřit vládě, ale establišmentu je to jedno. Kára jede dál. I my v Česku máme s tím své zkušenosti.

Agent CIA Howard R. Hunt, který mj. vedl kampaň za svržení legálně ustavené vlády v Guatemale v r. 1953, řídil vylodění v Zátoce sviní na Kubě, mající svrhnout Fidéla Castra a který se vyznamenal v aféře Watergate, přiznal před svou smrtí v roce 2007 své rodině, že byl součástí konspirace na zabití prezidenta Kennedyho, kterou řídil viceprezident Lyndon B. Johnson.

Už při vyšetřování vraždy Kennedyho ředitel FBI potvrdil slova JFK, když řekl: „Člověk ustrne, když se ocitne tváří v tvář spiknutí tak obrovskému, že se nechce věřit, že by mohlo existovat“. Tato slova šéfa FBI jsou v příkrém rozporu s oficiálním vyjádřením o osamělém střelci.

Za pár let mají být otevřeny archivy o atentátu. Snad se potom dozvíme více. Ale obávám se, že úplnou pravdu se jen tak lidé nedozvědí.

++++++++++++++++++++++++++++++++

HISTORIE: Sudetští Němci - miláčci štěstěny

30. listopadu 2011

Krutosti páchané na sudetských Němcích po osvobození a odsun sám byly posledních dvacet let častým námětem mediálních diskusí i uměleckých děl. Do jisté míry se tak kompenzovalo ignorování tohoto tématu za dob bolševizmu. Šlo však také o propagandu živenou a placenou sudetoněmeckýmikruhy s cílem dosáhnout revize poválečného uspořádání a majetkových zisků. Obhajoby české pozice bývaly spíše defenzivní, obvykle uznávaly, že odsun byl tvrdý trest, z dnešního pohledu těžko obhajitelný.

Krutosti na Němcíchpáchali v jednotlivých případech Češi a sovětští vojáci. Zdůrazňuji: v jednotlivých případech a z iniciativy jednotlivců, na sovětské straně často trestané zastřelením. Zato německá oficiální okupační doktrína na východní frontě vypadala takto: po obsazení obce přijela jednotka SS,

shromáždila všechny židy a komunisty, nařídila jim vykopat hroby a pak je popravila. Vesnici po vesnici. Tisíce malých Babích Jarů. Můžeme se stydět za excesy roku 1945. Těžko nám je ale mohou předhazovat potomci těch, pro které bylo vyvražďováni civilistů v dobyté zemi státní politikou.

V československých volbách v roce 1938 volilo Henleinovu Sudetoněmeckou stranu, což byla nacistická agentura v Československu, 86 % československých Němců. Pro srovnání: v posledních svobodných německých volbách v březnu 1933 volilo Hitlera pouze 44 % Němců. (nejvíc na východě – ve Východním Prusku a Pomořanech – 55 %). Přitom v roce 1938 už byly v Německu v plné koncentráky, byly vyvražďováni v pouličních válkách sociální demokraté a komunisté, byly přijaty Norimberské zákony, proběhla Noc dlouhých nožů a o všech těch nacistických zločinech se v Československu dobře vědělo. Sudetští Němci tedy chladnokrevně zvolili nacismus v jeho rozvinuté hnusné podobě. Zbývající československí Němci, kteří Henleina nevolili, byli židé, sociální demokraté a komunisté. Ti, pokud válku přežili, se vrátili z koncentráků a jako politicky pronásledovaní odsunuti nebyli.

Nechme promluvit nejpovolanějšího. Konrád Henlein zpětně hodnotil výkon sudetských Němců dne 4.3.1941 takto:

"Během několika let se sudetským Němcům podařilo ohrozit vnitřní stabilitu Československa tak zásadně a rozrušit jeho vnitřní poměry tak dokonale, že bylo zralé pro likvidaci. To vše se mohlo stát jen díky tomu, že všichni sudetští Němci se stali národními socialisty... Historie vynese jednoho dne svůj soud: Sudetští Němci vykonali věrně a dobrovolně svou povinnost."

Sudetští Němci zradili demokracii, zvolili nacismus a byli plně odpovědni za řetěz událostí Mnichov – rozbití evropského bezpečnostního systému – obrat politiky SSSR – vzrůst sebevědomí Hitlera a zahájení války. Kdyby zůstali loajální k republice, válka by snad vůbec nevypukla anebo vypukla později za podmínek pro Hitlera daleko méně příznivých. Sudetští Němci nesou proto také velký díl viny na zločinech Německa na civilním obyvatelstvu Evropy.

Položme si otázku: Kdo má větší cenu: Žid, nebo sudetský Němec?Hodně pitomá otázka, že! Ale pozor, kdybyste ji vyslovil veřejně v Liberci v roce 1939, skončil byste v koncentráku!

Po válce neměli spojenci chuť ani zájem německý lid více trestat. Zničené Německo a obrovské lidské ztráty byly už tak velkým trestem a na všechny zločiny spáchané Němci za války byla lidská spravedlnost krátká. Spojenci se proto omezili na praktické opatřeni: vyhnání Němců z východu, čímž se mělo do budoucna zabránit případnému novému rozkladnému působení německých pátých kolon a stabilizovaly se národní státy. Po zásluze tak dostali své i Hitlerovi největší fandové: východní Prusové (viz výše), jejichž země z mapy zmizela, a sudetští Němci. Jinak byli stíháni jen nacističtí pohlaváři a stíhány jednotlivé zločiny, většinou páchané esesáky.. Němcům byla potom poskytnuta velkorysá

rozvojová pomoc, díky které, a také díky německé výkonnosti, se za několik let v Německu dalo slušně žít.

Otázka spravedlnosti tiše sešla z myslí. Zkusme ji ale nyní nastolit. Věčná drzost představitelů Svazu vyhnanců, kteří nepřestávají klást požadavky spoléhajíce na krátkou paměť lidstva, po tom volá. Představme si, že v květnu 1945 ohromen hrůzami války a zejména utrpením jeho Židů, osloví Jehova sudetské Němce. Ti už nejsou sebevědomým Herrenvolk z roku 1938, ale zbitým, znásilněným lidem, který stokrát proklel Hitlera a který nestačí oplakávat své padlé. A Jehova jim položí právě tu pitomou otázku: Kdo má větší cenu: Žid, nebo sudetský Němec? Odpovědí mu bude vyděšené ticho. A Jehova pokračuje: Rádi byste řekli, že člověk jako člověk, že. Ale stud vám to nedovolí. Jenže fráze "člověk jako člověk" ve vašem případě už neplatí. Protože Židé vám nic neudělali a vy jste je z čiré zvrhlosti vyvraždili. Čili, milá panská raso. Já nejsem Bůh slitovný. Moje heslo je oko za oko, zub za zub. Připravili jste nevinným Židům Babí Jar, Osvětim, pochody smrti. Vy sami jste ale vinní, vinní až hrůza. Nebude proto oko za oko, zub za zub, bude za oko oči dvě a za zub celá huba. Zasloužíte si něco daleko horšího než jste připravili Židům…

Lidská fantazie je ovšem krátká a vymýšlení mučení je zvrhlá záliba. Válka je dávno pryč a nepotkal jsem nikoho, kdo by dnes byl vůči sudetským Němcům pomstychtivý. Ale snad by alespoň Jehova mohl občas, když Posselt nebo Steinbachová zase začnou výt o hrůzách vyhnání, je chytnout za ucho a pošeptat jim "Jo vyhnání, vyhnání. A co takhle pochody smrti, to by se jim nelíbilo?"

Jaroslav Jirát

...len tak...

...Valér vo svojom poslednom komentári píše: „Pri páde Veľkého Ríma sa svet dostal do tisícročia temna spojeného s morálnym a spoločenským úpadkom. Ostáva iba dúfať, že sa politici poučia z minulosti a pád Ríma naštartuje štrukturálne zmeny menového a finančného systému, ktorý je v súčasnosti generátorom hrozby a rizika.“ Neostáva iba súhlasiť. Málokto si uvedomuje, že práve my a práve teraz môžeme stáť na bode veľkého zlomu pre celé ľudstvo. Ak padne Rím, padne svet.

V tomto komentári sa pozrieme na skutočné dôvody súčasnej krízy a dôvody, pre ktoré sa kríza tak skoro nevyrieši. Naopak, svet musí prejsť hlbokými štrukturálnymi a bolestivými reformami na to, aby dokázal prežiť bez katastrofických následkov. Sme racionálne bytosti a máme veľkú šancu sa s nepriazňou vyrovnať a spraviť svet ešte lepším. Na to však potrebujeme zmeniť svoj pohľad na svet.

Skazená morálka a realita

Veľká väčšina ľudí sa zhodne na tom, že za súčasnú krízu môže z veľkej časti práve skazená morálka a chýbajúce ľudské hodnoty. Naháňame sa za materiálnymi vecami, pričom korupcia a klamstvo sa stali súčasťou našich životov. No musíme si uvedomiť, že my sme tí, ktorí tvoria realitu a morálka spoločnosti je našou vlastnou morálkou. A tá je chybná, pretože je postavená na socialistických hodnotách – na hodnotách, ktoré zabíjajú tých úspešných a pracovitých a podporujú parazitov.

Aj keď je sociálna stabilita a pomoc štátu na prvý pohľad lákavá predstava, sociálna politika zabíja schopnosť ľudí napredovať a správať sa zodpovedne. Naopak, podporuje lenivosť a pasivitu. Psychológovia tvrdia, že človek potrebuje ku svojmu šťastiu bojovať a byť aktívny. Šťastní môžeme byť jedine tak, že budeme prekonávať životné prekážky a nie tak, že dostaneme do rúk milodary. Práve sebarealizácia, hrdosť na vlastnú prácu a boj voči tvrdej realite vytvára skutočné hodnoty.

Prerozdeľovanie a jeho efektivita

A bohužiaľ žijeme vo svete socializmu, kde európske štáty prerozdeľujú prostriedky v objeme často krát až 60-70% HDP krajiny. Tento proces je škodlivý z mnohých dôvodov.

Po prvé, štát trestá všetkých tých, ktorí podnikajú a tvoria hodnoty. Podnikateľské prostredie sa stáva nesymetrické, keďže výsledok zariskovania jedného eura prinesie buď stratu €1, pokiaľ nám podnikanie nevyjde, alebo zisk zhruba €0,5 eura, pokiaľ budeme úspešní. Zvyšok zhltnú dane. Podnikanie sa tak stáva neracionálnym procesom, pri ktorom môžu byť úspešní často krát iba tí, ktorí majú napojenie na štátne zákazky alebo jedinečný podnikateľský plán. Najhoršie podnikateľské prostredie v eurozóne má práve Taliansko, kde až 68% firemných ziskov skonfiškuje štát. Na Slovensku je to 49%.

Po druhé, štát prerozdeľuje, čím vytvára pracovné miesta, ktoré by inak nevznikali. Štát si z každého zdaneného eura nechá približne polovicu na svoje fungovanie a druhú polovicu dá naspäť do spoločnosti. Zároveň vznikajú masy štátnych úradníkov, účtovníkov alebo právnikov, ktorých jedinou prácou je zabezpečovať transfer zarobeného majetku od tvorcov hodnôt k ľuďom, ktorých štát podpláca darmi sociálnych dávok. Ľudia, ktorí by ináč participovali na tvorbe hodnôt, sú z tohto procesu vyčlenení a stávajú sa iba spotrebiteľmi nárokujúcimi si diel z celkovej produkcie.

Život na dlh

Štátne prerozdeľovanie má na ekonomiku neblahé vplyvy, avšak tie sú stále nízke v porovnaní s tým, čo robí centrálna banka a bankový sektor vôbec.

Centrálna banka predovšetkým manipuluje úrokové sadzby, keďže určuje úrokové sadzby, za ktoré sa na trhu požičiava. Hovorí o podpore ekonomického rastu, ale dôsledok je radikálne odlišný. Politika nízkych úrokových sadzieb a konštantnej inflácie znamená, že penalizuje sporiteľov. Ti prestávajú šetriť a prestáva sa tak tvoriť kapitál – ušetrená práca, ktorá sa môže použiť na investovanie do nových projektov. Práve kapitál zabezpečuje dlhodobý a udržateľný ekonomický rast.

Nachádzame sa vo svete, kde máme obrovské množstvo úverov, avšak takmer žiadny kapitál. Totižto úver je dlh a ten sa musí splácať. Kapitál je na druhej strane niečo radikálne odlišné – kapitál sme ušetrili ako svoju nadspotrebu a tú môžeme využiť na zlepšenie systému, tak ako použije farmár ušetrené obilie z leta na opravu a zdokonalenie svojich strojov.

Najhorší vplyv na ekonomiku má však frakčný rezervný bankový systém, ktorý tvorí úvery zo vzduchu. Tým, že bankový sektor nepožičiava existujúce peniaze ale úvermi vytvára peniaze nové, zvyšuje tak množstvo splatných úrokov. Banky si čím ďalej nárokujú väčšiu časť z budúcich reálnych ekonomických transakcií, bez toho, aby čímkoľvek ekonomike pomohli.

V súčasnosti je celkový dlh ekonomicky vyspelej krajiny a jej obyvateľov približne 300% HDP. Ak si zoberieme, že úroková sadzba na tieto dlhy je približne 5%, potom matematika hovorí, že až 15% celkového HDP používame iba na splácanie existujúcich dlhov. Nečudo, že veľkosť finančného sektora výrazne rastie a ekonomická výkonnosť klesá. Dlh sa stal rakovinou našej spoločnosti.

Matematika nepustí

Bolo by fajn povedať, že dlhy môžeme vymazať a začať od začiatku, avšak nie je to tak. V súčasnom finančnom systéme, ktorý nie je postavený na kapitále, alebo úveroch platí, že každý úver je niekoho aktívum. Vymazanie dlhov by preto spôsobilo vymazanie aktív. A keďže súčasný systém je založený na páke, tak pôvodná malá strata vytvára čím ďalej tým väčšiu a väčšiu stratu, ktorá nakoniec ohrozuje existenciu celého systému.

Je tak jasné, že ak má súčasný systém fungovať aj ďalej, tak objem dlhov musí rásť. No s nimi rastie aj objem splatných úrokov. Ak z našej práce 60% skonfiškuje štát a ďalších 10% banky, skutočne nám neostáva veľa prostriedkov, ktoré sa v ekonomike využívajú efektívne. Celá ekonomika sa prepadá do stavu, kde hodnoty a produkciu vytvára stále menej a menej ľudí, tí sú zdaňovaní viac a viac, platia stále väčšie úroky a neustála regulácia zabíja ich produktivitu. Toto je Veľký Rím 21. storočia.

Budúcnosť s nami alebo bez nás

Naše socialistické hodnoty zabili podnikateľské prostredie (kapitalizmus). Ostal iba štátny klientelizmus a bankový korporatizmus. Mnohí práve toto označujú ako zlyhanie kapitalizmu, nemôžu byť však ďalej od pravdy.

Veľkolepá kniha „Atlas pokrčil ramenami“ (Atlas Shrugged) od Ayn Rand už pred polstoročím načrtla víziu budúcnosti, ku ktorej sa stále blížime. Celú spoločnosť zabíja naša primitívna altruistická morálka. A miesto toho, aby sme hľadali cestu von, tak pridávame do kotla zvyšovaním daní, väčšou reguláciou a zákazom trhu, aby prestal ukazovať realitu, ktorá bolí.

Nebude trvať dlho a pokiaľ sa nezačnú robiť radikálne zmeny, tak nás (a naše očakávania) už ekonomický systém nedokáže uživiť. Éra lacnej energie(komodít) je dávno za nami. Ekonomika sa stáva neefektívnejšou a rastúce dlhy znamenajú, že z tohto sa tak ľahko nedostane. Práve zmysel dlhov je ten, že človek predá svoju budúcnosť, aby získal rýchle peniaze. Tie sme však už dávno minuli, no okovy dlhov ostali.

Ostáva nám iba jediné, a to simultánne:

- podporiť podnikateľské prostredie radikálnym znížením daní a odvodov
- ešte radikálnejšie znížiť štátne výdavky s cieľom vyrovnaného rozpočtu
- výrazne znížiť štátnu reguláciu a dotácie
- zaviesť alternatívne slobodné peniaze, ktoré budú konkurovať existujúcim peniazom

Pre niekoho sa to môže zdať utópia, avšak ak niečo pomôže, tak to môže byť iba toto. V opačnom prípade sa bude nerovnováha a neefektívnosť zvyšovať a nedôvera narastať. A to až do bodu, kedy znenazdania nepriletí čierna labuť. A tá nás pravdepodobne nepoteší...

++++++++++++++++++++++++++++++++

Zápisnica
zo zasadnutia Ústrednej jazykovej rady
26. septembra 2011 na Ministerstve kultúry SR

Prítomní:
9 členovia rady, 4 ospravedlnení
tajomníčka rady,
Janka Motyčková, generálna riaditeľka SUŠJ,
Jana Gondeková, zamestnankyňa OŠJ
(podľa prezenčnej listiny)

Zasadnutie otvorila riaditeľka odboru štátneho jazyka E. Kačalová. Na stretnutí privítala štátnu tajomníčku MK SR N. Cehlárikovú a generálnu riaditeľku sekcie umenia a štátneho jazyka J. Motyčkovú.

Rokovanie prebiehalo podľa tohto programu:

1. odovzdanie vymenúvacích dekrétov členom rady,
2. informácia o zmenách v zákone o štátnom jazyku a v zákone č. 184/1999 Z. z. o používaní jazykov národnostných menšín v znení neskorších predpisov,
3. príprava správy o stave používania štátneho jazyka na území Slovenskej republiky – návrh štruktúry a tematických okruhov,
4. rozličné.

Úvodné slovo predniesla Janka Motyčková, ktorá oboznámila členov ÚJR s príčinami oneskorenia zasadnutia ÚJR. Následne požiadala štátnu tajomníčku N. Cehlárikovú o príhovor a o odovzdanie dekrétov novovymenovaným členom. N. Cehláriková vo svojom príhovore vyjadrila prianie, aby vzájomná spolupráca priniesla čo najväčší úžitok a aby prispela k rozvoju slovenského jazyka, k jeho stabilite a k upevneniu jeho postavenia v úlohe štátneho jazyka. Dodala, že ministerstvo kultúry, ktoré zabezpečuje úlohy štátu v oblasti starostlivosti o štátny jazyk, urobí všetko pre to, aby sa postavenie štátneho jazyka na území Slovenskej republiky upevňovalo. Tieto úlohy bude ministerstvo zabezpečovať v súlade s Programovým vyhlásením vlády Slovenskej republiky, v ktorom sa vláda zaviazala, že zabezpečí ochranu a rozvoj štátneho

jazyka a bude dbať o posilnenie postavenia štátneho jazyka ako nástroja komunikácie a integrácie spoločnosti.

Po prevzatí dekrétov J. Motyčková uviedla ďalší bod programu, ktorým bola voľba predsedu a podpredsedu ÚJR, pričom v prvej fáze hlasovania sa rozhodovalo o tom, či sa vedenie ÚJR zachová v doterajšom zložení, alebo sa členovia rady priklonia k zmene vedenia ÚJR.

V tajnom hlasovaní osem členov vyjadrilo súhlas s doterajším vedením ÚJR, jeden člen hlasoval za zmenu vedenia. Na základe výsledkov hlasovania sa na ďalšie obdobie potvrdili vo funkcii predsedu ÚJR Ján Kačala a vo funkcii podpredsedníčky Klára Buzássyová.

V druhom bode zasadnutia sa slova ujala riaditeľka odboru štátneho jazyka E. Kačalová. Informovala prítomných o procese novelizácie zákona o štátnom jazyku a o udalostiach, ktoré sa v súvislosti s vypracovávaním oboch noviel udiali. Pripomenula, že po novele zákona o štátnom jazyku pod vedením ministra kultúry M. Maďariča, ktorá nadobudla účinnosť 1. septembra 2009, MK SR vypracovalo na odporúčanie vysokého komisára OBSE pre otázky národnostných menšín Knuta Vollebaeka vysvetľujúci dokument k zákonu o štátnom jazyku s názvom *Zásady vlády Slovenskej republiky k zákonu Národnej rady Slovenskej republiky č. 270/1995 Z. z. o štátnom jazyku Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov*. Tento dokument bol schválený uznesením vlády Slovenskej republiky zo 16. decembra 2009 č. 933/2009. Po nástupe nového ministra kultúry Daniela Krajcera sa na Ministerstve kultúry SR začala pripravovať ďalšia novela zákona o štátnom jazyku. Novela zákona o štátnom jazyku nadobudla účinnosť 1. marca 2011. E. Kačalová objasnila, v ktorých bodoch sa zmenil zákon o štátnom jazyku pri poslednej novelizácii.

E. Kačalová vysvetlila, akým spôsobom sa dotkla zákona o štátnom jazyku novela zákona č. 184/1999 Z. z. o používaní jazykov národnostných menšín v znení neskorších predpisov. V ďalšej časti informovala o najdôležitejších zmenách v zákone o používaní jazykov národnostných menšín .

V následnej diskusii sa členovia vyjadrili k viacerým otázkam. Á. Kráľ upozornil na skutočnosť, že neustálymi zmenami v legislatíve týkajúcej sa štátneho jazyka sa dosiahne deštrukcia zmyslu zákona o štátnom jazyku.

Po krátkej prestávke pristúpili členovia ÚJR k ďalšiemu bodu zasadnutia, ktorým bola príprava *Správy o stave používania štátneho jazyka*. E. Kačalová informovala členov o povinnosti ministerstva kultúry vyplývajúcej zo zákona o štátnom jazyku vypracovať túto správu. Uviedla, že aj v iných krajinách sa podobné dokumenty vypracúvajú, pričom sa im tam venujú veľmi dôsledne.

E. Kačalová predstavila predbežnú štruktúru správy a požiadala členov o ich pripomienky a prípadne zaslanie podkladov na zvolené témy. V rámci diskusie sa zvažovala možnosť čerpania informácií z *Celoplošného testovania žiakov 9. ročníkov základných škôl*, tzv. *Monitoru 9*. V diskusii hovorili členovia o svojich návrhoch na zdroje informácií, ktoré by mohli byť podkladom na vypracovanie jednotlivých kapitol správy. J. Kačala navrhol, aby sa od Ministerstva školstva, vedy, výskumu a športu SR požadovali informácie o skvalitnení výučby slovenského jazyka nielen v školách s vyučovacím jazykom národnostných menšín, ale na všetkých školách. Podľa predsedu ÚJR sa môžu členovia zamerať na časti správy ako školstvo, médiá, veda a výskum. P. Liba navrhol použiť práce študentov, ktoré sa venujú jazykovej problematike a osloviť vysoké školy s požiadavkou sprístupniť ich na účely prípravy správy. Takisto pripomenul, že do obsahu správy by sa mali zahrnúť témy ako tlačové médiá, jazykové redakcie, vydavateľstvá a ich povinnosti, vysokoškolské časopisy a ich jazyková úroveň. J. Kačala si myslí, že tieto časti by mohli vychádzať z prác študentov. V tejto súvislosti osloví odbor štátneho jazyka (OŠJ) katedry slovenského jazyka a masmediálne katedry.

K. Buzássyová a Á. Kráľ hovorili o nutnosti upozorniť na zlú čitateľnosť informácií pre spotrebiteľa najmä na liekoch. E. Kačalová skonštatovala, že Slovenská obchodná inšpekcia

takúto kontrolu vykonáva, ale v doterajšej miere nie je dostačujúca. Á. Kráľ navrhol, že poverený člen ÚJR by mal byť oficiálne prizývaný na rokovania s politickými orgánmi, keď ide o otázky štátneho jazyka. Do štruktúry správy navrhuje doplniť oblasť reklamy. J. Dudášová si myslí, že podklady k téme reklamy sa takisto nachádzajú v študentských prácach.

E. Kačalová požiadala členov, aby do stredy 5. októbra 2011 oznámili, či sa budú zúčastňovať na príprave niektorej časti správy. E. Kačalová vyzvala členov, aby pouvažovali nad preskúmaním internetových stránok ústredných orgánov štátnej správy. Upozornila, že podklady bude OŠJ potrebovať do konca novembra 2011. P. Liba navrhol, aby sa pozornosť venovala aj oblasti divadla a školám, ktoré vychovávajú mladých hercov a vyučujú fonetiku, prednes, výslovnosť, javiskovú reč a iné oblasti týkajúce sa jazykovej kultúry. Á. Kráľ doplnil aj teologické fakulty. Takisto navrhol, aby sa ÚJR stretávala častejšie a pravidelne, rovnako aby sa vypracoval aj predbežný pracovný plán činnosti ÚJR. J. Kačala skonštatoval, že táto požiadavka je oprávnená a členovia môžu dať návrhy na pracovný plán na budúci rok.

Predseda rady sa poďakoval členom za opätovné prejavenie dôvery.

E. Kačalová sa na záver poďakovala členom ÚJR za účasť na zasadnutí.

Bratislava 26. septembra 2011
Zapísala: Viera Rosinová, tajomníčka rady
Overil: Ján Kačala, predseda rady

Mgr. Viera Rosinová
odbor štátneho jazyka
Ministerstvo kultúry SR
Námestie SNP 33
813 31 Bratislava 1
tel.: 02/20482 402
e-mail: viera.rosinova@culture.gov.sk

++++++++++++++++++++++++++++++++

Tak sa vyplavujú dalšie velmi důležité informácie! Čítajte pozorne,pá. EditPozorne prečítaj a pošli to ďalej - aj s prílohami – článkami znovín. Je dôležité, aby sa o tomto superpodvode a superožobračení národe dozvedelo čo najviac ľudí.Superhrubá mzda je len prvý krok Sulíkov ho scenára. Ďalšími krokmi majú byť:Ø Platenie odvodov samotnými zamestnancami (teda už nie cez mzdovúučtáreň zamestnávateľa.Ø Zdobrovoľnenie platenia odvodov na sociálne a zdravotné poistenie,ktorého dôsledkom (a to je viac ako isté) bude:· neplatenie odvodov väčšiny aktívneho obyvateľstva;· následkom toho sa absolútne zrúti systém sociálneho poistenia,pretože do Sociálnej poisťovne nebude plynúť dostatok peňazípotrebných na každomesačné vyplácanie dôchodkov.· Štát ale garantuje solventnosť Sociálnej poisťovne, takže by tomal dorovnať. Pri tak vysokom výpadku odvodov však štátna kasa by nato nemala - ak by dorovnala takýto vysoký deficit, zrútili by saabsolútne štátne financie, čo by viedlo k štátnemu bankrotu; preto máSulík vymyslený ďalší krok:Ø Zrušenie sociálneho poistenia ako štátom garantovaného systémusociálneho zabezpečenia. Keďže Ústava SR garantuje občanom sociálnezabezpečenie v chorobe a starobe, vymysleli Sulíkovci ďalší "geniálny"krok:Ø Namiesto dôchodku bude dostávať každý obč an SR - bez ohľadu navýšku príjmov- tzv. "odvodový bonus" , čo je v podstate štátnasociálna dávka v sume 113 eur!Ø Spolu so zavedením odvodového bonusu však zruší všetky štátnesociálne dávky (napr. prídavky na deti, materské dávky, sirotskédôchodky, príspevky na bývanie, podporu v hmotnej núdzi,) ale ajvšetky druhy plnení , ktoré teraz vypláca sociálna poisťovňa (starobné, invalidné, sirotské a

vdovské dôchodky, podporu vnezamestnanosti, úrazovú rentu a pod.).Ak sa utešujete, že vy už dostávate starobný dôchodok a vás sa tonetýka, ste na omyle: ak nebude každý mesiac plynúť dostatokfinančných prostriedkov do Sociálnej poisťovne (odvody), nebude z čoho dôchodky vyplácať.(Keď s týmito nápadmi prišiel Sulík v roku 2006 na MPSVR, kde somvtedy bola štátnou tajomníčkou, pýtala som sa ho, ako chce riešiťsociálne zabezpečenie ľudí, ktorí nemôžu pracovať (starí, invalidi,chorí, nezamestnaní, deti). arogantne odvetil, že tuž o nie je jehoproblém, že si mali šetriť po celý život).Ø Následne budú finanční žraloci (súkromné komerčné poisťovne) lákaťľudí, aby sa komerčne poistili- budú im spievať ľúbivé šlágre ošvajčiarskych dôchodkoch a podobné nezmysly. V skutočnosti pôjde len odobre premyslený obchod finančníkov založený na pyramídovej hre. No"blbý a dôverčivý" ná ;rod im na to zaiste naletí.Ø V zdravotníctve bude zrušenie povinného zdravotného poistenia znamenať· Zastavenie financovania nemocníc, polikliník a inýchposkytovateľov zdravotnej starostlivosti terajšími zdravotnýmipoisťovňami (tieto okamžite zmenia svoje produkty a budú ponúkaťkomerčné zdravotné poistenia – v skutočnosti už aj sú komerčnýmipoisťovňami, aj keď prevažne hospodária s verejnými zdrojmi – t. j. stým, čo im každý mesiac odvádzame).· Následnú neschopnosť poskytovateľov zdravotnejstarostlivosti prežiť, enormné zadlženie , a teda ich okamžitúexekúciu a predaj do súkromných rúk – opäť finančných žralokov typuPenta (preto sa ja pripravuje premena verejnýc h nemocníc na obchodnéspoločnosti – aby sa otvorila cesta k exekúciám už aj dnes zadlženýchnemocníc).· Všetky tieto kroky znamenajú absolútny krach verejnéhozdravotníctva hneď na začiatku, čo povedie k urýchleniu privatizáciezvyšku zdravotníckych zariadení a k zavedeniu úplného hradenia celejzdravotnej starostlivosti.Ø Následne začnú tí istí finanční žraloci lákať ľudí na súkromnékomerčné zdravotné poistenie - ale POZOR: poistia výlučne mladých azdravých ľudí - ľudí 50+ a tých, ktorí už majú nejakú chorobu vôbecnepoistia. no aj tí šťastlivci, ktorých poistili, sa nevyhnúsklamaniu, ak ochorejú chorobou, ktorá vyžaduje n&a acute;kladnú liečbu,pretože ani komerčná poisťovňa im celú liečbu neuhradí - bude maťsvoje vnútorné dokumenty po limitoch úhrad. POZNÁMKA: už dnes sa finanční žraloci prostredníctvomnastrčených ľudí v zdravotných poisťovniach a na Ministerstvezdravotníctva, ale aj u niektorých zriaďovateľov (najmä VÚC) usilujúdostať nemocnice do krachu tým, že im nedávajú dosť financií ; je topreto, aby tieto po transformácii na akciové (čiže obchodné)spoločnosti išli urýchlene do krachu a aby ich potom PENTA a podobnížraloci čo najlacnejšie skúpili. Následne zrušia "nelukratívne"oddelenia a zavedú vysoké platby za liečbu (pozor: nielen za lieky,ake aj za vyšetrenie a ošetrenie) bez toho, aby rieši li problém, kde ahlavne za čo sa budú bežní ľudia liečiť!Ø Suma sumárum: len naozaj bohatí - miliardári (zlodeji, ktorírozkradli tento štát a špekulanti) budú mať na platenie liečby.Avšaktí nebudú potrebovať naše kliniky - pôjdu za svoje peniaze do Švajčiarska. Kto neverí, nech si preštuduje Sulíkove knihy o odvodovombonuse; pozor: treba ich však čítať v kontexte na súčasný systémsociálneho zabezpečenia a systém zdravotnej starostlivosti.Priatelia, skúste si položiť otázky:· Máte toľko peňazí, by ste si z nich dokázali zabezpečiťprostriedky na dožitie v starobe, chorobe a v prípadnej stratezamestnania? A ak máte dosť našetrené, ste si istí, akú skutočnúho

dnotu budú mať tieto úspory o 5-15-20 rokov pri súčasnýchturbulenciách na svetových finančných trhoch, ktoré – ako predpovedajúodborníci – budú najmenej 20 rokov permanentné?· Máte toľko peňazí, aby ste si v prípade vážnej chorobyalebo operácie mohli zaplatiť finančne náročné liečby či medicínskezákroky? Viete vôbec, koľko taká liečba stojí, že to môže byť rádovoniekoľko miliónov korún?· Nemá tento scenár nezodpovedného šialenca znaky genocídytentokrát už nielen najslabších sociálnych vrstiev, ale aj strednej anižšej vyššej vrstvy??S pozdravomJUDr. Emília Kršíková! nezabudni pozrieť video na tejto strán

ke:http://www.ta3.com/clanok/1564/diskusia-dane-a-odvody.html

++++++++++++++++++++++++++++++++

Elektrina
Nemci saleju, zdrazuju im elektrinu. Pokial sa podivate na nemecke tarify, tak 1kWh je po zdrazení stoji 1,57 Kč. A Cechov – 3,70 CEZ a 4,95 Kč EON.
Sedlackym rozumom mi vychadza – natiahnut kabel pre cely kraj z Nemeck a vysrat sa na CEZ a EON. Ako poznam Nemcov, este by na to dali mnozstevnu stratu. Cloveku je skoro do placu z takto posratej republiky.
A ja skromne dodavam a to od nas tu elektrinu kupuju. Za kolko im ju asi CEZ predava?

++++++++++++++++++++++++++++++++

Žiji v Dánsku kde se teď se odehrává nový koníček - Hobby Cikán. Každý pátek přijede na dánské hranice celý autobus Cikánů ze SlovenskaA na hranicích se dožadují azylu. Dánové je nesmí odmítnout, jelikož Státní kanceláře otevírají až v pondělí. Do té doby umístí Cikány v táboře a zároveň Každé osobě vyplatí kapesné na celý víkend. Je-li velká rodina,hodně dětí (zjistilo se, že někdy nejsou ani jejich),tak dostanou hezkou částku. Cikáni pak jdou v sobotu nakoupit, utratí všechny peníze a v pondělí se ukáže, že nemají právo na azyl.Pošlou je sice zpět, ale s pořádnou kořistí.Týden na to jsou tu zase a začne to znova. Dánský imigrační systém je takový, že je nesmí ihned na hranicích odmítnout, i když přijedou třeba podesáté. A vždycky na víkend,jinak by byli vyexpedováni ten samý den. Cikáni se dokonce svěřili jednomu novináři, že oni nikdy nepracovali a pracovat nebudou, protože se k tomu nenarodili a dokavad si můžousehnat věci jinak, tak proč pracovat. A pak že jsou nepřizpůsobiví!!!

++++++++++++++++++++++++++++++++

Uzasne riesenie krizy stredneho veku
Ked som bol zenaty 25 rokov, podival som sa pozorne na svoju zenu a povedal som jej:
„Drahá, pred 25 rokmi sme mali maly, ladyn bytii, lacne auto, spali sme na lacnej pohovke a divali sa na malu ciernobielu televiziu, ale zato som spal s krasnou 25 rocnou vasnivou blondynkou. Teraz mame drahu, tri a pol milionovu vilu, auto za patnast tisíc eur, krasnu velku spalnu a plazmovu televiziu, ale kazdu noc musim spat s patdesiatrocnou zenou. Tak sa mi zda, ze ty mi do toho scenara nejak nepasujes.“
Moja manzelka je velmi rozumna zena. Povedala mi, aby som si teda nasiel vasnivu 25-rocnu bolondynku a ona uz sa postara, aby som znovu byval v lacnom byte, jazdil v lacnom aute, spal na lacnej pohovke a dival sa na malu ciernobielu televiziu.
Nie su starsie zeny fantasticke? Vedia naozaj, ako vyriesit krizu stredneho veku.

++++++++++++++++++++++++++++++++

CHTIP: Nemám, kur..! Prostě nemám!

Pán se prochází po obchodě s drobným zvířectvem a najednou si všimne papouška, který nemá žádné nohy, a přesto sedí na bidýlku. Pán se nahlas podiví: «Co se stalo tomu papouškovi?»
Papoušek: «Já už jsem se tak narodil, takže jsem papoušek mrzák.
Pán: «Cože? Ty umíš mluvit a dokonce i odpovídat

na otázky?»
«Jasně. Já jsem velmi inteligentní papoušek.»
«Aha. Tak mi vysvětli toto: jak se, prosím tě, udržíš na bidýlku když nemáš nohy?
«Je to sice dost trapné, ale když to chcete vědět: obtočím pevně svého pinďourka kolem bidýlka a tak se udržím. Naštěstí to díky peří není vidět.»
Nadšený pán si papouška koupí.
Týdny ubíhají a papoušek je senzační. Má velký smysl pro humor, je sympatický, o všem si dokáže povídat, pán v něm našel svého společníka.
Jednoho dne se pán vrátí z práce, papoušek udělá tiše «Ssss» a naznačuje křídlem, aby šel pán k němu.
Když se tak stane, papoušek spustí:
«Nevím, jak bych vám to řekl, ale týká se to vaší ženy a pošťáka.»
«Co to neslyším?»
«Když totiž dnes pošťák přinesl poštu, vaše žena mu otevřela jen v noční košilce a vášnivě ho políbila.»
«COŽE? A co bylo dál?»
«Pošťák vešel do bytu, vyhrnul jí košilku a začal ji laskat po celém těle.»
«Bože! Co bylo dál?»
«Pak si pošťák klekl a začal ji líbat po celém těle. Začal u ňader a pomalu pokračoval směrem dolů...»
«Dál! Co bylo dál?»
«Dál, dál... to kdybych věděl. Pak se mi postavil pinďourek a já jsem si rozbil držku!...»
Sedí tři hypnotizéři v baru, popíjejí, no a jak plyne večer, tak se začínají trumfovat.
První říká: «Helejte - já donutím barmana, aby nám přinesl flašku vizoura na účet podniku!»
Pekelně se soustředí, barman se najednou začne ošívat, pak vezme láhev a přinese jim ji ke stolu.
«Dobrý, dobrý,» říká na to druhý, «ale já teď donutím támhletu blondýnu, aby vylezla na stůl, zatancovala a předvedla striptýz!»
Taky se pekelně soustředí a za chvíli blondýna šup na stůl, tancuje a svléká se...
Třetí se napije a přemýšlí, čím by je trumfnul.
Nakonec povídá:
«Pojďte ven, já vám něco ukážu.»
Tak tedy jdou ven, stojí na tom sídlišti, je už tma a ten třetí hypnotizér povídá kamarádům:
«Hele, ukažte na libovolný okno tady. Já se soustředím a donutím toho člověka, co tam bydlí, aby hodil z okna svoji televizi.»
Kamarádi tedy ukážou na okno a třetí hypnotizér se pekelně soustředí.
Dvě minuty, tři minuty - a nic...
Kamarádi se mu smějí, ale on se nedá a soustředí

se ještě víc.
Po pěti minutách se za oknem rozsvítí a je vidět
hystericky pobíhajícího chlápka.
No a po sedmi minutách se konečně otevře okno - a
z něj chlap řve:
«NEMÁM, KURVA! PROSTĚ NEMÁM!!!»
****
Z Twitteru:
Otázka: Kolik toho musí Moravák vypít, aby měl
jedno promile v krvi?
Odpověď: Dva dny nic.
Víte, jaký je rozdíl mezi krtkem a orlem?
Žádný - oba žijou pod zemí..... kromě orla.
Je zajímavé, že s rostoucí pozicí a vlivem lidé vykazují
selektivní afázii na tato čtyři slova: dobrý den,
prosím, děkuji.
Na pitevně bude veselo. Otevřeli Müllera.
Nechci tvrdit že mýmu pošťákovi smrdí z pusy, ale
vždycky, když si venku píská, tak z nebe padaj mrtvý
vrány.
04/12/2011 11:16

++++++++++++++++++++++++++++++++++++

Dite z pohlednic

Pán osloví krásku: „Nechtěla byste se, madam, podívat ke mně domů na sbírku pohlednic?"
„Ne, děkuji," odmítne ho madam. „Já už mám jedno dítě ze známek a druhé z motýlů!"

Prehliadka plaviek

U vody: „Slečno, vy máte krásný plavky. Nemohla byste si je sundat, abych si je mohl lépe prohlídnout?"

Trhanie kvetiniek

Nesmělý chlapec jde poprvé s dívkou na rande. Najednou na něj přijde tělesná potřeba, ale neví, jak by to něžné dívence nějak taktně oznámil. Tu ho osvítí a povídá jí: „Drahá, já ti odskočím tamhle do keříčka natrhat pár kytiček!"
A slečna na to: „Jo, jasně, já se tady zatím v klidu vyseru!"
Podmienka od rodicov

Chlápek žádá o ruku dívku, již si vyhlédl.
„Pepo, je to smůla, ale nemohu si tě vzít, protože bych nesplnila podmínku, kterou mi dali naši."
„A jakou?"
„Abych se radši, než si tě vezmu, oběsila!"

Napadnik

Mladík se byl seznámit s rodiči své nevěsty. Po návratu domů se ho matka ptá: „Tak co, Jiříčku, jaké to bylo?"
„Víš, podle mého názoru jsem se jim moc líbil. Její otec se třikrát nabídl, že mě odveze domů."

Vtip

Ve vojenském pekle se sešli Čingischán, Napoleon a Hitler a vyprávěli si.
Čingischán: „Já mít dnešní raketové zbraně, tak jsem byl pánem celého světa."
Hitler: „Kdybych měl atomovou bombu, celý svět by mi ležel u nohou."
Bonaparte: „Kdybych já měl tenkrát Rudé Právo, tak se dodnes nikdo nedozvěděl, že jsem to u Waterloo prošvihl."

Otázka na Rádio Jerevan: „Kde vlastně sedí ten, co vymýšlí vtipy na Rádiu Jerevan?"
Odpověď: „To bohužel nevíme, ale sedí zcela určitě!"
Otázka na Rádio Jerevan: „Je pravda, že kosmonaut Gagarin vyhrál v loterii automobil?"
Odpověď: „Ano, máte naprosto pravdu. Nebyl to však kosmonaut Gagarin, nýbrž učitel Afanasij Krivošejov, a
nevyhrál automobil, ale ukradli mu bicykl."
Otázka na Rádio Jerevan: „Četl jsem v Komsomolské pravdě, že jistý Ivan Gustinov byl odsouzen na pět let
nucených prací za to, že nazval jednoho sovětského maršála idiotem. Není tento trest příliš přísný?"
Odpověď: „Ne. Za urážku dostal pouze šest měsíců, zbytek za vyzrazení vojenského tajemství."
Otázka na Rádio Jerevan: „Naši politici tvrdí, že v blízké budoucnosti předeženeme Spojené státy. Zároveň se v
novinách stále píše, že USA míří mílovými kroky do propasti. Můžete se vyjádřit k tomuto protimluvu?"
Odpověď: „Náš vysílací čas je bohužel u konce."
Otázka na Rádio Jerevan: „Co bylo dříve, vejce, nebo slepice?"
Odpověď: „Dříve? Dříve bylo všechno - vejce, slepice, maso, cukr..."

Každý Slovák je tak trochu Robinson. Tiež sa teší, že príde piatok...:-))))))

Pracovný deň má dve fázy:
1. Do obeda.
2. Pred odchodom.

Čo urobí šéf, keď sa cíti osamelo?
Zvolá poradu.

Aký je rozdiel medzi prémiami a elektrickým prúdom?
Žiadny, oboje sa stráca vo vedení.

Viete, v akej dobe žijeme?
V elektrickej. Do práce chodíme s odporom, v zamestnaní sedíme v napätí, a keď sa dotkneme vedenia, kopne nás do zadku.

- Pán doktor, už tretí deň za sebou sa mi nechce ísť do práce.
Čo to znamená?

- Pravdepodobne to, že je streda.

- Čo je na svete najspravodlivejšie rozdelené?
- Rozum. Každý si myslí, že ho dostal dosť.

Chlápek žádá o ruku dívku, již si vyhlédl.
„Pepo, je to smůla, ale nemohu si tě vzít, protože bych nesplnila podmínku, kterou mi dali naši."
„A jakou?"
„Abych se radši, než si tě vezmu, oběsila!"

Otázka na Rádio Jerevan: „Kde vlastně sedí ten, co vymýšlí vtipy na Rádiu Jerevan?"
Odpověď: „To bohužel nevíme, ale sedí zcela určitě!"
Otázka na Rádio Jerevan: „Je pravda, že kosmonaut Gagarin vyhrál v loterii automobil?"
Odpověď: „Ano, máte naprosto pravdu. Nebyl to však kosmonaut Gagarin, nýbrž učitel Afanasij Krivošejov, a
nevyhrál automobil, ale ukradli mu bicykl."
Otázka na Rádio Jerevan: „Četl jsem v Komsomolské pravdě, že jistý Ivan Gustinov byl odsouzen na pět let
nucených prací za to, že nazval jednoho sovětského maršála idiotem. Není tento trest příliš přísný?"
Odpověď: „Ne. Za urážku dostal pouze šest měsíců, zbytek za vyzrazení vojenského tajemství."
Otázka na Rádio Jerevan: „Naši politici tvrdí, že v blízké budoucnosti předeženeme Spojené státy. Zároveň se v
novinách stále píše, že USA míří mílovými kroky do propasti. Můžete se vyjádřit k tomuto protimluvu?"
Odpověď: „Náš vysílací čas je bohužel u konce."
Otázka na Rádio Jerevan: „Co bylo dříve, vejce, nebo slepice?"
Odpověď: „Dříve? Dříve bylo všechno - vejce, slepice, maso, cukr..."

Do chovproduktu vrazí rozzúrený chlap s ľadovým medveďom na reťazi a zreve :

Dze je toten idiot co mi pred rokom predaval teho bileho škrečka ?!?

Nemal som šťastie ani s jednou z mojich žien: prvá ma opustila a druhá nie...

Baví se dvě blondýnky:
"Koupila jsem si švihadlo."
"Prosím Tě a na co ti bude?"
"Udělala jsem si z něho troje tanga a ještě mi zůstaly dva vibrátory."

Aký je rozdiel medzi mužom a dieťaťom?
Takmer žiadny, ale dieťa môžete nechať samé s opatrovateľkou...

Milačku...zrobime sebe šumny vikend?
- Ano, zlatko...
- Ta servus v pondzelek!

U lekára sedia chlapík a mladá pani.
Mladá pani: „Pane a čo Vás trápi?"
Chlapík: „Žaludočné vredy."
Mladá pani: „A čo robíte u urológa?"
Vtom otvorí dvere sestrička a vraví: „No poďte Vy s tým vredom na žaludi."

.... v predaji s erotickými pomôckami:
blondýnka sa vypýtuje predavača:
Prosím vás koľko stoji tam ten čierny vibrátor? ... 12 ?
A tam ten ružový? ... 25 ?
A ten chromovaný ?.... 40 ?
... a tam ten červený ? ... To nie je vibrátor ale hasiaci prístroj !!!!

Mäsiar má kúsok pred fajrontom a ostalo mu jedno kura, a rád by sa ho zbavil. Dobehne chlapík, a akoby zázrakom sa pýta: Máte kura? Mäsiar: Áno. A vytiahne z chladničky, hodí na váhu: kilo 20. Môže byť? Chlapík: A väčšie nemáte? Mäsiar vráti kura do chladničky, vytiahne to isté, troška ho otočí, nenápadne pritlačí na váhu, a vraví: Kilo 70. Môže byť? Chlapík: Super! Prosím si obe!

Píše sa 17. november roku 1989 na konári sedí vrana a v zobáku drží syr.

Beží okolo líška a pýta sa jej: - "Vrana, pôjdeš na námestie štrngať kľúčmi?"
- "Nie!", odpovie vrana. Syr jej vypadol zo zobáka, líška ho uchmatla a odbehla za ďalšou vranou s tou istou otázkou.
- "Vrana, pôjdeš na námestie štrngať kľúčmi?"
- "Áno!", odpovedala druhá vrana. Syr jej vypadol zo zobáka, líška ho uchmatla a odbehla za ďalšími ukrákanými vranami z kŕdľa.
Píše sa 17. november roku 2011, osol sedí v na mieru ušitom obleku a stoličke predsedu predstavenstva,
potkan sa váľa v pancierovom BMW,
sviňa si bahní v Piešťanoch,

líška si vyhrieva kožuch a zakladá novú spoločnosť na Kajmanských ostrovoch.
Len vychudnuté a uzimené vrany sedia na stromoch v parku a ďalej krákajú...

Neuveriteľné čo dokážu americké farmárky.

Prvých 50 sekúnd spievajú. No čo uvidíte potom je ohromujúce. Pozrite si to dokonca!

http://sorisomail.com/email/34321/a-flexibilidade-das-irmas-ross.html

++++++++++++++++++++++++++++++++

++++++++++++++++++++++++++++++++

Slovák ma len tri zelania pocas dovolenky:
Jemny piesok,
Cista voda,
..a aby sa miesacka nepokazila

Citis sa opusteny? Sedis si uplne sam vo velkom byte? Ozvi sa mi.
Aladar Lakatos s rodinou.

Dobry den, prosim vas, potrebujem sa dostat co najrychlejsie na stanicu.
Pockajte, odviazem vlciaka.

++++++++++++++++++++++++++++++++

Viete, kedy je cloveku najlepsie samemu?
Ked ded í !

" Nazdar! Pocul som, ze si sa ozenil."

"Ozenil. Nechutila mi strava v nasej zavodnej jedalni."

"A pomohlo?"

"Ano, teraz uz mi v zavodnej jedalni chuti."

++++++++++++++++++++++++++++++++

Stazuje sa cerstva nevesta matke:
Mami, vcera sme mali nasu prvu velku hadku.
Ale to je predsa normalne.
No dobre, ale co s tou mrtvolou?

Rano po svadobnej noci telefonuje dcera svojej matke:

Mamicka, ty si moje jedine utociste.

Co, Gabika, vari ta bije?

Nie, ale je hladny.

Jedneho dna sa pozrel dedko na babku a takto nahlas si zavzdychal:

Mam uz skoro sedemdesiatku. Tesil som sa, ze sa budem starat o zahradku, o vnukov... a tu zrazu BUM! Vymysleli Viagru.

++++++++++++++++++++++++++++++++++

Pepíček a žloutenka

Pepíček se ve škole chlubí učitelce, že jeho sestra má žloutenku. Učitelka ho pošle domů, aby to děti nedostaly. Za týden ho potká a ptá se.
"Tak co, Pepíčku, jak se daří sestře?"
"Jó, to já nevím, paní učitelko. To víte, než sem dojde z Austrálie další dopis, tak to chvíli potrvá..."

Pepíček kupuje prezervativy

Pepíček přijde do lékárny a ptá se: Máte prezervativy?
Tak zaprvé, povídá rozzlobená magistra, prezervativy nejsou pro děti a za druhé, řekni tatínkovi, ať přijde sám a vybere si podle velikosti.
Tak zaprvé, povídá Pepíček, prezervativy nejsou pro děti, ale proti dětem, a za druhé nebudu tatínkovi nic říkat, protože do lázní jede máma a ještě neví, jaká bude velikost.

Pepíček dojde pozdě do školy

Pepíček přijde pozdě do školy a omlouvá se: "Promiňte, já jsem se opozdil,
protože jeden pán na autobusové zastávce ztratil desetikorunu."
"A ty jsi mu ji pomáhal hledat?"
"Ne, já jsem na ní stál !!"

Pepíček se hlásil

Pepíček říká tatínkovi: "Tati, dnes jsem se jako jediný hlásil!"
"Jo? A na co se paní učitelka ptala?"
"Kdo nemá domácí úkol ..."

Pepíček v tramvaji

Malý Pepíček jede v tramvaji. Paní, sedící vedle, ho pohladí po hlavě a pochválí, že je hezký chlapeček.
Pepíček se jí zeptá, zda má doma taky takového chlapečka.
Pani se začervená a smutně konstatuje, že jí čáp žádného nepřinesl.
"A máte alespoň holčičku?" ptá se opět Pepíček.
"Ne, vrána mi žádnou nepřinesla."
Pepíček se chvilku zamyslí a pak se nevinně zeptá: "A s jiným ptákem jste to nezkusila?"

Pepíček ve škole

Paní učitelka se ptá dětí ve škole, čím je tatínek, načež Pepíček odpovídá: "Můj tatínek je prostitut." Pani učitelka říká: "Jak jsi na to přišel Pepíčku?" "Prosím on když jde ráno do práce, tak říká - tak už jdu zase do toho bordelu a maminka říká - jo, jo, kdyby ty kurvy alespoň víc platily."

Pepíček…

Jde tatínek s malým Pepíčkem na procházku a potkají cizího pána. Pepíček ho vzorně pozdraví, pán odpoví a když zajde, tak se tatínek zvědavě ptá: „Ty toho pána znáš?" Pepíček odpoví: „Ano, to je pán z ochrany ovzduší." Tatínek se ptá: „A jak to víš?" Pepíček: „No, on k nám chodí, vždycky když nejsi doma a ptá se maminky, jestli je čistý vzduch."

Pošli dál, ať se zasmějí i ostatní

Rychla rumova pralinka

Vianočný koláč - RÝCHLA RUMOVÁ PRALINKA
Suroviny: dve kilá dutých čokoládových figúrok, 2 - 5 litre rumu
Postup: zoberiete čokoládovú figúrku, odhryznete jej hlavu, dolejete rum a možete ihneď konzumovať. A potom, že s pečením na Vianoce je veľa roboty.
Ps: Lacnejší variant je bez dutých figúrok...

Jenom pět otázek.

Toto je kviz pro lidi co ví všechno!
Já jsem velice rychle poznal že všechno nevím.
V kvizu nejsou žádné záludné otázky.
Jsou to přímé otázky a vyžadují přímé odpovědi.

1. Jmenuj jediný sport ve kterém jak diváci, tak účastníci neznají skóre ani kdo vede až do konce utkání.

2. Která proslulá severoamerická přírodní atrakce se neustále pohybuje směrem dozadu?

3. Ze všech druhů zeleniny jenom dva druhy rodí několik let. Všechny ostatní druhy zeleniny musí být každý rok znova nasety. Které jsou jediné dvě trvalky mezi zeleninami?

4. Které ovoce má semínka na vnější straně plodu?

5. Jmenuj jedinou zeleninu, která je vždy prodávána čerstvá - nikdy ji v obchodě nebo na trhu nenajdeš zmrazenou, konzervovanou, uvařenou nebo jakkoli zpracovanou.

Opovědi na kviz:

1. Jediný sport, ve kterém ani diváci ani účastníci neznají skóre ani neví kdo vede až do konce utkání: box.

2. Severoamerická přírodní atrakce neustále se pohybující dozadu: Niagarské vodopády. (Přepadová hrana vodopádů se posune za rok dozadu asi 75 cm z důvodu opotřebení způsobeného miliony litrů vody které přes ni přetečou každou minutu.)

3. Jediné dvě zeleniny které mohou žít a produkovat po několik vegetačních období jsou: chřest a rebarbora.

4. Ovoce se semínky na vnější straně plodu: jahoda.

5. Jediná zelenina, která je prodávána vždy čerstvá a nikdy mražená, konzervovaná, vařená nebo jakkoli zpracovaná: hlávkový salát.

Dnes je Národní den duševního zdraví.
Udělej něco pro národní zdraví a pošli tento test aspoň jedné další osobě.

Mně jej ale zpátky neposílej.

Já už jsem z něj jednou propadl!

Tenisový loket

Chlapa bolí loket a chce jít k doktorovi.
Kamarád mu říká:
“Neblbni, u nás na fakultě teď testujeme super počítač,
ten ti za 50,- Kč udělá diagnózu i navrhne léčbu, stačí trocha moče.“

Chlap to zkusí a z počítače vypadne lístek:

“Máte tenisový loket. Dávejte si Priesnitz obklady přes noc, přes den natírejte Olfenovou mastí, berte Brufen a šetřete to 3 týdny!“

Chlápek je spokojenej, ale hned si říká, jestli to není nějaký podfuk a jestli by ten počítač neoblbnul.
Rozhodne se, že to zkusí.

Doma nalije do lahvičky vodu z vodovodu, přidá kus slin od psa, moč od dcery a od manželky, a nakonec i svoje sperma. Všechno smíchá a vzorek hodí do počítače. Ten dlouho bzučí, cvaká, pak vyjede kus papíru a na něm je napsáno:

“Voda ve vaší domácnosti je příliš tvrdá, pořiďte si katexovy filtr. Váš pes má blechy, umyjte ho šampónem Autin. Vaše dcera bere kokain, dejte ji na terapii. Vaše manželka je těhotná. Jsou to jednovaječná dvojčata, obě holky. Nejsou Vaše. Pořiďte si právníka. A jestli nepřestanete masturbovat, tak se Vám ten tenisovej loket nikdy nezahojí!“